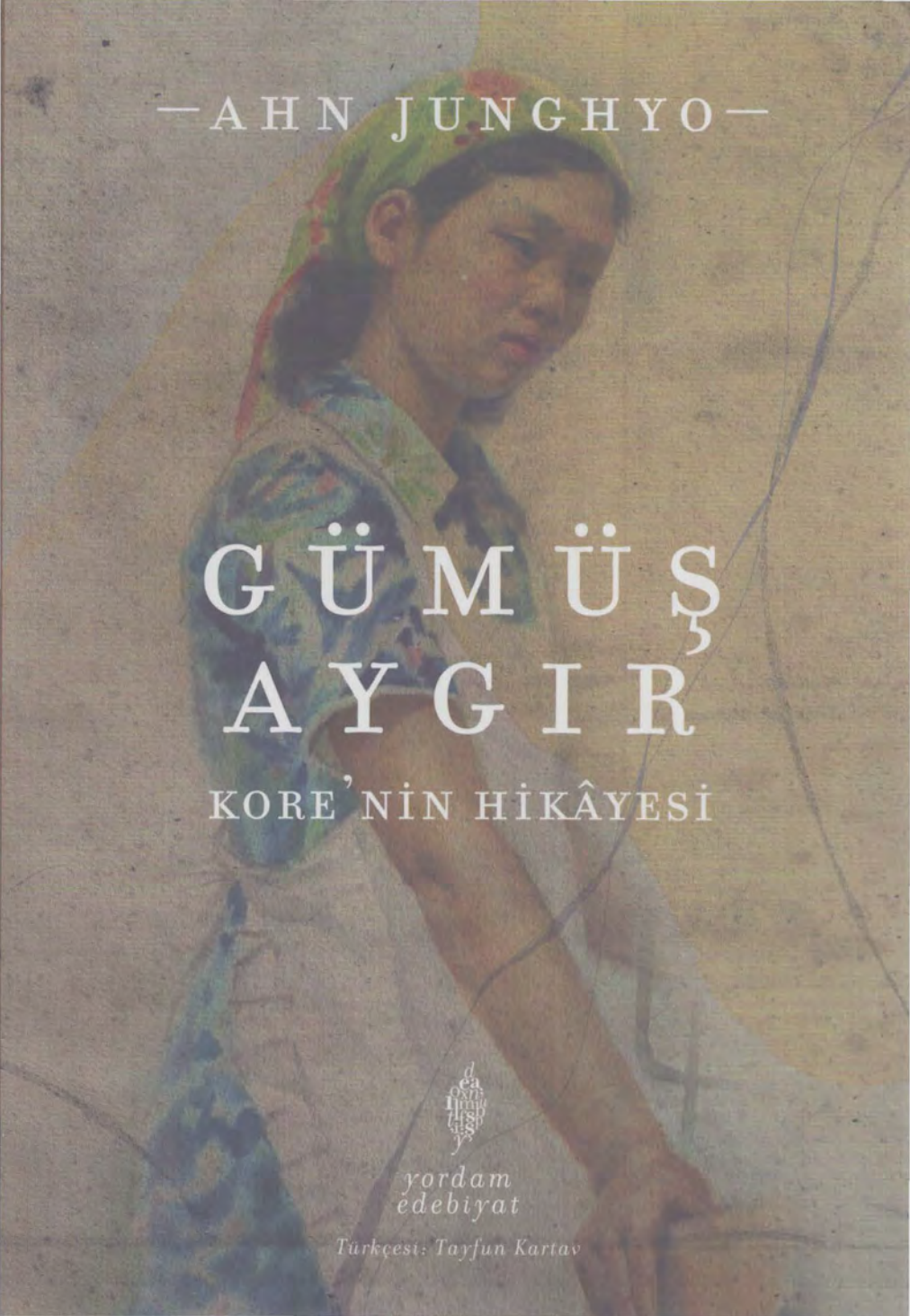

—AHN JUNGHYO—

GÜMÜŞ AYGIR

KORE'NİN HİKÂYESİ

yordam edebiyat

Türkçesi: Tayfun Kartav

Ahn Junghyo (1941 - 1 Temmuz 2023)

Koreli yazar ve çevirmen. Sogang Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. *Korea Herald* ve *Korea Times* gazetelerinde görev yaptı. "Beyaz Savaş", "Sonbahar Denizinin İnsanları", "Hollywood Çocuğunun Hayatı" ve *Gümüş Aygır* başta olmak üzere bugüne dek kaleme aldığı pek çok romanın yanı sıra, 1975'te Gabriel Garcia Marquez'in *Yüz Yıllık Yalnızlık* romanını Koreceye kazandırarak çeviri dünyasına adım attı ve yaklaşık 150 edebiyat eserini Koreceye çevirdi.
Türkçeye ilk kez çevrilen *Gümüş Aygır* kitabının Türkçe baskısını göremeden aramızdan ayrılan yazar, Kore Savaşı'na bizzat tanıklık etmiş ve savaşla ilgili hatırlayabildiği her şeyi bu romanına yansıtmaya çalışmıştır. 1992 yılında Kim Yoo-jung Edebiyat Ödülü'nü kazanan yazarın *Gümüş Aygır* romanı, Kore Savaşı'nın emperyalizm ve savaş karşıtı duygularla ve "Kore'nin Hikâyesi" sıfatıyla anılacak denli objektif biçimde yazıldığına yönelik büyük övgüler almıştır.

Tayfun Kartav

1984 doğumlu. Lisans eğitimini Erciyes Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı Bölümünde, yüksek lisans eğitimini ise Seul Üniversitesindeki aynı bölümde tamamladı. Yedi yıl Güney Kore'de yaşadı ve buradaki çeşitli şirketlerde, Kore Büyükelçiliğinde ve Kore Kültür Merkezinde tercüman olarak görev aldı. Bugüne kadar çok sayıda eseri Koreceden çevirerek Türkçeye kazandırdı.

Eserin orijinal adı:

'온마' (온마는 오지 않는다)

(*Inma, Inmanın Ociannında*)

AHN JUNGHYO

GÜMÜŞ AYGIR
Kore'nin Hikâyesi

ROMAN

TÜRKÇESİ
TAYFUN KARTAV

yordam
edebiyat

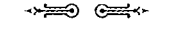
Yordam Edebiyat: 132 • **Gümüş Aygır** • Ahn Junghyo
ISBN 978-605-172-645-8 • *Türkçesi:* Tayfun Kartav
Redaksiyon: Safa Enis Sağlık • *Kapak ve İç Tasarım:* Savaş Çekiç
Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım:* Aralık 2023
© Ahn Junghyo, 1984 © Yordam Kitap, 2022
Bu kitap Kore Edebiyat Çeviri Enstitüsü'nün
(Literature Translation Institute of Korea, LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • **W:** www.yordamkitap.com • **E:** info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordamkitap

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 44451)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

GÜMÜŞ AYGIR
Kore'nin Hikâyesi

ROMAN

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM
SAVAŞIN ÇIKTIĞI KÖY 9

II. BÖLÜM
ISSIZ ADAYA GELENLER 95

III. BÖLÜM
TEKSAS KASABASI 160

IV. BÖLÜM
KARANLIKTAKİ ÇOCUKLAR 234

V. BÖLÜM
KÖYDEN AYRILIŞ 311

SONSÖZ
EFSANEVİ BEBEK KUMANDAN'IN ZUHURU 400

I. BÖLÜM

Savaşın Çıktığı Köy

Avludan eve doğru birinin temkinli adımlarla, sinsice yaklaştığını fark edince nefeslerini tuttular ve korkudan ağızlarını kapadılar. Yaklaşan kişi bir şey hesaplıyor olmalıydı, zira kapının önünde bir anlığına duraksadı. Ay ışığında, gelen kişinin gölgesi kâğıtla kaplanmış kapının üzerine vuruyordu. Gölge yeniden devindi ve gittikçe büyüyerek kapıya yaklaştı. Gelen uzun boylu, miğferli bir askerdi.

BİR

İhtiyar Hwang Seung-gak, kapısını sonuna kadar açıp şafağı karşıladı. Güneş henüz yükselmemişti; solgun, usulca aydınlanan seher vakti gökte geceden kalma yıldızlar sanki dağın ötesine geçmek istemiyorlardı, âdeta tereddüt içindeydiler. Tarlalara birer ikişer saçılmış, saz damlı toprak evlerin güdük bacalarından henüz beyaz dumanlar yükselmeden evvel, saçaklara yakalanmış, sise benzer bir şeyin tek yöne doğru yayıldığı bu sabah, önceki günlerin sabahlarından farksızdı, yine de bugün farklı bir şeyler var gibiydi.

Hwang Seung-gak ırmağın öte yanındaki kasabadan tarafa baktığında, tam yükselirken göğe takılmış gibi duran, ölü bir ejderhanın kabuğunu andıran ve hâlâ ağır ağır yayılan simsiyah bir duman bulutunun Bongui Dağı'ndan bile yukarıya ağdığını gördü. Dün sabah başlayan hava saldırıları gece boyunca aralıksız devam ettiğinden, Chuncheon Tren İstasyonunun civarındaki evler gün

ağarmış olmasına rağmen hâlâ yanıyor gibiydi. İhtiyar Hwang kaşlarını çattı.

Sadece dün sabaha dek bile Geumsan sakinleri için savaş zerre anlam ifade etmeyen, bir başkasının hikâyesi gibi geliyordu. Seomyeon denilen bu bölgedeki birkaç köy Chuncheon kasabasından epeyce uzakta olduğundan ve Soyang Irmağı ile Kuzey Kore Irmağı da arada kaldığından, yabancılar buralara pek nadir gelip giderlerdi. Arada bir Kuzeyli askerleri gördüklerini söyleyenler de, turp ya da saman satmak için kasabaya gittiklerinde askerlerin Sovyet yapımı hafif makineli tüfekleri ve sarı askerî üniformalarıyla kızıl bayraklı bir binanın önünde dikildiklerini, kendilerinin ise onları uzaktan görüp korkudan yanlarına bile yanaşamadıklarını filan anlatıyorlardı.

Yer yerinden oynuyor diye üç aydır konuşup durulmasına rağmen savaş hangi cehennemin dibindeyse, köylülerin hiçbir şeyden haberleri yoktu. Öyle ki, Kuzey Kore Ordusu'nun tanklarla bir anda Nakdong Irmağı'na kadar geldiği, çeşitli ülkelerden askerlerin de gemilere atlayıp Deokjeok ve Wolmi denilen adaları geri aldıktan sonra İncheon'dan geçerek yakında Seul'e dönecekleri türünden söylentiler gırla gidiyordu ama köylüler sanki başka bir ülkeden bahsediliyormuş gibi abartılan bu söylentiler karşısında umursamaz bir biçimde sadece kafalarını sallamakla yetiniyorlardı.

Savaşın bıraktığı izler sayılacak olsa, toprak kap kacaklarıyla meşhur Dokgamagol vadisinden gelen rençper Yunju'nun bir süredir kasabadaki Kuzey Koreli askerlerle takıldığı, fakat Kore Silahlı Kuvvetlerinin yakında geri döneceği söylentisi yayılmaya başlayınca bu adamdan bir daha haber alınamadığı söylenebilirdi. Köylüler, onun muhtemelen gönüllüler ordusuna katılmak için ortadan kaybolduğu yönündeki asılsız söylentiyi bile hiç umursamadan dinleyip geçiştirdiler ve hatta unuttular bile.

İhtiyar Hwang, iyice kıstığı gözlerini tekrar kasabadan tarafa çevirince bir anlığına endişeli düşüncelere kapıldı, başını "olamaz" dercesine sallayıp durdu. Chuncheon'da dünden beri meydana gelen olayın yakında Geumsan'a da gelmesinden endi-

şeleniyordu içten içe. İhtiyar, Geumsan köyünde sekiz kuşaktır yaşayan Hwang sülalesinin büyüğü olarak, sadece kendi aile efradının geleceği hakkında endişelenmek yerine, gökyüzü ile tarlalar dışında bildikleri bir şey olmadığı için dünya işlerinden pek anlamayan insanlarla, yani sadece yaşadığı ırmak kıyısındaki köyün insanlarıyla değil Seomyeon bölgesindeki tüm insanlarla ilgilenmesini ve onların yerine de endişelenmesini gerektiren bir mertebedeydi.

Halbuki onun aile fertleri sayıca azdı. Bir zamanlar evindeki altı çocuğundan sadece biri memlekette yanı başında kalıyordu.

Kılı kırk yaracak olursak, çocuklarının memleketi terk etmelerinin nedeni, öteden beri "okuma yazma bilenler", "köy muallimleri" sıfatlarının sahibi Hwang sülalesinin Seomyeon bölgesinde tek ve emsalsiz olmasıydı. Hatta daha eskiden, Joseon Hanedanlığı* zamanında bile, Soyang Irmağı'nın bu yakasındaki birçok köyde ne zaman irili ufaklı olaylar meydana gelse, ahali Hwang'ların kiremit çatılı evlerinin etrafında dolaşmaya başlar, onlara danışıp nasihatlerine başvururdu. Tıpkı babası ve büyükbabası gibi, ihtiyar Hwang Seung-gak da bir vakitten sonra Seomyeon bölgesinde yaşayan ahalinin hayatlarına dokunarak onları yönetmeye alıştı. Büyük küçük ayak işleriyle uğraşıp sağda solda koşuştururken doğal olarak köyün dışına diğerlerinden daha sık çıkmasının neticesinde de çocukları daha büyük bir dünyaya açılan kendi yollarını çizdiler ve yuvadan birer ikişer ayrıldılar.

Elbette ihtiyar Hwang Seung-gak'ın terk edip giden çocuklarına engel olamayıp onları yollarından alıkoyamamasının en temel nedeni, bir vakitler gözü maddiyattan başka hiçbir şey görmediği için ailenin çöküşünü hızlandıranın bizzat kendisi olduğuna yönelik aşağılık duygusuydu; ama zengin maden damarıyla ilgili üzücü sırrı evdekilerin bilmezlikten gelerek birbirlerinden saklama konusunda mutabık kalmalarının da bu işte payı yok değildi. Kimi zaman yalan ve ikiyüzlülük en iyi seçenek olabiliyordu.

* Joseon Hanedanlığı (1392-1897): Bugünkü Kore topraklarında yaklaşık beş yüz yıl hüküm sürmüş krallık. *-çev.*

Geçmişte olan geçmişte kalsındı, şu an ihtiyar Hwang gelecek günler için endişelenmek zorundaydı. Japon hükümeti döneminde* kasabadaki belediye binasına giriş çıkışlarla ilgilenen muhterem babası daha sonraları Seomyeon bölgesinde kaymakamlık bile yaptığından, aslında Geumsan bölgesinin yönetimini doğal olarak devralan ihtiyar Hwang için, şayet savaş buralara kadar gelecek olursa, endişelenmekten başka çare yoktu.

Ağızdan ağıza dolaşan söylentilere bakılırsa, durumla başa çıkılmaya kalkışıldıkça Komünist Parti yönetimi altındaki tüm dünya tersine dönüyor gibiydi. Bu nedenle, ister polis ister başka bir şey olsun savaş patlak vermeden önce uydurma bir unvana sahip olan hiç kimsenin sağ salim sınırı geçemediği söylense de, şimdiye dek sadece bu bölge iki ırmak tarafından korunarak kızıl kıyametten etkilenmemişti. Ayrıca dünden beri bir yerlerden uçup gelen gürültülü uçakların tüm kasabanın altını üstüne getirişlerine bakılırsa, Geumsan köyü ve civarı bu defa savaşın hiddetinden kaçamayacak gibi görünüyordu.

İhtiyar Hwang bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra evine girdi. Avluya çömelip kollarını sıvayarak yüzünü yıkamak üzereyken, arka taraftaki çitten horozun avazı çıktığı kadar banlayıp tavukların da durmaksızın gıdaklayışları duyuldu. İhtiyar, elindeki havluyla ensesini silerek kümesten tarafa gidip dallardan yapılma kapının bir kanadını açınca tavuklar sağa sola uçuşarak pirinç tanelerinin saçıldığı gider deliğinin etrafına toplaştılar. Horoz da kendini beğenmiş bir edayla kasılarak biraz geriden tavukları takip etti. Horozun bir erkek olarak övünüp gubarışını gören ihtiyar Hwang düşünceli biçimde gülümsedi.

Kümesin içinden gelen tavuk gübresinin kesif kokusu burnunu âdeta deliyordu. Tavuk tüneklerine elini attığında yumurtalar hâlâ sıcaktı. Duvara astığı sepeti alıp tek tek topladığı bir düzine yumurtayı içine koyduktan sonra hafifçe sırıttı. Biraz rahatlamış gibiydi. Sabahları, torununun yumurtalıklarına dokunur gibi özenle dokunduğu yumurtalar daima, kargaşa çıkmadan evvel de şimdi

* Japon sömürge dönemi. *-çev.*

de, hiçbir değişim olmaksızın hep sıcacıktı. Komünist Ordu çekiliyormuş, Kore Ordusu* ile Birleşmiş Milletler Ordusu geliyormuş; ırmağın ötesinde savaş çıkıp kızılca kıyamet kopsa da burada ne olabilirdi ki? Mümkün değildi. Şeytan kulağına kurşun!

Hem Çing'in** Joseon'u işgalinde hem de Japon işgalinde hiçbir şey yaşanmayan tek yer Geumsan bölgesiydi. Ne Moğolistan'dan ne de Japonya'dan yapılan çıkarmalarda bir kimse bu yere çıkıp gelmişti. Japon hükümeti döneminde bazen silahlı bir polis memuru küstahça çıkıp Hwang sülalesinin evlerine ya da odun kömürlüklerine bakıp gitmiş olsa bile bunun haricinde şapkasının altına üniformasını giyip kayıkla ırmaktan bu tarafa geçen tek kişi postacıydı.

Bağımsızlıktan sonra dahi buralarda Seomyeon bölgesinde olduğu gibi toprak reformu ya da Japon yanlılığı kavgalarının çıkmamasının nedeni, buradaki insanların sen-ben ayrımı yapmaksızın kıt kanaat geçinen, hayatlarını idame ettirmeye yetecek avuç içi kadar topraklarla avunan, nesiller boyu hep burada doğan, azıcık aşım kaygısız başım diyerek yaşayan ve ölünce de tarlaların yanındaki tepeye gömülen insanlar olmalarıydı; kan çanağına dönmüş gözlerle birbirlerini yakalayıp öldürme garezi bu topraklarda hiç mi hiç görülmemişti. Bağımsızlıktan sonra kasabadan trene atlayıp uzak yerlere giden, gelişmiş memleketlerin ekmeğinden yiyip suyundan içen Hwang ailesinin çocukları dışında köyü terk eden pek yoktu. Irmağı geçip kasabada ya da memleketinden uzak bu yerde yaşamak için gelen de yoktu. Geumsan tam anlamıyla zamanın durduğu yerdi.

Seomyeon'da yaşayan insanların çoğunun gördüğü dış dünya sadece kasabadan ibaretti. Seomyeon'luların, bağımsızlıktan sekiz yıl önce eyalet başkanlığının kurulmasıyla birlikte demiryolu

---

* Kore Ordusu (Korece *Gukbanggun*): Burada kastedilen sadece Güney Kore Ordusu'dur. Güney Kore, kendi içinde "güney" ifadesini asla kullanmamakta, bu ifade yalnızca yabancılar tarafından kullanılmaktadır. Dolayısıyla "Kore", "Kore Ordusu", "Kore Silahlı Kuvvetleri" gibi ibareler Güney Kore'ye işaret etmektedir. *-çev.*

** Çing Hanedanı (1636-1912; İngilizce *Qing Dynasty*, Çince, 清朝): Çin'in son imparatorluk hanedanı. Çin literatüründe Mançu Hanedanı olarak da bilinir. *-çev.*

yapılmış olsa ve şu anki eyalet hükümetinin merkezi konumunda bulunsa bile Chuncheon'a öteden beri "kasaba" deme alışkanlığından hâlâ kurtulamamalarının nedeni, muhtemelen ırmağın sadece bu yakasında yaşadıkları için dış dünyadaki çılgınca değişimlere alışamamalarıydı. Her neyse, Seomyeon'lular, "şehir" denilen baskıcı ve aşırı modern isimden kaçınarak Chuncheon'a inatla "kasaba" demeye devam ediyorlar, bunun ötesinde dışarıda neler olup bittiğini dahi bilmek istemiyorlardı. Kasabada kadınların saçları başları açık, kısa etekli hallerini görmek bile köylüler için alışılmadık bir şeyken, bir de uzaklara gidecek olsalar başlarına daha neler geleceğinden korkmaları hiç de yersiz değildi hani.

Bu nedenle Seomyeon'luların kulaklarına, Megado* adlı Amerikan generalinin Kore Ordusu ile Birleşmiş Milletler Ordusu'na komutanlık ederek kendilerini kurtarmaya geldiğine dair söylentiler çalınmaya başlamıştı. Japonya'dan bağımsız kalındığında da böyle olmuştu. Büyük Doğu Asya Savaşı'nın tüm dünyanın altını üstüne getirip her şeyi tarumar ettiği söylenmişti ama çalınacak şuncacık kaşığı dahi olmayan köy için azıcık daha fakirleşme ya da zayıflama gibi bir durum söz konusu değildi. Bağımsızlık kazanılınca hayatın duru gökyüzü kadar güzelleşeceği söylenmişti ama Geumsan halkının Japon imparatorunun teslim olduğu gün bile Hyeonam bölgesindeki bir düğüne gidip bedava çorba otlanmak için koşuşturmaları dışında hatırladıkları bir şey yoktu. Öndeki mezarlıkta, arkadaki dağlarda, bulutlarda, fasulye tarlalarında, derelerde, kavak ağaçlarında ve serçe sürülerinde bağımsızlığın öncesi ve sonrasında hiçbir değişiklik yoktu. Yani yine bağımsızlık kazanılsa bile dünyada en ufak bir değişiklik olmayacaktı; velev ki bağımsızlık kazanılmadı, ırmağın ötesindeki kargaşa yüzünden bu taraftaki köyde yaşamın kesintiye uğrayacağı fikri ihtiyar Hwang'a asla gerçekçi gelmiyordu. İhtiyar, tünekte kalan bir tavuğu avluya doğru sürdükten sonra yumurtaların ağırlığından

---

* Megado: Kore Savaşı'nın (1950-1953) ilk dokuz ayında Birleşmiş Milletler Ordusu'nun komutanlığını yapan General Douglas MacArthur'un adının Koreliler tarafından o tarihteki telaffuzu. *–çev.*

yamulan sepeti eline alıp kümesten çıktı. Yumurtaları vermek için mutfağa gittiğinde gelini, hasır gibi sarılmış samandan yapılma torbaları serip üstüne oturmuş, dizlerinin üzerine yatırdığı yeni doğan oğlunu bir eliyle yavaşça sallıyor, öteki elindeki samanla da ocağın ateşini yakıyordu. Maşayla dürttüğünde küllerin içindeki ateş çatır çutur yanarak dağıldı. İhtiyar Hwang, kapkara islenmiş mutfak kapısının önünde yalandan bir kere öksürerek geldiğini gelinine haber verdikten sonra sepeti uzattı.

"On iki tane varmış. Bugün kaç tane satacaksın?"

Gelini samana bulanmış saçlarıyla elbiselerini eliyle silkeleyip üstüne başına çekidüzen verdikten sonra oğlunu tandır ocağının kenarındaki saman yığınına yatırdı ve yumurtaları almaya çıktı.

"On tane kadar satmam lazım. Kangho'nun anası çocuğa giydireceğim kırmızı pantolona karşılık yirmi yumurta vermemi söylemişti. Dün on yumurta vermiştim. Bugün on tane daha verirsem akşama pantolonu getirebilirim."

İhtiyar Hwang, "Tamam, tamam," diye gönülsüz bir cevap verdikten sonra, 'O zaman ben gidiyorum' anlamında bir kez daha yalandan öksürdü ve yıldız çiçeklerinin birbirine karıştığı kuyunun yanındaki çiçek tarhından tarafa çıkıp gitti.

İhtiyar Hwang'ın oğlu Seokgu kilerden çıktı ve küreğinin sapını kaldırarak kuyunun önünde omuzları yırtılacakmış gibi iyice gerindi. Kahvaltıdan önce tarlada iş görmeye gidiyor gibiydi.

"Baba, hayırlı sabahlar olsun."

"Hıhı. Tarlaya mı gidiyorsun?"

"Evet. Değirmenin yanındaki sulama kanalı işini güneş iyice yükselmeden bitireyim diyorum. Changsoo'giller bizim öküzü bir günlüğüne istiyorlar, vereyim mi?"

"Ver, ama karşılığında hasat bayramı Chuseok geldiğinde biraz hünnap getirsinler."

"Kestane de isterim."

Seokgu kollarını sıvayıp öküzü ahırdan çıkardı ve "Hadi gel kocaoğlan," diye çekiştirerek evden çıktı. İhtiyar Hwang, çiy düşmüş dere kenarından tarlaya doğru giden oğlunun ardından boş boş

bakarak, 'Şu keratayı dünyaya getirdikten iki ay sonra karım ölmeseydi, evde benimle beraber duracak birkaç oğlan daha yapardım, heyhat,' diye içinden geçirdi.

İhtiyar Hwang'ın dört oğlu ile iki kızı arasından memleketine göz kulak olacağını söyleyerek yanında kalan tek evladı Seokgu'ydu. Kasabada görece yeni bir okula giderek kasabalılarla yaşamaya alışan çocukları, kum taneleri misali parmaklarının arasından birer ikişer kayıp gitmişler, istikballerini düşünerek uzaklardaki Seul'de kendi yuvalarını kurmuşlardı. İhtiyar adam, çocuklarının neden uzaklara çekip gitmek için bu denli rekabetçi biçimde birbirleriyle yarıştıklarını çok geç de olsa anlamıştı. Çocukları dünyanın değişmekte olduğunu çok önceden sezmişler, babalarının kendine özgü dünyasını tüm gücüyle korumaya kalkışmasına hiç fırsat vermeden bir temiz çekip gitmişlerdi.

Uzak diyarlara giden çocuklarını çok önceleri zorla da olsa tutup alıkoysaymış, onları kuyruğu gibi arkasından sürükleyerek geleceğe hazırlamak için bolca zamanı olurmuş ihtiyarın. Gelgelelim savaşın Soyang Irmağı ile Kuzey Kore Irmağı'nı aşmaya çalıştığı şu esnada gecikmiş pişmanlıklar işe yaramıyordu.

İhtiyar Hwang Seung-gak sessizce iç geçirdikten sonra çalıdan yapılma el süpürgesini aldı ve bahçeyi süpürmek için dışarı çıktı.

Her günkü gibi monoton bir sabahtı ama nedense ihtiyarın keyfi yerinde değildi. Kasaba bombalansa da pek bir şey olmayacağını düşünmeye çalışıyor, yine de içi hiç rahat etmiyordu.

İKİ

Beş erkek çocuk ile bir köpek, dar ve dolambaçlı yol boyunca Kumandan Dağı'nın zirvesine tırmandılar.

Doğudan daha yenice yükselmesine rağmen güneş şimdiden göğü cayır cayır yakmaya başlamıştı ve göz kamaştırıcı ışıkların akın ettiği sarılı yeşilli tarlalarda kalan son ince sis tabakası da henüz alçaklarda süzülüyorken ırmağın kıyısı boyunca yavaş yavaş akıp kaybolmak üzereydi. Dağ sırtındaki ağaçların koyu maviye ça-

lan siyah bir görünümü vardı. Dağ yolu boyunca orada burada ayakta durmaya çalışan eğri çam ağaçlarının iğne yaprakları, uçlarında asılı kristal damlalar misali çiy nedeniyle parıl parıl parlıyordu.

Dalgaların cam tozu serpiştirilmiş gibi ışıldadığı Soyang Irmağı kuzeydeki Bongui Dağı'nın eteklerinden geri dönüp sakince akıyor, ortadaki adayla buluştuktan sonra akıntı ikiye ayrılıyordu; sola doğru sapan Kuzey Kore Irmağı, Geumsan köyünün doğu yakasına dönüp kıvrılıyor ve birkaç saat masmavi aktıktan sonra Seomyeon'un güney ucunu kapatan Samak Dağı'na ulaştığında kocaman bir kamaya benzeyen vadide Soyang Irmağı'yla buluşup büyük bir gövde oluşturarak Gangchon'dan geçip Han Nehri'ne dökülüyordu.

Kuzey Kore Irmağı ile Orta Ada'nın az ötesinde, Soyang Irmağı'ndaki iskelenin diğer tarafında kalan Chuncheon Tren İstasyonunun çevresinde, Birleşmiş Milletler Ordusu'nun uçakları ateş açıp tüm kasabayı yangın yerine çevirdiği için havaya kara dumanlar yükseliyor, ama çocuklar şu an bununla pek ilgilenmiyordu. Sabahları gökyüzü uçsuz bucaksız görünürken, güneş ışıltılarıyla nedense mevsim erkenden değişiyormuş gibiyken ve dağın havası güzelken çocuklar hep neşelenirlerdi.

Beş çocuk, köylülerin Kumandan Dağı'nın kuzey yakasında kalan vadinin bir yerinde olacağını söyledikleri Kumandan Mağarası'nı her ne zaman aramaya çıksa, hep böyle heyecanlanıyordu. Yani Geumsan'lı çocukların mağarayı bulmak için köyden iki kilometrelik uzaklıkta bulunan Kumandan Dağı'nın zirvesini keşfetmek için yola çıkışları bugün ilk kez olmuyordu. Irmağın kenarında Wolsong köyü ya da Dokgamagol vadisinin henüz oluşmadığı, Geumsan, Hyeonam ve Gama gibi köylerde de birkaç balıkçı evinden başka bir şeyin olmadığı eski günlerde, daha dünyaya gelir gelmez kayaları parçalayan gizemli babayiğidin mağarasını bulmak için her yıl, bazı yıllarda üç dört kez, buradaki dağa gelerek vadiyi didik didik ararlardı çocuklar.

Ne var ki, Seomyeon'lu olup da çocukluğun efsanevi mağarasını bulmak için Kumandan Dağı'na çıkmayan yoktur dense bile, şimdiye dek Kumandan Mağarası'nın tam olarak nerede olduğunu

bilen yoktu. Bebek Kumandan efsanesinin yüzlerce yıldır nesilden nesile aktarılmış olmasına rağmen mağarayı henüz hiç kimsenin bulamamış olmasının getirdiği Kumandan Mağarası'nı ilk bulan olma hırsı, sadece Geumsan'lı çocuklar için değil başka köylerin çocukları için de doğal bir içgüdüydü. Mesafeye bakıldığında Kumandan Dağı'na en yakın köyler, bir vakitler Kaymakamlığın bulunduğu Hyeonam ile Geumsan'dı. Hyeonam'da keşif gezisine çıkabilecek sadece iki çocuk vardı, dolayısıyla da Kumandan Dağı sadece Geumsan'a ait bir dağ gibiydi. Eğer mağara bulunacaksa elbette bunu en önce Geumsan'lı çocuklar başarmalıydılar.

Köylülerin nesillerdir aşina oldukları bir efsaneye göre, evvel zamanlarda, Goryeo Krallığı* döneminde Moğol barbarlar toprakları işgal edip canım saraylar ile tapınakları ateşe verirler. Korkunç bir savaş çıkararak Goryeo Krallığı'nın cesur kumandanlarını toplu halde öldürür ve o zamanki başkent Songak'a doğru ilerleyerek önlerine gelen bütün büyük şehirleri yıkıp harabeye çevirirler. Ülkenin böylesine bir beka tehdidiyle karşı karşıya kaldığı sıralarda, Kuzeyli barbarları defetmek için Geumsan'daki Kumandan Dağı'nda babayiğit bir kumandan dünyaya gelir. Boyu iki metreyi geçkindir, altın ve bronzla süslenmiş, ışıldayan bir zırh giyer, gümüşten yapılmış yarım ay şeklindeki kılıcının ağzında ejderha kabartması vardır, yeşim boncuklar asılı kılıcını sürekli havaya savurur. Yıldırım düşmesiyle yarılan beyaz bir kayanın içinden çıktığı rivayet olunmuştur. Yerle göğü titretecek denli korkunç biçimde bağırır. Tamamen yetişkin biri olarak doğan bu Bebek Kumandan, dağ tanrısı tarafından zavallı insanları kurtarmak için gönderilmiştir, uzun sakalları göğsünün üzerinde dalgalanmaktadır.

Bebek Kumandan doğduğunda, gökyüzündeki zifirî karanlık uçurumda şimşekler çakıp yıldırımlar düşünce gök bin parçaya ayrılır ve Kumandan'ın tam beyaz kayadan çıktığı an kasabanın kuzeyinde tüm heybetiyle duran Bongui Dağı'nın yeşil vadisinde göz

* Goryeo ya da Koryo Krallığı (918-1392): Kral Taejo tarafından kurulmuş ve 1392'ye kadar Kore yarımadasına egemen olmuş krallık. Üç Kore Krallığı'nın bir araya gelmesinde önemli rol oynamıştır; bugünkü Kore devletinin resmî adı, bu krallıktan miras kalmıştır. *-çev.*

kamaştırıcı yelesini savuran gümüş renkli bir at peyda oluverir. At, gökkuşağı renginde bir buluta binmiş, ırmağın karşı tarafında bekleyen Kumandan'a doğru koşar. Kumandan havaya kalkıp beyaz ata bindikten sonra arşı sarsacak derecede gür bir sesle haykırarak barbarları tarumar edip kralı kurtarmak için Songak'a gider.

Gümüş aygıra* binen Kumandan, devasa kılıcını savurarak üç günde ülkeyi kurtarır. Muazzam görünen kılıcını her savuruşunda üç bin düşman askerinin yığınlar halinde yerlere serildiği söylenir. Ne var ki Seomyeon'lu çocuklar için Bebek Kumandan efsanesinin en cezbedici yanı, bir destan olmasından ziyade, barbarlar tarafından işgal edilen Songak'ı geri almak için Kumandan'ın beyaz atına binip hızla giderken kestirme yol olarak kullandığı rivayet olunan gizli mağaradır.

Bebek Kumandan atını üç gün üç gece hiç dinlenmeden mağaranın içine doğru sürmüştür. Bundan dolayı köylüler, Songak'a çıkan mağaranın Seomyeon'un içinde bir yerlerde saklı olduğuna kesinkes inanıyorlardı. Ancak anlaşılan o ki, Kumandan Mağarası'nı gerçekten gören ya da bulan birine dair ne bir kayıt ne de bir rivayet vardı. Söz konusu gümüş aygır efsanesiyle ilgili küçükler bir şeyler sorduğunda, büyüklerin Kumandan Mağarası'nın kesinlikle var olduğunu söylemeleri ve mağaranın yeri sadece kendilerinin bilmesi gereken bir sırmış gibi garip yüz ifadeleriyle tebessüm etmeleri işten bile değildi. Büyükler anlatmamakta ısrar ettikçe küçükler de efsanevi mağarada çalınabilecek bir hazine ya da muhakkak alt edilmesi gereken bir düşman varmış gibi durumu daha da ciddiye alıyorlardı.

Daha bir süre evvel, Wolsong köyünden bir oduncunun Kumandan Dağı'nın güney sırtında yer alan Kartal Kayası civarındaki sarmaşıklarla çalılıkların arasında mağara girişinin çöktüğünü gösteren içi boş bir çukur gördüğüne dair söylenti yayılmıştı. İşte bu nedenle Geumsan'lı beş kafadar oğlan, Wolsong'lu çocuklar-

* Gümüş aygır ya da beyaz at (Korece *eunma*; İngilizce *silver stallion*): Roman, adını bahsi geçen mitolojik destandaki kurtarıcı Bebek Kumandan'ın bindiği efsanevi attan almaktadır. Gümüş aygıra binmiş Bebek Kumandan, hakkında çok şey söylenen ama bir türlü gelmeyen kurtarıcı Mesih'i çağrıştırır. *-çev.*

dan daha önce davranıp Kumandan Mağarası'nı bulmak için bugün de sabahın erken saatlerinde dağa tırmanmışlardı.

Beş çocuğun arasından sıyrılıp öne geçerek köpek eniğiyle birlikte ormandaki çalıların arasından yol açа açа ilerleyen, kestane ağaçlı evde yaşayan Manshik'ti. Evvelki gün anası delikli çömleğe malt koyma buyruğunu yerine getirmek için köy mualliminin evine gidince, fırsat bu fırsat diyerek Wolsong'lu oduncuyla ilgili söylentiyi mahalledeki çocuklara yayan da Manshik'in ta kendisiydi. Bu nedenle, bir araya gelen beş kafadar keşif ekibine liderlik etmeye yaraşır tek kişi de elbette Manshik'ti.

ÜÇ

Beş çocuk ile bir köpeğin Kumandan Dağı'nın kuzeyine düşen bayırdan aşağıya doğru, yabani otların azmanca kapladığı patikadan yorgun argın adımlarla inmeye başlayışları, kavurucu güneşin sapsarı bir renge bürünerek göğe yükseldiği sıralardaydı. Yosun ve sarmaşıklarla kaplı kayaların etrafında dönüp göğüslerine kadar gelen yabani otların arasına sırayla girdikten sonra akasya ormanına çıktılar. Bu defa Manshik ile köpeği geride kalırken, beş çocuğun arasında en güçlü ve en uzun olan Chandol öne geçmişti.

"Mağaraymış! Ne mağarası be? Mağara falan yok burada!" Kısa boyu ve köylü çocuklara hiç benzemeyen iri göbeğiyle dağ yolu azıcık dikleştiğinde dahi yürümekte zorlanan Kichun sinirlenmişti. "Belki de dört saattir ha babam dolaşıyoruz. Bacaklarım ağrıyor. Biraz dinlensek!"

"Ne dinlenmesi?" Bir eliyle meşe ağacının dalını kenara itip yere yakın bir noktada bükülmüş çam ağacının altından eğilerek geçen Chandol hemen karşılık verip öfkesini belli etti. "Yürüyemeyeceksen hadi sen eve git!"

"Gideceksek hep beraber gitmeliyiz, neden tek ben gidecekmişim?" Öfkelenmesine rağmen çekinerek diğerlerinin de nabzını yoklayan Kichun'un sesi birazcık kısıldı. "Öğlen oldu. Hadi hep beraber eve gidip yemek bari yiyelim."

Ne var ki, eve gitseler dahi beş çocuğun arasında Kangho ile Kichun'dan başka öğle yemeğini bir öğün bile aksatmadan yiyen biri daha olmadığından, Kichun'un sözleri Chandol'un keyfini iyice kaçırıyordu. Durumdan gıcık kapan ve kaşlarını çatarak elindeki sopayla kızılcık ağacına vurmaya başlayan Chandol'un yüz ifadesinden ürken Kichun hemencecik bir şeyler uydurdu:

"Bu vadide mağara yok. Kesinlikle yok. Onun için eve gidelim diyorum."

"Hadi ulan oradan! Kesinlikle var!" Chandol inatlaştı. "Wolsong'lunun anlattıklarını Manshik'ten hepimiz duyduk. Kesinlikle burada bir yerde olmalı."

"Wolsong'lunun anlattıklarına nasıl güvenebiliriz? Geçen sene de Wolsong'luların yalanları yüzünden neredeyse altımıza sıçtığımızı ne çabuk unuttun? Hyeonam'ın arkasındaki dağda yaban domuzu barınağı olduğunu söylemişlerdi. Dokuz gün boyunca dağın her yerine bakmış olmamıza rağmen bırak yaban domuzunu bir tane gelincik bile yakalayamadan boş ellerle geri dönmüştük. Bir de eve geç döndüm diye fena sopa yemiştim."

"Sana eve git dedim ya işte!"

"Yalnız gitmekten nefret ediyorum."

"O zaman çeneni kapa ve bizi takip et."

Durumdan hiç mi hiç memnun olmayan Kichun, önden giden Chandol duymasın diye kendi kendine bir şeyler söylenip homurdanıyordu.

Hiç kimsenin böyle bir karar vermemiş olmasına rağmen her nereye gidilirse gidilsin beş kafadar oğlan arasından Chandol hemen en öne geçip liderlik görevini üstleniyordu. Şişkin göbeği nedeniyle önceleri "tosuncuk" lakabıyla anılırken şimdilerde Japon balıklarını andıran pörtlek gözlerinden dolayı lakabı "kurbağa" olan Kichun, hangi iş olursa olsun Chandol'dan geri kalmazdı ve Manshik ya da Kangho'ya hiç mi hiç yenilmek istemediği için daima Chandol'un arkasından inatla giderek ikinci patronluk taslardı. Dolayısıyla şu an tek başına eve giderek kendini küçük göstermeyi hiç istemiyordu.

Gelgelelim ne kadar dolaşıp dururlarsa dursunlar Kumandan Mağarası görünmüyordu. Bacakları hepten ağrıyınca öfkelenen Kichun, yılan kovalamak için yanına aldığı sopayla yarısı kuruyarak ölüp gitmiş meşe ağacına habire vurmaya başladı ve kuruyup gitmiş kahverengi yapraklar dallarından düşerek ot ve çakıllarla örtülmüş orman yolunu kapladı.

Yakınlardaki çalılıktan bir karga uçtu ve çatlak sesiyle gaklayarak dağ sırtından aşağıya süzülürken sorgum tarlalarının ötesinde kayboldu.

Manshik, Kichun'un biraz gerisinden, ayakları içe basık, beyaz köpeğiyle oynaya oynaya geliyordu. Sıska ve daima az konuşan Kangho, Manshik'in hemen arkasındaydı. Beşi arasında yaşça en ufakları olduğundan, sadece Chandol'un diğer çocukları çağırmak türünden talimatlarını yerine getiren küçük Bongi ise en arkadan yürüyen kişiydi.

Manshik, Kumandan Mağarası'nın Hyeonam vadisinde hiç olmayabileceğini aklından geçirdi.

"Dağın taşın her tarafını didik didik aramamıza rağmen ortaya çıkmıyorsa, muhtemelen birisi onu bilerek toprağın altına gömmüş olmalı," diye istemsizce kendi kendine söylendi.

"Ne?" Kichun saçma sapan şeyler söylediği için hâlâ gergin olan Chandol yürümeyi bırakıp omzunun üzerinden arkasına bakarak sert bir karşılık verdi. "Demincek sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Kendi kendime konuşuyordum işte. Mağara var ya... Bu kadar aramamıza rağmen ortaya çıkmayışına bakılırsa, birinin mağaraya giden deliği tıkamış olabileceği aklıma geldi de ondan..."

Chandol dar dağ yolunda yürümeyi bırakınca, peşi sıra gelen çocuklar da ne yapacaklarını bilemez bir halde endişeli tavırlarla oldukları yerde durdular. Chandol ne yapacağını şaşırmış durumda vadinin dibindeki sarı tütün tarlalarına boş gözlerle bakıyordu. Zıplayıp duran köpek eniğinden kaçınırken otla kaplanmış bir kayanın üzerine çöken Manshik gözlerini çam ağacına dikti ve ağacın dalındaki örümcek ağına takılmış, tek kanadıyla çırpınarak can çekişen

siyah bir kelebeğe kendinden geçmiş gibi bakarken Chandol'un bugünkü keşif gezisine devam edip etmeyeceklerine yahut pes ederek eve dönüp dönmeyeceklerine bir an önce karar vermesini bekledi.

İşte tam o esnadaydı.

Çocuklar ne olduğunu anlamadılarsa da gökyüzünden, dağın ötesinden veya Samak Dağı'nın bir yerlerinden "fiyuuvv" ya da "tişuuvv" gibi tiz bir ses geldi. Hem düdük sesini, hem de teneke benzeri bir şey yırtılıyormuşçasına çıkan metalik bir sesi andırıyordu. Onlar tam bir yerlerden gelen bu garip sesin ne olduğunu düşünmeye başlamışlardı ki, söz konusu rahatsız edici ses hızla şiddetini artırdı ve bir anda bir şeyler gürültüyle patladı sanki. Ses iyice yaklaşmış gibi, neredeyse kulaklarını yırtan patlama duyulunca, dağın içinde yalnızlık duygusu veren sessizlik bile âdeta paramparça olmuşçasına dağılarak havaya saçıldı ve aniden çıkan sesten irkilen Manshik'in köpeği vahşice havlamaya başladı. Çocuklar yerin yarıldığını zannettiler. Birtakım parlayan şeyler, gümüş parçaları gibi parıldayan garip makine yığınları, dağın üzerinden atlayıp gökte yükseklere çıktı, ikişerli gruplar halinde dört şey "fiyuuvv" diyerek kasabadan tarafa uçup gitti.

"Yere yatın!" Kendini bir ağacın altına atan Chandol bağırdı. "Çabuk saklanın diyorum!" Tekrar bağırarak güneşten iyice ısınmış kayanın ardına sindi. "Uçak kalktı! Saklanın!"

Ancak uçak lafını duyduktan sonra akılları başlarına geldi. Dünden beri güneyden kalkıp ateş ederek kasabayı harabeye çeviren uçağın semada göründüğünü duyunca korkudan ödü patlayan Kichun, çığlık atarak çalıların arasına yuvarlanıp gitti. Kangho, patikanın üzerinde yere yattı ve iki elini başına siper etti. Bongi ağlamaya başladı, ne yapacağını bilemeyince de geldikleri yoldan geri dönerek dağa tırmanmaya başladı. Manshik oturduğu kayadan aşağıya kaydı ve Chandol'un yanına sokuluverdi. Köpek ise, uçağın çoktan gitmiş ve patlayışların epeydir kesilmiş olmasına rağmen, sessiz, masmavi gökyüzüne bakarak habire havlayıp durdu.

Bu kadar yakın mesafeden ilk defa uçak gören beşli akıllarını yitirmişçesine şaşırmıştı. Uçak kasabadan tarafta kaybolduktan

ve "güüüm, güüüm..." diyen boğuk patlamalar dağın öte yanında duyulmaya başladıktan uzunca bir süre sonra ancak yerde sürüne sürüne tekrar bir araya geldiler.

"Ses hâlâ duyuluyor mu?" Şişkin gözleriyle etrafa bakan Kichun nefes nefese kalmıştı.

"Bombalıyorlar, bomba... Geumsan'ı bombalamıyorlardır, değil mi?.."

"Geumsan'ı neden bombalasınlar ki?" Kangho, ormandan başka uçaklar da havalanırsa diye korkarak etrafına bakınırken bile sakinmiş gibi davranıyordu. "Ne de olsa bizim köy savaşmıyor."

Pantolonuna batan dikenleri çıkaran Chandol:

"Kasabayı bombalamaya gitmiş olmalı," dedi, "kasabada büyük bir kargaşa çıkacak gibi."

"Her neyse, hemen eve gidelim," dedi Manshik köpeği kucağına alırken. "Sanki bir şeyler olacak."

Hiçbiri eve gitmeyi teklif eden Manshik'e itiraz etmedi.

DÖRT

Bombardıman gece bile devam etti. Geumsan ile Hyeonam halkı akşam yemeği dahi yemeden ırmak kıyısına çıktı, sağda solda gruplar oluşturarak etrafta gezindi ya da toplaşıp otların üzerine oturarak Soyang Irmağı ile Kuzey Kore Irmağı'nın karşısındaki kasabadan karanlık gökyüzüne hızla yükselen kızıl duman bulutlarını izledi.

Bongui Dağı'nın eteklerinden upuzun şavkıyarak yükselen sarı projektör ışığı gökyüzünü habire yoklayıp duruyordu. Karanlık havada hırıltılı uçak sesleri dinmek bilmiyordu. Patlayan bombaların vurdumduymaz uğultusu arada bir Orta Ada'nın ötesinde yankılandığında, yankıyla beraber karanlığın içinden yeni bir alev topu yükseliyordu.

"Vay be! Şu uçaklar gerçekten harika yahu!" Kayık iskelesinin oradaki tenha bir kulübenin önüne tabure atıp oturmuş bombardımanı izleyen kayıkçı iç çekerek böyle dedi. "Zifirî karanlık bir gece

ama kasabanın nereye saklandığını gökyüzünden açıkça görüyor olmalılar. Belki de bombalara baykuş gözü takmışlardır, vay anasını!"

Değirmenci Han:

"Peki ya şu bombalar yanlışlıkla bizim köye düşerse ne yaparız?" diye pek de umursamıyormuş gibi bir tonla ortaya konuştu.

Elleri ardında, söğüt ağacının altında dikilen Kichun'un amcası:

"Yok canım, orayı bu şekilde harabeye çevirişlerine bakılırsa savaş üç güne kalmaz biter!" dedi.

Chuncheon İstasyonuna bir bomba düşünce alevler yükseldi, bir anlığına yatışır gibi olup sonra hızla yeniden şiddetlendi. O taraftaki göğün tamamı çoktan kızarmıştı. Yangını seyretmekten alttan alta heyecan duyan köylülerden birkaçı bombardımandan önce kısa süreliğine kasabaya gidip geldiklerinden, orada görüp işittikleri savaş hikâyelerini övünürcesine anlatıp duruyorlardı. Bongui Dağı'nın eteklerindeki hükümet konağı ile diğer büyük binalar bombalandığı için hepsinin yıkıldığı, kasaba sokaklarının cesetten geçilmediği türünden lafları işiten kadınların yüzleri korkuyla doluyordu.

Kichun'un amcası da destansı hikâyeler uydurmaktan hiç geri kalmazdı:

"İçki fabrikasının orada buluşup dördümüz öğle yemeği yiyelim demiştik. Aniden şimşekler çakıp tavan yere çöktü diyorum size yahu! Böyle tereddüt içinde evde oturmaya devam edersem çatının altında kalıp öleceğimi düşünerek kendimi sokağa gücün attım, ama bir de ne göreyim? Sokağın her tarafı yangın yerine dönmüş! Millet bir oraya bir buraya çıldırmışçasına koşuşturup duruyor. Feryat figan eden kasabalılar birbirlerine çarpıp sokaklara yüzüstü kapaklanıyor. Üstleri başları yırtık pırtık. Hatta bir kız gördüm, kolunun teki kopmuş, dört bir yandan bombalar patlarken kopan kolunu bulmak için toprak yığınlarını eşeleyerek ağlayıp duruyordu..."

Palavracılık konusunda Kichun'un sülalesinin eline kimsecikler su dökemezdi. Ne var ki başka zaman adamın abartarak uzun

uzun anlattığı şeylere pek inanmayan Geumsan'lılara bombardıman altında kalıp kasabadan yenice döndüğünü söyleyerek anlattığı şeyler o kadar inandırıcı geliyordu ki bu defa kimse adamdan şüphelenmişe benzemiyordu.

Tehlikeli olsa da mutlaka görülmesi gereken işlerinden dolayı bugün telaşla kasabaya gidenler bombardımanın arttığı bu geceyi orada geçirmek istemedikleri için güneş batmadan evvel aceleyle ırmağı geçip Seomyeon'a dönmüştü, ama bir uçağın her an bir yerlerden çıkıp Geumsan iskelesini vurabileceğini düşünerek korkan kayıkçı kayığı suya indirme konusunda ayak dirediğinden, körü körüne beklemekten bunalıp yüzerek bu tarafa gelenler de vardı. "Kayık ırmağın orta yerinde yüzerken tepeye bir uçak gelse kaçmak şöyle dursun hiç hareket edemeden ölüneceği bariz değil mi?" diyen kayıkçı, "olmaz" anlamında başını sallayarak akşam vakti ırmağı yüzerek geçen köylüleri hiç utanmadan sadece izlemekle yetiniyordu. Bu nedenle neredeyse debelenerek Kuzey Kore Irmağı'ndan bu tarafa geçenler, Kayıkçı Yeom'a, "Bu yılki hasattan sonra şuncacık pirinç tanesi bile otlanmayı aklının ucundan geçirme, sana zırnık koklatmayacağız," diyerek sövgüler yağdırdılar, ama kayıkçı açlıktan ölmeyi bombalanarak ölmeye yeğliyormuşçasına hiç istifini bozmadan öylece duruyordu.

Bu şekilde hava saldırıları devam ettikçe köylüler de gerçekten bir savaşın çıktığını hisseder oldular. İki gecedir yapılan hava saldırılarının ardından sabah köylülerden birkaçı işlerini görmek için tarlasına bile gitmedi. Ya evinin arkasındaki tepeye ya da küp kilerinin altına sığınak kazarak gününü geçirdi. Çünkü ırmağın karşısındaki yangın artık bir başkasının meselesi değildi, bizzat onları da ilgilendiriyordu.

Kasabada bombardımana tanık olanlar ırmak kıyısına çıkıp diziler halinde oturarak endişeli seslerle konuşuyorlardı. Çiftçilerin yüzlerinden bu defa da ırmağın bu yakasına sağ salim geçmelerine izin verilmesini isteyen korkulu yakarışlar okunuyordu. Dünyanın sonunun geldiği, göklerin ve yerin yarılacağı türünden konuşmalar duyuluyordu. Uçaklar bu şekilde bomba yağdırmaya

devam ettikçe dünyada sadece toz ve külden başka bir şey kalmayacağından bahsediliyordu.

"Bu zıkkım şey buralara da gelmeden evvel bir şeyler yapmalıyız. Ne pahasına olursa olsun ırmağın bu tarafına geçmesine engel olmalıyız!.." Değirmenci endişeliydi.

Her ne zaman köyün başına bu türden büyük bir iş gelse öne çıkıp neyin nasıl yapılacağını insanlara söyleyen elbette değirmenci değil köy muallimi ihtiyar Hwang Seung-gak'tı. İnsanlar her daim doğal bir şeymiş gibi onun tavsiyelerini bekleyip can kulağıyla dinlerlerdi. Gelgelelim gözlerinin önünde gökten yağmur gibi ateş edilmesine rağmen nedense köy mualliminin evinden ses seda çıkmıyordu, ihtiyar Hwang'ı dışarıda gören de yoktu. Karşıdaki kargaşa neredeyse ırmağın bu tarafına geçmek üzereydi ve bu kez aptal gibi hiçbir şey yapmadan köy mualliminin talimatını bekleyemeyecek olan köylülerin aklına birer danaburnu gibi çukur kazıp saklanmaktan başka bir yöntem gelmedi. Dolayısıyla, bilmem kimin çocuklarının sığınak kazdıkları söylentisi yayılıp da Geumsan'daki herkes tarla işini bir kenara bırakıp evinin etrafına çukur kazmakla meşgul olunca, öğleden sonra pirinç tarlalarında kuş kovalayan bir insan evladı dahi görünmedi. Arada bir kuyunun başında ya da değirmende birbirlerine denk gelecek olsalar, hava saldırılarından korunmak için derhal sığınak kazmaları gerektiğini söyleyerek güya tüyo veriyorlardı. Zaten çukur kazmış olduğunu söyleyen diğerleri de heyecanla dün geceki hava saldırısını anlatarak daldan dala konarken güneş çoktan batmış oluyordu.

Ve köye karanlık çöktükten sonra da herkes ırmak kıyısına toplaşıp yangın yerine dönen kasabayı seyrediyordu.

BEŞ

Saldırılar başlayalı üç gün olmuştu ki dün ne sabah ne de gece bombardıman olduğundan, köylüler tuhaf bir tedirginlik içinde bombardımanı bekliyormuş gibi etrafta dolaşarak tek tük de olsa

tarla işlerini gördüler. Bugün ikindi vakti tekrar bir uçak havalanıp da kasabayı bombalamaya başlayınca, yarı şaşkın yarı rahatlamış yüz ifadeleriyle alelacele ya evlerine dönüp saklandılar ya da ırmak kıyısına giderek ağaçların altına toplaşıp suyun ötesindeki savaşı seyre daldılar.

Geumsan'ın beş kafadar çocuğu da kayık iskelesinin arka tarafındaki alçak tepeye tırmandı ve oradaki kavak ağacının altına oturup bombardımanı izlemeye başladı. Kanatlarını nikel gümüş parçaları gibi parıldatan uçaklar bir alçalıp bir yükselerek oradan oraya gittikçe, uçaksavarın püskürttüğü duman patlamış mısır gibi dağınık bir biçimde gökyüzüne yayılıyordu. Bongui Dağı'ndan sürekli yankılanan silah seslerinin ritmine ayak uyduran beyaz duman bulutları pamuk topu gibi göğe ağıyor, yerde bombalar patladıkça koyu kızıl dumanlar havaya yükseliyor, uçaklar kırlangıçlar misali sağa sola uçarak ateş saçıyorlardı.

Ağaca yanağını dayamış vaziyette, kendini kaybetmiş gibi duran Chandol:

"Vay be! Şuna bakın, ne kadar da çok uçak var!" dedi. "Gerçekten geliyor gibiler..."

"Kimler?" diye sordu Manshik.

"Kimler mi? Birleşmiş Milletler Ordusu elbette..." Chandol, bunu da bilmiyor musun dercesine Manshik'e çıkıştı. "İncheon'a inen Birleşmiş Milletler Ordusu'nun Kore Ordusu'yla birlikte ilerleyerek geldiğini duymadın mı?"

"Birleşmiş Milletler Ordusu mu?" diye sordu Bongi. "Birleşmiş Milletler Ordusu da ne?"

Dizlerinin üstünde durarak patates tarlalarının ötesindeki kasabaya bakan Kangho yanıt verdi:

"Hani var ya, birçok ülkeden insanın birleşip hep beraber buraya geldiği söylenen ordu işte... Amerika, Filipinler, Türkiye, Belçika gibi on altı ülkenin ordusu geliyormuş."

Japon bıldırcını gibi büzülen Bongi oturduğu yerden:

"Belçika mı? Belçika'nın ordusu var mıymış?" diye sordu.

"Demek ki varmış," dedi Kangho ama söylediklerinden pek emin değil gibiydi. "Her neyse işte, ülkeler farklı olsa da alayı gaga burun.*"

"Gaga burun mu? Gaga burun da ne?" diye tekrar sordu Bongi.

"Burunları nah böyle uzun olan insanlar işte..." Kangho sağ yanağını omzuna yaslayıp kolunu iyice öne doğru uzatarak fil hortumu taklidi yaptı.

"O kadar büyük mü... burunları?.."

"Ben de hiç görmediğim için doğrusu bilmiyorum. Ama her neyse, burunları büyükmüş işte."

"O insanlar... Gaga burunlar buraya niçin geliyorlar?" Ne kadar dinlerse dinlesin konuşulanlardan hiçbir şey anlayamadığı için Bongi'nin kafası gittikçe daha da karışıyor gibiydi.

Kurbağa lakaplı Kichun, yanağından aşağıya akan terleri avucunun içiyle silerken:

"Bizi kurtarmak için geliyorlarmış," dedi.

"Kurtarmak mı? Neyi kurtaracaklarmış?" diye sordu yine Bongi.

"Ben de bilmiyorum. Her neyse işte, kurtarmaya geliyorlarmış. Amcam öyle demişti."

"Kimden kurtarıyorlarmış?"

"Kızıllardan** tabii ki! Kimden olacak?"

"Ama Komünist Parti şimdiye dek bizi hiç rahatsız etmedi ki! Peki, neden bizi Birleşmiş Milletler Ordusu kurtarıyor?"

Kichun sinirlenmişti:

"Onu ben nereden bileyim? Büyükler öyle diyorlar işte."

Chandol, kasabayı göstererek:

"Belki de bizi, ortalığı yangın yerine çeviren şu savaştan kurtarıyorlardır, kim bilir?" dedi.

Kangho:

---

* Gaga burun (Korece *Bbengko*): Genelde Amerikalıları nitelemek için kullanılan argo ifade. Kore'ye gelen yabancılardan çoğunun burnu Korelilere göre daha büyük olduğundan, Korelilerin yabancılarla ilgili dikkatlerini çeken ilk unsurlardan biri bu olmuştur. *-çev.*

** Kuzey Koreli komünistler. *-çev.*

"Bu yangına Birleşmiş Milletler Ordusu tarafından gönderilen uçakların attığı bombalar sebep olmadı mı?" diye sordu.

Çocuklar bir anlığına sessiz kaldılar. Savaş hakkında birçok şey duymalarına rağmen savaşın ne olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. Kimin iyi tarafta kimin kötü tarafta olduğunu bile bilmiyorlardı.

"Her neyse, şu yakıcı savaştan bizleri kurtarmak için Birleşmiş Milletler Ordusu geliyorsa..." Bir an duraksayan Kangho bu kez şöyle sordu: "O halde Birleşmiş Milletler Ordusu, gümüş aygıra binmiş kumandan olabilir mi?"

"Olamaz tabii," dedi Manshik, "gümüş aygıra binen o Kumandan, Koreli çünkü."

"Gümüş aygıra binen Kumandan başka ülkelere giderek Birleşmiş Milletler Ordusu'nu toplayıp getirmiş olabilir." Chandol'un üzerinde epeyce kafa patlattıktan sonra vardığı sonuç buydu. "Siz gümüş aygıra binen Kumandan'ın Songak'taki barbarları yendikten sonra nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Çocuklardan bilen çıkmadı.

Chandol zaferiyle övünen bir muzaffer edasıyla:

"İşte bunu kimsecikler bilmiyor!" dedi. "Kumandan'ın gümüş aygırla nereye gidip ne yaptığını, sonra neler olduğunu ne gören var ne duyan... Bunlarla ilgili hiçbir şey anlatılmıyor. İşte bu nedenle gümüş aygıra binen Kumandan yüzlerce yıldır başka diyarlarda dolaşırken, ülkemizde savaş çıktığı haberini alır almaz Birleşmiş Milletler Ordusu'nu toplayıp getirmiş olabilir."

Manshik, bir anda aklına bir şey gelmiş gibi ortaya atıldı:

"Hah! Siz hiç şunu duydunuz mu? Geçen sefer Kumandan Mağarası'nı boşuna arayıp eve dönünce anama öyle bir mağaranın asla olmadığını söyledim, anam da bana garip bir şey anlattı. Gümüş aygıra binen Kumandan'ın Songak'a bile gidemediğini, daha bebekken öldüğünü söyledi."

Buralara gelin gelmeden evvel Kumandan Dağı'nın eteklerindeki Gama köyünde çocukluğunu geçiren Manshik'in anası, köyün yaşlılarından Bebek Kumandan efsanesini birkaç defa işitmiş

ve onun Geumsan'da anlatılan gümüş aygıra binen Kumandan efsanesiyle konu bakımından çok farklı olduğunu söylemişti. Çok eskiden Bıçak Dağı'ndaki Kumandan Mağarası'nda gürbüz bir babayiğide benzeyen ve koltuk altlarında kanatları olan bir bebek doğmuş. Bebek Kumandan'ın ülkede hiç mi hiç alışılmadık bir görünüşe sahip olduğu söylentisi yayılmaya başlayınca, sonraları bu söylentinin hepten büyüyüp taşrada ayaklanmalara neden olabileceğinden endişelenilmiş ve neticede kralın buyruğuyla bebeğin öldürülmesi için mağaranın girişine fokur fokur kaynayan, erimiş demir dökülmüş.

Ardından kuzeydeki barbarlar çıkıp gelince ülke yıkımla karşı karşıya kalmış ve mağaranın içine hapsedilen Bebek Kumandan insanları kurtarmak için dışarıya çıkmaya çalışırken Kumandan Mağarası da tam üç gün boyunca onun feryatlarıyla sarsılmış. Derken, göğü ve yeri sallayan gök gürültülerinin, şimşeklerin, sağanak yağmurların akın ettiği bir sırada kanatlı bir beyaz at, eritilmiş demir duvarı kırıp oradan dışarıya çıkıvermiş. Ne var ki hüngür hüngür ağlayan Bebek Kumandan bir türlü dışarıya çıkamamış. Bu sırada oradan oraya koşup durarak dışarıda bekleyen at en sonunda yorgunluktan çatlayarak ölmüş ve Orta Ada'nın bir yerlerine gömülmüş. İşte hikâye bu kadar.

Manshik:

"Demem o ki, bizim şimdiye kadar Kumandan Mağarası'nı bulamamış olmamız şaşılacak bir şey değil," diyerek kendinden emin bir çıkarımda bulundu.

Chandol:

"Madem öyle, Kaymakamlıktaki adamın anlattıkları neydi?" diyerek karşı çıktı. "O adamın anlattığına göre, Joseon Hanedanlığı'nın kralı Cheoljong* zamanında Gamalı bir balıkçı hiç balık tutamayınca bari şifalı ot toplayayım diyerek dağa çıkmış ve orada Kumandan Mağarası'nın girişini bulmuş. Mağaranın içinde ne olduğunu merak edince, bunu öğrenmek için birkaç uzun meşale hazırlamış ve köydeki gürbüz adamlardan altısını

* Kral Cheoljong (1831-1864): Joseon Hanedanlığı'nın yirmi beşinci kralı. *-çev.*

çağırmış. Mağaradan içeriye hep beraber girmişler amma gidiş o gidiş, sonsuza dek geri dönememişler."

Düşüncelerini değiştirmeyen Manshik:

"Gümüş aygıra binen Kumandan efsanesi gerçekse, kasaba bu şekilde yangın yerine dönecek bir duruma geldiğine göre, Kumandan'ın tam şu anda ortaya çıkması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Gümüş aygıra binen Kumandan belki de gerçekten Birleşmiş Milletler Ordusu'yla beraber geldi," diyen Chandol da düşüncesinden vazgeçmedi. "İşte bu yüzden Kumandan Mağarası açılmıyor."

Buna karşılık bu kez Kichun:

"Gümüş aygıra binen Kumandan gelsin ya da gelmesin, Birleşmiş Milletler Ordusu güçlü bir ordu olsa gerek," dedi. "Baksanıza on altı tane ülke bir tarafta toplanmış."

Chandol:

"Şu uçaklara bakın hele!" dedi. "Her gün uçaklarıyla gelip bombaladıklarına bakılırsa, Birleşmiş Milletler Ordusu hiçbir şeyden korkmuyor, öyle değil mi? On altı ülke neredeyse dünyadaki bütün ülkelerin birleştiği anlamına geliyor."

"Öyle mi?" Bongi fal taşı gibi açılmış gözleriyle sordu. "O zaman dünyanın hepsini bir araya getiren Birleşmiş Milletler Ordusu buraya toplanırsa, kasaba bir sürü insanla dolup taşar."

Manshik kuru dudaklarını tükürüğüyle ıslatarak şöyle dedi:

"Durmak bilmeyen bu bombardımana Kuzey Kore Ordusu nasıl dayanabilecek ki? Yakında hepsi kaçacaktır."

Bu sözleri duyan Chandol, anlık bir endişeyle kaşlarını çattı:

"Kızılların alayı bugün kuzeye doğru kaçarsa Kuzey Kore Ordusu'nu izleme fırsatımız kalmaz, öyle değil mi?"

Dört oğlan, ürkütücü içeriğe sahip şifreli bir şeyleri aynı anda duymuşçasına gergin yüzlerle Chandol'a baktı. Bongi, korktuğu için daha da sinmişti. Chandol'un ne demek istediğini anladılar.

Öğretmenlerinin savaş çıktığı için çocuklara evlerine gitmelerini söylediği o gün okul kapandığından beri Geumsan'lı beş kafadar çocuk ne zaman Kuzey Kore Ordusu lafını duysa Kızılların

nasıl kızıl insanlara dönüştüklerini düşünürdü merakla. Kasabaya gidenler büyük binaların hepsinde üzeri yıldızlı bayrakların asılı olduğunu söylüyordu; ellerinde Sovyet yapımı hafif makineli tüfekler ile gezinen Kızıllar arabalara binip ya sağda solda dolaşıyorlar ya da Bongui Dağı'na uçaksavar konuşlandırarak uçakları düşürmek için habire göğe ateş ediyorlardı. Beş çocuk, sağdan soldan duydukları bu türden rivayetleri ne zaman birbirlerine anlatacak olsalar, kasabaya gidip hem Kuzey Kore Ordusu'nu hem de savaşın nasıl yapıldığını görmek istiyordu.

Gelgelelim okul kapandığından kasabaya gitmek için uygun mazeretleri yoktu, hatta Kangho beceriksiz bir yalan kıvırarak Chuncheon'a gideceğini söyledikten sonra babasına yakalanıp bir dünya azar işitmişti. Ama şimdi Kuzey Kore Ordusu'nu defetmek için Kore Ordusu'nun Birleşmiş Milletler Ordusu'yla beraber geldiği söylendiği için ya Bongui Dağı'nda ya da kasabada büyük bir çatışmanın çıkması kaçınılmazdı. Chandol tam da böyle gerçek bir savaş görmek istiyordu, diğer dört çocuk ise Chandol'un bu konudaki hevesinin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi bildiğinden tırsıyordu.

Derken, iki uçak gökyüzünden baş aşağı inerek birbiri ardına ateş yağdırdı, istasyonun ötesinden kıpkırmızı duman bulutları yükseldi ve bir süre sonra "güüüm... güüüm..." diye bombaların patlayışı duyuldu. Chandol alt dudağının sol köşesini dişleriyle çiğnerken gözlerini iyice kısmış Chuncheon'dan tarafa bakıyordu, uzunca bir süre baktıktan sonra kendi kendine mırıldanır gibi konuştu:

"Bu herifler kaçmadan önce gidip görmeliyim. Şimdi göremezsem bir daha savaş mavaş görme fırsatım olmayacak çünkü..."

ALTI

Gangwon eyaletinin Chunseong ilçesine bağlı Seomyeon nahiyesinden Chuncheon'a gitmek için her kim olursa olsun ilk önce Geumsan köyü üzerinden Kuzey Kore Irmağı'nın kenarındaki ka-

yık iskelesine gitmesi gerekirdi. Kuzey, batı ve güneydeki çeşitli köylerden gelen üç yol, Geumsan değirmeninin önünde kesişip tek yola düşüyordu. Üç yoldan güneyde kalanı, çeltik tarlalarının arasından eğri büğrü giderek Geumsan'ın iç tarafına bakan komşu köy Hyeonam'a uzanıyor, kuzeydeki yolsa alçak bir tepenin etrafından dolanıp Geumsan'ın dışından yaklaşık dört kilometre yukarıya çıkarak Soyang Irmağı'ndaki köprünün sonunda birkaç evin seyrek aralıklarla dağıldığı Wolsong köyüne varıyordu.

Ortadaki yol ise Kangho'ların yaşadığı değirmenden geçip iki tepenin arasında kayboluyordu. Odun kömürü üretimi ve mantar yetiştiriciliğiyle geçinen Dokgamagol halkı için burası kasabaya giden tek yoldu. Geumsan'dan ayrılan üç yol, gitgide küçülen başka yollara dallanıp tekrar ayrılarak bir yaprak deseni oluşturuyor, Seomyeon'daki tüm köyler ile terk edilmiş evleri birbirine bağlıyordu. Dağın eteklerine birer ikişer ya da üçer dörder saçılmış sazdan yapılma evler, sonbaharda devasa bir ağacın dalında zar zor duran birkaç kuru yaprak misali yolun sonuna güç bela tutunuyordu.

Geumsan değirmeninin yakınında birleşen üç yol, dereyi geçer geçmez sekiz adet uzun sedir ağacının aralıklı şekilde hizalandığı ırmak yolunda daralarak kaymakamın evinin az ötesinden geçip gidiyordu. Kasabaya gelip gidenlerin dikkatini çeken ilk şeyin Kaymakam Hwang'ın evi olmasının ve hepsinin her daim oradan çekinmesinin nedeni de buydu.

Japon hükümeti döneminde âdet olduğu üzere Seomyeon'lu birçok insanın rastgele "Kaymakam Hwang'ın evi" diye adlandırdıkları ev, Kumandan Dağı'nın bu tarafında kalan çatısı kiremitli tek ev olduğundan, uzaktan bakılınca bile saygın ve şatafatlı görünüyordu. Yarısı çökmüş toprak evlerde ya da çatısı çimle kaplanmış derme çatma evlerde yaşayan sıradan çiftçiler, Hwang'ın evinin intizamlı, ağır kiremitlerle döşenmiş çatısını her görüşlerinde doğal olarak bir ezilmişlik hissediyorlardı. Civarda gösterişli denebilecek bir ev olmasa bile Geumsan köyündeki en zengin kişi olduğundan "variyetli Hwang'ın malikânesi" diye de anılan ihtiyar Hwang Seung-gak'ın malum evinde çok eski zamanlardan beri

kâğıt kalem ve mürekkep hiç eksik olmadığı için son zamanlarda onun evine "muhterem muallimin evi" ya da "muallimin evi" diyenlerin sayısı da az değildi. Hasılı, ihtiyar Hwang'ın evi birçok sıfatı haiz bir evdi.

Değirmeni ve köprüyü geçtikten sonra doğu istikametinde düz bir çizgi halinde uzanan toprak yol, Kaymakam Hwang'ın evinden Geumsan kayık iskelesine kadar iki kilometre bile tutmayan çok kısa bir mesafeyi kapsıyordu. Ayrıca iskele yolunun yarısına varıldığında, geçen yaz sağanak yağmurlarda çöken ve bir tarafı süpürülüp giden tepenin eteklerinde, samandan dam örtüsü kapkara çürüyüp gitmiş, tek başına duran, kestane ağaçlı bir ev vardı.

Evin dallardan yapılmış derme çatma kapı kanadının hemen önünde kocaman bir kestane ağacı durduğundan ahalinin "kestane ağaçlı ev" diye adlandırdığı bu evde, oğlu Manshik ve küçük kızı Manhee ile birlikte yaşayan Olle, kıt kanaat geçiniyordu. Gelip gideni yoktu ama Olle'nin evi kayık iskelesinden Geumsan'a girişteki ilk evdi, kocaman kestane ağacı bütün heybetiyle önünde durduğu için de bulması çok kolaydı.

Evin hemen önünden serin ve berrak bir dere akıyordu. Kadınların toplanıp gevezelik ettikleri köyün kuyusu çok uzakta olduğundan ve her gün Hwang'ların evindeki kuyunun suyunu kullanırsa çok göze batacağından Manshik'in anası için çamaşırdan çimmeye, yüz yumaktan pirinç yıkamaya varıncaya dek tüm su ihtiyacını karşıladığı, evinin önünden akan küçük dere bulunmaz bir nimetti. Gaz yağı hem değerli olduğu hem de az bulunduğu için geceleyin gaz lambasını yakmak akıl kârı olmaz, bu sebeple tüm mahalleli erkenden yatardı; el ayak çekilince de ırmağa doğru akıp giden suyun sesi, kâğıtla kaplı pencerenin dışından gürül gürül duyulurdu. İnin cinin top oynadığı saatlerde bu ses çok koygun gelirdi. Kestane ağacının altından akan suyun sesi şimdi de gürültülüydü. Çünkü dışarıda çıt çıkmıyordu.

Hava kararıktan sonra kestane ağaçlı bu evin önünden mahalleliden hiç kimse geçmezdi. Chuncheon'un bombalanmaya başladığı ilk birkaç gün, endişe verse bile yine de ilginç geldiğin-

den ırmağın kenarında uzunca bir süre saldırıları izleyenler, dün gece Soyang Irmağı'nın bu yakasını aşan üç dört bomba kazara Orta Ada'ya düşünce korkularından dört bir yana dağılıp kaçmışlardı, bugün ise akşamın çok erken saatlerinden beri buralara ne gelen vardı ne giden. Uçakların zifirî karanlıkta lambaları fark edip Seomyeon'u da bombalayabileceklerinden endişe duyulduğu için Kaymakamlık tarafından lambaların kapatılması talimatı verilince daha da korkan insanlar, akşam yemeklerini yedikten sonra evden dışarıya çıkmaya bile cesaret edemediler.

Olle, karanlıkta uzanmasına rağmen uyuyamadı. Kâğıtla kaplı penceresini masmavi aydınlatan parlak ay ışığına ya da kırsalda gözlerden ırak bir evin sessizliğine alışkın olmasına rağmen, bombaların patladığı Soyang Irmağı'nı geçen savaş Kuzey Kore Irmağı'nı da geçecek olursa Manshik ile Manhee'yi nasıl koruyup gözeteceğini düşünmekten kalbi küt küt attığı için bir türlü uykusu gelmiyordu.

Bütün öğleden sonra nerelerde gezdiyse yorgunluktan bitkin düşen Manshik yemek kaşığını bırakır bırakmaz uyuyakalmış, küçük Manhee de dünyada ne olup bittiğinden habersiz öylece uyumuştu.

Dışarıdaki su durmaksızın gürül gürül akıyordu.

YEDİ

Gece boyu uyuyamayan Olle, tan yeri ağarmadan önce evinden çıkıp sundurma taşlığının üzerinde durunca, çitin önündeki yakacak odun yığınlarının arasına sokularak enikonu uzanmış, zavallı görünen köpek çabucak ayağa kalkıp kuyruğunu gösterişli bir biçimde habire sallayarak sundurmanın önüne kadar koşup geldi.

Sabah ve akşamları güneş yokken, yakasız elbise giydiği için üstlüğünün önünü gelişigüzel kapatıp ön bahçeye çıkan Olle'nin, her yeni günün başlangıcında olduğu üzere, başını çevirip ilk baktığı yer Kaymakam Hwang'ın eviydi. Bugün değirmenin altındaki muallimin tarlasında patates kazma zamanı geldiğinden bir yar-

dımcıya ihtiyaçları olur da kendisine iş buyururlar umuduyla o tarafa bakıyordu.

Kestane ağaçlı evde yaşayanların, Hwang'ların evine bakarak azıcık da olsa bir şeyler alarak geçinip gitmelerinin tarihine şöyle bir göz atacak olursak ve son zamanlarda ayak işlerine çağrılan Manshik'i de işin içine katarsak, bu durum üç nesildir böyle gelmiş böyle gidiyordu. Manshik'in dedesi, ihtiyar Hwang Seung-gak'ın babası –yani Seokgu'nun dedesi– olan kaymakama ırgatlık ederek yaşamıştı, Manshik'in dedesi evlenip Hyeonam köyüne yerleştikten sonra bir oğlu olunca bebeğe köylü çocuklar için fazlasıyla asil bir isim olan Kim İn-dong adını veren de Hwang'ların en büyüğüydü.

Manshik'in babası ırgat değildi ama Hwang ailesinin bir ferdi gibi olduğundan çok muhterem muallim de onu her daim "Kim Efendi" diye çağırırdı. Kim İn-dong, oldukça saygın bir ada sahipti ama adamcağızın bu adı hakkıyla kullanabilecek fırsatı dahi olmadı. Bir oğlu olunca da Muallim Hwang Seung-gak'a giderek oğluna Manshik adını koydurttu. Bu sıralarda, neredeyse tek başına Gamari'de kalan Kim İn-dong ırmak kıyısına derme çatma bir baraka yapmış balıkçılıkla uğraşıyor, arada bir de variyetli Hwang'ların tarlalarını icar tutup kendi yağında kavrulmaya çalışıyordu.

Gel zaman git zaman, bir yılın yazında, Dokgamagol vadisine sağanak yağmurlar yağınca heyelan meydana geldi ve Hwang'ların ırmak kıyısındaki pirinç tarlaları Kim İn-dong'un barakasıyla beraber güçlü su akıntılarına kapıldı. Onlarca dönümlük arazi yok olup gitmişti. Kim Efendi için büyük bir ganimet olan kayığı da bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında sürüklenerek kayıplara karışmıştı. İcar tuttuğu tarlalar ile evini bir anda yitiren Manshik'in babası, sular çekildikten sonra ırmak boyunca bir aşağı bir yukarı gidip gelerek dört bir yanı dolaşıp nihayet kayığını buldu, ama muhtemelen bir kayaya çarptığı için paramparça olmuştu. Geriye sadece yarı parçası kalan kayık, Baegyang köyündeki çakıllarda yan yatıp kalmıştı.

Bu taşkından dolayı sadece evi ile icar tuttuğu tarlaları değil aynı zamanda balıkçı kayığını da kaybeden Kim Efendi, Muallim Hwang Seung-gak'ın tavsiyesine uyup ailesiyle birlikte yeniden Geumsan köyüne gelerek Hwang'ların evinin hemen yanındaki kulübeden bozma terk edilmiş yeri elden geçirdi ve muallimin buyruğu altında yarı ırgatlık hayatına başladı. Yine de sıkı çalışması sayesinde iyi kötü bir tarla edinip işleri yoluna koydu derken, bu kez de geçen yaz Kuzey Kore Irmağı'nda çıkan taşkında sulara kapılmış sürüklenen bir buzağıyı görünce açgözlülüğe kapılan Kim Efendi buzağıyı çıkarmak için suya atladı ve boğularak öldü. Artık Olle evin ihtiyaçlarını bir başına karşılayarak hayatta kalmak zorundaydı.

Fakat avuç içi kadar anca gelen tarlaya ektiği mısır veya fasulyeyi zar zor hasat edip kasabanın pazarında satarak çocuklarına giysi almak şöyle dursun arpa bile yedirmekte zorlandığından, Manshik'in anası da Kim Efendi'nin izinden giderek Hwang'ların kapısında ayak işlerine bakmaya ve karşılığında iş başına bir kile pirinç alarak yaşamaya başladı. Manshik ise çoktan on bir yaşına gelmişti. Onun için ilkbaharda nadasa bırakılmış tarlayı kazmak zor oluyordu ama sırtını ağrıtan mısır köklerini bile yerinden söküp atabiliyordu. Kışın yakacak odunları bir güzel kıracak kadar büyüdüğü için de ona güvenen annesi bir nebze olsun rahat etmişti. Yine de kestane ağaçlı evdeki üç kişinin geçimini bir başına üstlenmek kolay iş değildi.

İşte bu nedenle sabahları kalkınca içinden Hwang'ların bir iş buyurmalarını dileyerek ilk önce o tarafa bakmayı alışkanlık edinmişti. Ne var ki muallimin evinden hiçbir işaret görünmeyince Olle mutfağa girip pirinci ocağa koydu.

Çam dallarını tutuşturup ocağın altına soktuktan sonra avluyu süpürmek için mutfaktan dışarıya çıkan kadın, ayağına takılan çapayı bir kenara atıp yanında tırmık duran küçük bacaya yaslanarak sırtını azıcık esnetti. Kasabanın rahatsız edici manzarasına gözlerini çevirmek istemiyordu. Bundan böyle pis yangın kokusunun ırmaktan geçip bu taraflara da geleceğini aklından geçirdi.

Avluyu tamamen süpürmüş olmasına rağmen muallimin evinde hiçbir kıpırtı yoktu.

Olle, çitin dışında berrak akan dere boyunca uzayıp giden tarladan birkaç taze yeşil soğan kökü kopardıktan sonra bakışlarını Kumandan Dağı'na çevirdi. Köyün iç kısımlarında kalan, tahıl yetişen alanların hepsi saman sarısıydı. Kargaşalı günlerin ortasında bile sonbahar tarlalara sessizce gelmişti. Güneşin doğmasına yakın Geumsan köyünün ortasından akan dere boyunca dizili salkım söğütlerin altında sis bir pamuk yünü gibi kabarıyordu.

Dolgunlaşıp yenice filizlenmeye başlamış pirinç başaklarının sapsarı kapladığı çeltiklerde seyrek seyrek görünen korkuluklar bellerine kadar altın denizine batmış gibi durmuşlardı. Esen meltemden kapı zilinin ipi kendi kendine sallandıkça teneke kutudaki taşlar tangırdıyordu. Güneş ışıklarının yayılmaya başladığı kayık iskelesinin kenarındaki ormanda, yaz çoktan bittiğinden aceleci davranan ağustos böcekleri sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen gürültüyle ötüyorlardı. Yeşil soğan tarlasının yanındaki taş yığınlarının etrafında bulunan hor çiçeklerinin renkleri, baharı yolcu eden dallarda sonbahara kadar durmak rahatsız edici olduğundan mıdır nedir, bir hayli solmuş ve kararmıştı. Küp kilerinin etrafına rastgele dağılmış kırmızı susam çiçekleri ile imrenilecek denli güzel açmış birkaç kucak dolusu kozmos çiçeğinin içinde ise yaz mevsimi alabildiğine devam ediyordu.

Olle tam mutfağa geri dönmek üzereydi ki bir an dönüp arkasına bakınca nihayet muallimin evinin kapısının yavaşça açıldığını gördü.

Kapıdan ihtiyar Hwang'ın gelini çıktı.

SEKİZ

Muhterem Hwang Seung-gak'ın oğlu Seokgu, gece boyunca kuruyan ağzını suyla çalkalamak için kuyunun kenarına kadar gelme zahmetini kabullenmeye çalışarak çıkrığı yavaşça kuyudan aşağıya salarken, gözlerini kayık iskelesine giden yoldan alamıyordu.

İlk bakışta son derece narin olmasına rağmen bir hayli dirayetli olan genç karısının kestane ağaçlı evden tarafa gidişini gördükçe ona hem minnettar kalıyor hem de onun için üzülüyordu.

Zavallı Olle'ye yardımcı olsaydı elbette daha iyi bir iş yapmış olurdu ama sürekli bir günah işliyormuşçasına suçluluk duygusuna kapıldığından olsa gerek, bir türlü yapamıyordu. Fakat babasından dün akşam izin almıştı, Manshik'in anası bu sabah kuyudan su çekmeye gelirse ona bir şeyler söylemek istiyordu. Ne var ki şafaktan bu yana ara ara duvarın üzerinden bakmasına rağmen, Olle hep çalı süpürgesiyle avluyu süpürüyor, kuyunun başına gelecek gibi görünmüyordu. Neticede genç bir dulun yalnız yaşadığı evine daha genç bir erkeğin sabahın erken saatlerinde gitmesi münasip olmadığından, karısından kendi yerine gidip onunla konuşmasını istemişti. Halbuki Seokgu'nun durumunu hesaba katan karısı, çoktan gidip konuşmuştu.

Su faciasından dolayı hem evini hem de kayığını yitiren Kim Efendi ile birlikte Geumsan'a yeni taşındığında bile Olle hiç çekinmeden buraya gelerek kuyudan su çekerdi. Hatta Seokgu'nun anası da Kim Efendi'yi bir ahmak nasıl olur da başka kuyular kazmaya kalkışabilir diye azarlayarak onun alaycı bir taklidini bile yapmıştı. Bir aileden farksız olduklarından Manshik'in anacığına gönül rahatlığıyla gelerek kuyuda çamaşır ya da lahana yıkayabileceğini yahut kuyudan içecek su çekebileceğini söyleyen evin hanımının sözlerinden sonra Kim Efendi kadının kendisine söylediklerine aldırış bile etmemişti.

Kim Efendi suda boğularak ölene değin hiçbir sorun yoktu. İki ev arasındaki mesafe kapıyı açıp içeriye girebilecek kadar yakındı, çeşitli işlerden dolayı Manshik'in babası neredeyse her gün Hwang'ların evine gidip geldiğinden çekinecek bir durum da yoktu. Gelgelelim kocası ölüp de Olle bir başına kalınca, sabahın erken saatlerinde, daha Hwang ailesinden kimse suyu kullanmadan genç dulun gelip çıkrığı kuyuya indirmesi garipsenmeye başlanmıştı.

Üstelik karısının ölümünden sonra ihtiyar Hwang kapının hemen yanındaki misafir odasında oturmayı alışkanlık edinin-

ce, Olle için kuyuyu kullanmak daha da meşakkatli olmuştu. Seokgu'nun doğduğu yılın anısına muallim ihtiyarın kapının önüne diktiği şuncacık pavlonya ağacının kökleri de hesaba katılarak şimdiki yerine kazılan kuyu, ihtiyar Hwang'ın odasına bakan sundurmayla dip dibe sayılırdı. İşte bu nedenle ihtiyar Hwang su kovasının gürültüsüne irkilerek odasının kapısını açıp bakar diye Olle her zaman temkinli davranıyordu.

Seokgu, karısının kestane ağaçlı evin önünde dikilerek Manshik'in anasını çağırdığını uzaktan işitti. Başına havlu dolayan Olle, ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. İki kadın ön bahçede karşılıklı ayakta durarak sohbet etti. Muallimin evinde bugün tarla işi çok olduğundan imeceye çağrılan komşulara verilmek üzere birlikte azık hazırlayıp tarlaya götürmeyi konuşuyorlardı.

Son zamanlarda ayak işleri buyurmak için muallim, Olle'yi daha az çağırır olmuştu. Manshik'in anasının sabahın erken saatlerinde içme suyu çekmek için kuyuya gitmekten imtina etmesinde, Japon hükümeti egemenliğinin sona ermesinin önce ve sonrasında Japon yanlısı kuvvetlerin her tarafta yenilgiye uğramasıyla beraber Hwang'ların ailevi güçlerinin de azalmaya başlamasının az da olsa payı vardı, ama bundan ziyade Seokgu, babasının çekingenliği ile korkaklığının en büyük sorun olduğunu düşünüyordu.

Ülke bağımsızlığını kazandıktan sonra Hwang ailesinin prestiji sarsılmış, sülaledeki altı aileden yaklaşık elli kişi toprakları parça parça alarak Hwacheon'un iç kısımlarına yerleşmişti. Bencil kardeşleri, hatta en büyük erkek kardeşi bile, en küçükleri olan Seokgu'ya evi emanet edip kaşla göz arasında kaçıp gittiğinden, memleketleri Geumsan köyünde aileden sadece ihtiyar Hwang, karısı ve Seokgu olmak üzere üç kişi kalmıştı. Ailenin mevcut durumu da bunda pay sahibiydi ama sadece üç kişilik bir aileye hizmetçi tutmak yakışık almayacağından zaten zor hareket eden evin hanımı ev işlerini kendi başına çekip çevirmeye çalışırken, aslında Kim Efendi ile karısı muallimin evindeki her işle ilgilenmişlerdi.

Kim Efendi öldükten sonra da Manshik'in anası her zamanki gibi tüm ıvır zıvır ev işlerini üstlenmişti. Mevsimine göre kâh *kim-*

chi kuruyor, kâh fermente edilmiş soya fasulyesinden ezme yapıyor, kâh soya sosu ya da kırmızı biber salçası hazırlıyordu. Kestane ayıklayarak hasır bohçaların içine koyuyor, hurmaların kabuklarını soyup kurutuyor, kuru dalları ve çalıları dirgenle toplayıp yakacak hazırlıyordu. Avuçları nasır tutuncaya dek saplardan örgü de yapıyordu. Çamaşır, dikiş gibi el atmadığı hiçbir ev işi yoktu. Hatta biber tarlalarına girmesinler diye tavukları kovalama seferberliğine Manshik de katılınca kestane ağaçlı eve gelip giden iyice artmıştı.

Karısını, yani evin hanımını kaybettikten sonra ev işleri zahmetli gelmeye başlayınca ihtiyar Hwang hemen kolları sıvayıp geçen yıl bir gelin aldı. Deokduwon köyünden gelin gelen genç kız o kadar iyi iş görüyordu ki Manshik'in anasının yapacağı iş de yarı yarıya azalmıştı. Hwang'ın gelini havanı tokmakla dövecek kadar güçlü ve bir o kadar hamarattı. Öyle ki, ancak işler tek başına altından kalkamayacağı kadar yığıldığı zaman, ki bu nadiren olurdu, kestane ağaçlı evdeki genç dulu çağırarak birkaç basit işi ona yaptırırdı.

Günler geçip de birbirlerinin yüzlerini görecek zaman daha da azalınca Olle, sabah kahvaltısı için kaynatacağı pirinç lapasına su almak üzere kuyuya her geldiğinde, âdeta bir hırsız gibi, suyu çalıyormuş gibi dikkatle sağına soluna bakarak çıkrığı kuyuya salar ve çektiği suyu hiç ses çıkarmadan bir küpe doldurarak götürür oldu. Seokgu hamal semerini almaya kilere girdiği ya da ahırdan öküzü çıkardığı sırada ne zaman duvarın üzerinden zavallı Olle'yi görse içi cız ederdi.

Seokgu, ihtiyar Hwang'ın dünyaya bakış açısını anlayamayacak kadar pervasız, vurdumduymaz ya da kötü bir evlat değildi. Ama her ne kadar Olle öz kızından farksız olsa da tek başına yaşayan bir ihtiyarın genç bir dulu yanına alması da öyle kolay bir iş değildi. Üstelik Seomyeon'daki en yaşlı kişi ve köy muallimi olarak elbette bu utanılacak bir davranış olurdu. Komşu kadının durumunun iyi olmadığı çok barizdi, zavallı görünüyordu, ama ona cömertçe yardım etmesi gerektiğini bilmesine rağmen asilzadeliğin şerefini ayakta tutma inatçılığından ötürü babası hal ve hareketlerine

çok dikkat ederek kestane ağaçlı evden kasten uzak durmaya başlamıştı; hatta ihtiyarın alttan alta çok geçmeden Olle'yi kovmaya niyetlendiği de gittikçe belli oluyordu. Böyle olacağını bilmesine rağmen oğlan gerçekten serinkanlıydı. Babası da bari biraz olsun aklıselim davransaydı ama heyhat...

Olle'ye ricasını söyledikten sonra kestane ağaçlı evden iskele yoluna doğru çıkan karısının adımları sakin görünüyordu, Seokgu'nun içi bir nebze olsun rahatlamıştı. Olle bir süreliğine kestane ağacının altında öylece durmuş, muallimin uzaklaşıp giden gelinini arkadan seyrediyor gibiydi, tam arkasını dönüp mutfağa gitmek üzereyken, elinde su çıkrığıyla kuyunun başında duran Seokgu'yu fark edince tekrar durup bir süre daha bu tarafa baktı. Mesafe fazla olduğundan kadının yüz ifadesini okuyabilmek zordu ama Seokgu, Olle'nin kendisine minnettar kaldığını tahmin edebiliyordu.

Derken bir anda Seokgu'nun yüzü kızardı. Arzuyla komşu kadını dikizlerken yakalanmış gibi hissetmişti çünkü. Manshik'in anası için böylesine esrarengiz bir üzüntüye kapılmasının doğru bir şey olup olmadığını düşünen Seokgu, aslında uzun bir süredir kendi karısı için de üzüldüğünü fark etti.

Evlenmeden çok önceleri, on dört yaşından beri, muallimin oğlu, Olle'yi uzaklardan izlerken ona hep acırdı. Bu kadar güzel, alımlı, iyi bir kadının böylesine kötü bir yazgıya sahip olması, talihsizliği yüzünden sürekli acılar çekmesi hiç de kabul edilebilecek bir şey olmadığından kadın için daima yazıklanırdı. Çünkü kaymakamın evinden gönderilen bir domuz ve anca otuz beş litre gelen pirinç şarabı *makgeolli* ile gerçekleştirilen vasat bir evlilik yapar yapmaz doğruca Gamari'deki mağarayı andıran barakaya yerleşerek orada yaşamaya başlamış, selden dolayı her şeyini yitirdikten sonra iskele yolundaki kulübeden bozma yere taşınıp uzun bir süre yeni sıkıntılar çekmişti. Tam her şeyin üstesinden gelip rahat bir nefes alacakken ne yazık ki bu kez de kocasını yitirmişti. İleride kim bilir Olle'nin başına daha neler gelecek diye epeydir içten içe endişeleniyordu Seokgu.

Hanidir Olle'ye eskisi gibi iş vermeyen karısına darılıp Manshik'in anasının yerine üzüldüğü de oluyordu doğrusu, hem de çoğu kez. Ne var ki zavallı kadını bu denli önemseyen Seokgu'nun gönlünden geçenleri genç karısı da geçen kıştan bu yana hisseder olmuş, kendisinden on yaş büyük olan Olle'den dolayı endişelenmeye bile başlamıştı.

Olle mutfağa girip ortadan kaybolduktan sonra bile Seokgu kuyunun kenarında öylece dikilerek iyi kalpli ve onurlu karısını bekledi.

DOKUZ

Manshik siyah lastik ayakkabılarını ayak parmaklarının ucuyla sürüdü ve pantolonunu yukarıya çekerek mutfağa girdi. Terekte duran kâsedeki iri tuzlara parmağını iyice daldırıp kapının eşiğine oturdu ve dişlerini temizlemeye başladı. Kendi buharında demlenen lapa pirinç pilavının kokusu gerçekten harikaydı.

Anası mutfakta yere eğilerek elindeki maşayla ocağın altındaki çam dallarının közlerini sağa sola karıştırdıktan sonra arkasına oturan Manshik'i görüp sordu:

"Bugün muallimin işini görmeye gideceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Dokgamagol vadisine gidip koca bir sepet dolusu odun kömürü getirmemi istiyor. Öküzü de götürüp odun kömürlerini ona yüklememi, dönüşte de hayvanı otlatmamı buyurdu."

"Öküzü alıp da oraya gidip gelene kadar epey zaman geçer."

"Oynaya oynaya gidip gelsem bile yarım gün yeter."

"O zaman öğleden sonra evin arkasına birlikte bir sığınak kazalım. Elâlem çoktan kazmış. Neyin ne olacağını bilemeyiz, biz de saklanacağımız iyi kötü bir çukur açalım."

Manshik hemen yanıt vermedi. Bugün kasabadaki savaşı izlemeye gidecekleri için Chandol beş kafadar çocuğu çağırıp toplayacaktı, ama Manshik anası endişelenir diye bunu söylemeye cesaret edemedi.

"Dün gece Gapyeong tarafından gelen top seslerini duydun, değil mi? Bundan böyle ne olacağını bilemeyiz, hazırlıklı olmalıyız."

"Muallimin tarla işi bitti mi?"

"Evet. Bugün buyuracağı bir iş yok gibi. Birazdan sığınağı kazalım mı?"

"Hıhı..."

"Bakıyorum da gönülsüz cevap veriyorsun. Yoksa bugün de mi Kumandan Mağarası'na gitmeyi planlıyorsunuz?"

Manshik hemen etrafına bakındı:

"Kumandan Mağarası'na şimdilik gitmemeye karar verdik. Ağzı kapatılmış Kumandan Mağarası'nı nasıl bulacağız? Onun yerine Orta Ada'daki atın mezarını bulmaya mı gitsek diyoruz."

"Bugün gitme. Sığınak kazmak daha acil bir durum çünkü."

"Tamam."

Manshik dişlerini temizlemek için kırık bir su kabağını tandırdan alarak mutfaktan dışarıya çıktı. Avluda bekleyen köpek bir oraya bir buraya koşup öne geçerek kestane ağacının dibinden akan dereye inişte Manshik'e eşlik etti.

"Ana!.. Değirmenci teyze geliyor..."

ON

Önceleri doğal bir biçimde Manshik'in babasının yapması gereken bir işti ama Kim Efendi öldükten sonra ihtiyar Hwang kasabaya gidip gelme işlerini çok defa değirmenciye buyurur olmuştu. Son zamanlarda gelip çocuktan Değirmenci Han'ı çağırmasını daha da çok istiyordu, hatta köy muhtarı Bae'nin köyde takip etmesi gereken çeşitli resmî işler yüzünden sıkça kasabaya gidip gelmesi gerektiğinde bile onun yerine ihtiyar Hwang'ın buyruğuyla Kangho'nun babası gidiyordu.

Dün sabah da saldırılar başladıktan sonra kasabanın ne durumda olduğunu merak ederek içi daralan ihtiyar, oğlu Seokgu'yu değirmene göndererek Kangho'nun babasını çağırtıp ona Chuncheon'a gitmesini ve kasabanın ne durumda olduğuna bak-

masını söyledi. Uçaklardan çekindiğini söyleyerek ve bir sürü başka mazeret daha uydurarak epeydir kayık çıkarmayan kayıkçı da, Hwang'ın buyruğu olduğu için bir şey dememek için sabretti ve ağlamaklı bir yüz ifadesiyle küreklerini alıp kayık iskelesine doğru gitti. Sabah sakinliğinde kasabaya gidip gelen Kangho'nun babası, Chuncheon pazar yerinin sağını solunu kolaçan ederken kulağına gelenleri ihtiyar muallime bir bir anlattı.

Öğleden sonra evine dönen değirmenci, karısına da aynı şeyleri tekrarladı. Kocasının anlattıklarını kayıtsız bir biçimde dinleyen Kangho'nun anası, Chuncheon İstasyonunun yanındaki kooperatif ambarıyla ilgili haberi duyunca aniden kulağına kar suyu kaçmış gibi aklına ne gelirse sormaya başladı.

"Kooperatifin ambarı bombalanmış mı?"

"Evet, aynen öyle."

"Peki, yanıp gitmiş mi? Tamamen yanıp kül mü olmuş yani?"

"Hayır, hayır. Sadece bir tarafı yanmış ama geri kalanı sağlamdı."

"Peki ambardaki tahıllara ne olmuş?"

"Ne tahılı?"

"Kısa süre önce Wolsong köyündeki bir lahana tarlasına gittiğimde duydum, Kuzey Kore Ordusu kooperatifin ambarını pirinç, arpa gibi tahılları bir dizi kamyonla taşıyarak ağzına kadar doldurmuş. Askerî erzak olarak yani. Şimdi o ambar bombalanıp yıkıldığına göre içine doldurdukları tahılların başına ne geldiğini soruyorum."

"Ha, öyle mi? Evvelden de Soyang Irmağı kıyısında, kayık iskelesindeki kıraathanede de bundan bahsediyorlardı."

"Ne diyorlardı? Ne anlattılar?"

"Pirinçlerin mirinçlerin hepsi sağa sola saçılmış, sokağın her tarafına dağılıp gitmiş. Etraftaki halk toplamak istemiş ama Kuzey Kore askerleri makineli tüfeklerle nöbet tuttuklarından sokulmaya bile cesaret edememişler."

"Kuzey Kore Ordusu'nun dün geceden beri kaçtığını söylememiş miydin? Askerler gitmişlerse kooperatifin ambarındaki tahıllara ne oldu?"

"Onu ben nereden bileyim?"

"Can havliyle kaçmaya çalışan Kuzey Kore Ordusu hepsini yüklenip götürememiştir. Bu durumda sahipsiz tahıllar sokağa öylece saçılıp kalmıştır, öyle değil mi?"

Anca o zaman karısının gizli niyetini anlayan Kangho'nun babası, "Amma saçma bir şey düşünüyorsun, pirinç için kasabaya gidip de askerlere yakalanarak ölmek istemiyorsan ahmakça şeyler yapma," diyerek karısını azarladı. Ne var ki, Om Dağı yamacındaki ormanlık arazileri yakıp tarla yaparak geçinen, ebeveynleriyle birlikte patates ya da mısır yiyerek yetişen, her türden zorluğa katlanarak bugünlere kadar gelen Kangho'nun dirayetli anası tabiatı gereği kocasını itaatle dinleyecek bir kadın değildi.

Ahalinin dedikodularına bakılacak olsa asıl Değirmenci Han Seomyeon'da gerçekten tanınan bir zengin sanılırdı, belki de muallimden bile fazla parasının olduğu, nerede bulunduğunu bilmeseler de çeşitli yerlerden çeltikler, tarlalar satın alarak tapularını sakladığı türünden söylentiler etrafta dolaşıp duruyordu, ama yoksulluğun büyüttüğü açgözlülüğü bir kas gibi geliştiğinden "Alık Domuz" lakabını alnının orta yerinde taşıyan Kangho'nun anası için sokağa saçılmış tahıl kolay kolay göz ardı edilebilecek bir şey değildi.

Boğazına düşkün olmakla beraber tamamen yiyip bitiremediği bir şeyi atar, gene de başkalarına zırnık koklatmazdı. Başkalarına vermediği şeyi saklayarak çürütmesi işten bile olmayan "Alık Domuz Karı", kocasının zaten peşinden gelmeyeceğini hesaba katarak, hiç değilse tahıl ambarının durumunu kendi gözleriyle görmek istediğini söyleyip kollarını savura savura bir başına evden çıkıp gitti.

Açgözlü telaşından kayık iskelesine gitmeye çalışan Kangho'nun anası daha köprüyü geçmemişti ki bir anda korkudan adımları ağırlaştı. Buna rağmen Chuncheon'daki sokağa saçılan pirinçlerden vazgeçip geri dönmek hiç içinden gelmediği için endişeli bir vaziyette ve hiçbir planı olmaksızın iskele yoluna çıkan Alık Domuz, öndeki kestane ağaçlı ev gözüne ilişince yaptığının çok doğru bir şey olduğunu düşündü.

Köydeki hangi evde pirinç küpünün ne kadar dolu olduğunu gayet iyi bilen değirmenci karısı Alık Domuz, kestane ağaçlı evin karanlık mutfağında çıra olarak kullanılan çam dalı yığınlarının arkasındaki bir köşeye gömülmüş malum pirinç küpünün de yakında dibinin görüneceğini tahmin ediyordu. Zaten çok yakında kış geliyordu, savaş da giderek kızışacak ve haliyle genç dulun Manshik ile üç yaşındaki kızı Manhee'ye bakması hiç de kolay olmayacaktı...

Kayık iskelesine giden yolda, Dokgamagol vadisine doğru muallimin odun kömürü buyruğunu yerine getirmeye gittiğini söyleyen Manshik'le karşılaşınca, Olle'nin bugün yapacak bir işi olmadığını çocuktan öğrendi. Kestane ağaçlı eve yönelen Kangho'nun anası, evin avlusunda bekleyen Olle'ye bakarak, "Hadi gel, pirinç almaya gidelim," deyip kadıncağızı kolundan sürükledi.

"Bizim de hemen gidip görmemiz gerekmez mi? Sokağa saçılan pirinçlerin dağ gibi yığıldığını söylüyorlar, ama kasabanın kancıkları hepten üşüşüp götürmeye başlarsa bize hiçbir şey kalmaz. Bir tanecik pirinç bile olsa, alıp kendi küpümüze koyduğumuz zaman bizim pirincimiz olur. Hadi, çabucak gidelim. Şu kıytırık sığınağı daha sonra da kazabilirsin."

ON BİR

Dokgamagol vadisinden döndükten sonra muallimin evine odun kömürleri ile öküzü bırakıp kestane ağaçlı eve gelen Manshik, sundurmada kendisini bekleyen öğle yemeği sofrasını görünce şaşırdı. Dün anasının tarla işinde çalışarak karşılığında muallimin evinden getirdiği arpa çok değildi ama her neyse, uzun zaman sonra öğle yemeğini sektirmeden yiyecek olan çocuğun keyfi yerine gelmişti. Rengi solmuş yamalı örtüyü kaldırdıktan sonra kâsenin kapağını açan Manshik bir kez daha şaşırdı. Birinin evinde merasim yapılmadığı müddetçe asla göremeyeceği bol bolamat lapa pilav göz kamaştırıcı bir biçimde parlıyordu.

Olle, bir kucak dolusu çamaşırla dereden avluya doğru geldi.

"Ana! Bu pirinç nereden geldi?"

"Kasabadaki pirinç ambarından getirdim. Sen sabahleyin Dokgamagol vadisine giderken yolda Kangho'nun anasıyla karşılaştın, değil mi? Benim yanıma geliyormuş... Pirinç ambarına birlikte gidelim dedi. İkimiz gittik işte..."

"Pirinç ambarı mı?"

"Chuncheon İstasyonundaki kooperatifin ambarı bombalanınca yıkılmış."

Kestane ağaçlı evin önünden geçen komşu köyden iki kadın avluda çamaşır asmakla meşgul olan Olle'ye el sallıyordu. Arkasından atlı kovalıyormuş gibi pilavını yiyen Manshik, iskele tarafına aceleyle giden kadınlara çaktırmadan bakıp sordu:

"Bu teyzeler de mi pirinç ambarına gidiyorlar?"

"Evet. Seomyeon'daki kadınların hepsinin bugün işi başından aşkın."

Anası, Manshik'in muallimin buyruğunu yerine getirmeye gittiği öğleden önce Geumsan'da nasıl bir kargaşa olduğunu anlattı. Kasabaya giden Kangho'nun anası ile Olle'nin yıkılan kooperatif ambarından birer çuval pirinç yüklenip geldikleri dedikodusu kısa süre içince çiti aşıp her bir eve yayılmıştı. Elbette bu durum ağzı gevşek, hafifmeşrep Alık Domuz'un böbürlenmek için sağda solda konuşmasından kaynaklanıyordu. Derken, mahalledeki kadınlar ilkin birer ikişer, daha sonra ise ikişer üçer gruplar halinde toplaşarak ırmaktan öteye geçmek için iskeleye yığılmaya başlamışlardı.

Hem korkak hem de güdük kayıkçı Yeom Mak-dong, kolları kopacak gibi kürek çekip Kuzey Kore Irmağı'nda sürekli gidip gelerek kadınları taşımaktan neredeyse ağlayacak kerteye gelmişti. Kasabadan getirilen ağır pirinç çuvallarını tek seferde yükleyip getirirken küçük kayığın alabora olabileceğinden çekiniyor ve bu işin çok tehlikeli olduğunu söyleyerek sızlanıp duruyordu. En sonunda dayanamadı ve kürekleri bir hışımla kumların üzerine fırlattığı gibi evine kaçtı.

Uçağın ne zaman geleceğini bilemeyeceği için gün boyu hiç dinlenmeden kürek çekemeyeceğini söyleyerek kuru inadında ısrar etti. Birkaç kişi Orta Ada'dan buraya gelemedi, bu tarafta mahsur kalan-

lar da karşıya geçemeyince mahalleli kadınlardan birkaçı adamın evine giderek, "Senin geçimini sağlayan biz değil miyiz? Kayığı götürmemek de ne oluyor?" diyerek resmen adamın ümüğüne çöktü, ama Kayıkçı Yeom onları kale bile almayarak daha da ayak diretti.

Kuzey Kore Irmağı'nda kayıkçılık yapan Yeom Efendi, Seomyeon'daki birçok köylünün her yıl mevsimine göre zar zor toplayıp verdikleri yiyecekleri emeğinin karşılığı olarak alıp onlarla geçindiğinden, kayığına bindirdiği insanlardan ayrı bir ücret almıyordu. Bazen gecenin yarısında birinin hastalandığı ya da ebenin çağırılmasının gerektiği durumlarda uykusundan uyanıp hiç söylenmeden kuzu kuzu kürek çekerdi. Ne var ki bombardımanlar başladıktan sonra hayatını riske atarak kürek çekmek zorunda olup olmadığını tekrar tekrar sorgulamaya başlamıştı Kayıkçı Yeom.

Neticede Hyeonam ve Wolsong köyü muhtarlarının bir olup kayıkçının evine gittiklerini, adamı bir temiz azarladıktan sonra sakinleştirip gönlünü yaparak kadınların kayığa yükleyip getirdikleri her bir pirinç çuvalından bir avuç dolusu pirincin onun hakkı olacağına söz verdiklerini ve ancak o zaman kadınların kayıkla öncekine kıyasla görece daha rahat gidip gelebildiklerini açıkladı Olle. Sonra da:

"Onun için hemen yemeğini ye. Sen de benimle pirinç getirmeye gideceksin," dedi.

Kestane ağaçlı evin önünden üç köylü kadın yel yeperek yelken kürek geçip gitti.

"Ama bu tuhaf..."

"Ne?"

"Pirinç getirmek için neden sadece kadınlar ırmağın karşısına geçiyorlar? Kayık iskelesine gidenler arasında hiç adam yok."

"Kuzey Kore Ordusu'nun söylendiği gibi kasabadan çekildiği henüz kesinleşmedi de ondan. Dedikodulara bakılırsa, geri çekilen Kuzey Koreliler işlerine yarayacak erkeklerden önlerine çıkanları yakaladığı gibi gönüllüler ordusuna katıyormuş. Şuncacık pirinç için gidip de Kuzey Korelilere yakalanıp pisi pisine ölmelerine ne gerek var!"

"Ama Kichun'un ya da Kangho'nun babası olsun, kasabaya gidip gelenlerden hiçbiri yakalanmadı ki!"

"Savaşa sadece güçlü, genç erkekleri götürüyorlar da ondan."

"O zaman mahalledeki güçsüz ve genç olmayan amcalardan niçin hiçbiri pirinç getirmeye gitmiyor?"

Daha önce hiç böyle bir soruyla karşılaşmayan Olle, bir süre iyice düşündükten sonra Manshik için gerçekten anlaşılması zor bir bahane uydurdu.

"Bütün insanların gözleri önünde ırmağın karşısına geçip oradan pirinç yüklenip getirmek erkeğin harcı değil. Her ne kadar sahipsiz pirinç olsa da bu böyledir. Çünkü güpegündüz hırsızlık yapmakla aynı şey sayılır."

"Madem öyle, erkekler kadınların güpegündüz hırsızlık yapmalarına neden izin veriyor? Niye sadece izlemekle kalıyorlar? Kadınlara engel bile olmuyorlar."

Hemen verebilecek bir karşılık bulmakta zorlanan Olle bir kez daha düşünerek sessizliğini korudu. Ardından şöyle dedi:

"Kadınlar tabiatları gereği hayatta kalmak için onur gibi şeyleri umursamazlar da ondan. Ve bazen erkeklerin de hayatta kalmak istiyorlarsa kadınların yaptıkları şeylere göz yummaları gerekir."

Manshik bu arada yemeğini bitirip kaşığını bırakınca, Olle her şeyi en ince ayrıntısına kadar soran oğlunun çenesini kapatmak için eteğinin kenarına ellerini aceleyle silerek sofrayı toplamaya geldi.

"Manhee'yi bağla. Chandol'un anası gelir gelmez hemen çıkıp kayığa bineceğiz."

Anası tarlaya gittiğinde ya da Manshik'in dışarıya çıkmasını gerektiren bir işi olduğunda tek başına evde dolaşırken bir yerini incitebileceği korkusuyla küçük Manhee'yi kapı koluna geçirdikleri bir iple belinden bağlarlardı. Ahşap zeminde yastığı çekerek sağa sola apalayan kız kardeşini tutmaya giderken Manshik şöyle sordu:

"Chandol'un anası mı? Değirmenci teyzeyle birlikte gitmiyor muyuz?"

"Değirmenci kadın Kangho'yu yanına alıp bir yol daha gidip geleceğini söyleyerek demin kasabaya gitti bile."

Anası, Manshik'in muallimden aldığı buyruğu yerine getirip geri dönmesini beklerken, geç de olsa pirinç söylentisini duyup kestane ağaçlı eve gelen Chandol'un anası kooperatif ambarına ille de birlikte gitmeyi teklif etmişti.

ON İKİ

Manshik, Chandol ve iki çocuğun anaları nefes nefese kalarak Chuncheon İstasyonuna gittiklerinde kurutulmuş hurma hasırına üşüşen arı sürüleri misali Seomyeon'lu ve kasabalı kadınlar kooperatif ambarının oraya yığılmış, pirinç ve arpa topluyorlardı. Güçlü kuvvetli kadınların arpayı ya çuvalla sırtlarındaki semerlere yükleyerek ya da çıplak omuzlarına atarak sıra halinde kasabadan tarafa yürüyüşlerini gören biri, sarı hasır çuvallar altındaki sayısız insan ayağının kıpırdayışını devasa bir sarı çıyanın sürünüşüne benzetirdi.

Kimi aileler el arabası getirmiş, tahılları hep birlikte yüklüyorlar, kimi aileler ise ağır pirinç çuvallarını götürmek kolay olmadığından getirdikleri mutfak bıçaklarıyla ambara girip çuvalları deliyorlardı; bembeyaz dökülen pirinçleri çanaklara doldurmak için sağda solda yaygara koparan bir dünya insan vardı. Çuval, torba, ahşap çanak, tas, su kovası, bakraç, bohça, çıkın, kevgir, sepet, küfe gibi pirinç doldurabilecekleri her türden kap kacağı ellerine denk geldiği gibi kapıp dört bir yandan akın eden kadınlar hem Chandol'un anası hem de Olle gibi birörnek bol bolamat pantolonlar giydiklerinden, gruplar halinde zorla çalıştırılan kölelere benziyorlardı. Ayak bilekleri ve hatta baldırları dökülen tahıllara battıkça azıcık da olsa yukarılara tırmanarak başkalarının basmadıkları tahıllardan almak için debelenişleri ise toplu halde suda boğulan insanların görüntüsünü andırıyordu.

Söylentileri duyup yıkılan ambardaki tahılları almaya gelenlerin çoğu genç kadınlardı, çocuklar ile yaşlılar da onların arasına birer ikişer sıkışmışlar, yemi gagalayan tavuklar misali ya elleriyle ya da alüminyum kâselerle pirinç topluyorlardı. Delikanlı olarak,

kızıl tuğlalarla çevrilmiş çiçek tarhının yanında ailesinin getirip istiflediği beş altı çuval tahıl ile iki hasır bohçaya sarılmış pirincin başında nöbet tutan topal bir genç erkekten başka kimse yoktu.

"Siz ne yapıyorsunuz öyle? Niye doldurmuyorsunuz?"

Boş gözlerle etrafa bakınarak, yangından mal kaçırır gibi hareket eden insanları hayretle izleyen Chandol ile Manshik'e bakan Chandol'un anası böyle bağırmış, ama muhtemelen yaptığı iş daha acil olduğundan kadıncağız tekrar pirinç doldurmaya başlamıştı.

İtişip kakışan insanların arasına girip dizleri üzerine çökerek elindeki küçük su kabağıyla tekrar pirinç doldurmaya başlayan Chandol:

"Bu inanılmaz bir şey!" dedi. "Beleş olduğu için leşe üşüşen kurtçuklar gibi akın ediyorlar."

Manshik kum gibi kayan pirinçlerin üstüne çömelmiş, ağzıyla çuvalın kenarını tutup iki eliyle pirinçleri doldururken, bir taraftan da etrafındaki gürültü patırtıyı hırsızlama bakışlarla izlemeye çalışıyordu. Tarla sahibi bu manzarayı görse şaşkınlıktan dili tutulurdu: Kasabanın merkezindeki pazardan gelenler, bir avuç dahi olsa fazla pirinç doldurmak için diğerlerinden daha hızlı koşarak ve elâlemin lahanalarını çiğneyerek doğruca istasyona gelmişlerdi; yolun orta yerinde kabarık arpa çıkınlarını başlarının üstüne atıp bol bolamat pantolonlu kalçalarını ha babam kıvırtarak paytak adımlarla evlerine doğru seğirten kadınlar vardı. Ellerinde boş çanaklar ya da çuvallarla nefes nefese koşuşturan kadınlar kâh birbirlerine çarparak kâh sıraya geçerek aceleyle bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı.

"Gözlerine neyi kestirirlerse kapıveriyorlar." İstasyonun bahçesinde, üzerine bomba düşünce yarısı yanmış bir otomobilden çıkan lastiği yuvarlayarak götüren, aşağı yukarı elli yaşındaki sıska bir kadını gören Manshik, kendi kendine söyleniyordu.

Gerçekten de insanlar sahipsiz görünen her türden şeyi alıp götürüyorlardı. Hatta istasyon şefliğindeki duvar saatini, aynaları, sandalyeleri, hatta ve hatta ahşap masaları bile alıp götürenler vardı. O kadar ki, pantolonunun ağ kısmı dizine kadar gelen yaşı geç-

kin bir adam, nereden bulduysa bir talaş sobasını sırtına yüklemiş, istasyon binasından inildeye inildeye çıkıyordu. Bundan başka, karşıdaki tarladan lahana toplayan bir kadın da göze çarpıyordu.

"Bütün kasaba bu haldeymiş." Elindeki çuvalın ağzını büküp bağlarken fısıldarcasına konuşan Chandol böyle dedi. "Boş bir ev denk getirmeyegörsünler, rastgele girip ellerine ne geliyorsa araklıyorlarmış."

"Kim dedi?"

"Kasabalıların konuştuklarını duydum. Pirinç toplamayı bırakıp pazara giderek başka şeyler de tüydürelim diyorlardı."

Bir süreliğine nefes almak için etrafına bakınan Manshik, kooperatifin ambarından istasyona doğru yirmi metre uzaklıktaki tuğla binaya gözlerini sabitledi. Hem bir pansiyon hem de bir lokanta olarak kullanılan alçak binaya bir yığın bomba düştüğünden miydi neydi, sağlam tek bir duvar dahi yoktu, oraya birikmiş taş yığınlarının altında kalarak ezilmiş bir kadın cesedini gören Manshik'in vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu.

Yarısı kırık tuğlalar ile toprak yığınları arasında kalmış kadıncağızın üstüne kirişi andıran sütun gibi bir şey kırılarak düşmüştü, düşen şeyin sivri ucu da sol göğsünü delip geçtiğinden kadıncağız âdeta yere çivilenmişti. Öleli epey uzun zaman olduğu için yüzü, göğüsleri kapkara kanla kaplıydı; sinekler musallat olduğu için yaşını tahmin etmek zordu. Çevresindeki taşların her tarafı kanla kaplıydı; beli koptuğundan olsa gerek, bacağının biri cesedin yan tarafında bir yerde duruyordu, ayak parmaklarının ucu yere dönüktü, lastik ayakkabıları çıkmış ayaklarında ise pirinç tarlasında iş görürken aceleyle koşup geldiğini gösteren, kuruyup çatlamış koyu çamur kalıntıları vardı.

Şaşkınlıktan ısırdığı çuvalı yere düşüren Manshik:

"Şuna bak!" dedi.

"Neye?"

"Şuna, cesede!"

Manshik, şimdiye kadar hiç ceset görmemişti. Babası suda boğularak öldüğünde dahi görmemişti. Adamın ne kadar battığını ırmağı

kontrol edenler anlamaya çalışsalar da bir türlü cesedi bulamamışlardı. Ancak dört gün sonra Samak Dağı'nın eteklerindeki köyün birinde bulunmuş, ama çıkarılıp taşındıktan sonra muallimlerin sahibi olduğu Hyeonam köyünün arkasında kalan bir tepenin kenarına gömülürken de bütün işler Manshik'ten habersiz tamamlanmıştı. İhtiyar Hwang bir babanın cenazesine oğlunun gelmemesi olmaz diyerek öfkeyle çıkışmış olsa da malum ceset suda davul gibi şişmiş, bazı yerlerini ya yengeçler ya da su kaplumbağaları yemiş, cesedin etleri dökülüp gitmişti; babasının bu içler acısı halini oğluna göstermek istemeyen Olle, ilk defa ihtiyar Hwang'a karşı gelip sonuna kadar direnmiş ve adama asla itaat etmemişti.

O sabah anası, nereden bulduysa, avuç kadar pirinci bir kaba koyup Manshik'e vererek değirmende öğütüp gelmesini istemişti. Bu kadar az bir şeyi öğütmesini isteyince Kangho'nun babası kızabilir diye endişelenmesine rağmen çocuk, anasının söylediği gibi değirmenin yolunu tuttu.

"Anam bunu öğütmenizi istedi," diyerek kabı uzattığında değirmenci ilkin durumu biraz garipsedi, ancak sonra geç de olsa çocuğun ne demek istediğini anlamış gibilerinden bir yüz ifadesi takınarak, "Tamam, şimdi öğütürüm. Sen şurada azıcık bekle bakalım, bitince götürürsün," dedi. O gün sabahleyin Geumsan'daki çeltiklerde ya da tarlalarda çalışan fazla kişi yoktu ama ne garipti ki Hyeonam köyünün yakınlarındaki Kaymakamlığın etrafındaki çeşitli köylerden ihtiyarların toplaşarak bir kalabalık oluşturdukları görülüyordu. Ayrıca değirmende tek bir müşteri dahi yoktu. Kangho'nun babası pirinci öğütmediği gibi, "Şurada oturup bekle," dedikten sonra bir süreliğine bir yere gidip gelmiş ve kabı gerisin geri vererek Manshik'e eve gitmesini söylemişti. Çocuk, adama pirinci neden öğütmediğini sorunca, Kangho'nun babası, "Alıp gidebilirsin, sorun değil," diyerek anlamsız bir cevap vermişti. Bunun üzerine çocuk, pirinç dolu kabı eline alıp evine gitmiş ve ilginçtir ama gerçekten de anası azarlayıcı hiçbir söz etmeden kabı alıp mutfağa girmişti. Manshik değirmene gidip gelinceye kadar babası Hyeonam köyünün arkasındaki tepeye gömülmüştü vesselam.

Yere serilmiş pirinçlerin üzerine oturarak cesede öylece bakıp duran Manshik, neden hiç kimsenin bu kadıncağızın cesedini oradan kaldırmadığını merak etti. Bir insan öldüğü zaman kimse görmesin diye toprağa gömüldüğünü söylemişlerdi halbuki; kanının bile bu denli kuruyup gittiği bir cesedi pirinç toplayan sayısız insanın görmesine rağmen hiç aldırış etmeden öylece bırakışına bakılırsa, büyüklerin dünyası gerçekten ama gerçekten çok garipti.

ON ÜÇ

"Hava taarruzu!"

Ambarın dışındaki sokaktan biri aniden bağırmaya başladı. Dünya donmuş gibi bir anlığına hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Ardından tahılları toplamakla meşgul olan insanlar, bir anda bağırıp çağırarak dört bir yana çil yavruları gibi canhıraş dağılmaya başladılar. Pirinç çuvallarını, arpa çıkınlarını bir kenara fırlatıp histerik çığlıklar atan kadınlar can havliyle kaçtılar.

Olle, Chandol'un anası ve iki çocuk, ne yapacaklarını bilemez halde afallayarak bir süre öylece kalakaldılar.

Kadınlar, "Hava taarruzu! Hava taarruzu!" diye çığlıklar atarak sağa sola dağılıp gitti. Çocuklar ile yaşlılar da yerlerinden benzer telaşlarla sıçrayarak kadınların peşi sıra kaçıştı. Gerçekten bir yerlerden bir uçak sesi duyulduğundan mıydı yoksa kolektif korkunun eseri miydi belli değil, ama kasaba halkı saklanacak bir delik arayarak herhangi bir yöne doğru körü körüne koşuyor, tökezleyip düşenler sağda solda göze çarpıyordu. Ahşap çanakların devrilmesiyle pirinçler toprak zemine bembeyaz saçılmıştı, elektrik direğinin dibinde anasını yitiren bir çocuk burnundan kanlar akıtarak ağlıyordu; balyalar, çuvallar, torbalar sokaklara dağılmıştı.

Dört bir yandan yayılan kargaşanın içine hapsolan Manshik ve yanındakiler, henüz bir uçak uğultusu duymamışlardı ama bombardımanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu ırmağın öte yanındayken hanidir bildiklerinden, pirinç yığınlarının üstüne

rastgele kapanarak ellerini ve ayaklarını kullanıp birer köstebek gibi tahılların içine doğru sokuluyorlardı.

Manshik bir tarafı çatlamış galvanizli çelik sacdan duvara yakın durarak pirinçlerin arasına gömüldü ve sadece omuzları ile başını çıkartarak Birleşmiş Milletlerin bombardıman uçaklarının hep uçtuğu Soyang Irmağı'ndan tarafa dikkatle baktı. Lahana tarlasına koşarak giren genç bir kadın, sırtındaki bebeğiyle yüzüstü atlayarak gözyaşlarına boğuldu, saklanacak uygun bir yer olmadığı için kimi insanlar körü körüne tarlalara kaçmaktansa kooperatif ambarına girip henüz sağlam kalan duvarın ardına yaslanıp saklandılar. Talaş sobasını kapıp giden yaşı geçkin adam da aldığı sobayı tarlanın karığına fırlattıktan sonra can havliyle postaneden tarafa koştu.

Manshik anca o zaman uçağın uğultusunu duydu.

Hiç telaşsız, usul usul, hırıldarcasına uğultulu bir sesin çok uzaklardan yankılandığını zannettiler ama onlar daha farkına bile varamadan tam on iki tane uçak gruplar halinde Hongcheon tarafından çıkıp Anma Dağı'nı aşıvermişti. Bugünkü uçaklar çok büyüktü, ön kanatlarının her iki ucunda ikişer adet olmak üzere tam dört pervaneliydiler. Ambarın içinde yere yüzükoyun uzanmış kadınlar deli gibi bağırıyorlardı, devrilmiş demir kapının önünde burnu kanayarak ağlayan küçük kız çocuğunu nereden çıktıysa anası birden gelip bileğinden kavradığı gibi çekip aldı ve ikisi birlikte tarlanın karığına yuvarlanarak yüzüstü kapandı. Yol kenarlarına, lahana tarlalarına ya da kooperatifin ambarına yüzükoyun uzananlar şimdi garip bir sessizliğin içinde korkuyla bombaların yere düşmesini bekliyorlardı.

Kuzey Kore Ordusu'nun Bongui Dağı'ndan sürekli ateşlediği uçaksavarlar bugün sessizdi. Uçaklar da bunun farkındaymış gibi hiç acele etmeden aheste aheste uçuyorlardı, insanlar ise bombardımanın başlamasını bekliyorlardı. On iki uçak kasabanın semalarına ulaştıktan sonra dahi hâlâ bir şeyi bekliyor gibiydi. Hiçbir yeri bombalamaksızın Chuncheon semalarından, Soyang Irmağı'ndaki köprünün üzerinden geçerek Hwacheon'a doğru uçmaya devam ettiler. İnsanlar bu durumu garipseyerek uzunca bir süre et-

raflarına bakındılar, korkunç uçakların ortadan kaybolmasından sonra bir süre daha ikirciklenip ardından tekrar pirinç toplamak için aceleyle ambara üşüştüler. Arpa çanakları ile pirinç kâselerini telaşla kapan birkaç kasabalı hızla ambardan çıktı. İçleri rahat etmediğinden boş ellerle evlerine dönenler de vardı. Postaneden tarafa kaçan yaşı geçkin adam da bir ara geri dönmüş, fırlattığı talaş sobasının kapağını bulmak için tarla karığındaki otları eşeliyordu.

Yarısına kadar pirinç yığınlarına gömülmüş olan Manshik, Chandol'a şöyle sordu:

"Şu uçak tuhaf değil mi? Görünüşünü diyorum..."

"Evet. Şimdiye kadar gelen tüm bombardıman uçaklarından daha büyük ve daha ürkütücü görünüyor. Çok daha fazla bomba atıyor herhalde."

"Peki ama neden hiç bombalamadan öylece geçip gitti?"

"Al benden de o kadar..." Chandol, endişeli yüz ifadesiyle hafifçe kaşlarını çattı. "Chuncheon Muharebesi bitmiş olmasın?"

ON DÖRT

Yokuşun bir hayli dik oluşuyla beraber, neredeyse bomboş ellerle inmelerine rağmen taş parçaları yüzünden sürekli aşağıya kaydıklarından, iki çocuk ile anaları pirinç çuvallarına tutunarak dikkatli ama aceleci adımlarla yüz metre kadar öteye düşen Soyang Irmağı üzerindeki çakıl taşlı kayık iskelesine doğru yürüdüler. Şaşı kayıkçının kayığına ilk önce varan Hyeonam'lı üç kadın, iki sepet pirinç ile bir torba arpayı yüklemişler, oturmuş bekliyorlardı; analı çocuklu dörtlü aceleyle kayığa atlayıp da kayıkçı elindeki uzun sopayı yere ittirince, Gongchi Irmağı tarafından takır takır sesler geldi.

"Bu da ne? Ne bu? Neyin nesi bu ses?" Korkudan bir anda nefes nefese kalan Chandol'un anası kayıkçıyı soru yağmuruna tutuyordu. Kenarları yıpranmış hasır şapka takan yaşlı kayıkçı ise, kadınlar ile çocukların önünde ne olduğunu biliyormuş gibi son derece rahat davranıyordu.

"Bu takırtılar Sovyet yapımı hafif makineli tüfeklerden geliyor. Yani Kuzey Koreli askerlerin omuzlarında taşıdıkları mitralyözlerden. Sovyet makinelisi önce 'tak' diye patlar, ardından da 'takır takır' saydırmaya başlar.

"Ne tür bir silah olduğunu sormuyorum, bu silah sesleri niçin çıkıyor diyorum!"

Kayıkçı, hiç aldırış etmeyerek:

"Anlaşılan Gongchi Irmağı tarafında bir çatışma çıktı," dedi.

Olle:

"Kuzey Kore Ordusu'nun kuzeye geri çekildiğini söylemişlerdi ama. Henüz kaçmamış mı bunlar?" diye sordu.

"Chuncheon şehir merkezi ile Bongui Dağı'ndaki önemli birlikler çoktan Hwacheon'a kaçmış, geriye fazla kimse kalmamış ama Wonju'dan çekilen Kuzey Kore Ordusu'nun bu tarafa fazla yığıldığı söyleniyor. Bu yüzden de Yangpyeong'dan Hongcheon'a doğru gelen bizim orduyla karşılaştıklarında Güney Chuncheon'un dışında kalan yerlerde arada bir çatışmalar çıkıyor."

Gacır gucur eden küreklerini bir ileri bir geri çeken yaşlı kayıkçı, bir süreliğine düşündükten sonra kendisiyle gurur duyuyormuşçasına bir ifadeyle sırıtarak ekledi:

"Yeri gelmişken, sizin Geumsan'daki Kayıkçı Yeom Efendi bombalanıp ölmekten korktuğu için kayık çıkarmaz olmuş, öyle mi? Eh! Benim gibi bir ihtiyarın uğraşacağı kimsesi de olmadığından benim için hava hoş, ama bu lanet olasıca savaş bir an önce bitse de herkes gönlünce yaşasa."

Dizinin arasındaki iki çuval pirinçle kayıkçının hemen yanında oturan Chandol, epeydir içine dert olan bir merakını giderme isteğinden olsa gerek, sürekli her şeyi biliyormuş gibi davranan şaşı kayıkçıya, "Az önceki uçağı gördünüz mü?" diye sordu.

"Gördüm tabii. Ne oldu? Öyle bir uçağı ilk defa mı gördün yoksa?"

"Evet, ilk defa gördüm. İnanılmaz büyük."

"Ona 'Uçan Kale'* derler. Pervane dedikleri, önündeki o dört tane şeyi gördün, değil mi? Ondan dört tane olanına 'Uçan Kale' derler; tek pervaneli, küçük olanına ise 'Masteng'** derler. Ayrıca her iki kanadının ucunda tatlı patatese benzer şeylerden olan uçaklardan da görmüşsündür, değil mi? Onlara da 'Fiyuv'*** derler."

"Peki ama Uçan Kaleler neden bugün kasabayı bombalamadan öylece uçup gittiler?"

"Çünkü Chuncheon Muharebesi sona ermek üzere. Asıl savaş Hwacheon ile Yanggu taraflarında yapılıyor. Muhtemelen oraları bombalamaya gitmişlerdir."

Çok fazla yolcu ve eşya yüklendiğinden olsa gerek, ırmaktaki dalgalar gittikçe yükseliyordu; kayığın kenarında oturan Manshik'in pantolonunun arkası ıslanmıştı. Manshik kayığın biraz daha yüksekçe olan ön kısmına geçmeye çalışsa da Chandol çocuğu dirseğinden tutup kendine çekti. Manshik bir eliyle kalçasını tutup diğer eliyle de ıslanan pantolonunu gösterdi ama Chandol ona sert bir yüz ifadesiyle bakıp mızmızlanmayı bırakmasını ve hemen kendisinden tarafa gelmesini istedi. Büyüklerden birazcık uzaklaşan iki çocuk kayığın arkasına oturunca, Chandol berikinin kulağına şöyle fısıldadı:

"Eve varınca çocukların hepsini çağır. Köprünün altındaki kumların orada buluşalım."

"Neden?" Kayıkçı duymasın diye Manshik de alçak sesle konuşuyordu.

"Ne demek neden?"

Manshik bir an düşündükten sonra başıyla onayladı.

---

* Uçan Kale (Korece *Bişiggu*, İngilizce Boeing B-29 Superfortress): Amerikan Hava Kuvvetlerine ait dört motorlu ağır bombardıman uçağı. *-çev.*

** Masteng (P-51 Mustang): ABD yapımı avcı uçağı. Yüksek irtifada uçan B-29 gibi ağır bombardıman uçaklarına refakat görevi yapmıştır. *-çev.*

*** Jet uçağı (Korece *Seg-segi* ya da *Cetıgi*): F-86, F-80, MIG-15 gibi uçakların genel adı. Bu uçak argoda hızlı giderken çıkardığı sesle anılmaktadır. *-çev.*

ON BEŞ

Geumsan'daki derenin Kuzey Kore Irmağı'na karıştığı noktada bulunan höyüğün hemen aşağısında toplanan beş çocuk, heyecandan kıkır kıkır kıkırdayarak alelacele giysilerini çıkardı.

Bongi cesareti kırıldığından kumların üzerine çömelip diğer çocuklara imrenen gözlerle bakmayı tercih etti. Beş kafadardan en küçükleri olduğu için her zaman başkalarının buyruklarını yerine getiren Bongi, bu defa da yüzemediğinden diğer çocuklarla beraber kasabadan tarafa geçemediği için orada kalıp çocukların giysilerine göz kulak olma görevini emrivakiyle üstlenmiş oldu. Yüzebilseydi giysileri çalılıkların arasına saklayarak diğer çocuklarla bir olup kasabadaki savaşı seyretmeye giderdi, ama küçük Bongi'nin henüz ırmağı yüzerek geçecek cesareti yoktu.

Bongi, Baekyang köyünden defedilince Gongchi Irmağı'nın dolaylarına askerî üs kurmuş Kuzey Kore Ordusu'nu yok etmek için gelen Kore Ordusu ile Birleşmiş Milletler Ordusu'nun Gapyeong'dan çıkacağı, dolayısıyla bugün öğleden sonra kasabada büyük bir çatışma yaşanacağı söylentisini duyunca tekneyi suya indirmemek için kaçıp saklanan kayıkçıdan nefret ediyordu. Kuzey Kore Ordusu ile Birleşmiş Milletler Ordusu'nun kapışması, her yıl sonbaharda yukarıdaki Wolsong köyünün çocuklarıyla karşılıklı taş atışan Geumsan'lı beş kafadarın kapışması ile mukayese bile edilemeyecek bir seyirlikti.

Ne kayık iskelesinde ne de ırmağın kenarında mahallelerinden bir kimse vardı. Bombardıman da artık durmuştu, sıcak tarlalardaki korkuluklar kestiriyorlarmış gibi sünüp kalmışlardı, kavak ağaçlarının toprak yol boyunca seyrek aralıklarla dikildiği köyde sabahleyin ortalıkta gezinen de olmadığından bir acayip sessizlik vardı.

Bongi huzursuzdu. Şelalede yüzmek, kestane ya da meşe palamudu toplamak, yabani ararot kazmak için ilkbaharın başlarında dağa tırmanmak gibi maceralardan daha eğlenceli olan gerçek askerlerin çatışmalarını izlemeyi kaçırışı onun üzülmesine neden olmuştu.

Bongi savaşı izlemek istiyordu. Diğer çocuklarla birlikte kasabaya gidip hem Kuzey Kore Ordusu'nu hem de Birleşmiş Milletler

Ordusu'nu görmek istiyordu. Gözlerinin önünü kapatacak denli uzun saçları olan Bongi, sıcacık kumların üstüne oturup alabildiğine hüzünlü bakışlarla sonsuz genişlikteki Kuzey Kore Irmağı'na, özenle kıyafetlerini çıkaran çocuklara, ardından da tekrar karşı tarafta bulunan ıssız Orta Ada'daki kumlu sahaya bakıp durdu.

Bongi kayıkçıdan bir kez daha nefret etti. Yassı bir çakıl taşını yerden aldığı gibi suya fırlattı.

Hemen yanında duran Kurbağa, bir yılanın deri değiştirişi gibi pantolonunu bacaklarından aşağıya sıyırıverdi. Kichun, nereye giderse gitsin Bongi'yi yanından eksik etmezdi ve fırsatını bulduğu her anda da onu bir temiz azarlardı. En azından kendisinden daha çelimsiz biri olarak Bongi var olduğu için başkalarının ayakçılığından kurtulan Kichun'un, Bongi'nin varlığına şükretmesi gerekirdi, ama bugün de âdeti veçhile küçüğü azarlama konusunda hiç geri durmuyordu.

"Giysilerden birini bile kaybedersen gebertirim seni, ona göre!" Giysilerini tamamen çıkaran Kichun bağırdı. "Biz dönünceye kadar sakın ha yerinden kıpırdama! Buradaki eşyalara göz kulak olmalısın."

Bongi başıyla onayladı.

"Hadi çocuklar, gidelim!" diye bağıran Chandol önden giderek ırmağa girdi.

Bongi, Chandol'u çok seviyordu. Cesur Chandol hakkında hep iyi şeyler düşünürdü. Bazen sinirlendiğinde bağırıp tokatlasa da Chandol, Kichun gibi başkalarının ağzına bakarak kimseden habersizce onu yumruklayıp dövmezdi. Ayrıca Chandol çoğu yetişkin kadar bilgiliydi, nereye gidilirse gidilsin hep öne geçerdi, dağın derinliklerinde yollarını yitirdiklerinde bile herkes korkudan üç buçuk atarken Chandol hiç endişelenmeden dört bir tarafı usulca kontrol eder, köye giden yolu eliyle koymuş gibi kolayca bulurdu.

Chandol berrak suya cumburlop atlayıp suları tekmeleyerek kurbağa gibi yüzüp gitti. Onun arkasından, kafasını suya bir daldırıp bir çıkararak Manshik gidiyordu. Kısa bir süre sonra da değirmencinin oğlu Kangho ile Kurbağa Kichun, peşlerinden giderek ırmağın karşısına geçtiler.

Bongi iç geçirdikten sonra kumların üzerine uzanıp berrak ve engin gökyüzünü seyretmeye koyuldu.

ON ALTI

Yüzerek Kuzey Kore Irmağı'nı geçmeye çalışırken bitkin düşen dört çocuk, çırılçıplak vaziyette kum adasındaki çakıl tarlasına çıktı. Seomyeon'lular kasabaya gitmek istediklerinde Orta Ada'daki kumların üstünden yürüyerek geçmek zorunda kalıyorlardı. Kum ve çakıldan başka bir şey olmadığından ateş yakıp bir şeyler yemek zordu, sağanak yağış mevsiminde ada sular altında kaldığı için de burada hiçbir insan evladı yaşamıyordu. İşte bu nedenle Orta Ada, Soyang Irmağı'nın kayık iskelesi ile Kuzey Kore Irmağı'nın kayık iskelesini birbirine bağlayan bir köprü görevini zar zor üstleniyordu. Dört çocuk, Soyang Irmağı'nın kayık iskelesine kadar giderek civardaki otların arasına saklanıp suyun karşısındaki kasabada yaşanacak harika sahneleri uzaktan da olsa izlemeyi planlıyordu.

Çakıllı tarladan çıkan çocuklar ada boyunca giden ıssız bir yolda yürüdüler. Dar, toprak yolda kasabadan çömlek veya sebze taşıyan el arabalarından kalma derin tekerlek izleri iki sıra halinde görülüyordu. Çocuklar yürürken, yerlere saçılmış kuru inek bokuyla dolu yoldan parlak sarı tozlar yükseliyordu. Sakince esen rüzgârdan saz yaprakları eğilerek hışırdıyor, kavurucu güneşin altında cayır cayır yanan yolun sonunda kasabadan göğe yükselen beyaz dumanlar görünüyordu.

"Manshik!" Ayakları sıcak toprak yolda yandığından parmaklarını ovuşturarak yürüyen Kangho arkadan seslendi. "Nedense içimde garip bir his var benim."

"Garip olan ne?"

"Kasabaya varsak bile savaşı göremeyecek gibiyiz. Ortalık aşırı sessiz değil mi?"

"Saçmalama!"

"Baksana, ne uçak ne de silah sesi var. Ses seda yok..."

"Şşşt!"

Soyang Irmağı'nın kayık iskelesine varmaya yakın Chuncheon İstasyonu ile Bongui Dağı'nın eteklerindeki evler göründüğü sırada, Manshik birden zınk diye durdu. Gözleri korkudan afallamıştı, peşinden gelen Kangho da ne yapacağını bilemediğinden yürümeyi bırakıp garip bir yüz ifadesiyle sordu:

"Ne oldu?"

Önden giden Chandol da arkasına dönerek:

"Ne oldu size? Niye gelmiyorsunuz?" diye sordu.

Kangho:

"Bilmiyorum, Manshik biraz tuhaf," dedi.

Manshik:

"Az sessiz durun hele! Şu sesi bir dinleyin," dedi.

"Küçük çocuklar gibi davranıyorsunuz" dercesine bir yüz ifadesi takınıp kaşlarını çatmasına rağmen tereddüt eden Chandol:

"Ne sesi?" diye sordu.

"Sesi duymuyor musunuz?"

"Ne duyuyorsun ki?"

"Şu ses işte! Kasabadan geliyor gibi."

Dört çocuk, güneşin sessiz sedasız yakıp kavurduğu yolda, anadan üryan vaziyette, meçhul sese kulak kesildi. Güneşten kıpkırmızı yanıp kızarmış çocukların omuzları parlıyordu. Arkalarındaki Kuzey Kore Irmağı'nın gürültülü akışı dışında dört bir yanları sessizdi.

Chandol:

"Irmağın suyundan başka bir şey duyulmuyor!" dedi.

Kangho, gözlerini belerterek:

"Ben duyuyorum!" dedi. "Duyuyorum ben! Garip bir ses. Tangır tungur ediyor."

Manshik, Kangho'ya:

"Ne sesi olabilir ki bu?" diye sordu.

Yüzünün rengi değişen Chandol:

"Şimdi ben de duyuyorum!" dedi. "Yuvarlanan bir şeyin çıkardığı sese benziyor. Şimşeğin çakışını da andırıyor."

Etrafındaki herkesin duyduğunu söylediği ama sadece kendisinin duymadığı bu ses karşısında korkan Kichun, söz konusu ses

diğer çocuklardan çıkıyormuş gibi onlardan geriye doğru adımlayarak kaçmanın bir yolunu arıyordu.

Chandol, olgun bir yüz ifadesiyle:

"Ah, tamam tamam. Bu şey... tank..." dedi.

"Tank mı?" diye sordu Manshik.

Kangho:

"Demir yığınlarından yapılan bir araba var ya canım, o işte," dedi. "Bir sürü tekerleği var. Babam ön tarafında topların olduğunu söylemişti. Kasabaya gittiğinde Kuzey Kore Ordusu'nun çok sayıda tankını görmüş. Bu ses kesinlikle tank sesi. Tekerlekleri zincirlerle bağlı olduğu için her dönüşünde böyle bir gıcırtı çıkıyor. İçine bir insan girmese ya da bir öküz veya at çekmese bile tank kendi kendine gidebiliyormuş."

Kichun bir hayli korktuğundan çocukların yüzlerine tek tek bakarak titrek bir tonda:

"Ben de duyuyorum!" dedi.

Manshik:

"Anlaşılan kasabaya tanklar gelmiş, bir iki tane de değil, grup halinde hareket ediyorlar gibi..."

Chandol:

"Eyvah! Şu şeyler... Tanklar bu adaya geliyorlar gibi!.." dedi.

Kichun:

"Ne yapacağız şimdi, Chandol?" diye sordu. "Her an bu tarafa daha da yaklaşıyorlar."

"Hadi saklanalım!" dedi Manshik.

"Evet, saklanın! Çabuk!" diye bağırdı Chandol.

Çırılçıplak kıçlarını sallaya sallaya can havliyle yol kenarındaki sazlıkların arasına koştular.

ON YEDİ

Tanklar adaya gelmedi. Uzunca bir süre bekledikten sonra Manshik toprağa kulağını verip sesleri dinledi: Tanklar geldikleri yoldan geri dönüyor gibiydi. Ne var ki çocuklar bir kez korktuk-

ları için dört yanı açık yola çıkmaya bir daha cesaret edemediler. Baldırlarını otlara çizdire çizdire, sazlıkların arasından geçe geçe Soyang Irmağı'nın kayık iskelesinden tarafa yaklaştılar. Kasabaya iyice yaklaştıkları sırada sazların birbirlerine sürtünerek çıkardığı çıtırtılarla beraber mısır patlıyormuş gibi arada bir takkadak düşen silah sesleri ta öteden duyuluyordu.

Bazen kasabanın ötesinden berisinden bir dizi sarsıcı silah sesi geliyor, bir süre sonra ise tankların tangır tungur yuvarlanıp gürültüyle gidişleri işitiliyordu. Tanklar, Orta Ada'ya geçmeden ırmağın karşısındaki tren raylarının yanındaki yoldan gidiyor gibiydi, ama demir tekerleklerden çıkan gıcırtılar çocukların tam önlerindeymiş gibi gürültülüydü. Tank tekerleklerinden çıkan gürültüyü her duyduklarında gittikçe artan bir heyecana kapılıyorlardı. Yere yüzükoyun uzanıp sürünerek sazlıkların arasından geçip kayık iskelesinin önüne kadar geldiklerinde birtakım homurtular duydular, ama ortalıkta insan namına bir şey gözlerine ilişmedi. Kayık karşı taraftaki bir kazığa bağlanmıştı, şaşı kayıkçı ise ortalıkta görünmüyordu.

Çocuklar sazlıkların arasında beklediler.

Derken, ırmağın öte yakasında insanlar belirdi. İlkin beş altı kişi, sonra on ya da daha fazla kişi, nihayet yüzü aşkın kişi, Chuncheon İstasyonundan dönüp ırmak kıyısının yamacından aşağıya iniyordu. Bunlar yeşil üniformalar içindeki askerlerdi. Sıra halinde yokuştan aşağıya iniyorlardı, başlarında ağaç dalları ve otlarla kaplı yeşil miğferler vardı, sarı üniforma giymediklerine bakılırsa Kuzey Kore askeri değildiler. Gözle görülmese de istasyonun ötesinden giden araç ve tankların sesi giderek daha gürültülü geliyordu.

"Bunlar Kuzey Kore askerleri değiller ki!" dedi Kichun. "Uzaktan yüzleri görünmediğinden Kore askerleri mi yoksa Birleşmiş Milletler askerleri mi olduklarını kestiremiyorum ama üniformalarının rengi Kuzey Kore Ordusu'nunkinden farklı."

Yeşil üniforma içindeki askerler karşı taraftaki kayık iskelesinde uzunca bir süre yaygara koparınca ırmağın kenarında dikilen uzun

boylu bir komutan ırmağın bu tarafını parmağıyla işaret etti. Askerlerin hepsi de fasulye sırığı gibi uzun boyluydu. Askerler ırmağın kenarında sağa sola dağılarak oturmuşlar, kâh sigara içerek kâh dinlenerek bekliyorlardı. Orta Ada'yı parmağıyla işaret eden kişi, bir iki defa kayarak yokuş yukarı çıktı ve sonra gözden kayboldu.

Sazlıktaki çocuklar da bu durum kendilerine çok ilginç geldiği için yüzükoyun yattıkları yerden onları izleyerek beklediler. Bir müddet sonra yirmi kadar askerden oluşan bir grup daha ortaya çıktı, bu kez omuzlarında getirdikleri yuvarlak ve yeşil renkli üç adet botu suya indirmişlerdi.

Kangho:

"Şuna bak, Manshik! Botlarla geliyorlar," dedi.

"Irmağı geçmeye çalışıyorlar anlaşılan."

"Bu botlar bu kadar hafif olabilir mi? Kaldırdıkları gibi indiriyorlar. Çaputtan mı yapıldı acaba?"

"Çaputtan yapılmış olsaydı ıslandığı anda suya batardı."

"Chandol! Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kichun.

"Ne yapacağız canım, izlemeye geldiğimize göre gıkımızı çıkarmadan saklanıp izleyeceğiz."

Askerler kayık iskelesinde sıraya geçip uzun bir kuyruk oluşturdular ve ardından botlara beşer altışar kişi binerek ırmağı geçmeye başladılar.

"Korkuyorum. Ya askerlere yakalanırsak?"

"Ulan Kurbağa! Sen sessiz duramıyor musun?" Chandol hemen Kichun'a ağzının payını vermişti.

Irmaktan geçen askerler, botlardan iner inmez kumların üzerine yüzükoyun uzandılar ve hakikaten ağır görünen silahlarını çocukların saklandıkları sazlıklardan tarafa doğrultup nişan aldılar. On üç on dört asker bu taraftaki kumların üstüne konuşlandıktan sonra bir asker üç tane botu upuzun bir halatla birbirine bağladı, bir başka asker de bunları çekerek tekrar kasabadan taraftaki kayık iskelesine doğru geçmeye başladı.

Silahlarını doğrultan askerlerden yaklaşık üç yüz metre kadar uzaktaki sazlığın içinde saklanan çocuklar adamakıllı nefes bile

alamıyor, kaçamıyor, kımıldayamıyor, sadece bekliyorlardı; üç adet bot ırmağın iki yakasına gide gele büyük sırt çantalı askerlerin hepsini bu tarafa taşıdı.

Irmağın bu tarafına geçen askerler gerçekten çok tuhaf görünüyorlardı. Yüzleri uzun göründüğünden çocuklara yabancı geliyorlardı, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı ama çocuklar onların ne dediklerini hiç mi hiç anlayamıyordu. Bir süre gevezelik ederek dağınık halde sağda solda oturan, dinlenen ya da bekleyen askerler, ağır silahlarını ellerine alıp miğferlerini düzelterek taktıktan sonra komutan gibi emirler veren bir askerin etrafında toplandılar. Toprağa yüzükoyun uzanan askerler de ayağa kalktılar. Komutan, Geumsan'ı gösterip bir şeyler diyerek bağırdı. Askerler gene hizaya girip uzunca bir sıra oluşturduktan sonra silahlarını ellerine aldılar ve bir sağa bir sola bakınarak Seomyeon'dan tarafa uygun adım ilerlemeye başladılar.

"Sanırım bu herifler Birleşmiş Milletlerin askerleri..." Eratın hareketlerini dikkatle izleyen Chandol, dudaklarını çok yavaş hareket ettirerek alçak sesle konuşmaya çalışıyordu.

Kangho:

"Bizi Kuzey Kore Ordusu'ndan kurtarmaya gelenler bu yabancı askerler mi yani?" diye sordu.

"Hıhı..."

"Adamlar gerçekten çok büyükler. Boyları elektrik direği gibi. Bunlar bu kadar uzun boylarıyla nasıl rahat yatarlar ki?"

Kichun:

"Bu askerler bizlere özgürlük vermeye geldi, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Kangho.

"Bu nasıl bir özgürlük böyle? Biz çırçıplak halde burada dururken özgürüz yani, öyle mi?"

"Hıhı..."

"Ama özgür olsak da fark eden bir şey olmayacak. Garip olan mesele bu işte."

Chandol:

"Özgürlük, kurtuluş, bağımsızlık, bunlar büyükleri alakadar eden şeyler. Bizim sadece olup biteni izlememiz yeterli," diye bir açıklamada bulundu.

"Yani?"

"Ulan geri zekâlı! Bunu da bilmiyor musun? Kurtulup kurtulmayacağımız savaşı hangi tarafın kazanacağına bağlı. Kore Ordusu kazanırsa, Kuzey Kore Ordusu'ndan kurtulmuş olacağız yani."

Kangho geç de olsa aklına gelmiş gibi:

"Kuzey Kore Ordusu buralara kadar geldiğinde de bağımsızlığımızı kazandığımızı söylemişlerdi ama," diyerek bir hatırlatma yaptı.

Kichun:

"O zaman biz habire bağımsızlığımızı kazanıp duruyor muyuz? Baksana, bir Kuzey Kore Ordusu'ndan bir Birleşmiş Milletler Ordusu'ndan kurtulup duruyoruz. Bir kurtuluştur gidiyor valla," dedi. "Neyin ne olduğunu anlamış değilim."

Birleşmiş Milletler askerleri Orta Ada'dan geçen toprak yola doğru ilerleyip çocukların saklandıkları sazlıklara iyice yaklaşınca, yabancı askerlerin konuşmaları çok daha iyi duyulur oldu. Çoğu yorgun seslerle bir iki kelime söylüyor, kimisi gülüyor, kırık bir çapayı andıran kısa saplı silahını elinde tutan komutan da arada bir gür sesiyle bar bar bağırıyordu.

Manshik:

"Chandol, bu heriflerin ne konuştuklarını hiç anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Şey... Dan dun bir şeyler söylüyorlar ama ne dediklerini anlamıyorum."

"Bu kadar garip bir dille konuşarak birbirlerini nasıl anlıyorlar ki?"

Kichun:

"Hiç anlaşılabilecek gibi değil. Ben bir kelimesini bile anlayamıyorum," dedi. "Ne kadar dinlesem de hep aynı şeyler gibime geliyor."

Artık aralarındaki mesafe hepten daralmıştı, çocuklar Birleşmiş Milletler askerlerinin yüzlerini bile iyice görebilmeye başladı-

lar; askerlerin yüzleri toz ve terle kaplıydı, güneş yanığından dudakları bembeyaz kabarmış birkaç asker de vardı. Ayaklarındaki botları ile başlarındaki miğferleri kurumuş çamur doluydu. İyice içine çökmüş gözleri, kedi gözü gibi masmavi parıldıyordu.

Kangho:

"Gözleri neden mavi? Boyamış olabilirler mi?" diye sordu.

Kichun:

"Mor lahanadan çok yedikleri için olmasın?" dedi.

Manshik:

"Şu burunlara bakın! Acayip büyük ha! Bu kadar büyük burunla yüzlerini nasıl yıkıyor bunlar? Rahatsız olmuyorlar mı?"

Chandol bir anda aklına ne geldiyse sırıtarak şöyle dedi:

"Çocuklar! Şunlara tezahürat ederek bağıralım mı? Askerler geçerken herkesin yol kenarına dizilerek tezahürat etmesi gerekir derler. Kuzey Kore Ordusu geldiğinde de kasabalılar sokaklara çıkıp tezahürat yağdırılmasını söylemişlerdi."

"Ama böyle dımdızlak çıkıp nasıl bağıracağız?" diye sordu Manshik.

Chandol bir anlığına düşündükten sonra:

"Evet, biraz ayıp olur," dedi.

"Peki ama..." Kendi başına bir şeyleri en ince ayrıntısına kadar hesaplarken alt dudağını ısırıp beceriksizce gülümseyen, ardından gene dudağını ısıran Kangho, çenesini koluna dayamış bir halde şöyle sordu: "Askerler burada saklandığımızı görünce bize ateş ederlerse ne olacak?"

Manshik:

"Bizi kurtarmaya gelenler bize neden silah sıksınlar?" diyerek karşılık verdi.

"Kuzey Kore askerleri de bizleri kurtarmaya geldiklerini söyleyerek bir dünya insanı öldürdüler ama!"

"Orası öyle. Eskiden beri savaş birbirini öldürmektir derler..." Korkuya kapıldığını belli belirsiz sezmeye başlamıştı Manshik. "En çok öldüren taraf kazanırmış, bir ülkeyi işgal etmenin adına savaş denirmiş."

Kichun:

"Peki, Birleşmiş Milletler Ordusu kazanırsa, ülkemiz Birleşmiş Milletler Ordusu'nun malı mı olacak?" diye sordu.

"Hayır, ülkeyi Kore Ordusu'na verecekler. Çünkü aynı taraftayız."

"Her neyse, ne zaman böyle şeyler duysam kendimi kötü hissediyorum," dedi Kichun. "Durduk yere burada kurşunlanıp ölmeyelim ha. Çabuk eve gidelim."

Çocuklar savaşı izlemek için Kuzey Kore Irmağı'ndan yüzerek geçip buraya gelirlerken ölebileceklerinden endişe dahi duymamışlardı. Ne var ki Kangho ile Manshik'in anlattıklarını dinledikten sonra Chandol da alttan alta korkmaya başlamıştı. Yine de Kurbağa gibi korktuğunu açıkça söylemek yerine hiç renk vermemeye çabaladı. Hızlı bir karar veremediği için bir taraflarına bir şeylerin batıp durduğu sazlık zeminde yüzükoyun uzandığı yerden öncelikle diğer çocukların yüz ifadelerini süzdü. Manshik rahatsızlık duyunca bakışlarını öteye kaçırdı, Kangho ise iyi olup olmayacağını bilemediğinden çenesini tutup beklemekle yetindi. Çocukların hepsinin korktuğunu sezen Chandol, "Niçin endişeleniyorsunuz ki?" diye çıkışıp gülerek dudaklarını yaladı.

Kichun:

"Peki ama ne yapacağız?" diyerek üsteledi.

"Bu da laf mı şimdi? Birleşmiş Milletlerin askerleri bizi ne yapacaklar? Neticede aynı taraftayız. Ama bir şey var ki, şu an bizim o taraflara gidiyor gibiler."

Pek uzatamadığı boynunu su kaplumbağası gibi birazcık daha ileriye çıkarmaya çalışarak sazların arasından yola bakan Manshik:

"Gerçekten öyle... Bu adamlar neden Seomyeon tarafına gidiyorlar ki?" dedi.

Kichun:

"Ama bizim oralarda Kuzey Kore askeri yok ki!"

Kangho:

"Tuhaf!.. Bizim oradakilere karşı savaşmaya mı gidiyorlar yani?"

"Hemen eve gidelim. Ben tırsıyorum," diyerek üsteledi Kichun.

Chandol sakin bir tonda şöyle dedi:

"Hemencecik köye gidip Birleşmiş Milletler Ordusu'nun geldiğini insanlara haber vermeliyiz."

ON SEKİZ

"Kuzey Kore Ordusu! Kuzey Kore Ordusu geliyor!"

Kısacık boylu olsa da ömrü boyunca kürek çektiğinden iki kolu maymun misali uzun olan Kayıkçı Yeom Efendi, kayık iskelesinden bu tarafa pürtelaş bağırarak koşuyordu.

"Kuzey Kore Ordusu! Kuzey Kore Ordusu geliyor!"

Koşarak gelen bu bağırtıya irkilen kestane ağaçlı evin köpeği şiddetle havladı; Manshik'in anası, değirmenci ve köprüden sonraki her evden aceleyle fırlayan insanlar, sokağa çıkıp birbirlerine bakarak bağırmaya başladılar.

"Nerede hani? Kuzey Kore Ordusu nereye geliyor?"

"Çok sayıda... Kuzey Kore askeri... Kuzey Kore Irmağı'nın karşısındaki Orta Ada'daki kumsala toplanıyor... Kayık gönderin diye... Bir süre bağırdılar... Evde saklanıp çıkmadığım için... Yüzerek de olsa bu tarafa geçmek için... Hazırlık yapıyorlar..."

Kayıkçı Yeom, nefes nefese kaldığından her soluyuşunda yarım yamalak bir şeyler söylüyordu. Köylülere haber vere vere ihtiyar Hwang'ın evine doğru koşup gitti. Uzakta kalan evlerden duyamayanlar "Hayırdır ne oldu?" diye bağırınca değirmene ya da köprüye yakın evlerdekiler kayıkçıdan duyduklarını olduğu gibi tekrarlamaya çalışarak birbirlerine haber veriyorlardı: "Çok sayıda... Kuzey Kore askeri..." Kuzey Kore Ordusu'nun yakında Geumsan'a gireceği haberi bu şekilde evden eve ulaşarak köyün tamamına yayıldı.

Manshik'e iş buyurarak Dokgamagol'dan yenice getirttiği odun kömürlerini dikkatlice inceledikten sonra kilere koyduğu için misafir odasındaki öğle yemeği sofrasına geç oturan ve tam kaşığı eline almak üzere olan ihtiyar Hwang, koşarak gelen kayıkçının bağırışlarını duyunca sundurma tarafındaki kâğıt kaplı

kapıyı iteleyerek açtı ve kuyunun kenarına indi. Oğlu Seokgu ile gelini de avluya biberleri sererken ne olduğunu merak ederek aceleyle çıkıp gelmişlerdi.

"Yaklaşık yirmi kişi diyorsun, öyle mi?" İhtiyar Hwang endişeli bir biçimde sorduktan sonra kestane ağaçlı eve hırsızlama bir bakış attı. Manshik'in anası ile mahalledeki kadınların dün sabahtan bu sabaha dek kasabaya gidip kooperatif ambarındaki Kuzey Kore Ordusu'nun erzaklarını alıp geldiklerini işitmişti; meselenin bu olduğundan ve Kuzey Kore askerlerinin pirinç hırsızlarını yakalamak için ırmağın bu tarafına gelmiş olabileceklerinden ciddi ciddi şüphelenmeye başladı.

"Evet. Irmağın karşısından 'Yoldaş! Yoldaş! Kayıkçı Yoldaş!' diye seslenişlerini duyunca Kuzey Koreli askerlere benzettiğimden dışarıya çıkmadım ve kapı aralığından dikkatle baktığımda sarı keplerin altına sarı üniformalar giymiş inzibatlar gördüm."

Kayıkçı Yeom'un evi iskelenin hemen yanı başındaydı ve o tarafa düşen Kuzey Kore Irmağı'nın eni iki yüz metreden daha az olduğu için karşı taraf açıkça görülebiliyordu.

"Sonra büyük bir belanın patlak vereceğini düşünerek herkese haber vermek için arka kapıdan tüyüp çabucak koştum geldim işte..."

İhtiyar Hwang, kayıkçıya hemen köyü dolaşarak duymayanlara da tez elden haber vermesini emrettikten sonra Seokgu ile gelinine torununu alıp arka tepeye çıkarak ormanın içlerine saklanmalarını tembihledi.

"Bu durum hiç hayra alamet değil... Kuzey Kore Ordusu'nun nasıl bir davranış sergileyeceğini anlayana kadar kaçıp saklanmak en iyisi. Çocuğu sakın ha ağlatmayın! Dikkatli olun!"

"Peki ya sen ne yapacaksın baba? Hadi biz neyse de sen..."

"Hadi, gidin diyorum. Ne duruyorsunuz?"

Başka evlerde de, özellikle kooperatifin ambarına gidip gelenlerin evlerinde, kadınlar ile çocuklar hava saldırılarından kaçınmak için kazdıkları sığınaklara ya da sundurmaların altına girerek saklandılar; dama, kilere ve hatta ahıra bile saklananlar vardı. Bongi'nin

ninesi, ineğe binip gezerken askerler sonradan hayvanı tutup kesmeye kalkışırlar diye ineğini ormanın içine çekerek sakladı. Delikanlılar, Kuzey Kore Ordusu'na yakalanarak zorla orduya alınmak korkusuyla koşuşturarak ormana gittiler, köyde sadece, 'Unumuzu eledik, eleğimizi astık. Yaşayacağımız kadar yaşadık zaten, bu kadar yaşadığımıza da şükür,' diye düşünen yaşlılar kalmıştı.

İhtiyar Hwang, Manshik'in anasının hâlâ kestane ağaçlı evin avlusunda gergin bir biçimde oyalanışını gördükten sonra hemen aceleyle iskele yolundan tarafa inip dallardan yapılma derme çatma kapı kanadının ötesine doğru bağırdı:

"Olle!"

Mahalledekiler genelde Olle'yi "Manshik'in anası" diye çağırıyor, yalnızca ihtiyar Hwang, Kim Efendi ile beraber onu evinde hizmetçi tutup kendisine yakın hissettiğinden Olle'ye adıyla sesleniyordu.

Avluda bir o yana bir bu yana endişeyle gidip gelen Olle, hemen kapıya çıkıp geldi.

"Buyurun, Muallim Efendi."

"Niçin kaçmıyorsun? Ne yapıyorsun burada? Kuzey Kore Ordusu'nun geldiğini işitmedin mi?"

"Evet, duydum efendim. Ama henüz Manshik ortalarda görünmüyor. Dokgamagol'a gidip geldikten sonra, ne acelesi varsa, hemen döneceğini söyleyerek ırmak kenarına gitmişti ama henüz dönmedi."

"Şu an Manshik için endişelenmenin sırası mı? Kaç ve kendini kurtar önce! Sizin ev iskeleden girişteki ilk ev, yani en tehlikeli yer burası. Manshik gelir gelmez kolundan tutup senin yanına gitmesini tembihlerim ben."

Olle de kısa süreli bir tereddütten sonra dağa çıkınca köye bir sessizlik çöktü. Çok geçmemişti ki, on üç on dört kişilik Kuzey Kore birliği iskelenin orada belirdi. Misafir odasında oturmuş, kapı aralığından çaktırmadan dışarıyı gözetleyen ihtiyar Hwang, "makineli tüfek" gibi yuvarlak fişek hazneli, küt uçlu silahları olan askerlerin kaçmakla ne kestane ağaçlı eve ne de Geumsan'daki

herhangi bir eve bakmadan, ırmağı yüzerek geçtikleri için sırılsıklam olmuş üniformalarındaki suyu sağa sola sıçratarak köprüyü atlayıp Kumandan Dağı'ndan tarafa can havliyle tabanları yağladıklarını gördü. İçlerinden birinin yanağından kanlar damlıyor, bir diğeri silahını baston yapmış topallayarak gidiyordu, iki askerde ise silah dahi yoktu.

Kuzey Kore askerleri akılları başlarından gitmişçesine Hyeonam köyünden hızla geçip dağlık bölgenin içine girerek sırra kadem bastıktan sonra köylüler birer ikişer dışarıya çıktılar, birbirlerine iyi olup olmadıklarını sordular. Kasaba ve Seomyeon bölgesinde işlerin ne durumda olduğunu öğrenmek için kim kimi denk getirirse rastgele sorular soruyordu.

Seokgu'nun kendi imkânlarıyla soruşturarak öğrendiği kadarıyla, kasabaya konuşlanan Kuzey Kore askerleri epeydir dört bir yana dağılmışlar, dağlara kaçıp saklandıklarından komünist ordunun karşı saldırıya geçmek için toplandığı Hwacheon'daki elektrik santraline doğru alabildiğine kaçışıyorlardı. Eyaletteki ya da kasabadaki büyük binalara Kore bayraklarının asıldığı söylentilerini de işitmişti Seokgu. Ne var ki kaçarken Soyang Irmağı'ndaki köprüyü geçen Kuzey Kore Ordusu'na ait bir birliğin Birleşmiş Milletler Ordusu tarafından yolu kesilince kaçamayıp bugün şafakta Wolsong köyünde göründüğünü, yiyecek ve giyecek bir şeyler çalarak tekrar güneye dönüp Kumandan Dağı'nı aşarak ormanın içine kaçtığını öğrenmişti.

ON DOKUZ

"Birleşmiş Milletler Ordusu! Birleşmiş Milletler Ordusu geliyor!"

Öğleden sonra geç vakitte, güdük Kayıkçı Yeom Efendi upuzun kollarını savurtup bağırarak iskeleden bir kez daha koşup geldi.

"Birleşmiş Milletler Ordusu! Birleşmiş Milletler Ordusu geliyor!"

Aynı şeyleri tekrarlayıp duran kayıkçının bağırışlarına irkilen kestane ağaçlı evin köpeği gene şiddetle havladı ama Olle, değirmenci ya da köprünün ötesindeki çok sayıda evden sokağa çıkan insan-

lar az önceki gibi ne şaşırdılar ne de korktular. Çünkü Seomyeon'a gelen Kuzey Kore askerlerini defetmek için Birleşmiş Milletler Ordusu'nun buralara gelmiş olması içlerine su serpen bir haberdi.

"Hani nerede? Birleşmiş Milletler Ordusu nereye geliyor?"

Kayıkçı Yeom, yaklaşık beş yüz yabancı askerin Orta Ada'ya toplanıp lastik botlarla Kuzey Kore Irmağı'nı geçmek için hazırlık yaptıklarını köylülere haber vererek ihtiyar Hwang'ın evine koştu. Ne var ki Kayıkçı Yeom bağıra bağıra koşup gelmeden evvel ihtiyar Hwang ile birkaç köylü Orta Ada'ya gidip gelen dört çocuktan haberin detaylarını çoktan duydukları için Müttefiklerin ırmağın karşı tarafına kadar geldikleri gerçeğini hanidir biliyorlardı.

Kayıkçıyı iskeleye geri gönderen ihtiyar Hwang, pavlonya ağacına piposunu tak tak vurup boşalttıktan sonra ellerini sırtında kavuşturdu ve avluda bir o yana bir bu yana gidip gelerek mevcut durumu kafasında tartmaya başladı. Fakat yakında ırmağı geçip bu tarafa gelecek yabancı askerleri nasıl karşılamaları gerektiği konusunda bir karara varamadı. Kuzey Kore Ordusu aynı milletten olmasına rağmen insanları vurup öldürüyordu, ancak ömründe hiç karşılaşmadığı yabancı diyarların askerleri Kore tarafındaydılar. Aynı milletten olanların birbirlerini öldürdükleri şu durumda, Birleşmiş Milletler Bağımsızlık Ordusu'na minnettarlık duymaktan başka çare yoktu.

Gelgelelim yabancı askerlerin gelmesine dünden razıymış gibi yapıp bu duruma sevinecek olurlar da, aksi gibi Kuzey Kore Ordusu toparlanıp savaşı kazanarak bu taraflara gelirse, kesinlikle Kızılların hışmına uğrarlardı. Ne var ki, aynı tarafta oldukları yabancı askerlerin ne tür insanlar olduklarını, ülkelerinin tarihinin ya da geleneklerinin ne menem bir şey olduğunu da tam olarak bilmiyorlardı.

"Demek beş yüz kişi kadar varlar ha?" İhtiyar Hwang hâlâ derin düşüncelere dalmış olduğundan kendi kendine söyleniyordu.

Babasının endişeli yüz ifadesini gören Seokgu:

"Evet," diyerek karşılık verdi. "Kestane ağaçlı evdeki Manshik iki yüz kişi kadar gördüğünü söylemişti. Anlaşılan bu sürede sayıları artmış."

"Köylüler ne durumda?"

"Herkes endişeleniyor gibi. Henüz Kuzey Kore Ordusu tamamen geri çekilmediğinden, bir de Bağımsızlık Ordusu'ndan gelenler şimdiye dek hiç görmedikleri yabancı insanlar olduklarından ahali kaygılanıyor tabii."

İhtiyar Hwang, kuyunun kenarındaki çamaşır taşına oturdu, Seokgu ise ağacın altına ikircikli bir biçimde dikildi ve kısa süreliğine bir sessizlik oldu.

"Çok yakında bu tarafa geçerler."

Babasının bir talimat vermesini arzulayan Seokgu durumun ne kadar vahim olduğunun farkındaydı.

"Bağımsızlık Ordusu, buradaki insanlara Kuzey Kore askeri zannedip zarar vermez, değil mi?"

"Sanmıyorum. Ellerimizde Kore bayraklarını sallayarak onları karşılamamız kâfidir. Böylece onlarla aynı tarafta olduğumuzu anlayacaklardır."

"Evet. Bu iyi olur. Hemen gidip köylülere, yollara çıkarak Bağımsızlık Ordusu'nu karşılamaları gerektiği söylenmeli. Ayrıca bir levhaya 'hoş geldiniz' yazıp ellerinde tutsalar iyi olur. Buraya gel!"

Misafir odasına giren ihtiyar Hwang tavandan kâğıt, kalem ve mürekkep çıkararak Seokgu'ya mürekkebi karmasını söyledi. Kendisi de pirinç kâğıdını yere serip üzerine kâğıt tutacağını koyarak fırça destesini açtı.

"Ama evladım, o insanlar Eski Çince yazıdan anlarlar mı?" Mürekkebi karan oğluna boş gözlerle bakan ihtiyar endişeli bir biçimde sordu.

"Gaga burunlar mı?"

"Gaga burun mu? Gaga burun da ne?"

"Burunları aha bu kadar büyük insanlar yani..." Seokgu onların burunlarının taklidini yaptı. "Birleşmiş Milletler Ordusu'ndaki askerlere gaga burun deniyor. Yanki* de derler."

---

* Yanki (İngilizce *Yankee*): Amerika'nın kuzey eyaletlerinden olan kimseler için kullanılan argo ifade. Burada, Kore topraklarına giren Amerikalılar başta olmak üzere yabancı uyruklu bütün askerler kastedilmektedir. *-çev.*

"Tamam. Birleşmiş Milletlerin gaga burunları Batılı olduklarına göre Eski Çince yazıyı bilmezler, değil mi?"

"Elbette bilmezler."

"Peki o zaman 'hoş geldiniz' diye nasıl yazacağız? Gaga burunlar hangi dili kullanıyorlardı?"

"On altı ülkeden geldiklerine göre dilleri birbirinden farklı değil midir?"

"Farklı diller konuşarak nasıl oluyor da aynı tarafta savaşıyorlar?"

Henüz böyle bir şeyi hiç düşünmemişti ama babasının söylediklerini dinledikten sonra Seokgu da adamların hangi dili konuştuklarını bilme ihtimali olmadığını anladı ve hiçbir cevap veremedi.

"Farklı diller kullanıyorlarsa Eski Çince yazsak bile değişen bir şey olmaz."

İhtiyar Hwang, fırçayı hokkaya daldırarak mürekkebe buladı.

"Peki ama Birleşmiş Milletler ifadesinin Eski Çince nasıl yazıldığını sen biliyor musun?"

"'Müttefik Kuvvetler' diye yazsan olmaz mı baba? Birleşmiş Milletler bu anlama geliyor."

Seokgu, babasının Eski Çince karakterlerle yukarıdan aşağıya doğru koca koca "歡迎聯合軍進駐"* yazdığı pirinç kâğıdının üst tarafını tırmığın ucundan kestiği parçaya tutkalla yapıştırdı ve sırt semerindeki çubuğun ucuna iple bağladı. Cenaze alayında kullanılan ağıt bayrağı** misali dalgalandırarak ihtiyar Hwang'ın peşine düşüp evden çıktı.

"Sen değirmene git! Kangho'nun babasına köylüleri toplayıp Müttefik Kuvvetleri karşılamaya hazırlanmalarını söyle. Sonra da Kayıkçı Yeom'un evine gel. Ben de ırmak kenarına tez elden gidip Birleşmiş Milletler askerlerinin ne menem insanlar olduklarını bir göreyim hele."

---

* "Müttefik Kuvvetler, Hoş Geldiniz" (Çince "*Hwanyong Yeonhapgun Jinju*"): Bu ifadede geçen *Jinju*, yabancı ülke askerlerinin başka bir ülkeye girip konuşlanması manasına gelir. *-çev.*

Ağıt bayrağı (Korece *Manjang*): Kore geleneğinde ölü için yakılan ağıtların yazıldığı bayrak. Geleneğe göre ağıt veya mersiye bayrağı, ölünün defnedileceği ya da yakılacağı yere kadar cenaze alayıyla birlikte taşınır. *-çev.*

YİRMİ

Vakit bulamadıklarından Kore bayrağı getiren hiç kimse yoktu ama kayıkçının iskelenin sol tarafındaki dik bir yokuşun üzerine toprak ve taşla inşa edilmiş, saz damlı evinin avlusunda ihtiyar Hwang, Seokgu, değirmenci ve bir düzine kadar köylü toplanmış bekliyorlardı. Kuzey Kore Irmağı'nı geçerek bu tarafa çıkan Batılı askerleri gördüklerinde, adamların tuhaf görünümleri karşısında irkilerek ne yapacaklarını bilemeden öylece durup izlemekle yetindiler.

Bol bolamat yeşil üniformalar içindeki uzun bacaklı yabancı askerlerin çoğunun gözleri mavi, saçları sarıydı; köylüleri görünce sırıtışları korkunç, vahşi hayvanları anımsatıyordu. Onların arasında tenleri kömür gibi kapkara olan birçok kişi de vardı, kara canavarlar gibi korkunç görünüyorlardı.

Kichun'un amcası şaşkınlıktan, "İnsan nasıl bu kadar gapgara olabilir?" diye kendi kendine söylendi.

Birleşmiş Milletler askerleri, Kumandan Dağı'ndan tarafa kaçan Kuzey Kore askerlerini takip etmeye hazırlanıyor gibiydiler, kalçalarına taktıkları nikel gümüşten yapılma mataralarına ırmaktan su dolduruyorlar, botlarını çıkarıp üzerine yapışan kuru çamurları temizliyorlar, sırt çantalarına küreklerini sıkıca bağlıyorlardı.

Hazırlıklarını bitiren askerler üzerlerinde kırmızı daire ya da deve resmi olan paketlerden birer sigara çıkarıp tellendiriyor, iskeleye ya da biber tarlalarının etrafına rastgele dağılıyor ve namlusunda bir sürü deliği olan ya da üç ayaklı kocaman silahlarını yanlarına bırakıp yere serilerek bekliyorlardı.

Müttefik Kuvvetlere hitaben "hoş geldiniz" yazılmış levhayı tuhaf bir şekilde tutan Seokgu sordu:

"Baba, ırmak kenarına inip şu adamlara hoş geldiniz anlamında bir şeyler söylememiz gerekmez mi?"

İhtiyar Hwang için Batılı askerlere gidip bir şeyler demek icap ederdi, amma velakin kime, nasıl, ne diyeceğini bilemiyordu, üstelik şimdiye dek boş boş bakmışken şimdi kalkıp durduk yere tezahürat yapmak da tuhaf kaçardı.

"İnceldiği yerden kopsun be! Aşağıya inmeliyiz. Haydi!"

İhtiyar Hwang; oğlu Seokgu, Kayıkçı Yeom ve Kangho'nun babasına liderlik ederek iskeleden inmesine indi, ama askerlerden hangisinin komutan olduğunu bilmediğinden yolu yarı edince kumlu yokuşun orada beceriksizce duraladı, Seokgu da pirinç kâğıdının dalgalandığı sopa elinde, tuhaf biçimde ihtiyara bakarak durdu. Kayıkçı ile değirmenci de elleri ayakları bağlanmışçasına yerlerinden hiç kıpırdamadan öylece kalakaldılar.

Ne yapacağına bir türlü karar verememiş vaziyette, Batılı askerlere bel bel bakıp duran ihtiyar Hwang, sedir ağacının altında sırt çantasının üzerine oturmuş sigara tellendiren, upuzun bacaklı, burnunun aşağısında sarı sakalları olan Birleşmiş Milletler askeriyle göz göze geldi. İkili durumu garipseyince hemen bakışlarını öteye kaçırdı ama çok geçmeden bakışları garip bir biçimde yeniden çakıştı. İhtiyar, göz göze geldiği askerle nasıl olursa olsun konuşmak istiyordu ama bir hal çaresini bulamadı, sadece garip biçimde gülümseyerek oğlunun tuttuğu pirinç kâğıdından yapılma bayrağı gösterdi.

Sarı sakal, ne olup bittiğini anlayamadığından bir süreliğine kafası karışık halde etrafına bakındıktan sonra anlamadığını ifade edercesine başını sağa sola salladı. Derken, kendinden emin olmayan bir yüz ifadesiyle miğferini düzeltip sendeleyerek ayağa kalktı ve ceketinin arka cebini karıştırarak ihtiyara doğru geldi.

Her tarafı tozla kaplanmış pantolonunun ucunda kan lekeleri olan ecnebi asker, arka cebinden koyu kahverengi kâğıda sarılmış düz bir şey çıkarıp gülümseyerek ihtiyar Hwang'a verdi. İhtiyar Hwang da şaşkın bir tebessümle hafifçe belini büküp berikini selamladı ve uzattığı şeyi aldı, ama hayatında ilk defa gördüğünden bu yassı şeyin ne menem bir şey olduğunu, ne işe yaradığını bilmiyordu. Elinde şöyle bir evirip çevirip önüne arkasına baktıktan sonra endişeli bir yüz ifadesine büründü. Neden sonra aynı asker tekrar gülerek içinde bir şey olduğunu, kâğıdı açıp içine bakmasını beden diliyle işaret etti.

"Baba, kâğıdı aç lütfen. İçinde bir şey var anlaşılan."

İhtiyar dikkatle kâğıdı açtı, içinden koyu renkli, yassı bir parça çıktı, ama çikolatayı ömrühayatında ilk defa gören ihtiyar Hwang, o şeyle ne yapması gerektiğinden hâlâ emin değildi. İhtiyarın şaşkınlığı bariz biçimde suratından okunuyordu. Bunun üzerine asker, kahverengiye çalan o şeyi ağzına koy manasında eliyle bir işaret yaptı. Anca o zaman ihtiyar Hwang, Batılı askerin kendisine yiyecek bir şey verdiğini anladı.

Suratı kıpkırmızı kızaran ihtiyar Hwang, çikolatayı kumların üstüne bir hışımla attığı gibi geri döndü. Sarı sakallı asker, neye uğradığını şaşırmış yüz ifadesiyle öfkeli ihtiyarın arkasından boş boş bakıp durdu.

İhtiyar, iskeleye çıkarken:

"Hadi gidelim, Seokgu! Haddini bilmez, terbiyesiz, şeddeli eşek!" diye söylendi.

YİRMİ BİR

Batılı askerler de Kuzey Koreli askerler gibi Geumsan'da hiç kalmadan Kumandan Dağı'nın ötesine doğru sıra halinde gittiler. Kendisine dilenci muamelesi yapan askerler bir an önce gözlerinin önünden kaybolunca ihtiyar Hwang'ın içi bir nebze de olsa rahatladı, ama güneş battıktan sonra bile içinde bir yerlerde rahatsız edici, meşum bir his hâlâ duruyordu.

Kumandan Dağı'nın ötesinde alacakaranlığın çöküşünden itibaren silah patlayışları gürültülü biçimde devam etti. Çatışmalar yoğunlaştıkça Gapyeong tarafından açılan top ateşinin gürültüsü de duyuluyordu; tam ortada kalan Geumsan halkı, Kuzey Kore Ordusu'nun nereye kaçtığını, Birleşmiş Milletler Ordusu'nun peşlerinden nereye gittiğini hiç mi hiç bilmediği için bütün gece hava saldırılarına karşı açtıkları sığınaklara iki büklüm çöküp endişeyle bekleyerek sabahı etti. Kumandan Dağı'nın ötesine düşüp patlayan her topta sığınakların üstündeki toprak yığınları yerlere düşüyor, zemin yıldırım düşmüşçesine sarsılıyordu.

Anca sabaha karşı çatışmalar hafiften azaldığından olsa gerek, "tak... tak..." diye arada bir tek atımlık silah sesleri duyuldu ve nihayetinde cihan sessizliğe büründü. Wolsong'daki çatışmalardan kaçan birkaç kişi sabah erkenden Geumsan'a geldi. Onların anlattıklarına bakılırsa, dün geceki çatışmaların en yoğun olduğu vakitte, Kuzey Kore askerlerinden yaklaşık otuz kadarı tekrar Kumandan Dağı'ndan Wolsong taraflarına dönüp arkadaki tepelere çukur kazarak içine saklanmışlar, köyün orta yerinde çatışma çıkınca köylüler de bütün yolların kesilmesinden korkmuşlardı. Kumandan Dağı'nın batı sırtında nereden geldiyse üç yüz kişilik Kuzey Kore askeri karşı taarruza geçtiğinden, çatışmaların en az birkaç gün daha süreceği konuşuluyordu.

İkinci günün gecesi hem silah hem de top sesleri daha gürültülü hale geldi ve üçüncü günün sabahında yabancı askerler, Geumsan'dan açıkça görülen bir dağ sırtına çekilerek kamp kurdular. İhtiyar Hwang, böyle gider de Birleşmiş Milletler Ordusu hepten Geumsan'a yığılacak olursa ne yapacağı konusunda içten içe endişelenmeye başlamıştı.

Üç gün sonra ise savaş yeniden durulmuş gibiydi. Köylülerin sığınaklara çömelerek sabahladıkları sürede takır takır takırdayan makineli tüfek sesleri artık arada bir duyuluyor, hiç değilse sabaha yakın ortalık sessizleşiyordu. Gün ağarır ağarmaz, Kuzey Kore Ordusu'nun tası tarağı toplayıp tümden Hwacheon tarafına kaçtığı söylentisi yayıldı, öğleden sonra ise Wolsong'lular birer ikişer evlerine geri döndüler. Akşama kadar ortalığın sessiz kalışına bakılırsa çatışmalar bitmiş gibi görünüyordu.

Dördüncü gün, gün boyu bir tek silah sesi dahi duyulmadı. Ne var ki dağın ön taraflarına konuşlanan yabancı askerler yerlerinden ayrılmadılar. Gece çökünce askerler diğer günlerden farklı olarak dağ yamacının sağında solunda kamp ateşi yaktıklarından mıdır nedir, ağaçların arasından öbek öbek dumanlar yükseliyordu.

Bulundukları yeri hemen terk etmeden Seomyeon dolaylarında kalan askerlerin bu durumu, İhtiyar Hwang'ın içine hiç sinmemişti. Savaş bittiyse buradan bir an önce gitmeleri gerektiğini düşünüyor-

du. Ortada ne fol ne yumurta vardı ama şimdiye dek olanlar ihtiyarda uğursuz endişelere neden oluyordu. Çok korkunç bir şey olacakmış hissine kapılıyordu. Gelgelelim olup olmayacağını dahi bilmediği o korkunç şeyin nasıl bir şey olabileceğini de kestiremiyordu.

YİRMİ İKİ

"Manshik! Uyan! Manshik!"

Çarşafı başına kadar çekmiş uyuyan Manshik, anası tarafından dürtülerek uyandırılınca gözlerini uyuşuk bir biçimde açtı.

"Manshik! Hadi uyan!"

Neye şaşırdıysa anası nefes nefese kalmış vaziyette fısıldadı, ama uzun bir aradan sonra ırmağa gidip öğleden sonrayı çocuklarla yüzerek geçirdiğinden vücudu pamuk gibi gevşemiş halde uyuyan Manshik kolay kolay kendine gelemedi. Irmak kenarında arkadaşlarıyla birlikte gülüp laklak ederek çakıl topladıkları rüyasını görüyordu. Rüyasını bozan anası Manshik'in keyfini de bozmuştu.

"Ana! Ne oldu ya? Gecenin bir yarısı!"

"Şşşt! Sessiz ol da dinle hele!"

Manshik bir eliyle çarşafı tutup gözlerini ovuşturarak doğruldu.

"Neyi dinleyeyim?"

Gecenin geç saatleri olduğundan kâğıt kaplı kapıya ay ışığı vuruyor, avludaki köpeğin boğuk boğuk hırıldayışı duyuluyordu. Manshik biri boğazını sıkıyor gibi doğru dürüst havlayamadan sadece hırıldayan köpeğin sesini duyunca bir anda kendine geliverdi.

"Köpeğe ne oldu ki?"

"Deminden beri böyle hırlayıp duruyor."

"Gecenin bu saatinde, ne oldu acaba?"

"Dışarıda biri var gibi."

"Bu saatte mi?"

"Tuhaf. Hırsız mı var acaba?"

"Hırsız olamaz, mümkün değil. Seomyeon'da hırsız ne gezer?"

Bunun üzerine Olle ile Manshik dışarıda ne olup bittiğini anlamak için kapıya doğru sürünerek gittiler ve kulak kesildiler. Köpek

korkunç bir hayvan tarafından boynundan ısırılmış gibi boğuk bir sesle hırlayıp duruyordu.

"Bu köpeğe ne oldu böyle ana?"

"Demin bir ayak sesi duydum, sonra köpek birkaç defa havladı, şimdi de böyle yapıyor. Ben de köpeğin havlayışına uyandım."

Köpek bir anda nefesi kesilmişçesine tiz bir hırıltı çıkarıp inildedikten sonra ortalık süt liman oldu.

"Köpek sustu. Ben çıkıp bakayım mı?"

"Yo! Sessizce bekle. Ya dışarıda biri varsa..."

"Köpek öldü galiba..."

Karanlıkta Manshik kolunu anasının sımsıkı tuttuğunu ve tir tir titrediğini acı bir biçimde hissetti. Çok hızlı nefes alıyordu.

"Çığlık bari atalım."

"Bağırayım mı?"

"İmdat diye bağıralım! Bağır!"

"Sesim çıkmıyor."

"Çabuk bağır! Hadi!"

"Ana sen yapsana!"

Anasının da sesi çıkmadı.

Avludan eve doğru birinin temkinli adımlarla, sinsice yaklaştığını fark edince nefeslerini tuttular ve korkudan ağızlarını kapadılar. Yaklaşan kişi bir şey hesaplıyor olmalıydı, zira kapının önünde bir anlığına duraksadı. Ay ışığında, gelen kişinin gölgesi kâğıtla kaplanmış kapının üzerine vuruyordu. Gölge yeniden devindi ve gittikçe büyüyerek kapıya yaklaştı. Gelen uzun boylu, miğferli bir askerdi.

"Ana! Gaga burun! Botlarından çıkan sesten anladım."

"Çığlık at!"

"Ne yapmaya geldi ki?"

Olle, duyulur duyulmaz titrek bir sesle:

"Kim o?" dedi.

Cevap yoktu. Bu kez Manshik daha gür bir sesle sordu:

"Kim o?"

Gene cevap yoktu. Gölge dimdik duruyor, sessizce bekliyordu.

"Kimsin sen? Neden geldin?"

Kapı pattadak açıldı. Gözlerinin önünde sapsarı, şimşek gibi bir ışık parladı ve odanın içini bir tur dolanıp geçti. Bu ışık kapıyı açan siyah adamın elinde tuttuğu kulplu bir lambaydı. Odanın içini dolduracak kadar iri olan asker, kollarını iyice açıp içeriye atladı. Şaşkınlıktan refleks olarak hemencecik ayağa kalkan Manshik'i yakasından tuttuğu gibi kapıdan dışarıya fırlattı. Manshik daha yere düşmeden bayılmıştı.

Asker, çığlık atarak kaçmaya çalışan Manshik'in anasını tek eliyle omzundan tutup anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak yere yatırdıktan sonra kadının karnının üstüne oturdu. Olle debelenip durdu. Kapının eşiğine koyduğu kapta duran, kooperatif ambarından topladığı pirinçler yerlere döküldü. Sağa sola dönerek son bir umutla karşı koymaya çalışınca, asker iç etekliğini yırtıp çıkardı ve kadının ağzına tıktı. Manshik'in anasının üzerinde oturduğundan külotunu çıkardıktan sonra dizleriyle kadıncağızın bacaklarını iyice ayırdı. Manshik'in anası ıslak bir dilin yüzünü yalayıp durduğunu, bel altına ise yumuşak bir et parçasının değdiğini hissettiği an bayıldı.

Avluda siyah tenli yabancı bir başka asker daha kendi sırasının gelmesini bekliyor, biri gelirse diye kapı aralığından gözcülük ediyordu. Odanın içi belini bir aşağı bir yukarı devindirerek nefes nefese kalan askerin hayvani hırıltılarıyla dolmuştu.

YİRMİ ÜÇ

Manshik birazcık toparlanınca ayağa kalkmak için kendini zorladı. Omzu ağrıyordu. Burnuna dokununca kan avucuna bulaştı. Kafası bir acayipti, şiddetli bir baş ağrısı varmış gibi hissediyordu. Doğrulmaya çalıştığında vücudundaki bütün eklemleri ağrıyınca biraz daha uzanmaya karar verdi.

Gökyüzüne saplanmış yıldızlar ile aya alelacele baktı. Hasat bayramı Chuseok biteli çok olduğundan ay loş görünmesine rağ-

men berrak, şeffaf gecenin karanlığında göz kamaştırıcıydı. Dimdik duran kestane ağacı kapkara havada kasvetli bir silüet oluşturuyor, serin gece esintisinden ağaçların yaprakları hışırdıyordu. Hiç dermanı olmayan Manshik, kıpırdamadan bir süre yerde uzanıp gücünü toparlamayı bekledi.

Odadaki Manhee mızmızlanıyordu. Manshik, kan pıhtılarıyla tıkanmış olan burnunu temizlemek için burun kanatlarını hareket ettiriyordu. Çene kemiği zonkluyordu. Ağzından nefes alması daha kolaydı. Odadan gene Manhee'nin mızmızlanışı duyuldu. Manshik, başını odadan tarafa çevirip alçak bir tonda seslendi.

"Ana!"

Cevap yoktu.

"Ana?"

Odadan bir hışırtı geldi, anası derin bir iç geçirdi. Ancak Manshik biraz düşününce anladı ki bu Olle'nin yani anasının iç çekişi değil, zorlu işini bitiren bir adamın soluyuşuydu. Kıyafet giyme sesine benzer hışırtılar duyuldu, ardından düğmelerini yavaşça ilikleyerek kapkara bir adam çıktı odadan. Manhee bir kez daha mızmızlanınca, siyah asker, ceplerini yoklayarak bir şey çıkardı, kabuğunu soyup bebeğin önüne fırlattıktan sonra miğferini çırpıp taktı ve odanın kapısının yanına diktiği silahını omzuna geçirdi. Manhee mızmızlanmayı bırakmıştı. Siyah asker, tavşan kafesinin önündeki ölü köpeğin yanından geçerken yere yığılmış kıvranan Manshik'e boş gözlerle baktı. Kestane ağacının altında bekleyen diğer askerle bir şeyler konuştuktan sonra öndeki dağa doğru uzanan yoldan yürüyüp gittiler.

Askerler gözden kaybolduktan sonra Manshik inildeyerek doğruldu ve sendeleye sendeleye odaya girdi. Karanlıkta bir şey yalayan Manhee'nin şapırtıları dışında odanın içi ölüm kadar sessizdi.

"Ana!"

Manshik kapı kolunu tutup kendini toparlayarak odaya girdiğinde, belli belirsiz şavkıyan ay ışığında odanın orta yerine serilmiş anasının solgun silüetini gördü.

"Ana! İyi misin?"

Anası cevap vermedi. Manshik gaz lambasının yanına bıraktığı kibriti bulup çaktı. Odanın içi aydınlandı, anası kollarını bacaklarını dermansız biçimde açmış, ölü bir insanın yüz ifadesini andıran ağzı ve gözleriyle kımıldamaksızın yatıyordu. Saçları kavgadan yenice çıkmış deli bir kadının saçları gibi darmadağınıktı. Manshik anasının apış arasındaki siyah, gür kılları gördü.

"Ana!"

Gözlerini takatsiz biçimde Manshik'e çeviren anası, ne çıplak göğüslerini ne de yırtılmış eteğinin arasından görünen kalçalarını kapatmayı düşündü.

Manshik gözyaşlarına boğulmuştu.

Ters dönen pirinç kabının yanındaki Manhee, askerin giderken önüne attığı çikolatayı yalayıp yemeye çalışarak sessiz sedasız avunuyordu.

Olle:

"Lambayı söndür," dedi.

YİRMİ DÖRT

"Chun! Chun!"

Zifirî karanlık gece yarısında, ailesinden herkesin uyuduğu bir vakitte gelip Kichun'u "Chun!" diye çağıran ancak yakın akraba büyükleri olabilirdi. Kichun kendini yorgun hissediyor, ama uyanıp dışarıya gitmesi gerektiğini belli belirsiz seziyordu; kendine azıcık gelip de kafasına dank edince avludan temkinli biçimde onu çağıran kişinin amcası olduğunu anladı.

"Ağa! Ağa! Uyuyor musun?"

Amcası bu defa iç odadan tarafa gidip Kichun'un babasını çağırıyordu. "Gecenin bir yarısı ne işin var?" dercesine gönülsüz davranan babası, "Tamam, tamam, kalkıyorum," manasında yalancıktan öksürdü. Karşı odadaki Kichun, nasılsa babası çıkıp bakacak diye kendini rahatlattı ve uyumaya devam etmesinin daha iyi olacağına kanaat getirerek yeniden uykuya daldı.

İç odanın kapı kolundaki kilidin açılış tıkırtısı duyuldu, menteşeler gıcırdayarak kapı açıldı, babası ala uykulu bir sesle sordu:

"Hayırdır? Gecenin bir yarısında derdin ne?"

"Ağa! Çok yüksek sesle konuşma da az buraya gel hele."

Geceliğinden çıkan hışırtılarla birlikte babası üstünü başını düzeltip dışarıya çıktı. Sundurmanın önündeki avluya inince kapı gıcırdayarak gerisin geri kapandı. İkili, çocukların yattıkları odadan tarafa geldi. Kichun, tuhaf ve ürkütücü bir şey olduğunu sezince birden kendine geldi.

"Yengem nasıl? İyi mi?"

"İyi mi derken? Gece gece kafana bir şey mi düştü senin?"

"Uyuyor mu yengem?"

"Evet, evet. Hayırdır? Sana ne oluyor böyle?"

"Ağa! Sizin ev kuytuda kaldığı için gaga burunlar gözlerinden kaçırıp atlamış olmalılar. Kesinlikle bu tarafa geldiler çünkü."

"Gaga burunlar mı?"

"Batılı iki asker geceleyin köye girdi. Gecenin bir yarısında buralara gelmeye kalkışmış olmaları içime kurt düşürdü."

Amcasının kapının hemen dışında fısır fısır anlattığı şeylerden rahatsızlık duymasına rağmen gaga burunlarla ilgili olduğundan konuşulanlara daha bir kulak kesilen Kichun, büyüklerinin anlattığı şeyleri daha temiz duymak için ayağa kalktı. Dört küçük kardeşiyle beraber aynı yerde yattıklarından çok dar bir odaydı; bir de üstüne odanın en soğuk köşesine dışarıya bırakıldığı zaman vahşi hayvanlar yer diye patatese varıncaya kadar birçok erzak yığıldığı için kapıya doğru sürünerek giden Kichun'un eline birbiri ardına sıralanmış yerde yatan kardeşlerinin uzuvları yumuşak yumuşak değiyordu.

"Az önce bizim eve iki gaga burun çıkıp geldi. Bizim köpek yüksek sesle havlayınca uyandım, kapının yırtık deliğinden dışarıyı dikizledim. Bir de ne göreyim? Elinde *denchi** tutan bir gaga burun avlu kapısının ardına durmuş gözetliyor; bir diğeri de köpeği kovmak için silahını savuruyor. Kesinlikle eve girmeye çalışıyorlardı, durum ciddi olunca hemen bizimkileri kaldırdım, arka

* *Denchi* (Japonca): El feneri. *-çev.*

bahçedeki çiti yıkıp pirinç tarlalarına doğru hep birlikte kaçtık. Köpek canavar gibi havladığından eve daha fazla giremediler, ellerindeki *denchi*'leri sağa sola tuttular, evin arkasına doğru çılgınlar gibi kaçtığımızı gördükleri için bir süre boş boş bakınıp öteki taraftaki yoldan gittiler. Bu eve uğramadıklarına bakılırsa, tepenin eteğinde, ağaçların arasında duran sazdan bir ev olduğu için burası gözlerine ilişmemiş olmalı. Başınıza neler gelirdi bilmiyorum ama çok şükür atlattık."

"Bunlar doğru mu? Batılı askerler gecenin bir yarısında ne halt etmeye köye gelmişler ki?"

"İşin detaylarını bilmiyorum ama içerideki mahallelere uğramadan bu taraftan geçtiklerine göre muhtemelen iskele tarafına çıktılar."

"Şu tarafa geri gidildiğinde 'Takla Böceği İhtiyar'ın evi var."

"O zaman gaga burunlar ihtiyar dedenin evine gitmiş olmalılar."

"Evet. Takla Böceği İhtiyar'ın yanına gidelim mi? Başına bir iş gelip gelmediğini soralım. Görüp görmediklerini bilmem ama gaga burunlar onun evine de uğramışlardır eminim."

Buraya kadar konuşulanları dinledikten sonra Kichun o kadar meraklandı ki sabrı taşacak kerteye geldi. Bu nedenle Takla Böceği İhtiyar'ın yaşadığı eve kadar çaktırmadan peşlerinden gitmek için kapkaranlık odada kardeşlerinin arasından sıyrıla sıyrıla, odanın zeminini yoklaya yoklaya giysilerini bulup giydi.

YİRMİ BEŞ

Takla Böceği İhtiyar, çamurla sıvanmış evinin sol yakasına bitişik avuç içi kadar toprağa arpa ekip de bitkilerin kökleri tamamen çürüyünce büyük bir hayal kırıklığı yaşadığından kendisine "Takla Böceği" lakabı verilmişti. Şimdilerde bu lakapla yaşayan altmış yaşında dul bir adamdı. Dokgamagol'da odun kömürü yaparken komşularıyla arası açılınca oradan kovularak Geumsan'a gelmiş, burada toprak işleriyle uğraşarak tek başına geçimini sağlamaya başlamıştı. Chun'un babası ile amcası yanına geldiklerin-

de ihtiyar henüz uyumamıştı, cam fanusunun tepesi dumandan kapkara islenmiş idare kandilini yakıp oda kapısını açtıktan sonra kapı eşiğini bir eliyle tutup oturdu, diğer eliyle de idare kandilini başının üstüne kaldırarak avluya göz attı.

Chun'un amcasının anlattıklarını dinleyen ihtiyar, "Öyle, buraya da geldiler," diyerek nasırlı, yaşlı parmaklarıyla ak sakallarını endişeli bir biçimde sıvazlıyordu. Kichun, kulak misafiri olacağı şeyleri gün ağarır ağarmaz çocuklara anlatıp onları şaşkına çevirme arzusuyla içi içine sığmaz vaziyette odun yığınlarının arkasına sinmiş, büyüklerin anlattıklarını dinleyerek hiçbir şeyi unutmamak için her bir kelimeyi dikkatle ezberliyordu. Takla Böceği İhtiyar, yaşı gereği uykusu hafif olduğu için kâğıtla kaplı kapıya vuran *denchi*'nin ışığını fark eder etmez uyandığını söyledi.

"'Kim o?' diye seslendim ama cevap gelmedi, ben de odanın kapısını açıp baktım, kömür gibi kara bir adam, pişkin pişkin dikilmiş bana 'Kizi vari mi?' diye soruyor. İlkin ne dediğini anlamadım ama sonra düşününce 'Kız var mı?' demeye çalıştığını anladım. Kara herifin arkasında Birleşmiş Milletler Ordusu'ndan beyaz bir herif daha duruyordu. Bu Batılıların dilleri tam dönmediğinden herhalde, 'kız' diyeceğine 'kizi' diyorlar. Hay o dillerini eşek arısı soksun e mi! Cahil herifler! Her neyse, karı kız arıyorlar yani. Tabii ben ne olup bittiğini anlayamadığımdan sessiz sedasız oturup durunca, sakladığım bir kız var mı diye *denchi*'yle evin sağına soluna bakındılar. Anladığım kadarıyla herifçioğulları karının kızın ırzına geçmeye gelmişlerdi."

Chun'un babası:

"Saçmalama yahu!" diyerek ihtiyarı azarladı. "Bizi kurtarmak için ta uzak diyarlardan gemilere binip buralara kadar geldikleri için, hayatlarını adayıp savaştıkları için minnettar olduğumuz askerler, böyle bir şey yapmaya hiç kalkışırlar mı? Olmaz öyle şey canım!"

"Hayır! Asıl savaş zamanlarında böyle şeyler olur. Zamanında Japon piçleri de aynısını yaptılar. Çinli piçler de yaptılar. İster kızoğlankız, ister kadın, ister dul fark etmeksizin ecnebi askerler

kadınlarımıza tecavüz ettiler. Batılı diye nesi farklı olacak? Al birini vur ötekine!"

Chun'un babası, ihtiyarın anlattıklarına inanmıyor gibiydi.

"Üstelik savaşın tam orta yerinde..."

"Asıl savaşın orta yeri olduğu için bunları yapıyorlar ya canım! Her an öleceğini bilen biri her türlü haltı yiyebilir."

"Yine de bu defaki askerler farklı. Pek bilemeyeceğim ama az önceki o iki gaga burun sahte asker de olabilir. Üstelik, o herifler buradan nereye gittiler?"

"Şuraya, iskele tarafına..."

"O zaman, sonra da muallimin evine gitmiş olmalılar. Orada körpecik bir gelin var, umarım başına kötü bir şey gelmemiştir."

"Ağa! Muallimgilin evine de gidelim mi? Ya başlarına bir şey geldiyse..."

"Olmaz. Gecenin bir yarısı gitmek hem yakışık almaz hem de bir olay olduysa bile biz müdahale edersek muallim mahcup olabilir."

"Gene de köyde olağandışı bir işin olduğunu ihtiyara haber vermeliyiz."

"Gün bir ağarsın, hele bir sabah olsun da öyle..."

YİRMİ ALTI

Doğudan güneş parlayınca Chun'un babası, biraderini yanına alıp telaşlı bir biçimde ihtiyar Hwang'ın evine yollandı. Vardıklarında gördüler ki Chandol'un anası da kocasıyla beraber oraya gelmiş, kapının önünde ihtiyar ile oğlu Seokgu'ya gayretle bir şeyler anlatıyorlardı, hal böyle olunca rapor vermeye gelen kardeşler sadece başkasının söz konusu olay hakkında anlattıklarına kulak misafiri olmakla yetindiler.

Chandol'un anasının dün gece köye giren Yanki askerlere tesadüfen tanıklığı, karın ağrısı sayesinde olmuştu. Tütün saran bir komşunun kulübesinin çatısı çökünce tamir işlerine yardım ettikten sonra beleşten içtiği iyi demlenmiş pirinç şarabı kadının midesini bozmuş, karnı ağrıyan Chandol'un anası da işini gör-

dükten sonra taharetlenmek için kopardığı bir avuç kadar kabak yaprağını alıp dışarıdaki helaya birkaç defa aceleyle girip çıkmıştı. Gecenin geç saatinde yine dışarıya koşup işini halleden kadın, rahatlayan karnını ovuşturarak odasına çekilmeden evvel, üzerine sinen tuvalet kokusu rüzgârla geçsin diye arka bahçeye gitmişti. İlk bakışta kendini garip hissettiği parlak ay ışığının altında köye bir göz atmış, iki gaga burunun derenin karşısındaki Wolsong'dan iskeleye doğru gittiklerini, köyün dışındaki yoldan Takla Böceği İhtiyar'ın evinin olduğu tepenin o tarafa dönüp oradan da variyetli Hwang'ın evine yöneldiklerini görmüştü!

Chandol'un babası:

"Gaga burunlar buradaki şu pavlonya ağacına kadar geldiler, durup ayakta dikilerek bir şey hakkında tartıştılar," dedi. Daha sonra da askerlerin tekrar iskele yoluna çıkarak kestane ağaçlı eve gittiklerinden bahsetti.

Chandol'un anası da olayı şöyle açıkladı:

"Benim kanaatime göre muallim beyimizin evi büyük olduğu için, kiremit çatılı, görkemli bir görüntüsü olduğu için çekinip girmeye cesaret edememiş olabilirler. Yanlışlık yapıp büyük bir felakete uğramamak için mümkün mertebe başlarına iş açmayacak, daha basit görünen bir evi gözlerine kestirdiler diye tahmin ediyorum. İşte bu nedenle Manshik'lerin evinden tarafa gittiler, havlayıp duran köpeğe ne yaptıklarını bilemem ama muhtemelen hayvanı öldürdükten sonra ellerindeki *denchi*'lerle dul kadının evine girdiler."

Chandol'un anası, aklına kötü düşünceler geldiğinden derenin civarına kadar yürüyüp gelmiş, ama avluda durup etrafı gözetleyen siyah gaga burundan korktuğu için sudan karşıya geçememiş ve sadece uzaktan kestane ağaçlı evi dikizlemekle yetinmişti. Yine de nasıl bir olayın patlak verdiğini kaba hatlarıyla tahmin edebiliyordu.

"Korkumdan eve kaçıp sığınağa saklanarak bekledim. Gün ağarır ağarmaz da kocamla beraber buraya geldik işte. Size mutlaka haber verilmesi gereken bir iş olduğunu düşündük."

Chandol'un anası ile Chun'un amcası da görüp işittiklerini başından sonuna dek olduğu gibi anlattıktan sonra, yapmaları gereken işleri yarıda kalmış gibi aceleyle evlerine döndüler. İhtiyar Hwang başının döndüğünü, kafasının karıştığını hissederek ellerini sırtına dayayıp kuyunun kenarına dikildi, Kumandan Dağı'na boş gözlerle bakıp durdu.

Neyi nasıl yapması gerektiğini bilemediğinden şaşkına dönen Seokgu, babasının haline bakıp:

"Baba! Ne yapsak ki?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kestane ağaçlı eve diyorum, gidip bir bakmamız icap etmez mi?"

İhtiyar Hwang ne yapacağını kestiremediğinden çenesini kapalı tuttu. Darmadağınık düşüncelere kapılmıştı. Sessizce dururken birden şöyle dedi:

"Ahlaksızlık bu!"

"Efendim?"

"Yok bir şey. Sen, Olle'ye git ve ne olup bittiğini sor da gel."

İhtiyar Hwang pis bir şeyden kaçınırcasına kollarını savurtarak eve girdi, Seokgu ise yolunu kaybetmiş biri gibi ağacın altında sersemlemiş halde bir süre dikildikten sonra gönülsüzce kestane ağaçlı eve doğru yürüdü.

"Manshik'in anası!"*

Derme çatma kapı kanadından öteye göz atan Seokgu kadına seslendi ama ne kapı açıldı ne de Olle yanıt verdi. Seokgu dikkatli bir biçimde tekrar seslendi:

"Manshik! Evdeysen dışarı çıkar mısın?"

Gene karşılık veren yoktu. Bir süre sonra evden bir çıtırtı duyulur gibi oldu ve ardından kapı açıldı: Manshik üzgün görüntüsüyle avluda belirdi. Gözlerini kaçırarak kapı eşiğine kadar çıkan çocuk, Seokgu'nun ardında kalan değirmenin etrafındaki pirinç tarlalarına bakıyordu.

Kore kültüründe bir insana samimi olunmadığı müddetçe ismiyle doğrudan hitap edilmemektedir. Bunun yerine, "falancanın anası" ya da "filancanın oğlu" gibi dolaylı bir hitap tercih edilir. *-çev.*

"Dün gece bir şey mi oldu?"

Cevap yoktu.

"Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

Cevap yoktu.

"Anan iyi mi?"

Yine cevap yoktu.

Gözlerini kaçırıp duran Manshik'ten hiçbir şey öğrenemeyeceğini aklı kesen Seokgu sonunda çenesini kapadı. Neden sonra şöyle dedi:

"Hadi içeri gir de ananı bir çağır hele."

Manshik çaresizce eve yöneldi, kapıyı açtı, içeriye bakarak bir şeyler mırıldandı. Bir süre vücudunu yarıya kadar eğmiş, tereddüt içinde hiç kıpırdamadan durduktan sonra avlu kapısına tekrar çıktı.

"Ananı çağırmanı söylemiştim, anan bir şey demedi mi?"

Sessizlik.

"Tamam, anladım... Hadi sen de gir içeri..."

Manshik usul usul içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Gün ışıklarının hafifçe vurduğu avludaki kafesinde sıçrayan tavşanın sesi sayılmazsa koygun bir sessizlik hâkimdi.

Seokgu bomboş avluya ve kapanan kapıya uzunca bir müddet baktıktan sonra derince bir iç geçirip arkasını döndü.

II. BÖLÜM

Issız Adaya Gelenler

Kadınlar, değirmenden önceki köprüyü geçtiler ve bolca yıldızpatının açtığı yoldan köyün içlerine doğru yöneldiler. Hiç acele etmeden, alabildiğine telaşsız yürüyorlardı. Tekrar ayağa kalkan Manshik boynunu iyice sündürdüğü yerden, gelenlerin değirmenin önünde durup uzunca bir müddet bir şeyler hesapladıklarını gördü. Kırmızı üstlü kadın, pirinç çuvallarının değirmene bırakıldığı büyük kapıdan girip birini çağırıyor gibiydi. İki kadın bir süre orada bekledikten sonra değirmenin içinde kayboldu.

Manshik meraka kapılmıştı. Kim olduklarını bilmiyordu ama köyde ilk defa gördüğü alelacayip kadınlardı bunlar. Bu acayip kadınlar, Kangho'ların evine niçin gelmişlerdi?

BİR

Dere kenarında bir süre durup çiy düşmüş pirinç tarlalarından lastik ayakkabılarına bulaşan çamurları yere sürterek temizlemeye çalışan Chandol'un babası, sabah kahvaltıdan önce tarladaki işlerini bitirmiş, çapa ile küreğini omzuna atmış kahvaltısını yapmak için evden tarafa giderken tarlaların kenarından yürüyen Choi Efendi'ye rastladı ve adamı yolundan alıkoyup, "Ah, ah! Böyle bir felaket olamaz," diye üzgün ve şaşkın bir ifadeyle iç geçirerek adamla sohbete daldı.

"Kestane ağaçlı evdeki Manshik'in anasının başına korkunç bir iş gelmiş," diye lafa başlayıp dün gece karısının dere kenarında

gizlenerek gördüğü şeyleri ve Kichun'un babası ile amcasının başına gelenleri hatırladığı kadarıyla adama anlattı da anlattı.

Kahvaltıdan önce tarladaki işlerini halleden çiftçi Choi Efendi de evine dönüp sofranın başında yan odadaki çocukları duymasın diye sesini alçaltarak, "Chandol'un anası korkusundan dereyi aşamamış, ama gene de görülebilecek her şeyi görmüş," diyerek dere kenarında aldığı şaşırtıcı haberleri karısına aktardı. Choi Efendi'nin karısının kalbi komşusunun başına gelen evlerden ırak, şaşırtıcı olay karşısında küt küt attı; bu haberi sadece kendisine saklayıp hiçbir şey yapmadan öylece durmak rahatsız edici geldiğinden ve daha fazla da sabredemeyeceğinden öğleden sonra öğüteceği biberleri güneş doğar doğmaz telaşla bir sepetin içine doldurup hemen değirmenin yolunu tuttu ve Kangho'nun anasını çağırdı.

"Böylesine kötü bir iş dünyanın neresinde olabilir ki?"

"Sen de olanları duymuşsun, öyle mi?"

"Sen de mi duydun?"

"Bizim herif dışarıya çıktığında duymuş, dün gece iki gaga burun köye gelip Manshik'in anasına çökmüş."

İki kadın, Olle'ye acıyıp sürekli hayıflanarak başkalarından duyup öğrendiklerini birbirlerine anlatıp durdu. Bu söylentiler kim bilir kaç ağızdan geçerek aktarılmıştı ama ikilinin bildiği ayrıntılar çok somuttu, sadece ya detaylar farklıydı ya da fazlasıyla abartılmıştı.

Kangho'nun anası, Chandol'un anasının korku ve tehlikeyi göze alıp baldırlarına kadar suya girerek dereyi geçtiğini, böylece kestane ağaçlı evin arkasındaki çite kadar çaktırmadan yaklaşarak içeride neler olup bittiğini gözleriyle gördüğünü ve en ince ayrıntılarına bile şahit olduğunu söyledi; çok yakından tanıklık ettiği için, gaga burunun köpeği nasıl boğduğu ve Manshik'in anasının adamın altında nasıl debelendiği türünden şeyleri anlatışı daha canlı ve ürkütücüydü.

Çiftçi Choi Efendi'nin karısı, biberleri öğütüp evine döndüğü esnada, birkaç tane lahana satmak için kasabaya gitmek üzere iskeleye doğru seğirten, köyde yaşayan genç bir dulla karşılaştığında,

kocasından duyduklarını değil de Chandol'un anasının cesurca dereyi geçip her şeyi en ince ayrıntısına kadar gördüğüne yönelik hikâyeyi aktardı. Kocasınınki yerine komşusundan duyduğu bu hikâye çok daha gerçekçi geliyordu çünkü.

Bu şekilde birkaç kişinin ağzından geçip azar azar değişerek yayılan ve yer yer abartılan söylentileri işittiğinde Kayıkçı Yeom da şaşkına döndü. Kadına, "Sahiden çitin arkasına saklanıp her şeyi gördün mü?" diye sorduğunda ise, Chandol'un anası yaşadığı olayın abartılarak ve yanlış anlatılışı kendisine birazcık gülünç gelmesine rağmen başka birinin kahramanlık hikâyesiymiş gibi hoşuna gittiği için inkâr etmeyip sadece gülümsemekle yetinerek, "Anladığım kadarıyla buna birileri azıcık yalan da katmış," dedi ve ayaklarını yıkamak için ırmağın kenarına gitti.

Öğlen yemeği vakti gelip de sonbaharın gündüz sıcağı çökmeye başladığında Wolsong'lu Yoon Efendi, sırtındaki semere perilla tohumlarını yüklemiş kasabada satmak için kayığa biniyordu. Kayıkçı Yeom damarları kabarmış boynunun sağ tarafındaki terleri kirli bir havluyla sildikten sonra kürek çekmeye başlayıp:

"Dün geceki gaga burun olayından sizin köydekilerin de haberi var mı?" diyerek muzip bir edayla adama yan yan baktı.

Kayıkçının Wolsong'lu adama aktardığı hikâye şimdiye kadar geçen zaman içinde, "Manshik'in anasına yazık," şeklindeki empati dolu niteliğinden uzaklaşmış ve "İmanım, o gün odanın içinde olan olmuş," tarzında müstehcen ve bambaşka bir dedikoduya evrilmişti.

"O heriflerden biri zenciymiş, eli yüzü kara olan bir adamın şeyi de kara olsa gerek, değil mi?"

Wolsong'lu adam, perilla tohumlarını satmak için kasabaya vardığında bir tanıdıkla buluşup kayıkçıdan duyduğu hikâyeyi aktarırken şunları da ekledi:

"Chandol'un anası dedikleri karı görmüş, iki gaga burundan eli yüzü siyah olanın çükü de siyahmış."

İşte bu şekilde alabildiğine hızla yayılan dedikodu dallanıp budaklanarak ve hatta kanatlanarak gittikçe daha gizemli ve tuhaf

bir hikâyeye dönüşmüştü. Beyaz gaga burun silahının süngüsünü çekerek savurtmaya başlayınca anasını kurtarmak için atılıp böğründen yaralanan Manshik'in henüz ölümün eşiğinde olduğu ve evden dışarıya çıkamadığı, iki metreyi aşkın zencinin altına serilen kadının hayatını riske atarak direndiği ve simsiyah gaga burunun şeyini dişleriyle kopardığı, gaga burunun şeyi çok büyük olduğundan Manshik'in anasının apış arasından bir çanağı dolduracak kan aktığı türünden envaiçeşit tuhaf söylenti etrafta dolaşıyordu.

Öğleden sonra geç vakitte dere kenarına çamaşır yıkamaya giden kadınlar, her cinsten yüz kızartıcı şeylerden bahsederek kendi aralarında kıkır kıkır kıkırdadılar. Pirinç karıklarında tütün sarıp tellendiren erkekler de gaga burunların şeyleri çok iri olduğu için yaşanan olayın daha sonraları Manshik'in anasının bilakis hoşuna bile gittiği, duyduğu hazdan ötürü kedi gibi inildeyip durduğu, iki yılı aşkın süredir yalnız yaşayan körpe bir dul olduğu için elbette erkeğe ihtiyacı olduğu gibi laflar dillendirmeye başladılar.

Bu arada, kestane ağaçlı evin üç ferdinden hiçbiri evden dışarıya çıkıp da gece ne olup bittiğini kimseciklere anlatmadı.

İKİ

Manshik takatsiz omuzları çökmüş bir halde, avlu kapısının iç tarafında, çürüdüğü için uzun zaman önce kesilen yaşlı ceviz ağacının kütüğüne oturmuş, boş gözlerle iç odaya bakıp duruyordu.

Dün geceki korkunç olaydan beri anası dağınık şiltenin içinde hiç kıpırdamadan boş gözlerle uzanıyordu. Küçük Manhee ise açlığından bile habersiz, minicik ağzı yarı açık vaziyette anasının yanında uyuyordu. Bir ceset gibi fersiz gözleriyle sadece tavana bakıp duran anasıyla sonsuza dek yüz yüze oturacak olsalar da kadıncağızın bir yaşam belirtisi göstermeyeceğini anlayan Manshik nefesi kesilecek denli daralmış ve güneş doğduktan sonra daha fazla dayanamayıp avluya çıkıvermişti.

Bu sabah hava bir hayli sıcak olacağa benziyordu. Yoğun sisin altında bile hasat bayramındaki dolunay gibi yusyuvarlak güneş-

ten beyaz ışıklar fışkırarak gökyüzüne vuruyordu. Kumandan Mağarası'nın koyu yeşil sırtlarına saçkıran gibi nüfuz eden, solgun mor renkteki yabani krizantemler ile kahverengi kuru yaprakların arasında bir sarı bir kırmızı görünen sonbahar lekeleri belirmeye başlamıştı, Hyeonam köyünün eteklerindeki her bir evde sabahı karşılama hazırlıklarıyla yükselen dumanlar, sazdan damların üzerine çıkarak sislerin içine yavaşça çekiliyordu. Pek de farklı görünmeyen bir gün daha başlamıştı.

Manshik, kestane ağacının altından akan derenin kenarına inip hiç değilse yüzünü yıkamak için ayağa kalktı ama ne hikmetse bu sabah avlunun kapısından dışarıya adım atmaya cesaret edemiyordu. Çitin ötesi aniden bir başkasının arazisi olmuş gibi tuhaf, yabancı bir hisse kapılmıştı. Sabah hiçbir şey yemeyen Manshik, sis kalkana kadar avluda takatsiz bir biçimde ha ileri ha geri gidip gelmiş, bacanın yanında köpeği gömdüğü yere boş boş bakmış ve tavşanın kafesine kuru ot koymuştu. Tamamen anlamsız gözlerle sürekli herhangi bir noktaya dalıp gidiyordu.

Değirmenden Hyeonam'a giden yolun girişindeki iki büyük ginkgo ağacı ile üst taraftaki dere kenarında bulunan akasyalar parlak sarıydı. Kestane ağaçlı evin çitlerinin dibindeki susam çiçekleri kırmızı kâğıtlar misali capcanlı bir kahverengilikteydi. Çeltiklerdeki pirinç başaklarının ise dünya umurunda bile değildi; onlar olgunlaşmakla meşguldüler. Wolsong'a giden yol boyunca sıra sıra dizilmiş, rüzgârda sallanan kozmos çiçeklerinin etrafında bir anda çoğalan yusufçuklar deliler gibi sağa sola uçuşuyorlardı. Serçeler hububatların olgunlaşmasını daha fazla bekleyemediklerinden, rüzgâra kapılmış pirinç taneleri gibi havada savrularak sürü halinde kâh o tarafa kâh bu tarafa uçuşuyorlardı.

Ceviz ağacından geriye kalan kütüğe oturmaktan canı sıkılan Manshik, cesaretini toplayıp dışarı çıkmaya niyetlenerek tekrar ayağa kalktı, ama aslında derede yüzünü yıkadıktan sonra gideceği başka bir yer de yoktu hani. Sadece düne kadar bile gideceği bir dünya yer varken bundan böyle bu yerlerin hepsi kaybolup gitmiş gibiydi. Çitin ötesinin dünden hiçbir farkı yoktu aslında, Kuman-

dan Dağı'nın ötesinde savaş devam ediyordu, hatta son birkaç gün diğer günlerden daha huzurlu görünmüş olsa da artık gözlerinin önündeki tüm manzara tuhaf bir şekilde uzak ve yabancı geliyordu.

Çatallı yolun karşısındaki derede uzun bir aradan sonra mahallenin kadınları birer ikişer toplanmışlar, oturdukları yerden çamaşır yıkayarak kakır kakır gülüp eğleniyorlardı. Değirmenden uzunca bir aradan sonra Choi'lerin biberlerini öğütmek için dönen değirmen taşının gıcırtısı geliyordu. Kangho'nun beş yaşındaki küçük kız kardeşi tilkikuyruğu otunu eline almış, çeltik tarlası yolundan bir başına yürüyerek cırlak sesiyle tekdüze bir şarkı söylüyordu.

Sivrisinek larvası gelin gidiyor.
Sivrisinek larvası gelin gidiyor.

Kangho'nun sümüklü kız kardeşi tıpkı abisiyle kafaları gibi benzer olduğundan mıydı neydi, her zaman sivrisinek larvası ile yusufçuğu birbirine karıştırıyordu. Bu nedenle yusufçuğu yakalayıp da salarken "*Sivrisinek larvası...*" diye bir şarkı uyduruyordu. Sümüklü kız evde besledikleri kedi ile köpeklerin adlarını bile sürekli karıştırdığından köpeği çoğu kez "Kelebek, kelebek!" diye çağırırdı.

Bir yerlerden sert toprağa kazık çakılıyormuş gibi gelen "tak tak" seslerinin uzaktan ve seyrek aralıklarla duyulduğu bir öğle vakti, odadaki Manhee mızmızlanmaya başladı. Kavun ya da balkabaklarını sepetlerine koymuş satmak için kasabaya götüren, evin önündeki yoldan geçerek kayık iskelesine giden Wolsong'lu kadınlar, sürekli hırsızlama bakışlarla kestane ağaçlı evdeki Manshik'i süzüp duruyorlardı. Gözleri Manshik'inkilerle kesiştiğinde şaşkınlıktan aceleci adımlarını daha da hızlandırdılar. Silah sesleri kesildiğinden olsa gerek, artık kayık da ırmakta gidip geliyordu. Seomyeon'lular için yeniden canla başla hayata tutunma zamanı gelmişti...

Manshik'in içini sabahtan beri, gece yarısı birinin gizlice gelip kestane ağaçlı evin etrafına insanların evi göremeyeceği şekil-

de duvar ördüğüne yönelik garip bir his kaplamıştı. Ev inanılmaz derecede ince duvarları olmasına rağmen insanların gözlerine görünmüyordu işte, bu duvar Manshik'in ailesinden hiç kimsenin geçemeyeceği bir duvardı. Dört tarafı da açık bir yere hapsolması hakikaten içini daraltıyordu.

Dünyanın dışına atılmış biri haline geldiğinden, bundan böyle hiçbir yere gidemeyip hiç kimselere karışamayacağına dair bir önseziye kapılmıştı. Evin dışına çıkıp bir köylüyle karşılaşırsa, şafağın erken saatlerinde eve gelen muallimin oğlu gibi, dün gece kestane ağaçlı evin içinde nasıl bir olayın olduğunu en ince ayrıntısına kadar soracaktı, o zaman... işte o zaman ne demesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Çocuk böyle sorulara hiçbir yanıt vermek istemiyordu. Avlu kapısının kanadını itip açtı ve boş gözlerle öylece dikildi. Kumandan Dağı'nın yamacında, buğulanmış ve koca parçalar halinde kesilip üst üste yığılmış pirinç lokumları gibi görünen sapsarı pirinç tarlalarına uzunca bir süre baktıktan sonra zar zor cesaretini toplayıp kestane ağacına kadar sendeleyerek yürüdü, gölgeye serdiği hasırın üzerine uzandı.

Halsizdi ve midesi boştu, ama açlığının farkında bile değildi. Ilık rüzgâr estikçe kestane ağacının yaprakları sessizce titriyordu, tepesindeki dallar bulutsuz mavi gökyüzünde sonsuz yükseklikte gibiydi. Kıpırdamaksızın uzandığı yerden ağacı seyre daldı.

Dünyanın neresine bakarsa baksın, her şeyin anlamsız, boş olduğunu düşünüyordu. Sadece bir gecede dünya tamamen değişmişti sanki. Şimdiye dek yaşadığı dünyada çok önemli bir şeyinin yok olduğunu hissetti. Göze görünmese de kalbiyle hissettiği çok önemli bir şeydi bu. Bundan böyle dünya dünden çok farklıydı. Neyin farklı olduğunu bilmese de yine de farklıydı işte. Dünya bomboştu, dünkü dünyasının çok büyük bir parçasını yitirmişti; bu şekilde kaybettiği o canım parçayı bir daha asla bulamayacağını düşündü.

Etrafında koskoca bir boşluğun sessizliği kalmıştı. Yüreği de bomboştu.

ÜÇ

Hyeonam'da ve Geumsan'da demirci olmamasına rağmen uzaklarda bir yerden çekiçle örse vuruluyormuş gibi muntazam, metalik sesler sakin öğlen sessizliğinde yankılanıyordu. İhtiyar Hwang, Kim Efendi hayattayken yaptırıp pavlonya ağacının altına koydurduğu uzun ahşap sandalyesine oturmuş, tarla karıklarında yakaladıkları çekirgeleri tilkikuyruğu otuna geçirip gelen dört çocuğu izliyordu.

Geumsan'da hep birlikte gezinen beş çocuk bugün dörde düşmüştü.

İhtiyar Hwang hafiften sola dönerek Olle'nin evinden tarafa baktı. Kapının dışındaki kestane ağacının altına serdiği hasırın üstünde oturan Manshik, oturduğu yerden tarladan gelen çocuklara öylece bakıyordu. İhtiyar farkında bile olmadan derin bir iç geçirdi.

Köyün büyüğü olarak şu an kendisinin nasıl bir davranış sergilemesinin daha münasip olacağını bir türlü kestiremiyordu. Bu durum hayatı boyunca başına gelen sayısız olaydan hiçbirine benzemiyordu çünkü. Geumsan'da, Seomyeon'da böylesine şaşırtıcı bir olay ilk kez olduğundan ihtiyar ne tür bir davranışta bulunması gerektiği konusunda varsayımda bile bulunamıyordu. Velev ki bir komşu hastalığa yakalanmış ya da ölmüş olsun, o zaman köylüler derhal koşuşturarak acıyı ve üzüntüyü paylaşırlardı, ama kestane ağaçlı evde dün gece meydana gelen olay sadece ihtiyar Hwang'ın değil hiç kimsenin ne yapacağını bilmediği bir meseleydi.

Olle'den önce Seomyeon'daki köylerin hiçbirinde tecavüze uğrayan bir kadın olmamıştı. Bağımsızlıktan önce kasabada dolaşan bir çerçi ile dul Yoo'nun genç kızının dere kenarındaki salkım söğütlerin altında bir gece vakti âlem yaparlarken yakalanmaları gibi bir zina vakası olsaydı, faillere ağır ceza verip köyden kovarak mesele kolayca halledilirdi. Amma velakin Olle'nin başına gelen olaya bakıldığında, kadıncağız ceza alması gereken bir halt yememiş, tam aksine mağdur olmuştu.

Ne var ki muallim, dün gece köye gelip bu cürmü işleyen gaga burunları yakalayarak onları cezalandırabilecek bir durumda da

değildi. Nereden geldiklerinden, hangi ülkenin askeri olduklarından bihaber olduğu, dillerini bile bilmediği adamları nasıl yakalayabilecekti ki? Velev ki Olle'nin ırzına geçen o iki Birleşmiş Milletler Ordusu askerini bulmuş olsun, gene de onları yakalayıp ceza vermek öyle kolay bir iş değildi.

İhtiyar Hwang için Olle'yi teselli etmek maksadıyla yanına gitmesi bile uygunsuzdu. Durum ne olursa olsun, ihtiyar bu olaya neresinden bakarsa baksın pis bir vakaydı, dolayısıyla Olle de aniden kirletilmiş birine dönüşüvermişti. Her ne kadar hiçbir şey yapmadan mağdur durumuna düşmüş olsa da, böyle bir şey eskiden ne mümkündü!.. Eskiden başına böyle bir şey gelen kadın kostik soda içerek kendi canına kıyardı. Çünkü ölüm bazı açılardan böylesine pis bir duruma düşen bir kadına asaletini geri kazandıran son çare oluyordu.

Buna rağmen ihtiyar Hwang'ın alttan alta Olle için üzülmekten başka çaresi yoktu. Köyün en büyüğü olan ihtiyar Hwang, kestane ağaçlı eve gitmediğinden olsa gerek, köyden hiç kimse Olle için endişelenip ona bakmaya gitmedi, üzülseler bile belki de çok ileri gitmiş olacakları düşüncesiyle buna cesaret edemediklerinden hiçbir komşu Olle'nin tarafını tutup da başka komşulara tek bir söz edemiyor gibiydi. İhtiyar Hwang'ın insanları toplayıp malum eve gitmeye kalkışması için de artık çok geç sayılırdı.

İhtiyar Hwang, Olle on yaşını azıcık geçtiği zamanlardan beri her adım atışında uzaklardan onu izlerdi. Genç bir kız olarak büyüyüp serpildiğinde Olle ile Kim Efendi'nin evlenmesine ön ayak olan kişi de ihtiyar Hwang'dı. Hwang'lara körpe bir gelin gelene kadar o evin tüm işlerine yardım eden kişiyse Olle'den başkası değildi. Olle eline aldığı dirgenle kuru yaprakları ve çam kozalaklarını toplayıp ihtiyarın odasının ısınması için ateşi yakar, ihtiyarın yaşlılıktan tutulan yerlerini ovuştururdu. Kocası Kim Efendi öldükten sonra, hayvan tersi taşıyıp paytak paytak yürüyerek tarla işlerine bile yardımcı olmuştu. Yapması pek de iyi olmayan bir iş çıktığında ihtiyar onu engellese bile Olle ihtiyara acıdığından o işi yapar ama adam hakkında da kötü düşünmezdi. Her ne kadar

büyük zorluklar çekmiş olsa da acılarını hiç belli etmeyen bir kızcağızdı Olle.

Böylesine bir kızcağız, yaptığı onca iyiliğe rağmen bir anda...

İhtiyar Hwang, uzun saplı piposunu sandalyenin ayağına tak tuk vurarak külleri döktükten sonra ayağa kalktı. Bir anda semanın doğusundan kapkara bulutların bu tarafa yığılışına boş gözlerle bakıp durdu. Yaz tamamen geçtiğinden sağanak yağmur bastıracak gibiydi.

DÖRT

Sakin görünmesine rağmen telaş hissi uyandıran bir günün sonunda güneş batınca, köylülerin başlangıçta zaten var olan kaygıları düpedüz korkuya dönüştü. Gökyüzü de bunun farkındaymış gibi kasvetli bir yağmur yağınca, Chun'un babası tarla işini erkenden bırakıp evine döndü. Çünkü dün geceki gaga burunlar buradan geçip gitmiş olsalar bile bir daha gelecek olurlarsa bu geceyi sağ salim atlatamazlarmış gibi bir hisse kapılmıştı. Ne var ki asıl endişelenen Chun'un anasıydı:

"Tecavüze uğrasak bile bana tecavüz ederler, sen erkek değil misin? Söylentilere bakılırsa, Manshik'in anasının Batılılarla yediği halt o kadar hoşuna gitmiş ki daha sonraları kedi gibi zevkten inildeyip durmuş, ama ben öyle yapmam..." İki gözü neredeyse burnu kadar öne çıkarcasına kocaman pörtleyen Kichun'un anası saçlarını sağa sola savurdu. "Öyle bir şey başıma gelecek olursa, aha da şu mutfak bıçağını boğazıma saplayıp öldürürüm kendimi."

Gergin bir biçimde habire kapıdan dışarıya bakıp duran Chun'un babası ile anası, güneş batalı çok olmasına rağmen bir türlü yatağa giremediler, Kichun ise anasının buyurduğu gibi tepenin sırtına kadar çıkıp meşe ağacının arkasına saklanarak Batılı askerler gene gelirse diye etrafı gözetledi. Kichun aslında hiç mi hiç korkmadı, tam aksine bu şekilde mahalleyi korumak için ormanda saklanıp gözcülük etmek heyecan verici ve inanılmaz eğlenceli bir şeydi.

Manshik'lerin evinde olayın patlak verdiği evvelsi günden itibaren gözlerinin önünde sürekli canlanan olayları düşünüyor ve zaman geçtikçe Kichun için her şey daha gergin ama bir o kadar da zevkli hale geliyordu. Dün köyde meydana gelen olay Kumandan Dağı keşfinden, kasabanın bombalanmasından, Orta Ada'daki Birleşmiş Milletler birliklerini izlemekten bile daha çok keyif veren bir duyguyla kaplıyordu içini.

Sadece birkaç gün öncesine kadar Chandol ile Manshik, kasabadaki kooperatifin ambarına gittiklerinde gördükleri şeyleri heyecanla anlatıyorlardı, ama bugün çekirge tutmaya gittiğinde, dün gece ne kadar harika şeyler olduğunu Kichun kadar iyi bilen hiçbir çocuk yoktu. Bu sefer Bongi ve Kangho, hatta Chandol bile daha fazla ayrıntı duymak için büyük bir hevesle onun gözlerine bakıyorlardı. Sürekli, "Kurbağa, Kurbağa!" diyerek, duymaktan nefret ettiği lakabını tekrarlayıp onu hor gören çocuklar, şimdi dikkatle gözlerinin ta içine bakıyorlardı.

Yarın da çocukları evlerine kadar giderek bulacak, buraya saklanıp gözcülük ettiğini bir bir anlatacaktı. "Ben var ya, gaga burunlar kötü bir şey yapmaya mahalleye gelirler diye dün gece aha şuradaki meşe ormanında nöbet tuttum!" diyecekti.

Çiseleyen yağmurun altında el fenerlerini sağa sola tutarak karanlığın içinde ilerleyen gaga burunlar Kumandan Dağı'nın kuzey cephesindeki eteklerde göründüklerinde vakit oldukça geçti. Saat dokuza geliyordu. Bugün de iki kişiydiler.

Sırtlarında silahları ve başlarında miğferleriyle uzun boylu iki asker figürü, el fenerlerinin ışığıyla beraber sisli yağmur damlaları arasında belli belirsiz ortaya çıkınca Kichun hemen ormandan koştu, patlıcan tarlasının yanındaki sulama hendeğine atlayıp iyice yere eğilmiş vaziyette eve seğirtti, tıknefes bir köpek gibi soluyarak:

"Ana! Geliyorlar! Gaga burunlar geliyorlar! Baba!.." diyerek haber verdi.

"Gaga burunlar olduğu kesin mi?"

"Kesin tabii! Silahları vardı, başlarında *kabuto** bile olduğuna göre, dünkü gaga burunlar bunlar..."

"Savaşta tüm askerler *kabuto* kullanır ama!"

Kichun ile babası bu şekilde saçma sapan konuşurlarken anası:

"Böyle boş boş konuşacak vaktimiz var mı ha?" diye bir çığlık attı, kocasına hemen yola koyulması için çıkıştı, adamcağız da yağmurdan kaçınmak için önceden hazırlayıp dürdüğü hasırı açıp başına geçirdi, lastik ayakkabılardan bir çiftini rastgele ayağına giydi ve evin arkasındaki çam ormanına koştu.

Kichun saptan yapılma yağmurluğunu bağlayıp sırılsıklam olmuş saçlarını ıslak elleriyle geriye atarak şöyle bir silkelendikten sonra babasının tembihlediği gibi amcasının evine gidip gaga burunların geldiklerini haber verdi.

"Eyvahlar olsun! Gene mi geliyorlar?" diyen yengesi feryat figan ağlamaya başladı. "Ah ben ne edeyim? Başımı hangi taşlara vurayım? Öleyim ben öleyim!.."

"Böyle bağırmaya devam edersen gaga burunlar duyup ilk önce buraya üşüşürler," diyerek amcası çıkışınca zırıldamayı bırakan yengesi çocuklarla beraber arka taraftaki küp kilerinin oraya açılmış olan sığınağa pürtelaş saklandı.

Yalnız yaşadığı için de olabilirdi ama Takla Böceği İhtiyar, "Gaga burunlar geliyor!" diyen Kichun'dan haberi almasına rağmen, "Demek öyle ha? Tamam. Beni merak etme! Buraya kadar gelmişken Muallim Efendi'ye de haber ver," dedikten sonra evinin kapısını kapattı. İhtiyar Hwang, Batılı askerlerin köye tekrar geldiklerini duyunca âdeti olduğu üzere hiç telaşa kapılmadan Seokgu'ya gelini ile torununu evden çıkarıp başka bir yere götürmesini tembihledi.

"Baba! Az önce baktım da yağmur suyu sığınağı doldurmuş, içine girmek imkânsız. Bari kilerdeki boş soya küpünün içine çocukla beraber girmelerini söyleyeyim mi hanıma?"

İhtiyar, "olmaz" manasında başını salladı:

---

* *Kabuto* (Japonca): Tolga, başlık, miğfer. -*çev.*

"Küp kileri evin içinde olduğu için tehlikeli. Sen gene de sığınağa saklanmalarını söyle. Gaga burunlar hemen bakıp giderler zaten, fazla sürmez."

Elbiselerini giymiş bir vaziyette odada oturduğu yerde uyuklayan gelin, bebeği bir örtüye sardığı gibi kucaklayarak bahçeye gitti. Kichun da tekrar yola koyulup kestane ağaçlı evden tarafa yöneldi.

BEŞ

İskele yolunun kestane ağaçlı eve doğru kıvrıldığı yerde bir an duran Kichun, ne yapması gerektiğini bir süreliğine düşünerek ikirciklendi. Dün gece olanlardan sonra kestane ağaçlı ev Geumsan'dan kopup başka yerlere gitmiş gibi bir hisse kapılmıştı çünkü. Manshik için de aynen böyle hissediyordu. Artık Manshik, arada bir dağda ya da ırmak kenarında karşılaşıp kapıştıkları Wolsong'lu çocuklardan bile daha yabancı geliyordu. Diğer çocuklar da Manshik'e karşı benzer duygular besliyorlardı.

Bir günün bir noktasında aniden, tamamıyla bir yabancıya dönüşen Manshik'in bugün ne yaptığını sadece merak ediyordu Kichun; bugün Chandol'un dediği gibi, öğleden sonra geç vakitte çekirge yakalamak için pirinç tarlalarına gidiyor numarası yaparak uzaktan kestane ağaçlı evin durumuna şöyle bir göz atmıştı.

Evin dışındaki kestane ağacının altına oturan Manshik, beş kafadardan biri eksilince dört kafadar kalan mahallenin çocuklarına imrenircesine bakıyor gibiydi. Aslında Kichun, Manshik'in bu şekilde dışlanışından içten içe hoşlanıyordu. Daha düne kadar bile Manshik nereye giderlerse gitsinler Kichun'un gözüne batıyordu. Pek konuşmayan Kangho'nun aksine Chandol'un yerine liderliği ele geçirmek için sık sık öne geçmeye çalışan Manshik'ten hanidir gizlice nefret ediyordu. Fakat öte yandan da onun gruptan uzak kaldığını düşününce ona acıyor ve üzülüyordu.

Manshik şimdi evde ne yapıyordu ki? Peki ya Manshik'in anası? Şu an geç vakit olduğundan uyuyor olabilirlerdi, ama özellikle

bugün bu saatte Geumsan'da gönül rahatlığıyla uyuyabilecek bir insan evladı olmasa gerekti.

Çocukların sağda solda gezip dolaşırken kulaktan dolma duydukları şeyleri gündüzleri derenin orada buluştuklarında birbirlerine anlatırken söylediklerine göre dün gece Manshik'in anası "tecavüz" denilen korkunç bir aşağılanmaya maruz kalmıştı. Mahalledeki kadınların tecavüz denilen bu kelimeyi ağızlarına her alışlarında takındıkları yüz ifadelerine ya da konuşma tarzlarına bakılırsa, söz konusu şeyin kesinlikle çok pis, garip ve nahoş bir şey olduğu barizdi, ama tam olarak ne anlama geldiğini hiç kimse açıkça söylemediğinden çocukların da gaga burunların Manshik'in anasına tam olarak neyi nasıl yaptıklarını anlamalarına imkân yoktu. Hatta Kangho, sadece yarısını anladığı olayı kaba hatlarıyla diğer çocuklara şöyle anlatıyordu:

"Büyüklerin söyledikleri şeyleri dinlediğim zaman genelde ne olduğunu anlayamadığım birçok şey oluyor. Tütüncünün önünde duran moruklar kendi aralarında konuşarak gülüyorlardı; 'Gaga burunlardan birinin bütün vücudu siyahmış, diğerinin ise sarı saçları ile mavi gözleri varmış, o zaman sarı kafanın edep yeri de sarı mı ola ki?' dediklerini duydum ama edep yeri neresi ki?"

Mahalle halkının kıkır kıkır gülüşerek anlattıkları garip hikâyeleri her ne zaman işitseler, Bongi çok küçük olduğundan, Kangho ise saf olduğundan bunları pek anlamazlardı, ama Chandol ile Kichun domuzların nasıl aşılandıklarını büyüklerle birlikte çok defa görmüşlerdi, dolayısıyla gaga burunların Manshik'in anasına ne yaptıklarını az çok tahmin edebiliyorlardı.

"Evet, o şeyi yapmışlar işte!" Sabahtan beri böbürlenerek sağda solda gezen Kichun yetişkinlere özgü bir ifadeyle böyle demişti. "Yani aslında tecavüzün nasıl edildiğini, bir fırsatını bulup gözlerimizle görsek iyi olur."

Her neyse, şu an iki gaga burun yine köye geldiğinden, Kichun'un kestane ağaçlı eve de tehlikeli durumu haber vermesi gerekiyordu. Ne var ki gündüzleri uzaktan birbirlerine bakarak tek kelime dahi etmedikleri Manshik'i şimdi geceleyin damdan

düşercesine gidip çağırmak garip bir şeydi. Bununla birlikte dün gece tecavüze uğrayan Manshik'in anasını öylece bırakır da, gaga burunlar gelip hiçbir şeyden habersiz evde duran kadını yine zorla aşılamaya kalkarlarsa bu hiç hoş olmazdı. Ne de olsa insanların alçak sesle yaptıkları konuşmalardan duyduğu kadarıyla tecavüz ölmekle aynı şeydi; bir kere öldürülen bir daha öldürülemezdi. Bu yüzden kestane ağaçlı evdekilerin ölü gibi hiçbir zarar görmeksizin yaşayıp yaşayamayacaklarını kimseler bilemezdi.

Kichun, değirmenin alt tarafındaki pirinç tarlasının karığında azık yiyen köylü heriflerin kıkırdayarak yaptıkları konuşmaları hatırladı bir anda.

"İki yıldır dul kaldığı için epeyce tatlanmıştır, değil mi?"

Köylü herifler Manshik'in anasını bir meyve olarak düşünüyor olmalıydılar. Öyleyse, Kumandan Dağı'nın ötesindeki kral mezarları bekçisinin evinde bulunan hurma ağacının meyvelerinin çok lezzetli olduğu söylendiği için Geumsan'lı çocukların uzak yoldan bile erinmeyerek gizlice toplayıp yemek üzere sonbaharda hep oraya gitmeleri gibi gaga burunlar da bu gece yine kestane ağaçlı eve gelip dadanabilirlerdi.

Durumu bir şekilde haber vermesi gerekiyordu ama Manshik'i çağırmak bir hayli zor geldiğinden Kichun, avlu kapısının önüne kadar usulca gidip gür bir sesle kim duyarsa duysun diyerek iki kez bağırdı:

"Gaga burun geliyor! Gaga burun geliyor!"

Kestane ağaçlı evden hiçbir karşılık gelmedi. İçeride birinin varlığı dahi sezilmiyordu. Fakat kestane ağaçlı evin bütün aile fertleri uyuyor olamazdı. Belki de cevap vermeye ya da kapıyı açıp bakmaya çekindiklerinden öylece duruyorlardı.

Ya evde yoksalar... Evet, belki de sesi duyup dün gece burada meydana gelen tecavüz vakasıyla dalga geçildiğini düşünmüş olabilirlerdi. Ne de olsa gecenin bir yarısında gelip evin dışından "Gaga burun geliyor!" diye bağırmıştı...

Kichun hâlâ tereddüt içindeydi, bu nedenle bir kez daha, "Gaga burun geliyor! Gaga burun geliyor!" diye bağırdı ve sanki bir suç işlemiş gibi anında değirmenden tarafa tabanları yağladı.

ALTI

Kichun değirmenin oradaki köprünün önüne kadar gittikten sonra arkasına dönüp baktığında bile kestane ağaçlı evde hiçbir kıpırtı yoktu. Bir süre bekleyip süzdü ama ortalıkta kimsecikler görünmüyor, in cin top oynuyordu.

Manshik'lerin pılı pırtıyı toplayıp çekip gitmeyi planladıklarını da düşünmemişti Kichun. Bundan sonra ne yapması gerektiğini tartmaya başladı. Öncelikle gaga burunların nereye kadar geldiklerini teyit etmesi gerektiğinden derenin kenarındaki salkım söğütlerin arasına gizlenip Wolsong istikametindeki yolu gözledi.

Çiseleyen yağmurun altındaki el fenerlerinin sarı ışığının Takla Böceği İhtiyarın evine doğru vurduğunu görünce, yoldan aşağıya inip bundan böyle tarlaların kenarından giderek köyün içlerine yöneldi. Gaga burunlar Kichun'un insanlara uyarıda bulunma niyetiyle bağırışlarını duyduklarından mı, yoksa dün gece gittikleri iskele tarafındaki yoldan kasten kaçındıklarından mı, yahut bu da değilse bugün buralara ilk defa geldikleri için evlerin daha fazla kümelendiği köyün iç kısımlarına doğru yöneldiklerinden mi bilinmez, el fenerlerinin ışığı suya batan ateşböcekleri misali yağmurda titreşerek sola doğru kıvrılıp gidiyordu.

Bir anda Kichun, Kangho'ya, Chandol'a ve Bongi'ye giderek gaga burunların onların evlerinden tarafa yön değiştirdiğini derhal haber vermesi gerektiğini fark etti ve değirmene doğru koşmaya başladı. Doğru ya, bu kadar önemli bir bilgiyi ulaştırırsa köyün iç kısmında yaşayanlar da Kichun'un olağanüstü biri olduğunu düşünürlerdi, öyle değil mi?

Ne var ki Kichun'un değirmenin ahşap kapısına tak tak vurduğu sıralarda, derenin karşısındaki kestane ağaçlı evin önünde "Gaga burunlar geliyor" diye bağırışlarını önceden duyan Kangho'lar hanidir yaygara koparmakla meşguldüler. En az altmış yaşında olan Kangho'nun ninesi, Alık Domuz teyzeden daha fazla telaşa düşüp hır çıkararak kâh odaya giriyor kâh değirmene çıkıyor, ne yapacağını bilemez halde bir içeri bir dışarı koşturup duruyordu. Resmen etekleri tutuşmuştu ihtiyar kadıncağızın.

"Gaga burunlar gelirse ben ne ederim?"

"Ana kaygılanma! O iş için sen çok yaşlısın..."

"O it herifler yaşa bakarlar mı zannediyorsun ha? Gapgara askerleri görmek bile beni korkutuyor. Benim de kaçmam lazım. Üstelik bu zifirî karanlıkta karının kızın yaşını nereden bilecekler ha?"

"Herif! Ben demincek eteğimi nereye çıkardım ki?"

"Ben sana onu giymeni söylemedim mi ha?"

"Ana! Sen benim eteğimi görmedin mi? Aha! Buradaymış, tamam buldum."

"Hadi çabuk olun, çıkın!"

"Şemsiye de almalıyım."

"Sığınağa gireceğiz, ne şemsiyesi yahu?"

"Sığınak bana güvenli gelmiyor. Ben tarlalara gidip saklanacağım."

"A yavrum! Ben de seninle geleyim."

"Şemsiye diyorum, şemsiye!"

"Hadi hemen tarlaya, sen çık! Şemsiyeyi bulup daha sonra getiririm ben. Arka kapıdan çık!"

Böyle bir curcunada Kichun, Kangho'yu dışarıya çağırdı ve:

"Bongi ile Chandol'a gidip gaga burunların köyün içlerine kadar geldiklerini haber vermemiz gerekmez mi?" diye sordu.

Büyüklerin kendilerinden geçmiş vaziyette çılgınlar gibi sağa sola koşuşturdukları sırada iki çocuk, ginkgo ağacının yanındaki Bongi'lerin evine koşup gitti, yağmurun içinde pirinç tarlalarından geçip bu taraflara yönelen el fenerlerinin ışığını işaret ederek hemen kaçmalarını söyledi.

Bongi'nin anası, iki kızını yanına alıp salkım söğütlerin arasına saklanmak için koştu ve ne ara hazırladıysa eski püskü çaputun içine koyduğu kömür tozunu büyük kızına uzattı.

"Bunu suratına sür!"

"Bu nedir ki?"

"Kömür tozu."

"Neden süreceğim bunu?"

"Suratını siyaha boya ki çirkin görünesin. Eskiden Çinli ve Japon hergeleler işgale geldiklerinde kadınlar yüzlerine kömür tozu ya da kurum sürerek tecavüze uğramaktan kıl payı kurtulmuşlar."

"Ama bu sefer zenciler de gelmiş diyorlar. Kapkara suratımı gören zencinin daha da hoşuna gitmez miyim? Heriflerin hoşuna gidersem ne olacak? Ben sürmeyeceğim."

"Ana! Buraya gel! Gaga burunlara bak, oradalar!"

İki kız salkım söğütlerin arkasına sindi ve analarıyla beraber sıkıca birbirlerini kucaklayarak köyün içlerine doğru giren gaga burunları dikkatle izledi.

Kichun ile Kangho, Bongi'yi geride bırakıp aceleyle Chandol'ların evine giderek gaga burunların köyün içlerine çoktan girdiklerini söylediler. Köylülerin her biri ya kapılara vurarak ya da avlu damlarının üzerinden seslenerek komşularını çağırıp aceleci ama bir o kadar da sessiz sedasız kaçıp saklandı.

Chandol ve ailesi sağ salim kaçtıktan sonra dört çocuk ginkgo ağacının yanındaki gübreliğin arkasına gizlenip gaga burunların ne yaptıklarını izlemeye koyuldu. Değirmenin üst tarafındaki yan yoldan köyün içlerine giren gaga burunlu Yankiler, saptan yapılmış yağmur örtüsünü andıran hoş görünümlü yağmurluklar giymişler, el ışıldaklarıyla birinden ötekine geçerek evleri yokluyorlardı. Köyün bomboş olduğunu fark etmiş gibiydiler. Tütüncünün önünde bir süre durduktan sonra elleriyle Hyeonam köyünü işaret ederek uzunca bir süre tartıştılar. Görünüşe bakılırsa, Geumsan'ın hemen yanındaki Hyeonam'da da kadınların kaçtıkları ve o köyün de bomboş olacağı sonucuna varmışlardı. Zira kısa süre sonra Dokgamagol vadisine giden yolu takip ederek yağmurun içinde kayboldular.

YEDİ

Ertesi sabah ihtiyar Hwang, Geumsan'lı ve Hyeonam'lı kadınların hiçbirinin başına bir şey gelmediği, geceyi sağ salim atlattıkları raporunu aldı. Gelgelelim, Dokgamagol'da durum öyle

değildi. Dün gece gelen gaga burun Yankilerin kollarında hilal ve yıldız resimleri olduğu söyleniyordu. Kichun'un amcası, kasabaya giderek bu durumu soruşturup öğrenmiş ve kollarında bu türden işaretler olanların *Toigi** denilen ülkenin askerleri olduklarını söylemişti. Toigi'li gaga burunların Dokgamagol'da iki kıza tecavüz ettikleri dedikodusu duyulmuştu; söz konusu kızlar kardeşti. Ahırda saklanan iki kızı bulan gaga burunların, kızların feryat figan ederek atılan babalarını halatla yalağa sıkıca bağladığı ve içlerinden iki askerin, kardeş kızların üstlerine çullanarak sırayla işlerini gördüğü konuşuluyordu. Büyük kız on yedi, küçüğü ise on dört yaşındaydı.

İhtiyar Hwang, bu haddini bilmez, hayasız heriflere bir de hoş geldiniz demek için pirinç kâğıdına "Müttefik Kuvvetler, Hoş Geldiniz" yazıp sallaya sallaya kayık iskelesine kadar karşılamaya gittiklerinde dilenci muamelesi gördüklerini hatırlayınca daha bir öfkelenip hüzünlendi.

"Namussuzlar!"

Derken sabah oldu. Pirinç hasat mevsimi başladığından gün boyu işleri başından aşkın olan köylüler akşam yemeklerini yedikten sonra kadınlarını tekrar gizlediler.

Dün geceki yağmura yakalanıp üşüten birkaç kadın vardı ama her ne kadar aileleri kapının dışında nöbet tutup etrafa göz kulak olsa bile gene de korktukları için evde duramadıklarını söyleyerek ormana, derenin kenarlarına ya da tarlalara gidip saklandılar.

Erkekler, suyun kenarlarına açılan her bir oyuğa kadınların saklanacağı şekilde saman serdiler. Dünkü yağmurda yerden yükselen nemden ve gecenin ayazından kadınların bacakları zangır zangır titriyor, mideleri bulanıyordu. Ayrıca karanlıkta vırak vırak vıraklayan kurbağaların sesi de son derece ürkütücü geliyordu. Köyden birkaç erkek, geceyi dere kenarındaki kadınlara göz kulak olarak geçirdi.

Neyse ki o gece Seomyeon'da herhangi bir olay yaşanmadı. Günün ağarmasıyla beraber köyün ana silüeti yoğun sisler içinde ıslak

* *Toigi* (Eski Çince): Türkiye. *–çev.*

pencere kâğıdına ince mürekkeple çizilmiş bir resim gibi bulanık biçimde belirince, kadınlar burunlarını çekerek ve tir tir titreyerek evlerine döndüler.

Bir gün daha geçmiş ve karanlığın çökmesiyle beraber pirinç tarlalarının üstünde ateşböcekleri ışıldayarak uçuşmaya başlamıştı. Tarlalardaki ve evlerin arka bahçelerindeki cırcır böcekleri gürültüyle ötüşüyor, su birikintilerindeki kurbağalar vıraklıyordu. Yıldızlar önce birer birer, sonra toplu halde gökyüzünde belirip de birdenbire ay çıkınca, köylü kadınlar bir kez daha soğuk geceyi tarlalarda titreyerek geçirmek için evlerinden çıkıyorlardı.

SEKİZ

Avlu kapısının önündeki ceviz ağacının kütüğüne iki büklüm oturan Manshik'in sarı tarlalardan başka bakabileceği bir yer yoktu.

Sessiz ve derin gökyüzünde yaz boyunca hiç eksik olmayan bulutlardan bir iz dahi kalmamış, öğleden sonrasının sessizliği Manshik'i mayıştırmıştı. Güneş sarıydı, sarı ışıklar toprağı sarıya boyamıştı, yabancı ve göz kamaştırıcı güneş ışıklarının dünyayı sapsarı örttüğü manzara Manshik'in de gözlerini kamaştırıyordu.

Bu zamanlarda köprünün karşısında hep şu manzaralar sergilenirdi: Kangho'ların değirmeninin ön tarafına, hasırların üzerine o yılki fasulyelerden serilir; Hyeonam'daki herhangi bir köy evinin damına serilmiş kıpkırmızı biberler ışıl ışıl parlar; Kumandan Dağı'ndaki kayaların yüzeyinde yabani sarmaşıkların baş döndüren kızıl desenleri olur; bakkal olarak kullanılan, değirmene bitişik evin arka bahçesindeki leylakların yaprakları pis kahverengiye dönerek kurur ve her tarafta pirinç başakları biçilerek hasat işleri başlardı.

Dere kenarındaki tarlalarda orak sallayan çiftçilerin hasırdan örme şapkaları kuş setlerinin etrafında gezinip duruyordu. Gama köyüne doğru giden dolambaçlı yoldan saçları upuzun bir kız, sepeti başına geçirmiş gidiyordu. Çocuğun her zaman yakından görerek yaşadığı bu yerlerdeki ağaçlar bir vakit tanıdıktı, tarlalar bereketliydi; dağlar, çeltikler, gökyüzü de öyleydi, ne var ki şim-

di hepsi uzak ve gerçekdışı geldiğinden bunların arasına sokulma hakkı bile olmayan sis gibi belli belirsiz bir hayal ya da çok uzak bir mazide kalmış bir hikâyeydi Manshik.

Dereden karşıya geçip hemen şuracığa kadar gittiğinde artık yabancı, başka insanların dünyasına giriyordu sanki.

Gaga burunların anasını kirlettikleri günden sonra Manshik dere ile ev arasındaki kısacık mesafenin haricinde köye daha hiç gitmemişti ve günler geçtikçe ışıltılı güneşin yayıldığı şu toprakların üzerinde basıp gezilecek emniyetli bir yer olup olmadığını kontrol etme cesaretini bile yitiriyordu. Her ne zaman yüzünü yıkamaya ya da su çekmeye dereye gitse, yolda köylülerle karşılaşma korkusundan dört bir tarafını iyice bakarak kontrol ediyordu. Varlıklı Hwang'ların evlerinin etrafında görünüp de muallime yakalanırsa, anası güya kötü bir kadın olduğu için onun yerine kendisinin azar işiteceğine yönelik saçma bir korkudan ötürü kuyuya bile gidemediğinden, içme suyunu da dereden çeker olmuştu.

Elbette utancından, hayasından kaynaklanıyordu ama anası da kapıdan dışarıya daha hiç çıkmamıştı. Hatta odadan bile çıkmadığı zamanlar oluyor, bu zamanlarda Olle uzandığı yerden daima ya kasvetli düşüncelere dalıyor ya da arada bir duyulan boğuk hıçkırıklarla içini çeke çeke sessizce ağlıyordu.

Manshik, varlıklı Hwang'ların kuyusunun kenarında bulunan lahana tarlasındaki çalıdan çitlerin önünde guruldayarak toprağı eşeleyen beş altı baş tavuğa uyuklayan gözlerle bakıyordu. Kabak sarmaşığı geniş yapraklarıyla yeni yapılan gübreliğin çatısına doğru tırmanarak yayılmıştı, Hwang'ların evinin kırmızı boyalı yüksekçe kapısı sımsıkı kapalıydı. Sonbahar hasadını yapmak için herkes çeltiklere gittiğinden bomboş kalan kiremit çatılı ev son zamanlarda nedense garip, kasvetli bir his uyandırıyordu.

İhtiyar Hwang'ın son günlerde ne düşünüp ne yaptığını merak ediyordu Manshik. Köydeki bir evde her ne zaman iyi kötü bir olay olsa, o ev hangisi olursa olsun gidip bakan ihtiyar Hwang'ın bu kadar büyük bir olay olmasına rağmen kestane ağaçlı eve bir kez olsun çıkıp gelmediği gerçeği Manshik'e hayli tuhaf geliyordu.

Manshik tüm dünyanın bir gecede bu kadar kolay bir biçimde tamamen değişmiş olduğu gerçeğine hiç mi hiç inanamıyordu.

Köy değirmeninin ilerisindeki Hyeonam taraflarında bulunan devasa ikiz ginkgo ağacının altında deminden beri dört çocuk toplanmış bir şeyleri canhıraş tartışmakla meşguldü. Üç dazlak Chandol, Kichun ve Kangho'ydu; saçı uzun olan ise henüz okula gitmeyen Bongi'ydi. Muhtemelen birazdan nerede ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Kuzey Kore Ordusu köyden geçip gitmiş, Birleşmiş Milletler Ordusu da onu takip etmişti, buna rağmen çocuklar hiçbir değişiklik olmaksızın kevgirle yuvarlak kuyruklu cennet balıklarından tutmak için dereye giderek, Gama köyündeki ak saçlı ihtiyarın evinin arkasındaki cevizleri duvardan taş atıp toplayarak, elâlemin evindeki ağaçlardan kestane ya da hünnap çalıp yiyerek, dağın ötesindeki kral mezarları bekçisinin evine çaktırmadan gidip ellerindeki uzun sopalarla hurma düşürüp yiyerek sonbaharın tadını çıkarıyorlardı.

Şimdilerde sapsarı olgunlaşmış sert hurmalardan şöyle bir ısırık alındığında meyvenin tatlı lezzeti tümden insanın ağzını kaplardı. Her yıl bu zamanlarda çocuklar fırsat buldukça kral mezarları bekçisinin evine çaktırmadan gider, duvarın arkasına saklandıktan sonra esneyecek derecede uzun bir sopayı savurta savurta saksağanların hakkını bile bırakmadan hurmaların hepsini bir temiz toplayıp yerlerdi.

Uzunca bir süre derenin ötesine bakıp duran Manshik, anca dört çocuğun kalkıp Kumandan Dağı'na doğru yönelmelerinden sonra ceviz ağacının kütüğünden kalkıp tavşana vereceği kazayağı otundan bir tutam yolarak avluya girdi. Tavşan kafesinin kapısını kapattıktan sonra eğreti bir biçimde ahşap sundurmaya oturan Manshik yine anlamsız bir yüz ifadesi takındı. Gerçekten yapacak hiçbir iş yoktu.

Sundurmanın taşlığına ayağını koyup ahşap zeminin bir kenarına büzülerek oturan çocuk, kapısı kapalı duran iç odadan tarafa bakarak güçsüz bir tonda seslendi:

"Ana!"

Olle odanın içinde sessiz sedasız duruyordu, anca bir müddet sonra birazcık kıpırdandı ve yine bir müddet sonra güçsüz bir sesle cevap verdi:

"Ne oldu?"

Manshik sol el işaret parmağının boğumunu çenesine bastırıp sürttü. Bir şey söylemek için ağzını açmak üzereyken tekrar kapadı, bir süre düşündükten sonra karar vermişçesine güç bela şunları söyleyebildi:

"Ana! Neden herkesin öyle davrandığını gerçekten anlamıyorum."

"Ne diyorsun?" Odanın içinde uzanan Olle'nin çelimsiz sesi kâğıtla kaplı kapının ardından zor duyuldu.

"Neden insanlar son zamanlarda bize gelmez oldular?"

Olle cevap vermedi.

Manshik iç odadan tarafa gidip kapıyı açtıktan sonra odaya baktı. Beyaz iç eteklik giymiş olan Olle, başının arkasında topladığı saçlarını pirinç çuvalına dayamış, fersiz gözleriyle tavana dalıp gitmişti. Manhee hem yüzüne hem de ellerinin üstüne pirinç taneleri yapışmış bir vaziyette lazımlığın yanına oturmuş, alüminyum kâsedeki soğuk lapayı eliyle sıyırarak yiyordu.

"Ana!"

"Ne oldu?"

Manshik tekrar sordu:

"Niçin hiç kimse gelmiyor?"

"Ne yapmaya gelecekler?"

"Şey... Hani var ya... Her neyse, bütün mahallelinin bizim evimize gelmeyi bırakması tuhaf. Senin başına gelen olayın ertesi gününden itibaren hiç kimse, hem de aynı anda, hiç gelmez oldu."

Olle, duvardan tarafa döndü.

"Söylediklerime üzüldün mü ana?"

Bir süre sessizliğini koruduktan sonra Olle takatsizce cevap verdi:

"Hayır."

"Bu şekilde herkesin değişmesi tuhaf."

"Sen de anlarsın... Daha sonra..."

"Neyi anlarım? Ne kadar düşünsem de anlamıyorum. Komşular bizden nefret mi ediyorlar?"

"Ondan değil."

"O zaman neden?"

Olle cevap vermedi.

Manshik anasının sönüp gitmiş haline öylece bakıp durdu. Ne zaman öldüyse, anasının omzunda ezilmiş bir sinek vardı.

Geçen birkaç günlük sürede anası dikkate değer ölçüde süzülüp zayıflamıştı. Işıltısını yitiren gözleri çökmüş, yanakları o kadar süzülmüştü ki elmacık kemikleri kafatası gibi çıkmıştı. Bu haldeki anasını ne zaman görse çocukcağızın içi sızlıyordu.

Manshik odanın kapısını sessizce kapattı.

Uzak, yabancı ülkenin sarı manzarasında bir cırcır böceği cır cır ötüyordu.

DOKUZ

Kangho kahvaltısını ettikten kısa süre sonra bakkal olarak kullanılan evin arkasında yaşayan Chandol'a pürtelaş koşarak gaga burunların köyü terk ettiklerini söyledi.

"Kahvaltıdan önce Wolsong'lu iki teyze tahıl tohumu öğütmek için değirmene giderken Kumandan Dağı'nın tepesindeki yamaçlarda duran Birleşmiş Milletler Ordusu'nun gitmek üzere hazırlık yaptığını görmüş."

Chandol o zaman derhal kuzeye ilerlemek için buraları terk eden askerleri izlemeye gitmeleri gerektiğine karar verdi ve Kangho'ya Bongi'yi çağırmasını söyledi. Üç oğlan birlikte Kichun'un evine uğradı ve dördü beraber Birleşmiş Milletler Ordusu'nun kamp kurduğu dağ sırtına gitti.

Beş yüz metre kadar ötedeki düz bir kayaya bıldırcınlar gibi büzülerek oturan çocuklar, dağın eteklerinde gruplar halinde eşyalarını toplayan askerleri izlediler. Bu kadar askerin ne zaman ve nereden buraya toplandığını anlamakta güçlük çekiyorlardı, zira

dağın etekleri ile yamaca kamp kuran Birleşmiş Milletler askerleri bin kişiden fazlaydı.

Gaga burunlar ormanın her yerine bir insanın zar zor büzülerek girebileceği yüzlerce çukur kazdıklarından, yeşil ağaçlar ile yabani otların arasında kızıl toprakların saçıldığı yerler alacalı ve darmadağınıktı. Ahşaptan yapılmış kırık cephane kutuları ile içleri boşaltılarak atılmış oluklu mukavvalar siperler arasına yığıldığından, her tarafta çöp yığınları tepeler oluşturuyordu. Üstleri tırtıklı şekilde açılmış bir yığın teneke kutu çadırların etrafına saçılmıştı. Taşlarla ve kesilen çam ağaçlarıyla yapılan karargâhın olduğu tepelerde silahlar ve sırt çantaları gırlaydı. Top mermilerinin patlayışıyla açılan çukurların yanına mat renkli demir mühimmat kutusu ile mermi kovanları alabildiğine dağılmıştı.

Bir yere bu kadar çok insanın toplandığını ilk kez gördüğünden şaşırıp heyecanlanan dört çocuğun gözleri koca koca açıldı. Yazın ortasında helalarda türeyen kurtçuklar gibi sayısız asker durup dinlenmeksizin darmadağınık ve telaşlı biçimde ortalıkta geziniyordu. Bellerine doladıkları kurşun dizilmiş kemerler ile mataralar taşıyan askerler, hafif makineli tüfeklerini omuzlarına atmışlardı. Tabancalı ve dürbünlü askerler, telsiz taşıyan askerler, ateş yakıp kumanyalarında ne olduğu belirsiz simsiyah su kaynatıp içen askerler, ağaçların arasına gerilen çamaşır iplerine asılmış çorapları silkeleyerek giyen askerler, kocaman çadırları toplayıp düren askerler... Kısacası görebildikleri her yer askerdi.

"Bu kadar askerin bir araya toplanıp gezmesi gerçekten harika değil mi?" Kichun, kayanın üzerine bağdaş kurmuş oturduğu yerden lafa girdi.

"Her gün dağa taşa, yollara çadır kurarak yiyip içmek, yatmak, evsiz barksız dolaşmak eğlenceli olabilir mi?"

"Olabilir..." Chandol gözlerinin önündeki manzarayı beynine kaydetmek ister gibi yakından bakarak ve tüm gayretiyle etrafını süzerek yanıtladı. "Siz bu askerlerin taktıkları rütbe işaretlerinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Kayanın ucunda oturan Bongi:

"Ben bilmiyorum..."

"Martı şeklinde olan piyade er, bisküvi şeklinde olan subaydır. Yapraklı olan da subaydır. Ayrıca şu ağacın altındaki kırık oklavayı andıran demir yığınını görüyorsunuz, değil mi? Ona havan topu derler, piyade erlerin taşıdıkları silaha da *emuwang** derler. İnanılmaz derecede korkunç bir silahtır. Filintadan çıkan mermiyi yiyenin hayatta kalma ihtimali olsa da, karabinadan çıkan mermiyi yiyenin her şeyi paramparça olduğu için kemikleri dahi toplanamazmış."

Kangho aşağı tarafı göstererek:

"Şu askerin saçına bir bakın," dedi. "Nasıl bu kadar sarı olabilir? Altın tozu sürmüş olsa gerek."

Kichun:

"Amcam dedi ki, Yanki askerler giderlerse köydeki kadınlar bundan böyle evlerinde rahatça uyuyabilirlermiş," diye araya girdi.

Chandol aklına yatmayan bir şeyler varmış gibi görünen yüz ifadesiyle kısa süreliğine düşündükten sonra şöyle dedi:

"Gaga burunlar Wolsong'a gitmeyip sadece bizim köyde ve Dokgamagol'da böyle bir şeyi niçin yapmış olabilirler? Aslında Wolsong buradan daha yakın."

Kangho da dikkatlice düşündükten sonra kendinden emin olmayan bir tonda şöyle dedi:

"Belki de yakın yer diye öyle bir şeyi yapmaktan çekinmiş de olabilirler."

Bongi aniden ayağa kalkıp eliyle bir yeri işaret ederek:

"Hey! Gerçekten gidiyorlar gibi! Bakın! Şu taraftaki gaga burunların hepsi araçlara biniyorlar."

Kichun da onunla birlikte ayağa kalkıp şöyle karşılık verdi:

"Gerçekten öyle. Şu taraftaki askerler sırt çantalarını yüklenip sıraya giriyorlar."

Chandol da ayağa fırladı:

"Gidip daha yakından bakalım..."

---

* *Emuwang* (Japonca; İngilizce M-1 Garand ya da M-1 Carbine): Amerikan piyade tüfeği. Japonlar bu tüfeği ilk gördüklerinde *emuwang* diye telaffuz ettikleri için Koreliler de bu ifadeyi kullanmışlardır. *-çev.*

ON

Çocuklar yamaçtan alelacele aşağıya inip nefes nefese kalarak Wolsong'a giden at arabası yoluna vardıklarında Birleşmiş Milletler birliğinin öncü grubu çoktan harekete geçmişti, en öndeki kılavuz araçlardan oluşan konvoy uzaktaki yamacın etrafından dönüp dar köy yolundan giderek Kuzey Kore Irmağı'nın üst kısımlarına doğru ilerliyordu.

Dağın eteklerine yapılan siperlerdeki büyük kaya ya da çalıların ardına, kestane ağaçlarının arasındaki boşluklara ve kestane ormanının yanındaki engebeli fasulye tarlalarına araçlarını tek tek sokup zekice gizledikten sonra siyah kamuflaj örtüleriyle örtmüşlerdi, şimdi de bu şekilde sakladıkları araçları patinaj yaparak at arabası yolundan çıkarıyor, önden giderek kılavuzluk eden araç konvoyunun ardına takılıp yavaşça yol alıyorlardı. Dağınık görünseler de hem araçlar hem de askerler inanılmaz derecede nizamlı hareket ediyordu.

Wolsong'a giden yolda tereddütle duran Chandol şöyle dedi:

"Kestane ağaçlarının oraya kamp kurduklarına göre gaga burunlar bundan böyle istedikleri kadar kestane yerler."

Bongi, Chandol'a bakarak:

"Ama Birleşmiş Milletler askerlerinin sadece ya kâğıda sarılmış ya da teneke kutuya koyulmuş yiyeceklerden yedikleri söylenmiyor muydu?" diye sordu.

"Öyle ama insan oldukları için meyve gibi şeyler de yerler."

Kichun, kıkır kıkır gülerek:

"Kimin tarlası bilmem ama hasat edilecek fasulye masulye kalmadı artık."

Sağa sola bakınan Chandol:

"Neden bu kadar çok araç var ki?" diye sordu. "Bu kadar çok araç nereden, nasıl bu tarafa gelmiş anlamıyorum. Bu araçlar buraya ne zaman doluştu ki?"

"Seomyeon'a geçen bir köprü de yok üstelik," diye katıldı Kangho. "Kayığa yükleyip getirmiş de olamazlar."

Keyifle kıkırdayan Kichun:

"Hey! Şu gaga burun bize bakıp bakıp gülüyor," dedi.

Bongi biraz ürkek bir sesle:

"Yanına gitmemizi işaret ediyor," diye açıkladı.

"Gidelim mi?" diye sordu Chandol sırıtarak.

"Tehlikeli olabilir. Gaga burunlar gece köye gelince herkes saklandı..."

Bongi, daha da korkuyor gibiydi.

Chandol:

"Gece öyle davransalar da gündüz bizim için hayatlarını tehlikeye atarak savaşıyor bu askerler," dedi. "Baksanıza şuna, habire gelin diyor. Elinde bir kutu var. Onu bize vermek istiyor anlaşılan."

Çocuklar, fasulye tarlasına doğru yaklaştılar.

Sık aralıklarla yığılan araçlar birbirlerine yol vererek birer birer yavaşça çıkarken sırt çantalı askerler de sağda solda gruplar halinde geziniyorlardı. Çocuklara bakıp yakına gelmelerini isteyen asker, ağır silahını kucağına almış kestane ağacının altındaki ot tarlasına oturup sigara tellendirerek bekliyordu. Esmer, ince yüz hatları olan, kaba sakallı bir Birleşmiş Milletler askeriydi.

Dört çocuk daha fazla yaklaşmak istemeyince gaga burun gülümseyerek sol elinde tuttuğu ışıldayan şeyi fırlattı. Çocuklar yağmur sularından ötürü hâlâ çamurlu olan toprağın üstüne düşen güzel renkli uzunca şeye temkinli bir biçimde bakmakla yetindiler. İçi cam gibi net görünen bir jelatin kâğıdına sarılmış uzun kutunun içinde yeşil, turuncu, kırmızı, sarı ve siyah olmak üzere beş çeşit renkte yassı parça vardı.

Gaga burun ikirciklenip duran çocuklara bir kez daha güldükten sonra eliyle hemen alıp yemelerini işaret etti. Ne yapılması gerektiğine karar veren Chandol'du:

"Çikolata gibi yenen bir şey herhalde. Hadi sen git de al şunu."

Kichun beş renkli çubuğu alıp Chandol'a verdi. Chandol bu durum hoşuna gittiğinden dikkatle bakıp duran gaga buruna hırsızlama bir bakış attıktan sonra jelatin kâğıdını yırtıp içindeki yumuşak parçadan birini çıkararak ağzına attı ve cak cuk çiğnedi. Tatlıydı, ferahlatıcı bir sakız gibiydi. Chandol diğer parçaları her

bir çocuğa birer tane verip paylaştırdı ve geriye kalan en son parçayı da kendisi yedi.

Kangho ağzıyla geverken:

"Ben bunun ne olduğunu biliyorum," dedi. "Bu şey *ceri, ceri.*"*

Hiçbir şeyden geri kalmak istemeyen Kurbağa:

"Evet, doğru. Ben de *ceri*'yi duydum," diye karşılık verdi.

"Güzel. Bir tane daha yemek istiyorum," dedi Bongi.

"Biraz daha isteşek mi?" diye sordu Kichun.

Chandol:

"Şu gaga burundan mı?" diye sordu. "Sen gaga burunun dilinden anlıyor musun?"

"Geçen sefer amcamla birlikte kasabaya gittiğimizde oradaki çocuklardan epeyce İngilizce öğrendim."

"İngilizce mi? İngilizce nedir?"

"Birleşmiş Milletlerin dili. Gaga burunların konuştukları dil yani."

"Şu adamdan biraz daha *ceri* vermesini Birleşmiş Milletler İngilizcesiyle nasıl söylüyoruz?"

"Biliyorum dedim ya."

"Hadi, iste o zaman!"

Kichun etrafa yayılmış hareket etmeyi bekleyen askerlere bir süre bakındı, cesaretini topladıktan sonra demin *ceri*'yi fırlatan gaga buruna birkaç adım yaklaştı. Fasulye tarlasının karığına inince durdu, eski yazıyı ezbere okur gibi tane tane ve yüksek sesle bağırdı:

"*Hey! Bengko! Gibı mi cop cop! Ceri gibı mi cop cop!*"**

Gaga burun, çocukların anlamadıkları İngilizce birkaç zor sözcük mırıldandıktan sonra sadece omuzlarını silkti. Anlaşılan biraz daha *ceri* verecek gibi görünmüyordu. Tavırlarına bakılırsa adamın üzerinde başka *ceri* yok gibiydi.

---

* *Jelly candy* (İngilizce): Jöle şekerleme. Chuckles marka jöle şekerlemeler kastedilmektedir. *-çev.*

** *"Hey! Bengko! Give me chop chop! Give me jelly!"* (İngilizce): "Hey! Gaga burun! Bana şapır şupur ver! Bana jöleli şeker ver!" *-çev.*

Yanında diz üstü çökmüş miğferinin kayışını sıkan bir diğer gaga burun, sırt çantasının yan cebinden hâkî bir teneke kutu çıkardı ve Kichun'a attı. Bongi'nin aldığı kutuda demirden yapılmış halkayı andıran beyaz tıpa gibi bir şey vardı, o şeyi iyice çevirince kutu açıldı, kutunun içi kokulu, gevrek, çıtır çıtır tuzlu krakerlerle doluydu.

Chandol:

"Bunun hiç tadı yok. Çok tuz koymuşlar," dedi.

Aniden dört bir yanda bir hareketlilik oldu ve fasulye tarlasının çevresinde sona kalıp ya oturarak ya dikilerek bekleyen askerler yolun her iki yanına iki sıra halinde dizilip oradan ayrılmaya başladılar.

ON BİR

Fasulye tarlasının etrafındaki askerler bir hengâme koparark birbirlerine karışıp gittiler ama son asker de zar zor sırasına girene kadar yola çıkışları yaklaşık yarım saat sürdü. Birleşmiş Milletler Ordusu'nun terk edip gittiği dağın etekleri şimdi bombalanmış harabe gibi pis ve kasvetliydi.

Kumandan Dağı'nın kuzey sırtlarından hâlâ uzun sıralar halinde silahlarını birer kürek gibi omuzlarına atmış ya da ellerine almış gaga burunlar iniyor, ama Wolsong tarafına gelmeden Dokgamagol istikametine doğru ilerliyorlardı. Kestane ormanı sonunda tamamen boşaldı ve geriye sadece askerlerin sağa sola atıp bıraktıkları eşyalar kaldı.

Dört çocuk, ağaçların arasında gezerek, okuldayken gittikleri piknikte yaptıkları hazine avları gibi Birleşmiş Milletler Ordusu'nun bıraktığı çöplerin arasında işe yarar bir şeyler aradılar. Her biri hiç açılmadan oralara atılmış kutulardan birkaç tane aldı; Bongi yamulmuş bir matarayı, Kichun bir konserve açacağını ve Kangho da uzun yastığı andıran bir somun ekmeği bir ağacın altında bulmuştu.

Chandol:

"O tava ekmeği," diyerek Kangho'ya açıkladı. "Kimi askerler o şeyi yanlarına alıp gezerlermiş, yatarken yastık olarak kullanır, açken de birer parça kesip ekmek olarak yerlermiş. Gaga burunlar pilav yemezlermiş, her gün sadece ekmek yerlermiş."

Bongi askerlerin çadır kurmak için kestikleri ağaç dallarının arasından parıldayan mermi kovanlarını toplarken:

"Yine de hiç pilav yemeden nasıl yaşayabilirler ki?" dedi.

Gaga burunların yedikten sonra attıkları kutu yığınlarının içinden bulduğu naneli sakızları çimen kaplı kayanın üzerine oturmuş cak cak çiğneyen Chandol, Wolsong tarafındaki yola baktıktan sonra bir anda ayağa fırlayıverdi:

"Demek hepsi gidiyor. Şu askerler sonuncuları gibi..."

Chandol'un gösterdiği yerde, sırtı çantalı ve eli silahlı asker alayının en sonunda ön camı açık bir cip kuzeye doğru gidiyordu, arkasındaysa ne bir asker ne de bir araç vardı.

Kangho:

"Gaga burunların hepsi bu şekilde çekip giderse biz bir daha Birleşmiş Milletler Ordusu'nu göremeyiz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle..." Chandol mahzun bir yüz ifadesine büründü.

Kurbağa da onun peşi sıra hüzünlendi:

"Biraz üzücü, öyle değil mi?"

"Hepiniz peşimden gelin!" dedi Chandol.

Kangho:

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Askerleri biraz daha takip edelim. Belki de bugünden sonra bir daha asla göremeyeceğiz onları. Peşine düşelim şunların, hadi!"

"Sorun olmaz mı?" dedi Bongi tedirginlikle. "Ben gaga burunlardan hâlâ tırsıyorum."

"Bir şey olmaz. Merak etme. Gidelim."

Kangho tava ekmeğini, Bongi matarayı, diğer çocuklar da er azığı istihkak kutularından iki üç tanesini ellerine aldı ve dört oğlan bu şekilde fasulye tarlalarından geçip at arabası yoluna inerek cipin peşinden gitti. Askerler aracın arkasından gelen çocuklara dönüp de bakmadılar bile.

Birleşmiş Milletler alayı toprak yoldan ilerliyordu. Wolsong'un az ötesinden geçtikleri sırada köylüler evlerinin dışına çıkıp etrafta dolanarak ifadesiz yüzlerle bu manzarayı izliyorlardı ama yola kadar çıkmadılar. Kestane ağaçlı evde ve Dokgamagol'da meydana gelen talihsiz vakaları duydukları için olsa gerekti. O köyün çocuklarından üçü, yolu yarı etmişken Geumsan'lı beş kafadarın lideri Chandol'u fark ettiklerinde bir süre bocaladı, sonra köylerine geri döndü.

ON İKİ

Wolsong'u geçtikten sonra baldırları tutulana kadar askerlerin peşinden yürüdü çocuklar. Neredeyse yarım günlük yürüyüşün sonunda nihayet bir köprü göründü. Soyang Irmağı'nın üst kısımlarını geçen çok uzun ve büyük bir köprüydü bu. Seomyeon'dan gelen Birleşmiş Milletler alayı Pyeong köyü istikametinden gelen bir başka Birleşmiş Milletler alayı ile burada buluşup bir oldu. Sayısız gaga burun, kocaman bir dalga oluşturup Kuzey Kore Irmağı boyunca Yongsan'dan geçip Hwacheon'a doğru sonu görünmeksizin ilerledi.

Dört oğlan ırmağı geçtikten sonra hem acıkmış hem de bacakları ağrıdığından daha fazla yürüyecek dermanları kalmamıştı. Yolun kenarındaki bir kavak ağacının altında yer bulunca etrafına toplaşarak oturdular. Kangho da buraya kadar getirdiği asker erzakı istihkak kutusundan birini açtı. Parmak gibi görünen çok lezzetli etlerin olduğu bir kutuydu. Parmak biçimli eti tava ekmeğiyle birlikte paylaşarak yediler ve geçip giden askerleri zevkle izlediler.

Yolun ortasına araçlar, her iki kenarına da askerler dizildi ve alay kuzeye doğru ilerledi. Kargo, ekipman ve askerlerle dolu yük taşıtları ağır ağır gidiyordu, bir kamyonun arkasında yağlı bezle kapatılmış kocaman bir top da vardı. Ayrı tekerlekleri olan topun uzun namlusu güneş ışığından ötürü muhteşem bir biçimde parlıyordu. Kamyonların çoğunun üstü kapalıydı, soyulmuş gibi her yanı apaçık duran birkaç kamyon da vardı. Kamuflaj bezleriyle kaplı kamyonlar gerçekten caydırıcı görünüyordu. Araç konvoyu-

nun her iki tarafında ilerleyen gaga burunların her adım atışlarında güdük ve hantal görünen botları rap rap tapırdadıkça toprak yollardan toz kalkıyordu.

Chandol, bembeyaz tozlara bulanmış yüzünü göstererek:

"Muhteşem, değil mi?" dedi.

"Evet! Askerler sadece böyle uygun adım yürüdüklerinde çok harika görünüyorlar," dedi Kichun.

Kangho heyecanla:

"Hey! Şuraya bakın, tank geliyor! Hem de gerçek tank!" diye bağırdı. "Üstelik hem makineli top hem de ağır silahlar var. Tekerlekleri değirmen taşı gibi."

Chandol, hayal kırıklığına uğramış bir tonda:

"Hani tanka insan binmiyordu? Hani kendi kendine gidiyordu? Baksanıza üstüne insan binmiş!" dedi.

"Anlaşılan büyüklerin her dediğine inanmamak lazım," diye fikir yürüttü Kangho.

"Ulan Kurbağa! Sen şu tanka binen Birleşmiş Milletler Ordusu'nun askerine bir şeyler söyle bakalım," diyerek üsteledi Chandol. "İngilizce söyle!"

Kichun birden ayağa kalkıp ellerini sallayarak bağırdı:

"*Hello bengko! Bengko! Gibı mi cop cop! Gibı mi cop cop!*"*

"Bunlar az önce söylediklerin değil mi lan? *Cop cop* yenilecek bir şey isterken söylenir demiştin, değil mi? Dilenci gibi sürekli yiyecek şeyler isteme de başka bir şey söyle!"

"*Hello! Bengko, bengko! San nomo beçu! San nomo beçu!*"**

"'*San nomo beçu*' mu? Ulan bu söylediğin Korece değil mi?"

"Değilmiş. Ben de ilkin Korece olduğunu zannetmiştim ama İngilizceymiş. Amcam öyle demişti. Anlamı biraz kötü ama İngilizce İngilizcedir."

---

* "*Hello bengko! Bengko! Give me chop chop!*" (İngilizce): "Merhaba gaga burun! Gaga burun! Bana şapır şupur ver!" *-çev.*

** "*San nomo beçu!*" (Korece): "Dağ başında lahana!" ya da "Dağın ardı lahana!" Savaş zamanında kentteki çocuklar İngilizce *son of a bitch* (onun bunun çocuğu, hergele vb.) ifadesini Korecede aynı seslere karşılık gelen kelimelerle devşirerek telaffuz etmişlerdir. Korece *san nomo beçu* ifadesi fonetik olarak İngilizce *son of a bitch* ifadesiyle eşdeğer seslere sahiptir. *-çev.*

"Neden illa *san nomo beçu*? Böyle bir ifade var mı?"

Bongi, oradan geçen askerlere:

"*San nomo beçu! Kang nomo mu!*"* diye bağırdı.

Kichun da:

"*San nomo beçu! San nomo beçu!*" diye bağırarak ona eşlik etti.

Kangho:

"Bu adamların gözleri belki de mor lahanayı çok sevdikleri için mavi olmuştur, kim bilir..." diye kendince bir sonuca vardı.

Miğferlerinin çene kayışını iyice sıkmış, ürkütücü ama aynı zamanda da gururlu yüz ifadeleriyle, omuzlarına hem sırt çantalarını hem de silahlarını atan askerler sonu gelmez şekilde geçip gittiler, onlarla beraber araçlar da hiç durmadan kuzeye doğru ilerledi.

"Ulan Kurbağa! İngilizce bildiğin bir şeyler varsa sen de söyle bakalım! *San nomo beçu* fena değildi."

Kichun omuzlarını silkerek şöyle bağırdı:

"*Gerari! Gerari!*"**

Bunun üzerine uzaktan yürüyüp giden bir gaga burun aniden zınk diye durdu ve sert bir yüz ifadesiyle Kichun'a dik dik baktı. Kichun ise korkusundan ağzı yarısına kadar açılmış bir vaziyette donup kaldı. Gaga burun, diğer çocuklara da öfkeli gözleriyle bir süre baktıktan sonra arkasını döndü ve akıp giden Birleşmiş Milletler Ordusu'nun dalgasına kendini kaptırıp gitti.

Chandol:

"Anlaşılan *gerari* küfürlü bir laf," dedi. "Böyle giderse Kurbağa yüzünden bu heriflerin hışmına uğrayacağız. Daha çok yolumuz var, evlere gitsek iyi olacak."

Asker alayı hep kuzeye doğru ilerledi; dört oğlan da matarayı, tava ekmeğini ve geri kalan teneke kutuları ellerine alıp Geumsan köyüne gitmek üzere köprüden geçti.

---

* "*San nomo beçu! Kang nomo mu!*" (Korece): "Dağ başında lahana! Irmağın ötesinde turp!" *-çev.*

"*Gerari!*" (Korece; İngilizce *get away, get out of here*): "Defol!" ya da "Çek git buradan!" gibi anlamlara gelmektedir. Korece *gerari* ifadesi fonetik olarak İngilizce *get out of here* ifadesine yakındır. *-çev.*

ON ÜÇ

Manshik ahşap sundurmanın ucuna güçsüz bir şekilde ilişmiş, çitin dışındaki manzaraya boş boş bakıyordu. Derenin karşısındaki pirinç tarlası boyunca uzanan altı çam ağacının iğne yaprakları muhtemelen sonbahar ta içlerine işlediğinden koyu, çamurumsu bir renge dönüşmüştü. Ağaçların alacalı gölgelerinde kalan koyu yeşil patates yaprakları alabildiğine buruşmuştu.

Her an paramparça olup dökülüverecek incecik bir tavanı andıran sonsuz genişlikteki masmavi gökyüzü, derin ve berraktı. Ağzına alsa eriyip gidecek leziz bir tatlıya benzeyen bembeyaz bulutçuklardan birkaçı gökte süzülüyordu. Dere kenarındaki salkım söğütlerin arasında bir kuş cıvıl cıvıl ötüyordu.

"Ana!" diye odadan tarafa dikkatli bir şekilde seslendi Manshik.

Her zaman olduğu gibi kapısı gün boyu kapalı duran iç odadan uzunca bir süre hiçbir yanıt gelmedi.

"Yiyecek hiçbir şey yok."

Bir sürelik sessizlikten sonra Olle takatsiz, zar zor duyulan, alçak bir sesle karşılık verdi:

"Öyle mi?"

Bombalanıp yıkılan kooperatifin ambarından getirdiği pirinçten hâlâ vardı ama mutfakta soya sosu, tuz ve taze sarımsağın dışında sofraya koyulacak başka bir şey olmadığından Manshik birkaç gündür alttan alta endişeleniyordu zaten.

"Dağa çıkıp mantar toplayayım mı?"

Bir sürelik sessizliğin ardından anasının mecalsiz sesi duyuldu:

"Gidebilir misin?"

"Gidebilir miyim de ne demek?"

"Dağa diyorum."

"Dağa neden gidemeyeyim ki?"

Olle bir karşılık vermedi. Manshik tekrar sordu:

"Dağa neden gidemeyeyim?"

"Hiç, öylesine sordum."

Gene uzun bir sessizlik oldu.

"Öğleden sonra gideceğim..." Cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alan Manshik sessizliği bozdu. "Hasat yapılmış tarlalara, dağa gideceğim. Belki yiyecek başka şeyler de bulurum."

Bu kısa konuşmayı takip eden sessizlikten sonra odanın içinden anası şöyle dedi:

"Biraz düşünelim."

Bu net bir talimat değildi. Bir öneri de değildi. Bu sadece ne yapacağını bilmeyen bir kadının kararsızlıklarla dolu endişesini dile getiren bir sözdü. Odanın içi tekrar sessizliğe büründü.

Yapacak bir işi olduğu zaman dağa ya da tarlaya gitmek istiyorsa gidebileceğini, bunun için düşünmeye ne gerek olduğunu anlayamadığı için Manshik'in canı sıkılmıştı. Şimdi ana ile oğulun düşünüp taşınmaları gereken ne olabilirdi ki? Anasıyla ikisi neden her gün sadece böyle eve hapsolmuş bir biçimde yaşamak zorundaydılar? Nasıl bir günah işlemişlerdi ve bunun cezasını ne zamana kadar çekeceklerdi? Şimdiye dek korkup dışarıya çıkmaya niçin cesaret edemediğini bir türlü anlayamıyordu. Kendisinin neden böyle davrandığını aklı almıyordu.

ON DÖRT

Manshik sabah kalkıp avluya çıktı, salkım söğütlerin bulunduğu dere kenarından yoğun bir sisin yükseldiği tarlaları uzunca bir süre izledi. Anası için kahvaltı sofrasını hazırladıktan sonra da avluya çıkıp oturdu ve gene tarlaları seyretti. Öğleden sonra da böyle yaptı.

Sonbaharın kavurucu güneşinin altında daha sabahtan yorgun düşmüşler gibi mehtaplı bir gece kadar sessizleşen tarlalara baktığı sırada uzaklarda birinin olduğu hissine kapılan Manshik bakışlarını kayık iskelesinden tarafa çevirdi. Ceviz ağacının kütüğüne çömelmiş otururken gayriihtiyari ayağa fırlayıverdi. Kayık iskelesinin sarp kıyısından gelen iki yabancı kadının elbiseleri bir hayli açık saçıktı çünkü.

Kayık iskelesi yolundan köye doğru gelen kadınların Seomyeon'da asla görülemeyecek tarzda acayip görünüşleri vardı. Irmağın karşı tarafındaki kasabada bile şimdiye dek böylesine alelacayip elbiseler içinde gezinen bir tek kadın görmemişti.

İyice meraklanan Manshik, iki kadını azıcık da olsa daha iyi görebilmek için dikkatli bir biçimde çite kadar çıktı. Kasabadan gelen bu acayip kadınların ikisi de bir çapa ucu kadar sivri topukları ve burunları olan ayakkabılar giyiyordu. Sadece ayakkabılarıyla değil genel izlenimleriyle de tıpatıp aynı görünen ikizler gibiydiler. Kalçalarını bile zar zor kapatacak kadar kısa olduğu için akça pakça baldırlarını ortaya çıkaran mavi etekleri de hem renk hem de şekil itibarıyla aynıydı. Tavada yağ dökülerek kızartılmış gibi kabarık duran saç şekilleri dahi birbirine benziyordu. Kolları parşömen gibi sarkık, bol bolamat bluzlarının sadece renkleri farklı (birininki kırmızı, ötekininki mordu), boyunlarına doladıkları şeyler, düğmeleri, hatta kırışıklıkları bile tıpkısının aynısıydı.

İki kadın, derenin sola kıvrıldığı çayırların oraya vardığında kestane ağaçlı eve çaktırmadan bakmaya başladı. Manshik bu kadınlarla göz göze gelmekten çekindiği için saklanıp hemencecik yerine oturdu. Hangi sebeptense çitin arkasına çömelen çocuğu kasten görmezlikten gelerek oradan geçip giden kadınlar, değirmenden önceki köprüyü geçtiler ve bolca yıldızpatının açtığı yoldan köyün içlerine doğru yöneldiler. Hiç acele etmeden, alabildiğine telaşsız yürüyorlardı. Tekrar ayağa kalkan Manshik boynunu iyice sündürdüğü yerden, gelenlerin değirmenin önünde durup uzunca bir müddet bir şeyler hesapladıklarını gördü. Kırmızı üstlü kadın, pirinç çuvallarının değirmene bırakıldığı büyük kapıdan girip birini çağırıyor gibiydi. İki kadın bir süre orada bekledikten sonra değirmenin içinde kayboldu.

Manshik meraka kapılmıştı. Kim olduklarını bilmiyordu ama köyde ilk defa gördüğü alelacayip kadınlardı bunlar. Bu acayip kadınlar, Kangho'ların evine niçin gelmişlerdi?

Bir süre geçtikten sonra kadınlar değirmenden çıktı, bu kez de ginkgo ağacının orada, biraz içeride kalan bakkala girdi. Man-

shik giderek daha fazla meraklandığı için derenin karşı tarafını gözetleyerek kadınların bakkaldan çıkmalarını bekledi. Bakkalda ne konuştuklarını bilmese de çok uzunca bir süre oyalanmaları onu hayli şüphelendirmişti. Gergin, fakat dikkatle izlemeye devam etti.

Epeyce bir zaman sonra bakkaldan çıkan iki kadın, geldikleri yolun ters istikametine giderek önce değirmeni, sonra da dereyi geçti ve doğruca kestane ağaçlı eve geldi. Manshik ilkin bunların varlıklı Hwang'ların evlerine geldiklerini sanmıştı, ama kadınlar ne planlamışlarsa hiçbir tereddüt alameti göstermeden iskele yoluna sapıp kestane ağaçlı eve doğru yürüdüler. Avlu kapısının önüne kadar gelen kadınlar anca o zaman durdular.

Mor bluzlu kadın el ederek, çitin üzerinden bakıp duran Manshik'e yanına gelmesini işaret etti. Gözlerini sabitlemiş vaziyette kadınlara bakan Manshik tereddütle arkasına döndü ve odadan tarafa seslendi.

"Ana!"

"Ne var?" Kapısı kapalı iç odadan Olle takatsiz bir sesle karşılık verdi.

"Birileri geldi."

"Kim?"

"Bilmiyorum ama acayip teyzeler."

"Çık da bak!"

Manshik ikircikli bir halde kapıya gitti. Her iki kadının da ellerinde büyük, siyah, kadife cüzdanlar vardı.

Kırmızı bluzlu kadının sol gözü biraz kaymış ve çarpıktı, boyu ise bir hayli uzundu. Karşısındakine bakarken, çenesi hafif düşmüş başını aşağıya eğerek simsiyah boyalı iki gözünü cilveli bir biçimde açıp kapama alışkanlığı var gibiydi. Dudakları korkunç bir kırmızıya boyanmış olan bu kadının boynunda da beyaz bir kolye vardı.

Mor elbiseli olan da tıpkı bir kadın şaman gibi yüzüne ağır bir makyaj yapmıştı. Akça pakça ensesinde iki beni vardı. Değirmi yüzü çekiciydi, ama hem açılı hem de yanlardan basık olan çene-

si inatçı bir hava katıyordu. Gözleri küstahlıkla ışıldasa da gece iyi uyuyamadığından mıdır nedir kan çanağına dönmüştü. Öne doğru çıkmış iri göğüsleri utanmazca "Biz de buradayız!" diyordu. Morlu kadın, çocuğun burnunu eliyle işaret ederek şöyle dedi:

"Sen Manshik olmalısın?"

"Evet," diye yanıtlayan Manshik tereddüt içinde bir adım geri çekildi. "Ama siz kimsiniz?"

Bu soruya hiçbir karşılık vermeyen kadın çaktırmadan evden tarafa bakıp duruyordu.

"Annenle biraz konuşmamız lazım."

Manshik arkasına dönüp şöyle bağırdı.

"Ana! Buraya gelsene!"

Dışarıda konuşulanları kesinlikle oradaki herkesin duymuş olmasına rağmen kısa süreli bir sessizlik oluştu. Hemen ardındansa Olle'nin iç odadan gelen gönülsüz sesi kapalı kapının ardından duyuldu:

"Kim olduklarını bilmiyorum ama içeri buyursunlar."

Manshik avlu kapısını çekip açtı. İki kadın avluda garip garip dikilerek bekledi. Neden sonra odanın kapısı açıldı ve solgun yüzüyle iki kadına bakan Olle göründü. Elbiselerini kabaca düzeltiktikten sonra saçlarını eliyle tarayarak ahşap sundurmaya kadar çıktı ve iki kadına buyurup oturmalarını söyledi.

İki kadın sivri burun ayakkabılarını sundurma taşının üstüne çıkarıp koydu. Sundurmaya çıkıp yerlerine oturur oturmaz morlu kadın hiç tereddütsüz kendini tanıtmaya başladı.

"Benim adım Yongno, bu da Sundok."

Kırmızılı kadın başını eğerek selam verdi. Olle ne demesi gerektiğini bilmediğinden tek kelime etmedi, endişeli bir biçimde duvarın arkasına doğru gidip oturdu. Morlu kadının kendini tanıtma faslı devam ediyordu.

"Ben doğduğumda babam rüyasında ejderha gördüğü için bana bu adı* vermiş. Alnımın yazgısı işte, ejderha olmak şöyle dursun,

* Yongno (Korece): *Yong*, "ejderha" demektir. *Yongno* hece hece çevrildiğinde "ejderha kadın" manasına gelir. *–çev.*

*İmugi** bile olamadım. Arkadaşlarım da bana bir kadına bile benzemediğim için 'piton' lakabını takmışlardı. Görünüşümden ve yaptıklarımdan dolayı bana çamur balığı ya da çamur zıpzıpı denilmesinin daha çok yakışacağını söyleyen çocuklar bile vardı."

Morlu kadının sözlerine sadece kendisi ile yanındaki diğer kadın çekinmeden kıkır kıkır gülüyorlardı. Öyle ki, ilk kez geldikleri bir yabancının evinde olmalarına rağmen utanıp sıkılma denen şeyi bilmiyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Olle, ikircikli bir biçimde şöyle sordu:

"Peki ama, buraya ne sebeple..."

Morlu kadın, yan yan Olle'nin yüzüne baktı.

"Aslında ilkin bilmiyorduk ama..." Tekrar nabız yokladıktan sonra, "Bu köyde bir ev tutalım diye sağda solda soruştururken bakkaldan duyduk," dedi.

"Neyi duydunuz?"

Morlu kadın, konuya girmesi zor olduğundan mıdır bilinmez, kırmızı elbiseli kadına şöyle bir baktıktan sonra tekrar Olle'ye döndü. Yongno'nun ne demek istediğini kolaylıkla tahmin eden Olle'nin yüzü düştü.

Bir kez daha nabız yoklaması yaptıktan sonra morlu kadın hüzünlü bir tonda şöyle dedi:

"Hayat işte."

Bunun üzerine yabancı kadının yüzü gülüverdi.

"Biz de bu nedenle belki birbirimize yardım edersek iyi bir iş olabilir diye düşünerek buraya geldik."

Bu kez Olle, Yongno'nun yüz ifadesini okumaya çalıştı.

"İyi bir iş mi?"

"Başınızdan fena bir olay geçtiğini işittik, bu köyü terk etmeye ne dersiniz?"

Olle bomboş bir yüz ifadesi takındı.

"Terk mi ediyoruz?"

---

* *İmugi* (Korece): Masallarda geçen ve lanetlendiği için asla gerçek bir ejderha olamayan, boynuzsuz ejderha biçimindeki efsanevi yaratığa atıfta bulunuluyor. "Piton" manasına da gelmektedir. *-çev.*

"Evet. Nasıl açıklasam iyi olur bilemiyorum ama burada başına gelen olayı unut gitsin. Yeni bir hayata başla diyorum yani. Başka bir yere, uzaklara taşınıp gidersen, burada başına gelen olayı tamamen unutup hayata yeni bir başlangıç yapman hiç de zor değil. Gittiğin yerdeki insanların, Manshik'in anasının başına geleni bilme ihtimalleri de yok zaten..."

Yongno'nun bu teklifine çocuğun anası pek bir tepki göstermedi. Doğup büyüdüğü ve şimdiye dek yaşadığı bu yeri bir gün terk edebileceği ihtimalini aklının ucundan bile geçirmemişti Olle. Burayı terk ederlerse... Buraları... Geumsan'ı terk edip başka diyarlara giderlerse... O zaman kökünden sökülmüş birer ağaç gibi hemencecik öleceklerini düşündü.

"Ama daha birbirimizi tanımıyoruz bile, bir anda gelip bana bunları niçin söylüyorsunuz?" Olle cansız, solgun eliyle saçlarını düzeltti. "Benim buradan gidip gitmememin sizinle bir ilgisi olabilir mi acaba?"

Morlu Yongno, Olle'nin gözlerinde bir şey arıyormuşçasına kadının yüzündeki ifadeyi enikonu süzdü.

"Eğer Geumsan'ı terk edecek olursan, kestane ağaçlı evi satman gerekir, değil mi?"

Yongno, sözlerine bir süre ara verince Olle de düşüncelere daldı. Derken, Yongno devam etti:

"Ben bu evi satın almak istiyorum."

"Bu evi mi? Niçin?"

"Çok kullanışlı çünkü."

"Ana!" Manshik tavşan kafesinin yanından bir anda seslendi.

"Ne oldu?"

Manshik endişeli bir sesle konuştu:

"Şuraya baksana! Muallim Efendi."

Olle çitin ötesine bakınca, iskele yolunun köşesine dikilmiş, elinde bir orakla kestane ağaçlı evden tarafa bakıp duran ihtiyar Hwang'ı gördü. Kollarının ve paçalarının sıvalı olmasına bakılırsa, tarladan pirinç başağı biçip gelmiş olmalıydı. Olle her zaman-

kinden farklı olarak ihtiyara hiç aldırış etmeden bakışlarını tekrar misafirlerine çevirdi.

"Bu evin size ne faydası olabilir ki?"

Morlu kadın her şeyi dürüstçe anlatmasının iyi mi yoksa kötü mü olacağını hesaplamaya çalışıyor gibiydi, ama bu konuda isteksiz görünüyordu. Yine de bundan böyle niyetini açıkça ortaya dökmesinin mantıklı olacağını düşünüp daha kararlı bir biçimde konuştu:

"Er ya da geç, çok yakında, buralara bir sürü müşteri gelecek," dedi ama ayrıntılardan bahsetmek istemiyormuş gibi ağzını kapattı.

"Ne müşterisi?"

Yabancı kadın daha fazla ayrıntıya girmedi.

"Her neyse canım, senin çocuklarını yanına alıp bu köyü terk etmen yeterli, daha niçin endişeleniyorsun ki?" diye sert bir biçimde çıkışarak devam etti. "Sonrası için kaygılanmana gerek yok. İleride buraya gelecek müşterilerimizle iş yapmak zorunda olduğumuz için bizim bir eve ihtiyacımız var. Etrafa bakınıp sorduk soruşturduk, fakat Geumsan'da kiralanabilecek tek bir odacık bile olmadığını söylüyorlar. İşte bu nedenle de bu evi satın almak istiyoruz. Evin değerini hesaplayıp parasını ziyadesiyle vereceğimiz için hiç endişelenmene gerek yok."

Olle'nin evi satmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Çok ani bir teklifti bu. Üstelik evi sattığı takdirde yabancı kadınların evin ederini fazlasıyla vereceklerini söylemeleri hem tuhaf hem de güven vermediğinden içine kurt düşmüştü. Daha sonra kırmızı elbiseli kadın da araya girdi ve ikili uzunca bir süre kadıncağızı ikna etmeye çalıştı. Fakat Olle evi satarsa çocuklarla nereye gidip nasıl yaşayacakları belirsiz olduğu için bu teklife hazırlıksız yakalanmıştı, büyük bir kafa karışıklığı yaşıyordu ve haliyle bu fikre yanaşmıyordu.

"Satmayacaksan elimizden bir şey gelmez tabii..."

Mor elbiseli Yongno, kadife cüzdanını eline aldığı gibi ayağa kalktı. Olle'nin de misafirlerini yolculamak için yerinden doğrul-

maya yeltendiği sırada çoktan sundurma ayaklık taşına basarak avluya inen Sundok, boynunu çitin ötesine doğru iyice sündürüp Gama köyü tarafına düşen ırmak kenarındaki ücra eve bakarak mor elbiseli Yongno'ya sordu:

"Piton Abla! Şu eve ne dersin?"

Yongno güneşten kamaşan gözlerini kısarak yaklaşık beş yüz metre ötedeki, güneye düşen, saz damlı, ücra eve baktı.

"Bilmem ki... Biraz uzakta gibi, kullanışlı olur mu, nasıl olur bilemiyorum, ama yine de konumu iyi gibi."

Yongno ayaklarını ileri geri hareket ettirerek sivri ayakkabılarını giydikten sonra Olle'ye döndü:

"Orada kim yaşıyor?"

Olle, ahşap sundurmada dizlerinin üstüne dikilerek şöyle dedi:

"Yılan avcısının evi. Yakaladığı yılanları kasabaya götürüp satan bir ihtiyar yaşıyor orada. Önceleri şu ginkgo ağacının önündeki evde yaşıyordu, köylüler şimdiki evin olduğu ücra yere gidip ona bir ev yaparak orada yaşamasını söylediler. Adam da oraya gitti işte. Köylüler, adamın yılanları kendi bahçelerine girer diye korkuyorlardı çünkü..."

"Abla! Gidip bakalım. Denemekten zarar gelmez."

"Aynen öyle. Daha gün batmadı. Sen de kusura bakma artık. Daha sonraları bu civara dükkânı açarsak misafirliğe geliriz."

ON BEŞ

İki yabancı kadının değirmenin köprüsünden geçip sivri topuklu ayakkabılarıyla patika yolda toprağa bata çıka yılan avcısının evine doğru gidişlerini seyreden Olle, giydikleri kırmızı ve mor elbiselerle kadınların kelebeklere benzediğini düşündü. Hiç tereddüt etmeden istedikleri yere uçup giden iki sonbahar kelebeği...

Havalar bozulmaya başladığı için tarlalara soğuk ayazlar çökmüş olmasına rağmen, ıssız ırmağın kıyısından yürüyüp giden iki kadının görüntüsü Olle'nin içini bir hoş ederek rahatlatmıştı.

Gri tonun daha baskın olmaya başladığı mavi-sarı manzaranın içinde hiç durmadan kanat çırparak –aslında pek de uzaklaşmamalarına rağmen– uzaklaşıyormuş gibi görünen iki kadının ardından habire bakıp duran Olle, aniden ahşap sundurmanın ayak taşına bastı, lastik ayakkabılarını giydi ve mutfağa giderek oğluna haber verdi:

"Ben dışarı çıkıp ya mantar toplayacağım ya da yiyecek bir şeyler bulup getireceğim. Sen de Manhee'ye ve eve göz kulak ol."

Olle dumandan dolayı kapkara is olmuş mutfağın toprak duvarına asılı büyük kevgiri aldı ve biraz fasulye biçip çırpma düşüncesiyle arka bahçedeki orağı da kapıp avlu kapısından çıktı. Kocası Kim Efendi ölmeden kısa süre önce zar zor aldıkları, muallimin patates tarlasındaki kulübenin yanında bulunan üçgen biçimli küçücük tarlaya ektiği fasulyelerin kuruduklarını bilse de Olle şimdiye kadar dışarıya çıkmaya cesaret edememişti. Her ne zaman kapıdan dışarıya çıkmaya kalkışsa vazgeçmişti.

Hâlâ huzurlu olmadığı için şimdi de etrafta dolaşan birileri var mı diye iskele yolunu uçtan uca süzüyordu. Uzunca bir aradan sonra evden dışarıya çıktığından bir daha asla içeriye girmek istemiyormuş gibi küt küt atan kalbiyle kevgiri ve orağı sımsıkı kucakladı, derenin çayırlığından atlayıp bir solukta yol ayrımına koştu.

Muallimin evini hızlıca geçip yol ayrımına varan Olle herhangi somut bir sebep olmaksızın korkuyla koşarken birileri onu görecek olsa bu durumun gerçekten hem komik hem de tuhaf olacağını düşünerek endişeleniyordu. Ben ne suç işledim ki pürtelaş koşmak zorundayım diyerek bu haksızlığa isyan eden ruh hali kendisine alttan alta uygunsuz gelmeye başlamıştı.

İsyan etmeye kalkışan yüreğini sakinleştirerek yavaş yavaş yürümeye başladı, ancak hâlâ endişeliydi. Kaç yıldır ilk defa dışarıya çıkıyormuşçasına dış dünya hem rahatsız edici hem de baş döndürücü geliyordu. Belki bundan kaynaklandığı için bacakları da sendeliyordu. Tarlalar, çeltikler, kırlar, saz damlı evler ve diğer bütün manzaralar evin içinden gördüklerinden farklı değildi, ama şu an nedense kendini yabancı bir köye ilk defa ayak basmış gibi hissediyordu.

Gökyüzünün bulutlarla kaplı olduğu, karanlık ve sessiz bir yoldan yürüyen Olle'nin kalbi köprüye vardığında daha şiddetli atmaya başladı. Bir yerlerden hiç beklemediği biri ansızın çıkarsa ne yapacaktı?

Köprünün altından şırıl şırıl su sesleri geliyordu. Tereddütlü adımlarını durduran Olle dört bir yanına bakındıktan sonra köprünün altına indiğinde, köyün içlerinde yaşayan Bongi'nin etrafında kendisini görüp gözeten hiç kimse olmadığından olsa gerek derede çırçıplak yıkandığını gördü. Birinin geldiğini hisseden Bongi, kafasını kaldırdığı anda Manshik'in anasıyla göz göze geldi. Aniden afallayan, korkusundan üç buçuk atan çocukcağız, ipekböceği larvasını andıran küçücük pipisini mantar kadar eliyle kapatıp saklayarak olduğu yerde kalakaldı.

Çocuktan daha çok afallayansa kesinlikle Olle'ydi. Ağlamak üzere olduğundan yüzü seğiren Bongi'yi görür görmez ne yapacağını bilemez halde hemen oradan ayrıldı.

Adımlarını hızlandırıp acele ederken şu çocuğun bile kendisini iğrenç bir böcek ya da baldırına yapışıp kanını emen ürkütücü bir sülük olarak gördüğünü düşündü. Bunun üzerine yolda başka biriyle, köyden, Geumsan'dan herhangi bir kimseyle karşılaşma cesaretini tamamen yitirdi. Hemen aceleyle çekilip gitmesi gerektiğini düşünerek genç akasya ağaçlarının sıralandığı derenin yanındaki pirinç tarlasının karıklarından aşağıya inmeye koyuldu.

Dere boyunca sendeleyerek yürüyen Olle sonunda kulübenin yanındaki fasulye tarlasına vardı, sararmış fasulye saplarından birer tutam biçerek kevgirin içine koydu. Yamaçtan tarafa dikilmiş kabaklardan ikisini ve birkaç da kabak yaprağını kopardıktan sonra, birilerinin gözüne ilişirim korkusuyla alelacele kulübenin etrafından dönüp kavun tarlasının arkasındaki kızılağaç ormanına girdi. Yoldan görünmeyecek kuytu bir gölge bulunca, soluklanmak üzere yumuşak yoncalarla kaplı yere oturdu.

Yağmurla karışık rüzgâr esiyor, yaprakları iştah açıcı görünen turp tarlasının yanındaki kavak ağaçları gürültülü biçimde sallanarak yapraklarını hışır hışır yerlere döküyordu.

Oturduğu yerden köye baktı Olle. Neredeyse tüm yapraklarını döken söğütlerin dalları bembeyaz ağarmıştı. Hwang'ların Kumandan Dağı eteklerindeki çeltiklerinde pirinç hasadı tüm hızıyla devam ediyordu. Irmağın kenarındaki kumlar serindi.

Şatafatlı mor elbise ile kırmızı elbise hiçbir yerde görünmüyordu. İki kadın muhtemelen yılan avcısının evine girmişti. Sapsarı çeltik karıklarının tam ortasında duran çamur zıpzıpı kümeleri gökyüzünü kurşuni bir renge büründürüyordu.

Bongi değirmenin önünden yel yeperek geçti.

ON ALTI

Olle ırmağı geçip gelen yabancılarla görüşünce kısa süreliğine heyecanlanmış olsa da yine karamsarlığa kapıldı. Sonbahar rüzgârlarının soğuğunu omuzlarında hissettiği sırada o malum geceyi bir kez daha düşündü.

'Tecavüze uğradım ha? Ben... Ben tecavüze uğradım ha... Üstelik aynı anda iki kişinin tecavüzüne uğradım... Ya hamile kaldıysam?.. Gaga burunlardan hamile kaldıysam ne yaparım ben?.. Sarı saçlı, mavi gözlü, siyah tenli bir çocuk doğuracak olursam, benim halim nice olur?..'

O gece adamlar sırayla onun üstüne çıkıp yüzüstü şekilde nefes nefese hırlayıp dururken Olle artık sonunun geldiğini, hayatının bittiğini, tam o anın yaşamının en son anı olduğunu ve her şeyin böylece sona ereceğini düşünüyordu. O geceyi düşündüğü şu anda da utanıyor, kirlenen bedeninden ürperdiğini, tiksindiğini hissediyordu. Orakla kestiği sorgum sapıyla kendi karnını deşip hemen şuracıkta ölmek istiyordu.

Manshik'in babasıyla olduğu zaman çok hoşuna giderek yaptığı şey gaga burunlarla birlikteyken neden o denli pis, iğrenç, çirkin gelmişti ki? Olle gerdek gecesi üzerindeki elbiselerini Manshik'in babasının nasıl çıkardığını, neyi nasıl yaptığını hiç mi hiç hatırlamıyordu. Onun yerine canının çok acıdığını ve korktuğunu daha dün gibi hatırlıyordu ama bu acı hemen ardından hoş ve haz veren

bir şeyin geldiği çok kısacık bir acıydı; gaga burunların verdiği acıya hiç mi hiç benzemiyordu.

Olle, Hwang'ların çeltik tarlalarına uzaktan baktı. Dağ yamacı kesilerek yapılan katmanlı pirinç çeltiğinde baba oğul, köylülerden dördüyle birlikte pirinç biçiyorlardı. Altı kişi yan yana dizilmiş, bellerini bükmüş, ellerindeki orakları sallaya sallaya, dut yapraklarını azar azar kemiren ipekböcekleri misali ilerliyor, geçtikleri yerde pirinç başakları devrilerek yerlere dümdüz seriliyordu. Çoktan biçilip kaldırılmış diğer çeltiklerde pirinç balyaları arka arkaya dizilmişti, dere kenarındaki aylak inekler ya otlayarak ya da geviş getirerek çakıl taşlı zemine patır patır sıçıyorlardı. Derenin aşağısından iki kadın bohça sepetlerini başlarının üstüne koymuş, kalçalarını kıvırta kıvırta geliyordu. Bebeğini sırtına alan sağdaki kadın, Hwang'ların tazecik geliniydi.

Görünüşe bakılırsa başlarının üstündeki azık çıkınlarını Hwang'ların tarlasına götürüyorlardı. Eskiden muallimin azıklarını tarlaya götürme işi Olle'nin göreviydi, ama şimdi değil, eskidendi o, çok eskiden...

Bundan böyle her şey eskisinden farklıydı.

Eskidendi... Daha bir ay bile geçmemişti ama eskidendi...

Bir ara söğüt ormanında oldukça şiddetlenen ayazdan ötürü sürükleniyormuşçasına sürüler halinde uçuşan serçeleri uzaktan izleyen Olle, yine Manshik'in babasını, yani kocasını düşündü. Sivrisinekleri kovmak için ateş yaktığı bir yaz akşamı adamcağız avluya çıkıp oturur, patatesli arpa yemeğini iştahla silip süpürünce kestane ağaçlı evin her tarafına bir erkek kokusu sinmiş gibi olurdu.

Reçineli çam ağacından kesilmiş bir parçayı andıran başparmağındaki kısa tırnağı, soya sosu küpünü taşırken kapı menteşesine takılıp düşünce yarısı kırılan ön dişleri, karanlıkta karısının göğüslerini ve bel altını okşayan iri, kaba elleri...

Olle içini hem ısıtıp hem de serinleterek okşayan kocasının kaba ellerinin vücuduna her dokunuşunda uzuvlarının karıncalanışını hiçbir zaman unutamamıştı. Çabuk sinirlenen asabi bir ko-

cası vardı, ama yatağa birlikte girdiklerinde Olle ondan hiç korkmaz, aksine geceleri iple çekerdi.

Kevgir örerek kasabada satan, Dokgamagol'daki sazlık tarlaların sahibi, ellisini geçkin dul kadın, geçen kış bir akşamüzeri donmuş ayaklarını ısıtmak için kestane ağaçlı eve geldiğinde Olle'ye şöyle sormuştu:

"Kış gecelerinde yatağa yalnız girdiğin zaman kocan aklına gelmez mi? Ben bile bu yaşımda yatakta yan tarafım boş olduğu için hep kocamı düşünüyorum, bu gencecik yaşında ne oldu sana böyle?"

Tabii ki o zamanlarda da ve ondan çok öncesinden beri de yatağının bir tarafı boştu ama bugünlerde Olle'nin aklına kocası daha fazla düşer olmuştu. Her ne kadar bedeni kirletildiğinden Manshik'in babasının önüne çıkmaya utanacak olsa da –bilakis bundan kaynaklanıyor da olabilirdi– Olle içi sızlarcasına Manshik'in babasını, yani kocasını özlüyordu.

Az önce gelen kadınlar, evi almak istediklerinde dört bir tarafından utanç akan, acı veren bu yeri Olle'nin terk etme arzusu az da olsa kabarmıştı. Buna rağmen sabredip Geumsan'dan ayrılmak istemeyişi belki de kocasıyla olan tüm hayatının, şimdiye dek yaşadığı kendi mazisinin buralara kök salmış olmasından kaynaklanıyordu.

Olle için kasaba ile Chunseong ilçesinin ötesinde kalan dış dünya, hiç gitmediği için, asla var olmayan bir yerdi. Sadece ilkokula gitmişti; buradaki ırmağın kenarında doğmuş, şimdiye kadar hep burada yaşamıştı. Dolayısıyla Olle için Gama köyü ile Geumsan köyü yaşamın, geçmişin ve geleceğin kaynağıydı.

Acının nesiller boyu sürdüğü söylenirdi, artık tek başına kalan Olle de çocukken dul bir anayla birlikte tek başına büyümüş bir kızdı. Anasıyla babası, Samak Dağı'nın eteklerindeki bir tapınağa kapağı atıp kendilerince iyi bir hayat yaşamışlardı. Fakat Olle'nin babası kentin birinde hem büyük bir inançla Buda'ya tapan hem de dünya işlerine aşırı bir arzuyla kendini kaptıran bir kadın keşişe abayı yakıp da başına binbir türlü bela açınca, karınca kararınca geçinip gittikleri yaşamları bir günde altüst oluvermişti.

Tapınağa çok da uzak olmayan bir dağdaki ıssız ormanda dünya işleriyle uğraşan bir adam ile bir kadın keşiş sıklıkla buluşursa günün birinde kuyruklarını bir yere kıstıracakları aşikârdır. Nitekim bu ikili de, tapınağı haddinden fazla ziyaret ettiği için karısından şüphelenmeye başlayan kadın keşişin kocasının casusluk için gönderdiği oduncuya ormanda anadan üryan birbirlerine kenetlenmiş vaziyette yakalanmıştı. Kadın keşiş, kocasından bir kamyon sopa yiyerek dağdan aşağıya sürüklenerek götürülmüştü. Upāsaka* da Budist rahiplerin tekme tokat hışımlarına uğramış, birkaç gün sonra da sırra kadem basmıştı.

Daha sonraları çıkan dedikodulara göre kadın keşiş ile Upāsaka bir dünya engeli aştıktan sonra tekrar bir araya gelerek Wonju bölgesine kaçmışlar, nihayetinde kocasını elinden kaçıran Olle'nin anası da tapınaktakilerin davranışlarından ve kendi utancından dolayı Gama köyüne taşınarak dağın eteklerinde on yaşındaki kızı Olle'yle beraber derme çatma bir kulübeye yerleşmişti. Bu andan itibaren ikilinin hayatında zorluklar hiç eksik olmamıştı.

Kısa zaman sonra, kendi yaptıkları derme çatma kulübenin bulunduğu dağ eteğindeki toprakların o zamanki kaymakam Hwang'ın mülkiyeti olduğu ortaya çıkmış, kaymakamın rençperi birkaç kez gelerek yaptıkları derme çatma evi yıkacağını söyleyerek onları tehdit edip azarlamıştı. İşte o zamanlar çıkıp gelen rençper de Manshik'in dedesiydi. Olle'nin anası, "Bu evi yıkacaksın da biz nereye yuva kuracağız? Nerede yaşayacağız?" diyerek yerlere atılıp debelenir, kaymakamın oğlu Hwang Seung-gak da rençperin peşinden çıkıp gelirdi. Bir müddet bu şekilde gide gele tartışıp durunca, neticede Geumsan'lı muallim Hwang'lar ile Olle'nin anası birbirlerine yakınlaşıp samimi olmuşlardı. Muallim bütün hikâyeyi başından sonuna kadar dinleyince, içinde bulunduğu zor durumdan dolayı kadına acımış olsa gerek, sonunda Hwang sülalesinin topraklarından küçük bir parçayı çıkarıp icara vererek onların da geçinip gitmelerine vesile olmuştu.

---

* Upāsaka (Sanskritçe): Nirvanaya ulaşmak için aile ocağını terk etmeden Buda'nın müridi olan erkek. *-çev.*

Olle, muallimle ilk tanıştığında henüz on yaşını biraz geçmişti. Yıllar geçip de Olle serpilince onu Kim Efendi ile evlendirip baş göz eden de ihtiyar Hwang Seung-gak'ın ta kendisiydi. Küçük Olle kavurucu güneşin altında çeltikleri ve tarlaları çapalar, yabani otları ayıklar, yakacak odun tükendiğinde dağa gidip odun keserdi; tüm bu işleri yaparken daha on yaşını yeni devirmişti. Yirmi yaşına girdiği sıralarda bir kocası oldu ve sağlam bir aileyle ömründe ilk defa yaşamanın zevkini o gün tattı. Belki de dul anası ortada belirgin bir sebep yokken vücudunun sıskalaşıp kurumasına neden olan bir hastalığa yakalanarak öldüğünde bile kızcağız yaşadığı onca acı deneyim sayesinde ne gelecek günlerle ne de dünyayla ilgili bir endişe duymuştu.

Her ne kadar karanlık, yanık çam iğnesi dumanıyla dolu, dapdar bir evde yaşıyor olsa da, Manshik'in babasıyla birlikte olduğu müddetçe doğal bir biçimde yaşama sevinci eksik olmuyor, bir gün bu zor günlerin de gelip geçeceğini düşündükçe alabildiğine neşe doluyordu.

ON YEDİ

Birkaç yağmur damlası kulübenin otlu çatısına doğru yükselen devasa meşe ağacının koca koca yapraklarının üstüne sanki ağacın nabzını yokluyormuş gibi dökülürken, Olle ayağa kalkarak içinde kabak, fasulye, orak ve kabak yaprakları olan kevgiri aldı.

Yılan avcısının evine giren iki kadının dışarıya çıkıp ırmak kenarından iskeleye doğru ağır aksak yürüdüğü görülüyordu. Sarı ve beyaz güneş şemsiyelerini açmışlar, az öncekinden çok daha yavaş ve sakin yürüyorlardı. Olle onları uzaktan izlerken kulübenin etrafından dolanıp yanlışlıkla kızılağaç ormanından geçen at arabası yoluna saptığı sırada, Wolsong tarafındaki azık dağıtma işlerini bitirmiş, başlarının üstündeki sepetlerle yürüyen Hwang'ların gelini ve değirmenci kadını gördü.

Ne yapacağını şaşırmıştı. Yol ayrımına kadarki mesafe aynı olduğundan, bu hızla devam ederse kesinlikle bu iki kadınla karşılaşacaktı. Fakat karşılaşmak istemiyordu, karşılaşacak olursa ne ya-

pacağını bilemeyeceğinden endişeliydi. Yılan avcısıyla görüşmeye giden iki kadını izlemeye kendini kaptırmasaydı, dört bir tarafına dikkatle bakar ve bu kadınlara denk gelmemenin bir yolunu bulurdu. Gerekirse kulübenin arkasına saklanıp onlar gittikten sonra da yola çıkabilirdi ama heyhat...

Muallimin gelini ile Alık Domuz da Olle'yi uzaktan fark edince bir süre ikirciklendiler. Bir süre bir şeyler konuştuktan sonra tekrar yol ayrımına doğru yavaşça ilerlemeye başladılar. Olle bir anlığına, onlarla karşılaşmak istemiyorsa daha seri davranarak yol ayrımına varması ve hızla iskele yoluna seğirtmesi gerektiğini düşündü, ama iki kadının bakışları üstündeyken önlerinden yürüyüp gitmesinin çok rahatsız edici olacağını fark etti.

Nihayetinde iki kadının önden gitmesini bekleyip bir süre sonra arkalarından yürümeye karar veren Olle adımlarını yavaşlattı. Gel gör ki diğer iki kadın da adımlarını yavaşlatmıştı. Niyetleri belliydi. Bir şeyler söylemek üzere Olle ile karşılaşmak için adımlarını kasıtlı olarak aynı hıza ayarlıyorlardı. Bunun böyle olduğunu bilen Olle de koşar adım kaçıp gidecek değildi.

Tam yol ayrımında karşı karşıya gelen üç kadın, emrivakiyle oraya gelmişler gibi bir süreliğine ikircikliendikten sonra zınk diye durdular. Göz göze gelmesine geldiler ama hiçbiri ağzını açmadı. Olle, 'Kangho'nun anası neyse de muallimin körpecik gelinine bir merhaba desem iyi olur,' diye düşündü. Gelgelelim böyle durumlarda ne diyeceğini bilemediğinden ağzından tek söz çıkmadı. Bari iki kadından birinin herhangi bir şey söylemesini diliyordu içinden. Ne var ki iki kadın da Olle'nin nabzını yoklarcasına bakarak sessiz sedasız dikiliyordu.

Kadınların suratlarına daha fazla bakma cesareti kalmayan Olle bakışlarını iskele yolundan tarafa çevirdi. Güneş şemsiyeli kadınlar kaybolmuş gibiydi, hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Hwang'ın gelini ile Kangho'nun anası, aniden başlarının üstündeki sepetleri sallaya sallaya iskele yolundan tarafa koşmaya başladılar. Kangho'nun anası Alık Domuz kıkırdadı. Olle'yi hor gören, alaycı bir kıkırdayıştı bu.

Oracıkta sap gibi kalan Olle, dalga geçercesine kaçıp giden ikilinin ardından afallamış bir yüz ifadesiyle bakakaldı.

Yağmur çisil çisil yağmaya başlamıştı.

ON SEKİZ

İhtiyar Hwang Seung-gak'ın iki gündür keyfi hiç yerinde değildi. Daha dün sabah hava güzel olduğundan hasadın kolay geçeceğini düşünüp kendini iyi hissediyordu. Ama öğleden sonra aniden çiselemeye başlayan yağmurun, anca yarısına kadar biçip tarlaya serdikleri canım pirinç başaklarını ıslatacağı endişesi yüzünden ihtiyar gece uyuyamamıştı. Gece yarısı yağmur dinmişti ancak bugün şafak vakti gözlerini açan ihtiyar Hwang'ın içi yine rahat değildi. Sabahın köründe çeltik tarlasında bir tur atıp geldikten sonra bile keyifsizliği geçmemişti.

İhtiyar Hwang ellerini ve yüzünü sildiği havluyu duvara çakılmış çiviye astı, misafir odasının kâğıtla kaplı kapısını aralık bırakıp yere oturdu, uzaktaki gri gökyüzünün altında belli belirsiz görünen Samak Dağı'na uzunca bir süre bakıp durdu. Sonbahar yağmurlarından dolayı köyün etrafında dimdik duran ağaçlar üşümüş gibi görünüyordu. Muhtemelen havaların soğuma vakti gelmişti, yakında kırağı düşmeye başlardı...

Sabahleyin ıslak tarlaları ve dağları seyreden ihtiyar endişeli ve keyifsizdi, ama onu bu denli kaygılandıran şey ne dün yağan yağmur ne de tarladan kaldıramadığı hasattı. Kasabadan kulağına gelen haberlere göre Birleşmiş Milletler Ordusu ile Kore Ordusu, Eylül'ün sonunda Doğu Denizi'ndeki otuz sekizinci kuzey enlemini* geçmişti. Gazetede, Birleşmiş Milletler Ordusu otuz sekizinci kuzey enlemini geçecek olursa, Çin'in kuzeydeki Kim İl-song'a**

---

* 38. paralel ya da 38. kuzey enlemi: Kore'nin yakın tarihinde önemli bir yere sahip olan, dünya üzerinde ekvatorun 38 derece kuzeyinde yer alan enlem dairesi. İlk defa 1896 yılında bugünkü iki Kore (Güney Kore ve Kuzey Kore) için ayırıcı bir çizgi olarak kabul edilmiştir. *-çev.*

Kim İl-song (1912-1994): Asıl adı Kim Song-ju'dur. Bugünkü Kuzey Kore'nin kurucu lideridir. *-çev.*

komünist ordusunu göndereceğini Hindistan üzerinden ABD'ye bildirdiğine dair bir yazı da vardı. Bu şekilde birçok ülke bu işe karışmaya kalkarsa, 6.25'in* ilerleyen zamanlarda Büyük Doğu Asya Savaşı gibi, hatta ondan bile büyük ve korkunç bir savaşa dönüşeceği açıkça görülüyordu.

Ne var ki hakikatte ihtiyar Hwang'ın içini daraltıp onu huzursuz eden şey kırk elli kilometre ötede meydana gelen çatışmalar ya da ülkenin kaderinin mevzubahis olduğu savaş ortamı gibi ne idiği belirsiz şeyler de değildi.

Sürekli düşünüp durduğu, dün köye gelen iki acayip kadını ihtiyar Hwang'ın gözü hiç tutmamıştı. Elbiseleri o kadar açık saçıktı ki onları ta uzaktan görmesine rağmen ihtiyarda hiç iyi bir intiba uyandırmamışlardı. İskele yolundan girip köprüyü geçerek değirmene giderlerken pirinç başağı biçen ihtiyar onları görmüş, ne iş yaptıklarını, ne menem kadınlar olduklarını ve alelacayip görünüşleriyle köye niçin geldiklerini bir hayli merak etmişti. Değirmene uğradıktan sonra bakkala gittiklerini de görmüş, bir şeyler planladıklarını sezince de içine yine kurt düşmüştü ihtiyarın. Kadınların Olle'yle görüşmek üzere kestane ağaçlı eve doğru gitmek için geri döndükleri sırada ise daha da huzursuzlanıp endişelenen ihtiyar, pirinç başaklarını biçmeyi bir kenara bırakıp iskele yoluna çıkarak ne olup bittiğini gözlemekten başka çare bulamamıştı.

Gelgelelim kestane ağaçlı eve doğru yürüyen ihtiyar Hwang oraya varınca ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığından adımlarını durdurmak zorunda kalmıştı. Köyün büyüğünün, bir merhaba bile demeden çıkıp gelen bu münasebetsiz, kaba kancıkların yanına damdan düşer gibi gidip ne menem insanlar olduklarını sorması kolay bir iş değildi. Dahası, çitin ötesinde bir anlığına göz göze geldiği Olle'nin de köyün büyüğünü görmezlikten gelerek bakışlarını öteye

6.25 (Korece *Yugio*): Haziran'ın 25'i. Söz konusu savaşa Korelilerce "Kore Savaşı" değil "6.25" denilmekte, "savaş" ifadesi kullanılmamaktadır. Yani "Kore Savaşı" sadece savaşın patlak verdiği tarihle (25 Haziran 1950'de sabaha karşı 03:30'da başlamış, 27 Temmuz 1953'te akşam saat 22:00'de geçici ateşkes antlaşmasının imzalanmasıyla ara verilmiştir; dolayısıyla iki ülke aslında hâlâ savaşta, ihtilaf halindedir) anılmaktadır. *-çev.*

çevirmiş olması ihtiyar Hwang'ı canevinden vurmakla kalmamış, hem mahcup etmiş hem de tiksindirmişti. Yolun orta yerinde münasebetsizce durup onları izlemek de yakışık almayacağı için kendi kendine öfkelenerek geri dönmek zorunda kalmıştı.

Terbiyesizler...

Pirinç tarlasına dönmeden evvel ellerini yıkamak için kuyunun kenarına giden ihtiyar Hwang, azık hazırlamak için gelen Kangho'nun anasını görünce, kadına az önce tuhaf elbiselerle sivri ayakkabılar giymiş kadınların değirmene niçin uğradıklarını sormuştu. Kangho'nun anası da nedenini iyi bilmediğini ama iki kadının kiralamak ya da satın almak için ev aradıklarını söylemişti. Oradan pirinç tarlasına dönen ihtiyar, iki kadının bu kez de yılan avcısının evine doğru gittiğini görünce daha da şüphelenerek tedirgin olmuştu.

Aksi gibi bir de yağmur başlayınca erkenden orağı bırakıp evinin yolunu tutan ihtiyarın merakını yenmesinin tek yolu, oğlu Seokgu'yu gönderip yılan avcısını çağırtmaktı. Muallim, az önceki kadınların adamın evine girip girmediğini sorunca yılan avcısı yaşlı adam, büyük bir cürüm işlemişçesine Seokgu'ya yan yan bakarak evini kadınlara sattığını itiraf etmişti.

"Evi neden satın almak istediklerini sordun mu peki?"

"Elbette sordum."

"Ne dediler?"

"Pek bir şey söylemediler."

"İki kadının ne halt yediklerini ve senin evini niçin satın aldıklarını bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Evet..."

İhtiyar Hwang o güne dek sabredip içinde beslediği öfkenin tamamını bir anda yılan avcısının üzerine kusuvermişti.

"Seni haysiyetsiz hergele! İnsan olan, o kancıkların hal ve hareketlerinden daha ilk bakışta şüphe duyar. Bana hiç danışmadan evini onlara sattın yani, öyle mi? O biçim kancıkların ne iş tuttuklarını bile düşünmedin mi behey ahmak adam! Çabuk git, o kancıkları bul ve neyin nesi, kimin fesi olduklarını öğren! En

ufak bir şeyden şüphelenirsen de paralarını geri ver, evini satmaktan vazgeç!"

Geç vakit ihtiyar Hwang'ı ziyaret edip yılan avcısını gammazlayan Değirmenci Han Efendi'nin söylediklerine göre, işittiği bir dünya azarın ardından resmen kovulan yılan avcısı birkaç saat sonra Kaymakamlığa gitmiş, tapu sicil işlemlerini sorup soruştururken, "Kendi evimi kendi rızamla niçin satamayacakmışım?" diyerek şikâyetçi olmuştu. İhtiyar Hwang'dan yine azar işiteceğini bilmesine rağmen alçaklık konusunda eline kimsenin su dökemeyeceği yılan avcısının şikâyetini açıkça dile getirişine bakılırsa, malum kadınların verdiği para yılan avcısının ömründe ilk defa dokunduğu büyük bir meblağ olmalıydı.

Kadınların sözleşme, peşinat gibi herhangi bir şeye dahi bakmadan evin parasını yılan avcısına tek seferde ödeyip gitmeleri de ihtiyar Hwang'ın içine dert olmuştu. Dün çitin ötesinden çaktırmadan gözlerini kaçıran Olle'nin küstah bakışları da ihtiyarın keyfini kaçırmıştı. Pirinç başaklarını biçerken zamansız çiseleyen yağmur yüzünden de kendini iyi hissetmemişti, hatta torununun ağlayışı bile bugün canını sıkıyordu.

ON DOKUZ

Sabah akşam havalar serinlemeye başlayınca sonbaharın son sıcak güneşini bir nebze daha olsun alabilmek için odanın kapısını ardına kadar açan Olle, kucağına oturttuğu Manhee'ye pirinç bulamacından yedirirken oğlunun yapayalnız haline bakıp durdu. Manshik deminden beri avlu kapısının iç tarafındaki ceviz kütüğüne oturmuş, hiç kıpırdamadan öndeki dağa bakıyordu.

Manshik'in bakışlarını sabitlediği karşıdaki Kumandan Dağı'nın eteklerinde Geumsan'lı çocuklardan dördü, ters dikilmiş süpürgeleri andıran kavak ağaçlarıyla kaplı yokuştan Kartal Kayası'nın altındaki Hwang sülalesinin mezarlıklarına doğru arka arkaya çıkıyordu. Uzaklarda oldukları için yüzleri seçilmiyordu

ama şüphesiz değirmencinin oğlu Kangho, Chandol, Kichun ve küçük Bongi'den başkası değildi bunlar.

Manshik yaz gelip geçmesine rağmen şu çocuklarla gönlünce oynayamamış, dışarıya bile çıkmamıştı. Olle bütün bu olanların sadece kendisinden kaynaklandığını, hayır, lanet olasıca gaga burunlardan kaynaklandığını düşününce, hiçbir suçu yokken durduk yere eve hapsolmuş oğluna için için acıyordu. Oğlunun içler acısı halini her görüşünde dayanamayacak kadar üzülüyor, oğluna yardım edebileceği şuncacık bir şeyi dahi olmadığından kendisini de bir zavallı olarak görüyordu.

Manshik, Olle'nin büyük zorluklar sonucunda doğurduğu biricik, kıymetli oğluydu. Manshik'e hamile kaldığında, ilkin sadece karnı şişmiş, sabah bulantısı gibi bir şey hiç olmamıştı. Hatta öyle ki, kocası hamileliğinde hiçbir zorluk yaşamamasına sevinerek, "Çok zorlu bir hayat yaşadığın için hiç değilse çocuğunu kolaylıkla doğurabilecek gibisin," bile demişti. Gelgelelim doğum zamanı yaklaştıkça Olle birkaç kez nöbet geçirmişti. İlkin bunun bir sara belirtisi olduğunu sanmışlar ve komşulara hiçbir şey diyemeyerek sadece ikisi korkup dehşete kapılmışlardı, ama sara kalıtsal deniyordu, ne onun ne de kocasının ailesinde böylesine kötü bir hastalığa sahip biri vardı, dolayısıyla sara olamazdı. Yine de çocuğu sağ salim doğurması imkânsızdı, ikisi de ciddi iç hastalıkları geçirmişti.

Olle doğumun gerçekleştiği gün ıkınırken de bir nöbet gelmişti. Gözleri bembeyaz olmuş, ağzının içi köpükle dolmuştu. Böyle giderse karısının dilini ısırıp öleceğini düşünen Kim Efendi korkusundan havluyu kaşığa sarıp karısının ağzına koymuş, kasabaya gidip ebeyi çağırmaya vakit bile kalmadığından Manshik'i anasının karnından bizzat çıkarmak zorunda kalmıştı.

Kim Efendi bebeğin göbek bağını mutfak bıçağıyla kesmişti. Bilinçsiz bir biçimde sağa sola koşuşturup sonunda kül sürerek kanamayı durdurduktan sonra oğlunu kazasız belasız kucağına almıştı almasına, ama bu zorlu doğumun ardından Olle iki çocuk düşürmüştü. Bu nedenle de bir daha çocuk sahibi olamayacağını düşünüyordu. Derken sonunda Manhee'yi doğurmuştu.

Olle hamile kaldığında, Kim Efendi hamile kadının birkaç tane sazan balığı yemesi gerektiğini söyleyerek dört gün ardı ardına Bungo Adası'na oltayla avlanmaya gitmiş, neticede kol büyüklüğünde sapsarı iki sazanı sepetine atıp gelmişti. En az iki saat kaynatılınca susam lapası gibi olan bembeyaz et suyu bol biberli olduğundan hem iğrenç görünüyordu hem çok tuzlu geldiğinden kolay içilmiyordu, ama "Acı ilaç derman olur," diye söylenen kocasının o günkü samimiyetine gözyaşı dökecek denli minnettar olduğundan Olle, o mat görünümlü çorbayı geride bir damlasını bile bırakmadan zorla içmişti.

Aslında Kim Efendi çabuk sinirlenen asabi biri olmasına –çok bağırmasına ve sıklıkla öfkesini belli etmesine– rağmen Olle'yi hep el üstünde tutup önemseyen iyi bir kocaydı. Yoksul mu yoksul bir dünyaya gelip sert ve kaba lastik ayakkabılardan başka bir şey giymeyen Olle'nin ince, yumuşak, yeşim renkli lastik ayakkabıları ömründe ilk defa görüşü de evlendikleri yılın ertesi sonbaharında, harmanı kaldırdıktan sonra kocasının kasabanın pazarından alıp hediye etmesi sayesinde mümkün olmuştu. Mavimsi, yeşilimsi, yumuşacık yeni ayakkabıları o kadar güzel ve kıymetliydi ki Olle sadece bir kez giydikten sonra içlerini samanla doldurup bohça yapmış ve odanın bir kenarına saklamıştı canım ayakkabılarını. Bazen çıkarır ve sadece bakardı onlara...

Kim Efendi de karısına, "Sadece dokunup bakma da ayağına giy şu lastik ayakkabıları," diye üstelemezdi. Güzel ayakkabılar ikisi için iyilikleri simgeleyen değerli şeylerdi, kirli ayaklara geçirilerek giyilen sıradan ayakkabılar değildi.

Ne var ki sel felaketinden dolayı hem tarlanın hem de balıkçı kayığının sulara kapılıp gittiği yıl ayakkabılar da evin içine kadar giren ırmak sularına kapılıp bohçayla birlikte kaybolup gitmişti.

Olle'nin ayakkabıları kaybettiği için sürekli yazıklandığını sezen Kim Efendi, bir dahaki sefere eline iyi bir para geçince lastik ayakkabı yerine bir tane güneş şemsiyesi alacağını söylemişti. "Güneş şemsiyesi bir çiftçinin nesine gerek?" dese de Olle içten içe güneş şemsiyesine sahip olmayı arzuladığından, bir yerlerden el-

lerine iyi bir paranın geçeceği günü iple çekmeye başlamıştı. Her ne kadar renginin solmasından ya da yağmurda ıslanmasından çekindiği için güneş şemsiyesini hiç kullanamayacak olsa da sabırsızlıkla o günün gelmesini bekliyordu...

Ne var ki Olle hiçbir zaman hediye bir güneş şemsiyesi alamadı. Çünkü, önce icar tuttukları tarla ile balıkçı kayığı yağış mevsiminde çıkan sele kapılıp gitmiş, sonra da onu tamamıyla çaresiz bırakan Kuzey Kore Irmağı'nın taşkın suları Kim Efendi'yi alıp öteki dünyaya götürmüştü.

Irmağın sularına kapılıp sürüklenen buzağıyı çekip çıkaracağını söyleyerek derhal üstünü çıkaran, halatı boynundan göğsüne çapraz biçimde doladıktan sonra da, "Artık bizim de bir buzağımız olacak. Umarım dişidir," diyerek sırıtan Manshik'in babasının kırık ön dişleri şimdi bile Olle'nin gözlerinin önündeydi. Azgın ırmak sularına atlayan Kim Efendi, buzağının boynuna halatı dolarken bocalayınca ayakları ilmeğe dolanmış, hareket bile edemeden akıntıya kapılarak ölüp gitmişti. Zavallı adamın cesedini daha sonraları yılan avcısı bulmuştu...

Dört çocuk, Kumandan Dağı'ndaki Kartal Kayası'nın ardına doğru gözden kaybolduktan sonra bakışlarını iskele yoluna çeviren Manshik yavaşça ayağa kalktı.

"Ana!"

"Ne oldu?"

"O tuhaf teyzeler yine geliyorlar."

YİRMİ

İhtiyar Hwang, sofradayken içi bir hoş olduğundan gelininden çam fıstığı lapası yapmasını istedi. Lapadan daha yeni almaya başlamıştı ki bulutlar dağıldı, güneş çıktı. İhtiyar geriye kalan pirinç başaklarının biçilmesi, dün biçip tarlaya serdikleri başakların da ters çevrilip kurutulması gerektiğini oğluna söyledi ve orakları hazırlaması talimatını verdi. Fakat tam kapıdan çıkmak üzereyken bir anda zınk diye durdu. Küçük gözlerini daha da kısarak kayık

iskelesinden tarafa dik dik bakan ihtiyar Hwang yere tükürerek şöyle dedi:

"Seokgu! Git, şu kadınları yakalayıp getir!"

Seokgu'nun aceleyle kapıdan çıktığı sırada iskele tarafından gelen üç yabancı kadın, köyün içlerine doğru girmek üzere değirmenin oradaki köprüyü geçmekteydi. Üstlerine başlarına ve yürüyüşlerine bakılırsa, kadınlardan ikisinin dün köye gelip yılan avcısının evini destursuz satın aldıkları için babasını bir hayli öfkelendiren kadınlar oldukları kesindi. Dün ikiyken bugün üç olmuşlardı. Seokgu her neyin alametiyse, büyük ve kasvetli bir şeylerin sürü halinde ırmağı geçip bu tarafa habire yığılmaya başladığı endişesini duyuyordu, sorgusuz sualsiz köprüye doğru koşup değirmenden tarafa giden kadınları durdurdu.

Kadınların kabarık göğüslerinin neredeyse yarısını ifşa eden baş döndürücü elbiseleri ile dağınık saç şekillerini gören Seokgu birazcık tırssa da yan yan bakarak ne menem şeyler olduklarını anlamaya çalıştı ve kekeleyerek şöyle dedi:

"Ba-bam si-zin-le gö-rüş-mek is-ti-yor."

Gözlerinin kenarlarını simsiyah, dudaklarını ise kıpkırmızı boyamış üç kadın, arsız, küstah yüz ifadeleri ve hınzır bakışları ile birbirlerine baktılar. İçlerinde en uzun boylu ve yırtıcı görünen kadın parşömen gibi sarkan uzun kollu, hurma rengindeki ceketinin önünü ilikleyip akça pakça göğüslerini hafiften kapatır gibi yaparak öne çıktı. Çenesi bir hayli sarkık olan at yüzlü kadının alnının orta yerinde çirkefin teki olduğu net bir biçimde yazıyordu. Ne var ki görünüşünün ya da elbiselerinin verdiği izlenimin aksine nazik bir sesle şöyle dedi kadın:

"Saygıdeğer babanız kim oluyor ki bizimle görüşmek istiyor?"

Seokgu neyi nasıl açıklayacağını bilemediği için kuyunun kenarındaki pavlonya ağacının altında ellerini arkasına atmış bir vaziyette dikilen babasını eliyle işaret etmekle yetindi.

Üç kadın bakışlarını aynı anda çevirdi, ama alakalarını ve tepkilerini celbeden şey ak sakallı ihtiyar Hwang değil, onun arkasında tüm ihtişamıyla duran kiremit çatılı evdi.

"Vay anam vay! Şuna bakın be!" Değirmi yüzlü, parmakları dolgun, ufak tefek kadın parmağıyla göstererek bağırdı. Bu kadının giydiği sarı bluzun kol kısmı olmadığından kollarını havaya her kaldırışında utanç ve tiksinti veren koltuk altı kılları simsiyah görünüyordu.

"Konak yavrusu dedikleri bu olsa gerek!"

"Buraya gelene kadar bu evi niçin göremedik?" Kulak memesinin birinde altın küpe takılı sıska kadındı bu kez konuşan. Beyaz pantolonunun altına beyaz ayakkabılar giymiş, dişlek ve uzun saçlı olan bu kadın, başkalarının işlerine burnunu sokmayı seven, hafifmeşrep biri gibi görünüyordu.

"Madem bizi davet etmişler, hadi hep birlikte gidip eve bari bakalım abla!"

Yuvarlak suratlı ilk kadın:

"Siz önden buyurun lütfen," dedi Seokgu'ya.

Kuyunun kenarına doğru giderlerken tombul kadın bir yılan gibi sinsice Seokgu'nun yanı başına sokuluverdi ve iç gıcıklayıcı ses tonuyla sordu:

"Evinizin büyük oluşuna bakılırsa buralarda uzun zamandır yaşıyor olmalısınız beyzadem?"

Seokgu ikircikli bir biçimde cevap verdi:

"Eee-vet."

"Durumunuz gayet iyi gibi, bize bir konuda yardım etmeye ne dersiniz?"

Seokgu, ömründe ilk defa gördüğü bir kadının senli benli konuşarak ne maksatla böyle şeyler söylediğini hem anlamadığından hem de sormaya cesaret edemediğinden kadına hiçbir karşılık vermedi. Bunun üzerine bu kez de çirkef görünümlü, uzun bacaklı kadın araya girdi.

"Bizim Piton Abla dün buralardan bir ev satın almış, bildiğiniz kiralanabilecek ya da satın alınabilecek başka bir ev var mı bu civarlarda?"

Seokgu kadınların hiçbir şeyden sakınmadan, açıkça, dedikodu tarzlarını ayıp saydığından evin önüne varıncaya dek ağzını açmadı.

Peşinden gelerek Seokgu'nun anlayamadığı, kulağa tuhaf gelen askerî terimler kullanarak şakalaşan üç kadının konuşma biçimleri ve tavırları ardan uzak, utanç vericiydi. Hatta her biri birer erkek gibi düpedüz kaba saba görünüyordu. Bu kadınlarla birlikte yaşayan erkeklerin nerelerde ne iş yaptıklarını Seokgu'nun bilme ihtimali olmadığından, kendi aralarında sağda solda bu biçim dolaşıp asileşmeleri olağandışı geliyordu. Bununla da kalmayıp yabancı bir köye çat kapı gelip rastgele ev ararayan bu bigâne kadınlar eve bir dünya para veriyorlardı. Bu paraları ne iş tutarak kazandıkları müphemdi. Her şeyleriyle şüphe uyandırıyorlardı.

İhtiyar Hwang Seung-gak da, üç kadına dair izlenimi çoktandır iyi olmadığından, Seokgu'yla beraber kuyunun kenarına gelen bu kadınlara selam vermek bir tarafa dursun, hiç çekinmeden şöyle sordu:

"Ne iş yapıyorsunuz ve köyümüze niçin geldiniz?"

Kadınlar damdan düşercesine aldıkları soru karşısında bir müddet ne diyeceklerini bilemediler. Neden sonra değirmi suratlı kadın bir adım ileriye çıktı ve yüzüne gücenmiş gibi bir ciddiyet takınıp yanıtladı:

"Bir ev bulmak için buraya geldik."

"Evi ne yapacaksınız?"

Tam bu esnada kadınların keyfi gerçekten kaçtı, hoşnutsuzluklarını yüzlerinde apaçık belli ederek çenelerini kapadılar.

"Dün de size benzer iki kadının gelip aha şu evi satın aldığını söylediler, siz ne iş yapıyorsunuz ki köyümüze kadar çat kapı gelip ev alacağız diyerek ortalığı karıştırıyorsunuz? Bayram değil seyran değil, aniden niçin Geumsan köyüyle ilgilendiğinizi benim mutlaka bilmem lazım."

Bu defa kulak memesinde altın küpe takılı olan kadın cesurca karşılık verdi:

"Burada yaşamak için bir eve ihtiyacımız var. Burada ne kadar duracağımızı henüz kestiremiyoruz, ama en azından üç dört ay kalmamız gerekecek gibi. Bundan daha uzun bir müddet burada oturmamız da gerekebilir, kim bilir."

Bu türden bir açıklamayla ikna olamayacağını ifade eden ihtiyar sonuna kadar inat etti ve daha fazla açıklama yapmalarını bekledi. Küpeli kadın bir anlık tereddütten sonra sözlerini sürdürdü:

"İleride Seomyeon bölgesindeki işlerin birkaç ay kadar çok iyi olacağını öngörüyoruz. Bu yüzden biz de buraya yerleşip biraz para kazanmak istiyoruz. Bu açıklama yeterli mi?"

"Böyle bir köyde durduk yere nasıl iyi bir iş olabilir ki?" Durumu anlamakta zorluk çeken ve gitgide kafası karışan Seokgu araya girdi. "Görünüşe bakılırsa tarımla uğraşan kadınlara hiç benzemiyorsunuz. Burada nasıl bir iş yapıp para kazanacaksınız? Siz ne tür işler yaparsınız?"

Üç kadın, gülseler mi ağlasalar mı kızsalar mı bilemediklerinden, şaşkına dönmüş yüz ifadeleriyle Seokgu'ya bir müddet dik dik baktılar. Sonunda uzun bacaklı kadın alaycı bir tonda şöyle dedi:

"Bunu gerçekten bilmediğin için mi soruyorsun? Yoksa bizimle dalga mı geçiyorsun?"

"Öhö! Öhö!" Öfkelenen ihtiyar Hwang ses tonunu değiştirerek yanıtladı. "Bir erkek size soru soruyorsa hemen edebinizle cevap vermelisiniz. Bir kadın nasıl olur da her şeye soruyla karşılık verebilir? Neden bu kadar çok konuşuyorsunuz siz?"

Yuvarlak suratlı kadın ihtiyara bir müddet sert sert baktı ve yüzündeki ifadeyi şuncacık bile değiştirmeden pat diye şöyle dedi:

"Biz fahişeyiz."

İhtiyar ile Seokgu cin çarpmışa döndüler ve kulaklarının yanlış işittiğini zannederek sersemlediler.

"Ne?" dedi ihtiyar.

"Fahişeyiz, fahişe! Mektepli diliyle hayat kadını, kaldırım çiçeği veya kaldırım yosması da derler." İlk kadın, ihtiyardan bütün hıncını alırcasına hiç sakınmadan taşı gediğine koyuverdi. "Para veren herhangi bir erkeğin becerebileceği kadınlarız yani. Hakkımızda bilmek istediğin daha fazla bir şey var mı canikom?"

İhtiyar dumura uğramıştı, diyecek bir söz bulamıyordu. Zar zor çabalayarak soluklandı ve sakinleşerek sordu:

"Yani burada ev tutup köydeki erkek kısmına bedeninizi satacaksınız, öyle mi?"

Üç kadın aynı anda kahkahayı patlattı.

"Komik olan nedir?"

"Güldüğümüz için kusura bakma, muhterem..." Değirmi suratlı kadın, ihtiyar Hwang'ın saf ve masumane sözlerini duyduktan sonra asabiyeti geçtiğinden olsa gerek, nispeten kibar bir tebessüm takındı. "Anlaşılan pek bir şey bilmiyor gibisiniz. Bizler Yanki fahişesiyiz,* sadece onlara fahişelik ediyoruz. Yankilere..."

"Yankilere mi?"

"Evet. Yankilere... Yakında Amerikan birlikleri buraya gelecek. Bu yüzden bir an önce buralarda yerimizi almak istiyoruz..."

"Amerikan birlikleri mi? Amerikan birlikleri buraya mı geliyormuş?"

"Evet. Bu yüzden ancak ve ancak yerimizi bir an önce alırsak..."

"Yani sizler bizim köyde yabancı heriflerle aşna fişne edip para kazanmak için ev arıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle. Sizin gibi bir muhterem sayesinde köyünüz de çok yakında kent gibi hareketlenecek ve değişecektir. Herkes paraya daha fazla dokunacaktır yani. Savaş zamanı askerlere ne kadar yakın durulursa o kadar iyi bir hayat sürülür çünkü. Geçim endişesi de kalmaz. Amerikan birliklerinin buralara kadar gelecek olması ne güzel bir şey, bulunmaz nimet, öyle değil mi?"

İhtiyar Hwang uzunca bir süre kalakaldı ve dikildiği yerden aval aval baktı durdu. Bir süreliğine ortalığı karıştıran gaga burunlar çekip gidince içi az da olsa rahatlamıştı. Fakat aynı sorun şimdi yine patlak vermişti. Amerikan birliklerinin gelmesi nasıl iyi bir şey olabilirdi ki? Ayrıca... Hayır, gaga burunların buraya tekrar üşüşecek olmalarını düşünmek bile insanı dumura uğratırken, bir de bunun üstüne kara sinekleri andıran bu hafifmeşrep kadınların köye tebelleş olması buranın bir kerhaneye dönüştürülmek istenmesinin alametleri olabilir miydi?

---

* Yanki fahişesi (Korece *Yanggongcu*, *Yanggalbo* ya da *Yangbuin*): Eskiden sadece Amerikan askerlerine fahişelik eden Koreli hayat kadınları için kullanılan argo ifade. *-çev.*

"Höst be! Ağır olun biraz! Burası Dingo'nun ahırı değil!.. Seokgu! Tez elden bu kadınları iskelenin oraya götür. Oradan da yallah karşı tarafa postala ve çabucak geri gel!"

İhtiyar Hwang bir hışımla yere tükürdü ve evine girdi.

YİRMİ BİR

İhtiyar Hwang'dan bir dünya fırça yiyen üç kadın, köyü elbette kuzu kuzu terk etmedi.

"Sen kimsin de köyden bizi kovuyorsun ha? Bu köye senin rızanla mı girip çıkacağız? Köyün tapusu sana mı ait?" diyerek bar bar bağırıp çığlıklar atan kadınlar, iskeleye kadar Seokgu tarafından âdeta sürüklenircesine kovulduktan sonra köyden tarafa sunturlu küfürler savurup, kâh edep yerlerini ifşa ederek kâh el hareketleri yaparak nihayetinde kayığa binip ırmağın ötesine geçtiler.

İhtiyar Hwang, tarlaya tekrar gitmeden evvel yılan avcısını çağırtıp ahşap sundurmaya oturttu.

"Senin evini satın alan kadınların dünyanın en kötü kadınları olduğunu öğrendim. Bir dahaki sefere gelirlerse paralarını geri ver, evini satma," diye kati bir biçimde adama tembihledi. Sonra köy muhtarı Bae Efendi'yi çağırtıp kasabadan bu tarafa yine alelacayip kadınlar gelir de ev satın alacaklarını falan söylerlerse bütün köylülere evlerini kesinlikle satmamaları talimatını iletmesini emretti. Son olarak da Kangho'nun babasına akşamleyin kasabaya gidip Amerikan askerlerinin Geumsan'a gelecekleri haberinin aslı astarı olup olmadığını öğrenmesi talimatını verdi.

Kendilerini "Yanki fahişeleri" olarak tanıtan kadınların söyledikleri doğruydu. Bu türden kadınların işi gücü, yabancı ülke birlikleri nereye giderse peşlerinden takip ederek bedenlerini onlara satmaktı. Dolayısıyla bir birliğin nereden nereye gideceğini önceden iyi biliyorlardı. Değirmenci Han Efendi'nin kasabaya gidip sağda solda duyduğu kadarıyla Hongcheon bölgesi yakınlarında konuşlanmış Amerikan askerî ikmal birliği yakında Orta Ada'ya geçmeyi planlıyormuş, bu yüzden de kulağı delik, hafif-

meşrep kadınlar, buralara önceden gelip bir yer kapma telaşındaymış.

Henüz bir iki gün geçmişti ki ev kiralamak ya da satın almak istediklerini söyleyen kadınlar bu tarafa daha sık gelip gider olmuşlardı, ama bırakalım Geumsan'ı, herhangi bir köyde bir göz odacık bile kiralamaları mümkün değildi. Kadınlar, yıkık dökük bir göz odaya bile bir dünya parayı peşinen ödemeyi teklif etmişlerse bile ihtiyar Hwang'dan çekinen ve azarlanmaktan kaçınan köylülerden hiçbiri teklifi kabul etmemişti. Zaten evini satıp başka bir diyara gitme cesaretini gösterecek kimse de yoktu. Çünkü savaş kapıdaydı, kentliler bile ücra köylere kaçmak için fırsat kolluyorlardı, köylülerin memleketlerini terk edip yabancı diyarlara gitmeye kalkışmamaları elbette akıl kârıydı.

İhtiyar Hwang yüzünden Geumsan köyünün bütün kapıları sımsıkı kapanınca ev bulamayan kadınlar da konum olarak daha kötü ve daha pahalı olmasına rağmen kasabanın sağında solunda dolaşıp kendilerine başka uygun yerler buldular ve yabancı askerî birliklerin bugün yarın gelmesini beklemeye başladılar.

III. BÖLÜM

Teksas Kasabası

Yongno'nun ısrarlı akıl çelme çabaları bir vakit sonra meyvesini vermiş ve Olle beklenti içerisine girmeye başlamıştı. İçten içe Yongno'dan bir şeyler bekliyordu. Belki de iki kadının kestane ağaçlı evi satın almak için geldiği ilk günden bu yana kurtuluşun loş ışığını onlarda görüyordu. Ayrıca, Teksas kasabasında olup biten akılalmaz hikâyeyi anlatırken de, kendi başına hayal ve tahmin bile edemeyeceği dünyaları gösteren bir rehber olarak görmüştü Yongno'yu. Hatta kendi hayatını kendisinden bile daha iyi ve net görebilen, kendisini akla gelmeyecek gizemli bir diyara götürmek için uzak mı uzak yerlerden gönderilmiş bir kurtarıcı olabileceğini bile düşünmüştü onun.

BİR

Irmağın öte yanından Geumsan köyüne sıçrayan savaş, köylü oğlan çocukları için her bakımdan Kumandan Dağı'nı keşfetme macerasından bile daha eğlenceli bir oyundu. Savaşın her bir günü hem eğlenceliydi hem de yeni şeylerin görüldüğü bir seyirlikti.

Savaş patlak verip de okulun kapanmasından sonra çocukların bir anda büyüklerinkine benzemeye başlayan dünyaları türlü türlü ilginç ve tuhaf olaylarla dolup taşıyordu. Dalgıçböceği, danaburnu yakalamak için koşuşturdukları, çelik çomak veya püsküllü top sektirmece oynadıkları günler geride kalmıştı artık.

"Büyükler savaş yüzünden giderek daha çok endişeleniyor gibi. Ama ben savaşı seviyorum."

"Keşke savaş sonsuza dek bitmese, öyle değil mi?"

Geumsan'lı çocuklar günbegün artan eğlenceli oyunlar karşısında heyecanlanmadan edemiyordu. Yanki birliklerinin Orta Ada'ya gelip konuşlanacağı söylentisini duyduktan sonra daha fazla yeni oyunun ortaya çıkacağı beklentisiyle heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Bu yüzden, Bebek Kumandan'a ait gümüş aygırın gömüldüğü efsanevi mezarı Orta Ada'da aramak yerine gaga burunların komutanının geleceği günü dört gözle bekler olmuşlardı.

"Atı bile toprağa gömüldüğüne göre Bebek Kumandan da çoktan ölüp gömülmüştür. Belki de bu yüzden gümüş aygıra binen Kumandan geri dönmemiştir."

"Ama Komutan Megado gelir. Birleşmiş Milletler askerleri gelirse o da gelir."

Gaga burunlar geldikten sonra da gümüş aygıra binmiş Komutan Megado bir türlü ortaya çıkmayınca çocuklar hayal kırıklığına uğramışlardı, ama pek de umursamadılar doğrusu. Ortada komutan momutan olmasa bile seyirlik bir dünya şey vardı çünkü.

Chandol, Kichun, Kangho ve Bongi, her gün Kuzey Kore Irmağı'nı geçip Orta Ada'ya giderek askerlerin kamp kurmalarını izliyorlardı. Bazı günler sabahtan akşam hava kararıncaya kadar gaga burunları izleyerek gün boyu ıssız adada dolaşıyor, adım atmadık yer bırakmıyorlardı.

Orta Ada, sel bastığı zaman toprağın büyük çoğunluğu sular altında kaldığından ekip biçmesi zor bir yerdi, bu yüzden de insanların yaşamadığı ıssız bir adaydı. Çocuklar savaşın çok öncesinden beri burayı "define adası" olarak adlandırıyorlar, sazlık alanı serçe yuvası ya da su kuşu yumurtası bulmak için macera ve keşif üssü olarak kullanıyorlardı. Ne var ki, Orta Ada artık ıssız bir ada değildi, yabancı askerlerin yığılmasıyla beraber kurulan yeni bir kasaba olmuştu.

Hongcheon bölgesinden lojistik birim ana üssünün bu tarafa nakledilmesinden önce, mühendislik müfrezesi kocaman bir araca

her türden tuhaf şekilli demir yığınlarını doldurup buraya getirdi ve Soyang Irmağı'na yüzen bir köprü yapıp Orta Ada'daki kayık iskelesi ile kasabadaki ırmak yolu arasındaki mesafeyi yürüyerek geçilecek şekilde birleştirdi. Sonra, bir şafak vakti düzinelerce askerî kamyon geldi ve kasalarında yüklü *kotceng-i** askerleri her bir yana boşalttı.

"Gaga burunlar bin kişiyi geçmiştir. Sürekli böyle gelmeye devam ederlerse ada aşırı ağırlıktan batabilir."

"Bunlar öncü kuvvetler. Amcam dedi ki, kamplar kurulduktan sonra daha fazla gaga burun gelecekmiş."

Chuncheon üzerinden Orta Ada'ya gelen gaga burunlar, siyahisi beyazı karışık, belden yukarı üstlerini çıkardıktan sonra boyunlarında parlayan ikişer adet künyeyle ortalıkta gezinerek kâh sağı solu kazıp drenaj kanalları açtılar, kâh dört bir tarafa çadırlar kurdular.

"Kangho! Şu gaga burunların boyunlarında asılı duran metal parça ne ki?"

"Biliyorum ben onu, biliyorum. Amcam dedi ki, o şeyler her askerin numarasıymış, asker numarası. Askerlerin kafa kâğıdı gibi bir şey yani."

Adada önce kumların ve azgın yabani otların arasındaki kontrplak sandıklar sağa sola koyularak istiflendi. Ardından, sular yükseldiğinde bile batmayacak en yüksek noktayı seçip karargâhı diken askerler, muhteşem biçimde kışlanın etrafını çevreleyen dikenli tel örgüler çektiler. Dikenli tel örgülerin dışı boyunca yarım ay gibi birkaç sıra teneke kutu görünümlü binayı da ayağa diktikten sonra, etrafını bir kez daha dikenli tellerle çevirdiler.

İşler bununla da kalmadı. Metalden tekerlekleri olan ve çok büyük sabanları andıran tank gibi korkunç görünümlü araçlar geldi ve kışlanın etrafındaki zemini kürüyüp düz bir şekilde sıkılaştırdıktan sonra delikli demir levhalar döşeyerek araba yolu bile yaptılar. Dolambaçlı bir biçimde açılan demir levhalı yoldan sürekli

* *Kotceng-i* (Korece): "Karga burun" manasına gelmektedir. Tıpkı "koca burun" ve "gaga burun" gibi, Korelilerin Batılı insanlar için kullandıkları argo bir ifadedir. *–çev.*

yanında büyük bir balta taşıyan cip ve demirden yapılma sandıklar taşıyan yük taşıtları geçiyordu.

"Dünyadaki her türden araç buraya toplanmış. Bu makineleri kim yapıyor ki?"

Çocuklar gittikçe daha da cesaretlenerek gaga burunların aralarında bile dolaştılar ama hiç kimse onlara ne engel oldu ne de onları yakalamaya çalıştı.

Yüreklenen Kichun ile Chandol, iyi görünen Yankileri seçip onların peşinde dolanıyor, onlarla Birleşmiş Milletler diliyle sohbet edip asker erzakı istihkak kutularından ne verirlerse otlanıyorlardı.

"Hey! Gibı mi cop cop! Gibı mi cop cop!"

İKİ

Her günleri bir kutlama havasında eğlenceli, şen şakrak geçen çocukların aksine, gaga burunların Orta Ada'ya vardıkları ilk günden beri köydeki büyükler keyifsizdiler, alabildiğine gergindiler, diken üstünde oturuyorlardı. Kadınlar güneş battıktan sonra gaga burunların ırmağın bu tarafına geçerek kendilerine tecavüz etmelerinden korktukları için ya sığınaklara saklanıyorlar ya da tarlalara kaçıyorlardı. İlk gün hiçbir şey olmadı.

Ertesi günü de sağ salim atlattılar.

Üçüncü gün mahalledeki erkekler öfkeli bir biçimde teker teker fikirlerini beyan etmeye başladılar. Ne var ki öfkelerini çıkarabilecekleri belli bir kimse olmadığından sadece kızgınlıklarını dile getirip birbirlerine şikâyette bulunuyorlardı.

"Bu Yanki birlikleri ya uzun zaman daha Orta Ada'da kalmaya devam ederse... Kadınlarımız böyle her gece dışarılarda saklanamazlar ki! Bu daha ne zamana kadar sürecek böyle?"

"Yakında kış kapıya dayanacak, belki o zaman her şey daha iyi olur."

"Hava çoktan dona çekmeye başladı bile. Bir önlem almamız gerekiyor."

Yoldan geçenlerden bu türden sözleri sıklıkla duymaya başlayan ihtiyar Hwang'ın bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu yüzden o da Geumsan ve Hyeonam köylerinin muhtarları ile Kangho'nun babasını çağırtıp birtakım talimatlar verdi.

"Bugünlerde havalar bir hayli soğudu, bundan böyle kadınlar evde uyusunlar. Erkekler gruplara ayrılıp iskele tarafındaki ırmak kıyısına çıkarak sabaha dek gaga burunların bu tarafa geçip geçmeyeceklerini gözlesin."

Şans eseri bu defa gelen gaga burunlar farklı bir ırktan olacaklar ki içlerinden hiçbiri Seomyeon bölgesinde görülmedi, dikenli tel örgülerin içinde ha gayret bir kasaba inşa etmekle uğraşıyorlardı.

Askerlerin kamp kurma işini neredeyse bitirdikleri bir gün, çocuklar askerî kampın kasabadan tarafa açılan ana kapısının önüne gittiler. İki nöbetçinin dikildiği kapı girişine upuzun bir demir kazık çakılmış, kazığın tepesine de ahşaptan yapılma büyük bir tabela asılmıştı. Onun üzerine de gaga burunların diliyle "OMAHA" yazılmıştı. Kampın adıydı bu. İngilizce yazının hemen altına ise ilkokul birinci sınıfa giden bir çocuğun yazısını andıran özensiz harflerle Korecesi yazıyordu.

Chandol:

"Omaha mı? Omaha da ne? Bilen var mı?" diye sordu.

Hiçbiri karşılık vermedi.

"Ulan Kurbağa, sen de mi bilmiyorsun?"

Kichun dahi bilmediğini söyledi.

"Anlaşılan amcan olacak adam bunu sana öğretmemiş."

Nihayet birkaç gün sonra Omaha'nın Amerika'daki bir şehrin adı olduğunu öğrenen kişi elbette Kichun'un amcasıydı. Böylece Kichun zor da olsa itibarını geri kazanmıştı.

Orta Ada'ya dikilen tek tabela "OMAHA" tabelası değildi. Omaha'nın ana kapısından Seomyeon'a doğru döndükten sonra karşılaşılan kumlu yokuşun alt tarafındaki geniş otluk alanda, hem Korece hem de İngilizce yazılmış "TEXAS TOWN"* tabelası bulunan bir yer daha peyda olmuştu. Teksas kasabası, yabancı

* *Texas town* (İngilizce): Teksas kasabası. -*çev.*

askerler tarafından değil de bir yerlerden gürültü patırtıyla toplaşıp gelen, koyu renkli askerî üniformalar ya da başka türden eski püskü tulumlar giymiş Koreli onlarca işçi tarafından birkaç gün içinde kaşla göz arasında kurulmuştu.

Teksas kasabasındaki düzinelerce evin her biri birleşik mutfaklı tek odacıktan ibaret ve oldukça biçimsizdi. Bunlar kabaca çatılmış kereste ve kalaslardan duvarları olan, teneke ve kontrplak çatıyla örtülmüş barakalardı. Hatta yağmur suları sızmasın diye üzerlerine bir parça çadır ya da muşamba bile geçirilmişti. Maddi imkânları kısıtlı olan evlerde, askerî erzak istihkak kutuları kesilip birbirlerine tutturularak yapılmış geniş teneke parçaların kalas ya da karton kutuların arasına yama biçiminde sokuşturulmasıyla rüzgâra ve yağmura karşı önlem alınmıştı.

Herhangi bir yere gelişigüzel dikilen barakalar nizamlı bir görünüme kavuşunca, ev satın almak için Geumsan'a gelen üstleri başları alelacayip kadınlar ellerinde kabarık valizleriyle kasabadan buraya birer ikişer yığılmaya başladılar.

"Şu kadınların ne olduklarını biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz tabii. Yanki fahişeleri."

"Kasabadaki büyükler bunlara 'kaltak' da diyorlar."

Omaha ve Teksas kasabalarının neredeyse tamamen kurulup bittiği günün gecesi, lojistik karargâhının dikenli tel örgülerinin iç kısmında bir yerlerden motor hırıltısını andıran gürültülü sesler duyuldu. Dikenli tel örgüler boyunca dikilmiş düzinelerce direğin üzerinde asılı duran lambalara elektrik gelmişti.

Ertesi gece de "Yanki fahişeleri kasabası" olarak da anılan Teksas kasabasına elektrik geldi. Barakalardan her gece garip, gürültüyle çalan Batı müzikleri duyuluyordu.

ÜÇ

Omaha ve Teksas kasabalarının ıssız adada peyda olmaya başladıkları sıralarda, yılan avcısının evini satın alan iki kadın da Geumsan'da yeniden görünür olmuştu.

İhtiyar Hwang, kötü kadınların ev satın alma maksatlarını açıkça anladıktan sonra en az iki defa yılan avcısını karşısına dikmiş, "Bu mendebur kadınlara evini asla verme!" diye tembihleyip azarlamıştı. Buna rağmen içi hiç rahat etmeyen muallim en nihayetinde yılan avcısını sıkıştırmıştı:

"Eve karşılık o kancıklardan aldığın parayı bana getir. Evinin parası bende duracak. Ben paranı muhafaza edeceğim. O kancıklar tekrar gelince paralarını onlara iade edeceğim. Bir daha da köye ayak basmamaları için onları kovacağım."

Yılan avcısı yüzünde çok hoşnutsuz bir ifadeyle evine dönmüş ve öğleden sonra kapıdan dışarıya adımını atmamıştı. Gece geç saatlerde ise Kayıkçı Yeom nefes nefese şekilde ihtiyar Hwang'a gelmişti.

"Az önce yılan avcısı iki bohça elbiseyle kayığa bindi. Şimdiye kadar yakaladığı yılanların hepsini kocaman bir su kovasına koyup getirmiş. Gecenin geç vaktinde kasabaya gidişi bana kaçtığı izlenimini verdi."

İhtiyar derhal Seokgu'ya yılan avcısının evine gidip bakmasını söylemişti. Neticede de tıpkı Kayıkçı Yeom'un anlattığı gibi, yılan avcısının evini satarak eline geçirdiği muazzam parayı bir başkasına vermek istemediği için pılısını pırtısını toplayıp kaçtığı anlaşılmıştı.

Bugün ise Yongno ve Sundok, kabarık üç adet valizle ırmaktan geçip yılan avcısının evine taşındı. Evi tamir etmesi için kuru, kömür balığı gibi cılız, yaşlı bir marangoz bile getirmişlerdi.

İhtiyar Hwang onlarla bizzat pazarlık etmek için Seokgu'yu da yanına alıp kadınların evine gittiğinde, iki kadın odanın her tarafına çivi çakıp rengârenk elbiselerini duvara sıra sıra asmakla meşguldü. Marangoz da yarından itibaren kaç yerin onarılması gerektiğini dikkatle inceleyerek elindeki not defterine yapacağı işleri tek tek yazıyordu.

İhtiyar, bu iki adi kadının yapısını çok iyi bildiğinden hemen bir şeyler söyleyip öne çıkmaya çalışmadı, bunun yerine oğlu Seokgu sakin ve nazik sözlerle onlara neden buradan ev aldıklarını

ve ileride nasıl bir iş yapacaklarını çok iyi bildiklerini söyledikten sonra, yabancı askerleri cezbedip köyün orta yerinde "uygunsuz biçimde para kazanmalarının yakışık almayacağını", Geumsan'dan edepleriyle gitmeleri gerektiğini münasip bir dille söyleyerek onları ikna etmeye uğraştı.

"Bu ev için yılan avcısına ne kadar para ödediğinizi bilmiyoruz ama ödediğiniz parayı size geri vereceğiz."

İki kadın, delikanlı Seokgu'nun söylediklerini umursamadıkları gibi kulaklarının ucuyla bile dinlemediler.

"Yaptığımız işten size ne?"

Genç oğlunun konuşmasının işe yaramayacağını anlayan ihtiyar Hwang, nihayet bağırarak onlara gözdağı vermeye çalıştı ama bu da ters tepti. İki kadın bu kez daha sert ve pervasızca karşı koymaya başlayınca sabrı iyice taşan ihtiyar da küplere binerek açtı ağzını yumdu gözünü.

"Behey arsız kancıklar! Karşınızda büyüğünüz konuşurken, sizden bir ricada bulunurken, ona itaat edip dinlemeniz gerekir. Sizin derdiniz ne? Kendi halinde, sessiz sakin, masum köyümüzü pis bir kerhane bataklığına çevirince içiniz rahat mı edecek ha?"

Piton öyle kuzu kuzu geri adım atacak bir kadın değildi.

"Yeter be, adi moruk! Sen kim oluyorsun ha? Kendini bir bok mu zannediyorsun? Sen kimsin ki önüne gelene emirler veriyorsun? İnzibat mısın sen be? Kendi paramla aldığım evde kendi istediğim gibi yaşarım, sana ne oluyor be adam? Bizi kolay lokma zannettin galiba. Ne yapacaksan yap da görelim! Hadi şimdi siktir git!"

İhtiyar Hwang baktı konuşarak hallolacak bir iş gibi değil, duyduğu onca laf ve yediği küfür karşısında yüzü kıpkırmızı kızararak öfkelense de evine dönüp gitti ve bir süre sonra da Seokgu'ya, Kayıkçı Yeom'u çağırmasını söyledi.

"Yeom Efendi! Beni iyi dinle. Yılan avcısının evini alıp buraya göçen iki kadını biliyorsun, değil mi? Eğer o kancıklar, Orta Ada'ya ya da başka bir yere gitmeye kalkışırlarsa onları asla kayığına bindirmiyorsun! Sana çok para vereceklerini falan söylerlerse sakın ha onlara kanma! Velev ki o kancıklar senin kayığına binip

Batılı askerlerle beraber köyümüze dadansınlar, o zaman vay haline! Bu köyden hiçbir ekmek yiyemezsin ona göre. Anladın mı?"

"Başüstüne. Bunda anlamayacak bir şey yok beyim."

Kayıkçı Yeom, gaga burunların Geumsan'a pervasızca ayak basmalarına neden olursa köylü kadınların başlarına ne kadar tehlikeli ve ciddi işlerin gelebileceğini çok iyi biliyordu. Sadece bununla kalsa iyiydi. Bu zamanlarda bilhassa muallimin sözlerini mutlaka dinleyip ona itaat etmesi elzemdi.

Şimdi harman kaldırma mevsiminin sonuna gelinmişti. Gelecek hafta köylüler kayıkçının hakkı olan tahılları toplayıp muallimin evine teslim edeceklerdi. Kayıkçı Yeom bir yıllık emeğinin karşılığını her sene sadece ama sadece muallimin elinden bir defaya mahsus aldığı için ihtiyarın talimatlarına harfiyen uymak zorundaydı; karşı gelmek gibi bir lüksü yoktu. Üstelik bombardımandan çekinerek kayığı suya indirmediği için köylülerin hışmına uğrayalı çok olmamıştı, bu yüzden muallimin söylediklerini kulak ardı edecek olursa başına daha neler neler geleceğini kestiremiyordu.

DÖRT

Ertesi gün Yongno ile Sundok, Teksas kasabasında tanıdıkları herhangi bir arkadaşları var mıdır diye etrafa göz atmak istedikleri için sabahleyin iskeleye çıktıklarında, tabii ki kayıkçı onları kayığa bindirmeyi kati bir biçimde reddetti.

"Muallimin hışmına uğramamı mı istiyorsunuz? İkinizi karşıya geçirdiğim anda köyden kovulurum."

Piton, adamın eline para bile tutuşturarak ikna etmeye çalıştı ama nafileydi.

"İnsanları bu kayıkla para için taşımıyorum."

Bu şekilde didişirlerken Geumsan'ın muhtarı iskeleye çıkıp geldi.

Gaga burunlu askerlerle karşılaşıp kötü şeylere maruz kalırlar diye korkularından kaç gündür ırmağı geçemeyen Seomyeon'lu kadınların Orta Ada'dan hangi istikamete dönerek kasabaya sağ salim gidip gelebileceklerini öğrenmesini ve yabancı askerlerin durumunu gözden geçirmesini tembih eden ihtiyar Hwang'ın ta-

limatını yerine getirmek üzere Orta Ada'ya gitmek için iskeleye gelmişti muhtar.

Geçen yılın sonbaharında domuz ahırına sermek için istifliği saman yığınlarının içinde tırpanın kaldığını unutup da samanların üstüne lök diye çökünce kalçasından yaralanmış, o günden beri rahat yürüyemiyordu. İşte bu yüzden topallaya topallaya kayığa binen muhtar, iki kadına tiksinti dolu bir ifadeyle bakarak kayıkçıya seslendi:

"Haydi gidelim!"

Kayıkçı uzunca sopasını eline alıp tekneye binmeye çalışınca tepesinin tası atan Piton, Yeom Efendi'ye bağırıp çağırdı.

"Buraya baksana sen! Kayıkçı müsveddesi! Madem karşıya gideceksin, bu herif kim ki onu bindiriyorsun da bizi bindirmiyorsun ha?"

Muallimden bu kadınlar hakkında çok şey işittiği için kayığın baş kısmından garip bir şekilde tutunup ayağa kalkan muhtar Bae, bu densiz, ecnebi kadınlara şöyle çıkıştı:

"Bakın hele hanımlar! Bu kayık köylülerin ortak mülkiyetindedir. Bu kayığa kimin binip binmeyeceğine elbette köylüler istedikleri gibi karar verirler. Bu yüzden buradan ırmağın karşısına gitmeyi aklınızdan dahi geçirmeyin."

"Yani, karşıya yüzerek geçmemizi mi söylüyorsun?" Sundok kollarını sıvayarak çemkirdi. "Bu köyde yaşayanların hepsi nasıl da böyle insanlıktan uzak olabiliyorlar?"

İki adam da söylenenleri duymazlıktan geliyordu. Kayıkçı elindeki sopayı iteleyerek kayığı yüzdürmeye çalışınca, daldan budaktan sakınmayan Yongno'nun ağzından okkalı küfürler döküldü.

"Siktirin gidin ulan! İki yakamızı bir araya getirip doğru dürüst geçinmek için sağda solda böyle sürter olduk diye bu baldırı çıplak köylü herifler bizi hakir görüyorlar akıllarınca! At çükünü andıran böyle tipler neden hep bizim karşımıza çıkıyor anlamıyorum."

Adi kadınlardan bir dünya küfür yiyince sinirden küplere binen muhtar kavgaya tutuşmak için kayıktan inmeye çalışınca, kayıkçı adama engel olup gelişigüzel şöyle dedi:

"Aldırış etmeyin, Muhtar Efendi, gidelim biz."

"Ne? Muhtar Efendi mi? Piton Abla! Duydun mu? Şu tipine sıçtığımın moruğu muhtarmış. Alo! Muhtar Efendi? Bu köylü müsveddeleri ne yiyip ne içiyorlar da bu kadar umursamaz olabiliyorlar ha? Buranın insanları sadece ırmağın suyundan içip taş mı sıçıyorlar?"

"Bu arada, ihtiyar Hwang mıdır nedir, her ne haltsa, her boka maydanoz olmaya çalışan o kıytırık muallim müsveddesi de neyin nesi? Hani nerede kendisi? Muhtar sen değil misin ki o da iki bastonunu sallayarak her işe karışıyor? O bok kafalı ihtiyar Hwang'la göbeğin beraber mi kesildi senin? Şu ırmağa kendini at dese atacak mısın, yavşak! İğrenç, adi herif!"

BEŞ

Kürekleri hızla çekilip uzaklaşan kayığın ardından avaz avaz bağırmalarına rağmen yalnızca boğazlarını ağrıtmakla kalmışlar, bağırış çağırışları hiçbir fayda etmemişti. Ne yapacaklarını danışacak muhatapları da olmadığından Yongno ve Sundok, iskelede bir süreliğine tereddüt içinde beklediler. Derken bu köyde en az onlar kadar eli ayağı bağlanarak zor duruma düşmüş bir kadıncağız daha olduğu geldi hemen akıllarına. Pek de büyük bir beklenti içine girmemelerine rağmen en azından dertleşip öfkelerini dindirirler diye kestane ağaçlı eve, Manshik'in anasının yanına gitmeye karar verdiler. Tanıdıkları hiç kimsenin olmadığı bu yaban elde kim olursa olsun tez elden bir arkadaş edinmeleri şarttı çünkü.

İlk görüşmelerinin üzerinden çok geçmemesine ve topu topu bir kez görüşmüş olmalarına rağmen Piton, kestane ağaçlı evin avlusundan girip ceviz ağacının kütüğüne oturmuş dışarıyı seyreden Manshik'i görünce, tekrar görüşmekten büyük memnuniyet duyduğu biriyle buluşmuş gibi, "Aaa! Bizim Manshik buradaymış! Görüşmeyeli amma da çok oldu, değil mi canım?" diyerek çocuğun yanağını sıktı. Dışarıdan gelen sesleri merak eden Olle kapıyı açıp iç odadan yüzünü gösterince, iki kadın, "Manshik'in anası!

Merhaba, nasılsın? Biz geldik!" diyerek tüm bedenleriyle onu selamlayıp ahşap sundurmaya oturdu ve ihtiyar Hwang'a, köyün muhtarına ve kayıkçıya sövgüler yağdırmaya başladı.

Piton:

"Böyle bir kural dünyanın neresinde olabilir ki?" diye çok samimiymiş gibi senli benli konuşarak sordu. "Manshik'in anası, eminim ki böylesine merhametsiz, anlayışsız insanların olduğu bir köyde sen de bunalıyorsundur."

Sundok da ahşap sundurmanın bir kenarına ilişip elindeki güneş şemsiyesi ile el çantasını yanına koyduktan sonra berikinin peşi sıra gevezelik etmeye başladı.

"Yankiler için buralara birkaç tane bar açılsa bu köy dolar destelerinin altında kalır. Her gün kurtçuklar gibi sadece toprağı eşip kazarak yaşanmaz ki! Bu zamanda voliyi vurmayı hiç düşünmüyorlar. Ayaklarımıza kapansalar dahi eksik kalır, ama onlar bizlere minnettar olacakları yerde kaltak muamelesi yapıyorlar. Bu hep böyle devam edemez. Öyle değil mi Manshik'in anası? Şey... Adın neydi senin?"

"Olle."

Yongno:

"Olle mi?" diye sorup bir kahkaha attı. "Köylü adı. Olle nedir ya? Olle'den isim mi olurmuş! Kulağa çocuksu ve basit geliyor. Her neyse, bu köyde yaşayan tutucu insanlar yüzünden kederli olduğunu gerçekten biliyorum. Onların elinden çok sıkıntılar çekmişsindir, eminim. Her şeyi bir tarafa bırakalım, asıl mesele şu ki, dün getirdiğimiz ekmek ile jambonların hepsini silip süpürdüğümüz için bir öğünlük dahi yiyeceğimiz kalmadı. Evinde pirinç gibi bir şeyler varsa bize sat. Yiyecek başka şeyler de varsa ver lütfen. Her nereye gitsek Hwang Efendi'nin her şeyi abartan asabi tavrıyla ortalıkta dolaşıp durduğunu görüyoruz, başka evlere gidip sorsak bile lanet olasıca moruktan çekindikleri için hiç kimse bize pirinç satmaya yanaşmayacaktır. Of of! Pislik herif!"

Olle, ihtiyar Hwang'ın azarlamalarından artık hiç mi hiç çekinmiyordu ama evinde gerçekten yiyecek namına fazla bir şey

olmadığından küçücük bir kaptaki azıcık pirinçten başka bir şey veremezdi.

Evet, son zamanlarda Olle, ihtiyar Hwang'ın bundan böyle korkup çekinilecek bir varlık olmadığını hissetmeye başlamıştı. Çünkü köydeki diğer insanlarla beraber ihtiyar Hwang'ın da Olle'nin yaşamındaki varlığı yok olmuştu.

"Yine de sağ ol," diyen Yongno, Olle'nin içine azıcık pirinç, yarım kabak, bir avuç yeşil biber koyduğu, kenarına da bir kaşık biber salçası iliştirdiği küçük kabı eline almış kestane ağaçlı evden ayrılırken sürekli teşekkür ederek reverans yaptı. "İyice yerleşip şu işleri bitirince Manshik ile seni eve davet edeceğiz. Misafirliğe mutlaka gelin."

ALTI

Kestane ağaçlı evden idareten aldıkları küçük kap içerisindeki yiyeceklerle birlikte yılan avcısının evine gelen Yongno ile Sundok, kunduz deliği gibi karanlık ve basık olan mutfağın zeminine çömelip de zaten dumanı tüten ocağı maşayla eşeleyip üfleyerek ateşi harladıktan sonra, lapa pilav pişene kadar hava almak için ırmağın kenarına çıktılar.

Yılanlar yaşadığından mıdır nedir, içerisi hem nemli, soğuk ve kasvetliydi, hem de zifirî karanlık kulübenin içine girmek gerçekten bunaltıcı bir şeydi. Ferahlatıcı rüzgârın estiği ırmak kenarına oturup dalgalanan mavi suları seyrederken bile Yongno'nun içi hiç mi hiç rahat değildi. Yarın için yiyecekleri yoktu, çıkmaza girmişlerdi, hemen bir şey yapmaları gerekiyordu.

İnadına yapıyormuş gibi, daha da öfkelendirmek istermiş gibi, sadece bir iki kişiyi bindirdiği kayığıyla hemen ötelerinden geçerek karşıdan karşıya gidip gelen kayıkçıyı görünce, bugün yaşadığı, aklına bile gelmeyecek ağız dalaşını düşünen kadının içi daralıyor ve kafası gitgide daha da karışıyordu.

Kumarbazların her defasında, "Bir daha asla oynamayacağım, bu son olsun, her şeye yeniden başlayacağım," diyerek her gün

nafile yeminler ettikleri söylenirdi, ama Yongno, Hongcheon'dan Chuncheon'a geldiğinde, burada bir şekilde turnayı gözünden vurup fahişeliği bırakmayı ve Busan'daki Haeundae sahili taraflarında elâlem ne der demeden, hiç kimseyi tınmadan doğru dürüst bir kerhane açıp hacı analık yaparak rahat bir hayat yaşamayı planlıyordu. Ne var ki bu hayali aptal bir moruk yüzünden daha başlamadan sürüncemede kalmıştı. Önce cefa sonra sefa derlerdi, lakin Yongno'nun yeterince cefa çektiği ortadaydı, şimdi sefa sürmek zamanıydı. Tüm dünya bir olup onun karşısına geçmiş olamazdı, ama bu lanet olasıca bunak neyin nesiydi bir türlü anlayamıyordu.

Geride bıraktığı yarım yıllık sürede Yongno'nun başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemişti. Mazisini düşündükçe inanamıyordu. Yongno'nun memleketi, Gyeonggi eyaletine bağlı Geum diye bir köydü. Evlenecek yaşa geldiğinde, Yongchugol diye bilinen bir yerdeki armut tarlalarının sahibinin dördüncü oğluyla evleneceği söylentileri yayılmış, baba ocağında düzenlenecek düğün için yatak yorgan dikmeye yardımcı olmak amacıyla birkaç günlüğüne Jochiwon'a gittiği sırada savaş patlak vermişti. Pürtelaş ailesini bir araya toplamak için kuzeye giderken, Anyang'a vardığında Seul bile çoktan Kuzey Kore Ordusu'nun eline geçmişti. Binbir zorluğa katlanarak tekrar Jochiwon'a döndüğünde ise aile üyelerinin hepsi Busan'a kaçıp gittiklerinden evde kimsecikler yoktu. Eli ayağı birbirine dolanan Yongno ailesini bulmak için hiç hesapsızca yeniden Busan'a gitti. Kâh doydu kâh aç kaldı, kâh bir damın dibinde kâh boş bir evde yattı. Önüne gelenden yiyecek dilendi. Kaçıp gidenlerin arkada bıraktıkları boş evlere girip pirinç mirinç alarak kendi kendine pişirdi yedi. Bu şekilde zar zor Busan'a kadar varmasına rağmen ailesi oralara hiç gelmemiş gibi sırra kadem basmıştı. Hiç kimseyi bulamadı. Yabancı bir diyarda amaçsızca dolaşan, sefil ve perişan Yongno, elâleme muhtaç duruma gelmişti. Ne kadar kafa patlatırsa patlatsın kadın haliyle bir başına nasıl yaşayacağını kestiremiyordu.

Ülkenin her yerinden ipini koparanın geldiği, insandan geçilmeyen Busan'da sırtını yaslayabileceği bir yer bulamayan

Yongno'nun, Haeundae sahilindeki kayaların arasına mukavva serip uyuduğu bir geceydi. Birkaç gündür yattığı kayanın yakınlarındaki kumsala eğlenmeye gelen kırklı yaşlardaki üç adam, birkaç tekirden ve barbundan suşiyi meze yapmışlar, ellerindeki metal çanaklardan pirinç şarabı içerek, "İçkinin tadı deniz kenarında çıkıyor vallahi," gibi saçma sapan şeylerden konuşup uzun uzun sarhoş muhabbeti ediyorlardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde üç adamdan en iri kıyım olanı, diğer iki arkadaşını evlerine uğurlayıp arkasına devrildiği sırada deminden beri üçlüyü gizlice izleyen Yongno'nun tek başına kıvrılıp yattığını gördü ve yanına giderek şöyle dedi:

"Hava nemli, soğuk. Burada tek başına uyuma da benim eve gidip birlikte yatalım. Sonra da gidersin."

Yongno adamın söylediklerinin ne anlama geldiğini net bir biçimde bilmesine rağmen inceldiği yerden kopsun diyerek hemen peşine düştü. Hiç beklenmedik bir savaş patlak verince akılalmaz zorluklar yaşayan Yongno, Busan'a kadar gelirken herkesten yiyecek bir şeyler otlanıp insanlara borçlanmış, daha önce tanımadığı bir adamla iki defa yatmıştı zaten. Savaş ortamında iffet, ahlak, namus, ayıp gibi kavramların hiçbir kıymetiharbiyesi yoktu. En öncelikli şey hayatta kalabilmek olduğu için, bu kırtıpil kavramların teferruattan başka bir şey olmadığını düşünerek yapmıştı her şeyi...

Haeundae sahilinde Yongno'nun peşinden gittiği adamın adı Yoon Chung-pil'di. Arkadaşları ya da çevresindekiler onu "Pörtlek" lakabıyla çağırdıklarından gerçek adını neredeyse hiç kullanmıyordu. O gece adamın Yongno'yu alıp götürdüğü yer kendi evi değil, Jungil mahallesindeki tren yolunun hemen yanında bulunan pis bir pansiyondu. Doğrusu Yongno'dan ayrılana dek de hiç evi olmamıştı.

Her neyse, o günden sonra ikisi arka sokaktaki pansiyonda bir oda tutup birlikte yaşamaya başladılar. Yongno, Pörtlek'in Amerikan birliğinde çalışan Koreli işçilerle birlik olup arakladığı malları pazarlarda satarak geçimini sağlayan bir adam olduğunu daha sonraları öğrendi. Pörtlek, "Bir konteyner mal çalsam kaderim de-

ğişir," lafını ağız alışkanlığı haline getirmişti, ama nedense doğru dürüst bir iş tutup para kazanmayı aklının ucundan bile geçirmiyordu. Sürekli birinin sırtından geçinerek haksız para kazanmak ya da birilerini aldatarak voliyi vurmak gibi şeylere kafa yorduğundan, sadece bu türden boş işlerle uğraşan iri kıyım bir adamdı işte.

Sonunda yine Pörtlek'in sayesinde olmuştu ama Yongno, Haeundae sahilindeki *Biçi Gurakbu** adlı bir meyhanede temizlik, bulaşık, yemek gibi her türden ayak işlerini gördüğü bir iş bulmuş ve ikisinin pansiyonda kıt kanaat geçinecekleri kadar para kazanmıştı.

Yongno'nun hayatına yön veren yer *Biçi Gurakbu* adlı o meyhaneydi işte.

YEDİ

Yongno, hiç İngilizce bilmeyen mahallelilerin *Beach Club* ifadesini yanlış anladıklarını, çalışmaya gittiği meyhaneyi *Biçi Gurakbu* şeklinde yanlış söylediklerini Yanki müşterilerle iş görüp İngilizce öğrenmeye başladıktan sonra fark etmişti. Gelgelelim Amerikan askerleriyle muhatap olduğu sahil kenarındaki *Biçi Gurakbu*, mülteci gibi oradan oraya savrulan bir hayat süren Yongno için tamamen farklı, muhteşem bir dünyaydı.

Daha düne kadar tüm kadınların ömürleri boyunca sadece bol bolamat pantolonlar ya da kısa siyah eteklerin üstüne uzun kazaklar yahut da eski püskü ceketler giyerek yaşadıklarını zannediyordu Yongno. *Biçi Gurakbu*'daki kızların, sadece göğüsleri ile apış aralarındaki kılları örten, "bikini" dedikleri avuç içi kadar bez parçaları giydiğini ve Amerikan askerleriyle kol kola girip sahilde hava atarak yürüdüğünü görünce gözlerini koca koca açarak şaşırmış, özellikle kızların saçlarına ve cüretkâr elbiselerine imrenmişti. Sadece bu da değil, *Gurakbu*'da Yankileri önlerine oturtup "striptiz şov" denen şeyi yaparak kızların üstlerindeki

* *Biçi Gurakbu* (Eski Çince; İngilizce *Beach Club*): "Sahil Kulübü" ifadesinin Korelilerce telaffuz edilişi. *Gurakbu*, İngilizce *club* ifadesinin Eski Çince okunuşudur. *–çev.*

elbiseleri tek tek çıkarıp anadan üryan dans edişlerini de seyretmişti. Bu iç gıcıklayıcı, çırçıplak dansları izlemek için akşamları etraftaki genç yaşlı, çoluk çocuk herkes dikenli tel örgülerin dışına toplanıyordu. Bazen birkaç ayyaş, çıplak kızları daha iyi görmek için dikenli tel örgülerin üzerinden aşmaya çalışırken inzibat tarafından coplanırdı.

Yongno, Amerikalı askerler tarafından etrafı sarılarak kraliçe gibi hüküm süren *Biçi Gurakbu*'nun çopur yüzlü hanım ağasını her görüşünde bu karıya o kadar çok özeniyordu ki duygusal patlamalar yaşıyordu. Her gün çeşit çeşit erkekle zevküsefa ederek yatan kadın bir de üstüne iyi para alıyordu, bu yüzden çopur yüzlü hanım ağanın gösterişli yaşamı Yongno'nun içinde bulunduğu durumla mukayese bile edilemez bir hayal gibiydi. Yongno'nun ömrü ise ekmek parası kazanmayı hiç düşünmeyen Pörtlek'i yedirip içirerek pansiyonda birlikte yaşamak için canhıraş mücadele etmekle geçip gidiyordu...

Bütün bunlara daha fazla dayanamayan Yongno, en sonunda kulüpte hacı analık eden ablayla konuştu ve hizmetçiliği bırakıp fahişelik yapmasına müsaade etmesini istedi. Hacı analık eden ablanın emrettiği üzere Yongno'nun öncelikle godoş Pörtlek'ten kurtulması gerekiyordu. Bunun için hemen Dangcang adasındaki fahişeler kasabasına taşınan Yongno orada çalışmaya başladı. Hacı analık eden ablanın bu ada köyünde kalması için Yongno'ya verdiği, iler tutar yanı olmayan döküntü barakada, kum tuğlalarından örülmüş teneke çatılı diğer döküntü barakalarda da olduğu gibi iki odacık bulunuyordu ve ikinci odacığı kullanan Yanki fahişesi de Sundok'un ta kendisiydi.

Pörtlek ise, bedenini satma işine büyük bir kararlılıkla atılan Yongno'ya, "Haeundae sahiline gitmelisin. Ne yana bakarsan bak apış arasını açmaya dünden razı kancık kaynıyor orası," diyerek hiçbir üzüntü duymadan Yongno'yu bırakmış ve -bu dünyada olmaz diye bir şey yoktu- hemen birkaç gün sonra Cheonan'dan kaçıp gelen bir dul avrat bularak aynı pansiyonda, Yongno'yla birlikte kaldığı aynı odada eski düzen yaşamaya devam etmişti.

O godoş hangi şıllıkla birlikte yaşarsa yaşasındı, Yongno asla ilgilenmiyordu artık. Tek ilgilendiği şey, öğleden sonraları ellerinde bira ve asker erzakı istihkak kutularıyla gelen Yankilerden hangisi denk gelirse onu müdavimi yaparak çok para kazanmak ve kaldığı evin parasını denkleştirmekti. Müdavimlerinden çoğu askeriyedeki ikmal birliğindendi; bu birlik Busan'dan Waegwan'a taşınınca Yongno da o güne dek alnının teriyle kazandığı parayla, hacı analık eden ablaya olan borcunu bir temiz ödemiş, geriye kalan parasıyla bir ev satın almaya dahi yetecek gücü olunca Sundok'u ikna edip kendi malı yapmıştı. Böylece ikili, önce Waegwan'a, ardından da tekrar Hongcheon'a Amerikan askerlerinin peşinde mekik dokuyarak göçebe hayatı yaşamaya başlamıştı.

Bundan böyle *Dragon Lady** diye oldukça havalı, Yankivari bir ismi bile olan Yongno, hangi birliğin peşinden giderse gitsin Teksas kasabasında *Biçi Gurakbu*'daki çopur yüzlü hanım ağadan geri kalmaz derecede kendini gösterip adından söz ettiren meşhur biri oluvermişti.

"Ejderha Kadın" manasına gelen *Dragon Lady* adı, Yongno'nun lakabının "Piton" olduğunu duyan binbaşı yaveri *ssacing*** Jim'in Amerika'ya dönmeden kısa süre önce Yongno'ya verdiği addı. Yongno, bu adın aynı zamanda Çing Hanedanlığı İmparatoriçesi Cixi'nin*** lakabı olduğunu da Hongcheon'dan kendisiyle yatmaya sık sık gelen Koreli mütercim tercüman muvazzaf subay Kim Hee-joon'dan öğrenmişti.

Yongno'nun bundan böyle dünyada hayıflanacağı, pişmanlık duyacağı ya da kıskanacağı herhangi bir şey kalmamıştı. Her şeyden hevesini ziyadesiyle almıştı çünkü. Aşkmış falanmış filanmış diyerek kafasının etini yiyecek bir erkeğe de ihtiyaç duymuyordu. Ada köyündeyken yanlış adamlarla yattıkları için etlerini satarak

---

* *Dragon Lady* (İngilizce): Ejderha Kadın. Yongno adı, Korecede "ejderha kadın" manasına gelmektedir. Dolayısıyla bu lakap kadının kendi ismine atıfta bulunuyor. *-çev.*

Ssacing (İngilizce *Sergeant*): Çavuş. Koreliler savaşta asker rütbelerini birbirinden ayırt edemediklerinden bütün Amerikan subayları için bu ifadeyi kullanmışlardır. *-çev.*

*** İmparatoriçe Cixi (1835-1908): Kırk yedi yıl boyunca Çing Hanedanlığı'nı fiilen yönetmiş kadın hükümdar. *-çev.*

zar zor kazandıkları paraları kaptırıp dilenciye dönen nice aptal orospu görmüştü. Yongno böyle aptalca şeyler yapacak bir kadın değildi. Öyle ya, kendisiyle para karşılığında yatacak erkeklerin sayısı o kadar çoktu ki, başka bir erkeğe ne lüzum vardı?

Olur da bir gün içinde anlamsız bir evlenme dürtüsü duyarsa da savaştan sonra uzak mı uzak bir köye giderek aşk meşk işlerinden hiç anlamayan, zırcahil bir adam bulup onunla birlikte yaşayıp gitmenin yeterli olacağını düşünüyordu. Savaş uzun sürecek olursa tüm delikanlıların savaş meydanlarında ölebileceği, geriye hiç kimsenin kalmayacağı böylesi bir durumda evlilik gibi bomboş hayallere kapılmak sadece geleceği göremeyen ahmak kadınların işiydi.

Evet. İtilaf Kuvvetleri ile Kore Ordusu sürekli kuzeye doğru ilerlemesine rağmen Yongno'nun şimdiye dek memleketine geri dönmeyi hiç düşünmemesinin nedeni şu anki durumundan utandığı için değildi, mazi diye bir şeyi kalmamıştı artık. Onun için sadece ama sadece gelecek vardı, iğrenç geçmişini düşünmek dahi istemiyordu.

Yongno, Seomyeon'a gelip Orta Ada ile Geumsan'a ilk göz atışında, buranın işindeki en parlak dönemi taçlandıracak dört dörtlük bir yer olduğunu anlamıştı. Batılı erkekler, domuz ağılını veya mahzeni andıran yerleri dahi önemsemiyor, çırılçıplak bir kadına rastgele bir yerde çöküveriyorlardı, bu açıdan hayvanlardan hiçbir farkları yoktu. Buna karşılık, Geumsan köyündeki ırmak kenarında, şöyle güzel manzaralı bir yerde bu işi yaparsa Yongno için elbette daha iyi olacaktı.

Yılan avcısının yaşadığı ev çok küçük ve sadece tek odacıktan ibaretti, ama yılanları kapattığı ahır elden geçirildiği takdirde oraya bir yatak daha atılabilirdi; o zaman Sundok'la ayrı ayrı müşteri alabilecekleri bir mekân daha olurdu. Ayrıca ön bahçeye bir duvar örüp üzerini çinkoyla kapatarak içki satabilecekleri bir salon yaptıkları takdirde burayı Haeundae'deki *Biçi Gurakbu* gibi süslü püslü bir kulübe dönüştürmek işten bile değildi.

Müsrif yaşadığı için Sundok'un köşede bucakta sakladığı pek parası yoktu. Fakat o güne dek Yongno bir dünya parayı çılgınlar

gibi sağa sola sokuşturduğundan bu derme çatma barakayı şık bir kulübe dönüştürmek ve *Dragon Lady Club** diye cafcaflı bir de tabela asmak kendisi için hiç zor değildi.

İşler yolunda giderse daha sonra arka taraftan bir arazi alıp birkaç oda kondurur ve üç dört kız bulup getirir, böylece kimseden geri kalmaz derecede tam bir hacı ana olurdu.

Ayrıca salonda ırmağın görüneceği tarafa bir sahne yaptırıp kızların çırılçıplak dans etmelerini sağlarsa paraya para demezdi ve Busan'a gidip iri göğüslerini gere gere gönlünce yaşardı...

SEKİZ

"Abla! Hayırdır? Oraya oturmuş kara kara ne düşünüyorsun öyle?"

Yemeği ocağa koyduktan sonra tekrar ırmağın kenarına gelen Sundok, Yongno'nun yanına ilişip oturdu.

"Sanırım olmadı." Irmağın karşı tarafında, Orta Ada'daki kumsalda kızıl dumanlar kaldırarak dolaşan askerî kamyonlara bel bel bakan Yongno kendi kendine mırıldandı.

"Ne olmadı?"

"Buradan payımıza düşeni almak için kurduğum planlar diyorum. Tutmadı. Savaş eninde sonunda bitecek, Yankiler ülkelerine dönecekler, o zaman bizim altın çağımızın da sonu gelmeyecek mi? Bu yüzden geç kalmadan, bir an önce iyi paralar kazansam da savaş bitmeden kaçakçılık yapmaya Yeosu'ya gitsem diye hayaller kuruyorum, ama yine de bu köy iş yapmaya uygun değil gibi. Şu Hwang moruğu bizimle bu şekilde uğraşmaya devam edecekse, topyekûn Teksas kasabasına gitmemiz daha iyi. Çükü bile kalkmayan bir morukla kavga etmenin anlamı yok. Keçi gibi inadıyla bütün enerjimizi tüketiyor zaten."

Barakaya geri dönen ikili öğle yemeğinde uzunca bir müddet her şeyi ölçüp biçtikten sonra çıkardıkları eşyalarını toplayıp valizlerini ellerine alarak Hwang Efendi'nin evinin yolunu tuttu.

Dragon Lady Club (İngilizce): Ejderha Kadın Kulübü. *-çev.*

Yongno, akşam yemeği öncesi kuyunun kenarında ellerini yıkayan ihtiyar Hwang'ı görünce, valizini pavlonya ağacının dibine bırakıp hiç sakınmadan adama çıkışmaya başladı:

"Bak, muhterem! Hoşuna gitti mi? Sen kazandın işte. O kadar kirliyiz ki bu köyde yaşamak için yalvarsan bile durmayız artık. Siz saygıdeğer muhteremin istediği gibi burayı derhal terk edeceğiz, evin parasını ver bakalım hadi."

İhtiyar Hwang havluyla ensesini silerken bir süre düşüncelere daldı ve dağın ötesinde batan güneşe öylece bakıp durdu. Kadınlar kendi arzularıyla çekip gideceklerini söylediklerinden ihtiyar için acele etmesini gerektirecek bir durum yoktu zaten.

"Evin parasını geri vereceğim, amma velakin hemen şu an vermem zor olacak. Çünkü yılan avcısı parayı alıp gecenin bir yarısında kaçıp gitti, evin parasını tedarik edinceye kadar biraz bekleyin hele. Ben de o kadar çok parayı avcumun içinde taşımıyorum ki hemencecik size çıkarıp vereyim. Denk geldikçe ya köylülerden toplayarak ya da bir şekilde bulup buluşturarak hallederim, para için endişelenmeyin."

"Senin dilin ne söylüyor böyle be moruk? Ölme eşeğim ölme! Paramı ne zaman vereceksin onu söylesene!"

"Öhö! Öhö!"

"Başlarım senin öhö öhöne! Çabuk paramı ver!"

Ne kadar uğraşsalar da boşunaydı. Yongno ile Sundok neredeyse yarım saat ihtiyar Hwang'la ağız dalaşı yaptılar ama hiçbir sonuç elde edemediler. Bunun üzerine, "Paramızı almadan şuradan şuraya gitmeyeceğiz, dünya tersine dönse paramızı alıncaya dek bu köyden ayrılmayacağız, hiç değilse yiyecek pirinç bari ver," diyerek avaz avaz çemkirdikten sonra öfkeden nefes nefese kalarak yılan avcısının evine geri döndüler.

DOKUZ

Gece yarısı olmasına rağmen Olle'nin uykusu gelmemişti. Gecenin soğuk ayazı işledikçe şiltesi soğumaya başladı. Zaman ilerle-

dikçe zihni daha da açıldığından bugün de horozlar ötünceye dek gözlerini yummadan sabahı etmekten korkuyordu.

Uykusuz kaldığı geceler onun için her geçen gün daha da korkutucu hale geliyordu. Battaniyesini sessizce kenara itip doğruldu. Kâğıtla kaplı pencereyi ölgün bir biçimde aydınlatan ay ışığı altında derin bir uykuya dalmış olan Manhee'nin küçük yüzü ıslanmış gibi görünüyordu. Etrafını yoklayarak elbiselerini gelişigüzel üstüne geçiren Olle, sessizce kapıyı açıp ahşap sundurmaya çıktı, uzunca bir süre tek başına oturduğu yerden kestane ağacı ile çite boş gözlerle bakıp durdu.

Çit... Kadıncağızı dünyadan ayıran çit...

Kumandan Dağı taraflarında bir İshak kuşu hüzünlü hüzünlü ötüyordu.

Olle ay ışığına tutulmuşçasına yavaşça sundurma taşlığına indi. Ardından hırsızlık yapmaya gider gibi sessizce ayakkabılarını giydi, ayak seslerinin çıkmamasına dikkat ederek bahçeden geçip avlu kapısını açtı. Dışarıya adımını atmadan önce iskele yolunu baştan başa süzdü. Tek insan gelip geçmiyordu, ortalık sessiz sakindi ama Olle gece yarısı evden çıkacağı zaman etrafı kolaçan etme alışkanlığından bir türlü kurtulamadığı için bakınmadan edemiyordu.

Hakikaten akılalmaz bir şeydi. Kesinlikle bu ev Olle'nin yaşadığı evdi, Manshik ve Manhee'yle, ölmeden evvel de kocasıyla birlikte yaşadıkları evdi, şimdi ne olmuştu da kadıncağız gecenin bir yarısı kestane ağaçlı bu evden sessiz sedasız çıkıp kimseler görmeden geri dönmesi gereken şu zor durumlara düşmüştü? Neden kendi evinde hırsız gibi davranmak zorunda kalmıştı? Üstelik hiç kimse ne ondan bunu yapmasını istemişti ne de onu buna zorlamıştı...

Olle kestane ağaçlı evin altındaki dereyi aştı. Sonra iskele yolundan geçti ve kaçış...

İşte kaçıyordu...

Gece içmeye ya da gökteki ayı seyretmeye çıkan bir köylüyle tesadüfen de olsa karşılaşmamak için hemen yoldan sapıp pirinç tarlasının karığına indi. Sonra dere boyunca ırmaktan tarafa aceleyle yürüdü. Neden ırmaktan tarafa gitmesi gerektiğini bilmiyor-

du ama ille de o tarafa gitmesi gerektiğini hissettiğinden, belki de ancak ırmaktan tarafa gittiği takdirde bir kaçış yolunun karşısına çıkacağını zannettiğinden, Kuzey Kore Irmağı'na yöneldi. Kestane ağaçlı evden bir an önce uzaklaşması gerektiğini düşündüğü için hızlı attığı adımlarını çaresizce daha da hızlandırdı.

Ağaçların aralarına saklana saklana ırmaktan tarafa ilerledi, derenin kıvrıldığı köşeye gelince yürümeyi bıraktı. Oradaki salkım söğütlerin altında bir süreliğine soluklanıp dinlenebileceği bir yeri gözüne kestirince otların üzerine çömelerek hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. O kadar gergindi ki gayriihtiyari nefes nefese kalmıştı. Öte yandan, evden epeyce uzaklaştığı için şimdi içi çok daha rahattı.

Dışarıda kimse olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için dolunay ışığıyla yıkanmış gibi parlayan Seomyeon'un tarlalarına bakındı.

Seomyeon'un bu gece manzarasına sayısız kez şahit olmuştu, ama bugün yıllardır yattığı hapisten ilk kez çıkan bir mahkûm gibi, uzun bir aradan sonra dünyayı yeniden görüyormuş gibi, dört bir yanı hem yepyeni hem de mucizevi görüyordu. Geniş mi geniş göğün koyu mavi boşluğunda yusyuvarlak, sapsarı bir ay doğmuştu, şeffaf yıldızların ışıkları cam gibi berraktı. Samak Dağı'nın iç içe kıvrılan sırtları bembeyaz kırağıyla kaplanmış gibi, karanlıktaki uzun mu uzun omuzlarını incecik ifşa ediyordu. Kartal Kayası'nın altındaki dağ eteğinde, tepesinde bir avuç yaprak kalmış kavak ağacındaki saksağan yuvası koygun görünüyordu.

Seo Dağı'nın tepesindeki kılıç otları bembeyaz eller misali sağa sola uzanmış sessizce bekliyor, seyrek aralıklarla çıkmış yabani krizantem kümeleri mavi, parlak bir gece ışığı saçıyordu.

Durmak bilmeden gürültüyle akan derenin suyu ay ışığının altında paramparça kırılıyordu. Süzülen su birikintisinde nilüfer sapları yapraklarını aşağıya sarkıtmış, patates tarlasının yanında yabani ot temizlerken toplanan siyah taşlar yığınlar halinde üst üste koyulmuştu. Pirinç başakları kesilince çırçıplak kalan çeltikler su gibi akan ay ışığıyla dolmuştu. Üzerine yırtık bir ceket geçirilmiş

korkuluk bomboş tarlayı tek başına koruyordu. Çeltik kenarlarına biriktirilmiş saman yığınlarının yanında çırpıldıktan sonra bağlanan susam demetleri mezarlar gibi kasvetli görünüyordu. Değirmen köprüsünün çevresinde sıralar halinde, yavaşça sürünen ipekböceklerini andıran pirinç saplarının balyaları, sindikleri yerlerde bir şeyi bekliyor gibilerdi. Çamur zıpzıplarının toplandığı göletin kenarında, başakları gölgelediği için bakkalın kestiği salkım söğüdün dibinde tırtıl tüylerini andıran birkaç yeni dal filizlenmişti.

Issız gece manzarasında, sabahları yaşayan insanlar tarafından terk edilmiş harabede hiç kimse yoktu, kimse onu görmüyordu, kimsenin müdahale etmediği bir dünyaydı bu, sadece ama sadece Olle'ye ait bir dünyaydı... Bu tarlalara kovulduğundan, buralarda yalnız olduğundan, gece dünyası Olle'nin özgürlüğün tadını olabildiğince çıkarması için ideal bir dünyaydı. Kimsenin onu tanımadığı, etrafında tuhaf bakışların olmadığı karanlığın diyarına giren Olle, son zamanlarda bu özgürlük duygusunu tatmak için geceleri evden kaçarcasına çıkar olmuştu böyle.

ON

Geumsan deresinin kıvrılarak Kuzey Kore Irmağı'nın büyük akıntılarıyla buluştuğu yere kadar çeltik kıyılarından aşağıya inen Olle, yarısına değin yığılıp bırakılmış hububat destesinin gölgesine saklanarak kumlara oturdu ve tarlaların karşısındaki karanlıkta atıl duran yılan avcısının evine boş gözlerle bakıp durdu. Bu taraftan bakıldığında etrafı birkaç güdük çam ağacı ile sarılı olan ev tamamen toprağa gömülmüş de geriye sadece saz damı ile yamuk bacası kalmış gibi görünüyordu.

Yongno ile Sundok, bu sabah Geumsan'dan ayrılıp Orta Ada'ya taşındıklarından evde kimsecikler yoktu. Belki de bu yüzden olsa gerek, ürkütücü bir grilikteki ay ışığının altında, çevredeki dağlar, pirinç tarlaları ve tepelerle çevrili hayaletli ev sanki aniden sinsi bir biçimde kıvrılarak kaçacakmış gibi ürpertici bir duygu dört yanını kuşatmıştı Olle'nin.

Kadınlar işi ağırdan alarak insanı bıktırıp usandıran ihtiyar Hwang'dan evin parasını hâlâ alamamışlardı. Ne var ki hiçbir plan proje olmadan öylece oturup beklemelerinin faydası olmayacaktı. Bu nedenle Yongno ile Sundok kafa kafaya vermiş ve durumun aciliyetinden dolayı bir an önce başka birinin kulübesi de olsa tek odacık bir yer bulup para kazanmaları gerektiğine kanaat getirerek eşyalarını toplamışlardı.

Yongno, köyden ayrılmadan önceki gece Olle'yi yılan avcısının evine davet etmişti. İnsanlıktan nasibini almamış bir köyde kendilerine bir tas da olsa pirinç veren Manshik'in anasına minnettar oldukları için burayı terk etmeden evvel görüşmek istedikleri bahanesini uydurmuşlardı, ama daha sonra anlaşıldığı üzere kadıncağızı davet etmelerinin nedeni başkaydı.

Olle, Manhee'yi Manshik'e emanet edip elâlemin dedikoducu bakışlarından kaçınmak için gecenin bir yarısında evinden çıkarak yılan avcısının kulübesindeki akşam yemeği davetine icabet etmişti.

Sundok, bu davette Amerikan ordusuna ait iki teneke kutu açtı; tuzlu suda haşlanmış dana eti ile tatlı meyve suyuna yatırılmış fasulye benzeri şeylerden bir tabağa koyduktan sonra Olle'ye yemesini söyledi. Tadı gerçekten tuhaftı.

Dana eti ile fasulyelerden bir kaşık alıp yavaşça yiyen Olle'nin nabzını yoklayan Yongno, başladı iyice iğrendiği köylüler ile muallim hakkındaki şikâyetlerini sıralamaya...

"Muallim midir her ne zıkkımsa, o lanet olasıca moruk yüzünden Geumsan'da daha fazla kalamayacak gibiyiz."

Olle'den çok daha küçük olmasına rağmen Yongno senli benli konuşuyordu. Bunu da kasıtlı yapıyordu. Çoktan samimi olduklarını, birbirinden çekinecek bir durumları olmadığını göstermek istiyordu çünkü.

"Sadede geleyim, Teksas kasabasına gitmemiz gerekiyor. Gördüğüm kadarıyla o bunak, evin parasını zamanında verecek gibi değil. Ev almak isteyen biri çıkarsa, sen bizim yerimize bu evi satabilir misin? Düşük fiyattan da olsa fark etmez, kafana çok takma yani. Daha sonra senin hakkını da fazlasıyla veririm."

Olle hiç de zor bir işe benzemediği için teklifi seve seve kabul etti. Reddedecek olursa diye endişelendikleri bu samimi ricalarını Manshik'in anasının kolayca kabul etmesi karşısında iki kadının yüzü aynı anda gülüverdi. Sundok esrik hareketlerle teşekkür ederek tencerede simsiyah bir su kaynatıp Olle'ye ikram etti.

"Kahve dedikleri şey bu. Güzel olur. Tadına bir bak."

Şekeri bol koyulmasına rağmen gene de acı gelen kahve hiç de kuyudan içtiği soğuk su gibi değildi. Olle'nin damak tadına hitap etmiyordu. Bunu anında fark eden Yongno tepsideki çıtır çıtır kurabiye paketini açtı, Sundok da köşeye sıkıştırdığı çantasını açarak çikolata kaplı zencefilli kurabiye ile *cem** denen tatlı bir şey çıkardı.

Olle'nin büyük bir şaşkınlıkla bu tuhaf yiyeceklerin tadına baktığı sırada Yongno, Geumsan'lılara küfretmekle meşguldü.

"Bu kadar pis, iğrenç insanları hayatımda ilk defa görüyorum."

Nihayetinde köyden kovulan iki kadın ve Olle için, köylüler ile ihtiyar Hwang ortak düşman sayılırdı artık. Bunu bilen Yongno'nun da "pis insanları" suçlayıp bir kenara iterek, bir köylü kadın da olsa Olle'yi kendi tarafına çekme niyetinde olduğu apaçıktı. Bu şekilde sağlam bir cephe oluşturmak isteyen Yongno'nun niyetini kolayca anlayan Sundok da şikâyet saldırılarına katıldı.

"Evet, aynen öyle, ablacığım!" Olle'yle tıpkı Yongno gibi senli benli konuşmaya başlayan Sundok, arada bir "ablacığım" hitabını da ekleyerek çaktırmadan samimiyet kurmaya çabalıyordu. "Böyle insanlara selam bile vermeyeceksin ya."

Aslında Olle için köylülerle selamlaşıp hal hatır sormak bile imkânsızdı. Köylülerin hepsi bir araya gelmiş, Olle'yle selamı sabahı kesmişlerdi zaten. Bu yüzden iki kadınla sohbet ettiği sırada bu ikilinin doğru söyledikleri, mahalledekilerin bir bakıma kendisinden çok daha kötü insanlar oldukları ve gerçekten de kendisine düşmanca davrandıkları gibi düşünceler Olle'nin aklına gelip gidiyordu.

Gelgelelim bir süre laklak ettikten sonra Yongno imalı şekilde Olle'ye kendileriyle benzer bir iş yapmak isteyip istemediğini so-

Jam (İngilizce): Reçel. Korelilerce "cem" diye telaffuz ediliyor. *–çev.*

runca, Olle buna o kadar şaşırdı ki et suyundaki patates boğazına dizildi ve epeyce bir süre öksürüp durdu. Yongno yan yan bakıp Olle'nin nabzını yoklayarak sormuştu bunu, kesinlikle yenilir yutulur cinsten bir soru olmasa da netice itibarıyla samimiydi.

"Başkaları rastgele 'Yanki fahişesi', 'orospu' filan diyerek dalga geçer, ama fahişelik öyle elâlemin düşündüğü kadar kötü bir şey değil..." diyen Yongno sözlerine devam etti. "Ablacığım, o kadar kötü bir iş değil diyorum. Biz dükkânı açtıktan sonra neyi nasıl yaptığımızı gördüğün zaman anlarsın, ama başkalarıyla durumumuzu kıyasladığımız zaman onlardan zerre aşağı kalır tarafımız yok. Sefil bir hayat yaşayan şu Geumsan'lı kadınların haline bir bak. Bizim gibi iyi yaşayan kaç kadın vardır, meydana çıksınlar da bir görelim."

"Evet, doğru, Manshik'in anası! Piton Abla haklı."

"Ayrıca benim memleketim olan Geum köyündekiler de meydana çıksınlar da bir boy ölçüşelim hele. Benim kadar iyi kazanıp iyi yiyip içen, benim kadar iyi yaşayan kaç kadın var bir görelim. Şu savaş ortamında şerefmiş, namusmuş ya da elâlem ne dermiş, bunların ne anlamı olabilir ki? Nereye gidersen git her yer sinek gibi ölmüş insan kaynıyor. O yüzden iyi yiyip iyi yaşama fırsatı bulunmaz bir nimettir."

"Savaşta eğer aklımızı iyi kullanırsak para kazanmak kadar kolay bir iş de yoktur." Sundok da Yongno'yla aynı telden çaldı. "Hem de ne kolay! Karanlıklar içinde dahi aklını kullanan, kendine apaydınlık bir çıkış yolu mutlaka bulur."

Yongno, ne zaman olacağı bilinmez ama savaş yarın bile son bulabilir diyor, Yankilerin alayı memleketlerine dönerse fahişelik işinin biteceğini, yani böylesine iyi para kazanmanın da sonunun geleceğini, bu yüzden yol yakınken, fırsatı kaçırmadan gayretle çalışıp iyi paralar kazanmaları gerektiğini söyleyerek heyecanlı bir biçimde konuşuyordu.

"İyi düşün, Manshik'in anası! Gerçekten yapmaya değer bir iş. Bu arada Manshik ile şey... Kızının adı neydi?"

"Manhee."

"Evet, Manhee. Manhee yüzünden gönlünce hareket edemeyip elâlemin bakışlarından bir müddet endişeleneceksindir. Ama ben Haeundae'deki *Biçi Gurakbu*'dayken bir hayli meşhur olan çopur yüzlü hanım ağanın yaşı otuzdan fazlaydı ve iki de çocuğu vardı, fakat çocuklu olması hiçbir problem oluşturmuyordu."

"Ama çopur yüzlü hanım ağa sıradışıydı..." diyerek araya girdi Sundok.

"Savaştan önce fahişelik dünyasında tecrübeli olduğu için erkekleri azdırıp çıldırtmak konusunda olağanüstü maharetliydi."

İki kadın kakır kakır gülüştü.

Ne var ki Olle, geçimini sağlamak zor olsa da yabancı askerlere bedenini satmayı aklından bile geçirmiyordu. Çünkü bunun kendisi için hiç de mümkün olmayan bir eylem olduğunu zannediyordu. Buralarda herhangi bir şey yaparak geçimini sağlaması zor olsa da bir erkeğin kucağından başka bir erkeğin kucağına geçmek... Üstelik içinde bulunduğu şu duruma düşmesine neden olan gaga burunlara vücudunu satmak...

"Hem gaga burunların nesi varmış ki? Ablacığım, insanların hepsi aynıdır. Erkeklerin de hepsi aynıdır. Ne kadar iğrenç olursa olsun, dünyada iki çüklü adam yoktur. Gaga burunların tecavüzüne uğrayıp üzüldüğünü çok iyi anlıyorum ama erkeklerin hepsi aynıdır, al birini vur ötekine. Batılısınınki de Çinlisininki de aynıdır. Savaşta her an ölebileceklerini çok iyi bildikleri için ellerinde silahlarıyla savaşırken çükleri kalkınca kimi denk getirirlerse beceriyorlar işte."

"Doğru. Savaşta askerler yaşa kuruya bakmazlar."

"Ama onların arasında saf olanlar da var. İçlerinden birini denk getirebilirsen alınyazını değiştirmek işten bile değil. Eskiden Yankilerin Asyalı kadınlarla evlenmelerini yasaklayan yasalar varmış, ama günümüzde böyle yasalar da ortadan kalktığına göre şansın yaver giderse Batılı bir herifle evlenip Amerika'ya giderek mutlu mesut bir hayat yaşayabilirsin. Bu şekilde Amerika'ya göçüp orada yaşayan kızlardan birkaçını Busan'dayken görmüştüm."

Yongno, ayrıca askerî kantinden üçkâğıtçılıkla mal araklarsa daha büyük paraları daha kolay kazanabileceği türünden şeylerden bahsederek Olle'nin bugüne dek hiç duymadığı bir dünya garip ve şaşırtıcı hikâye anlattı.

"Bu anlattıklarım senin iyiliğin için."

"Piton Abla'nın anlattıkları doğru. Bizimle birlikte çalışırsan sen de günü geldiğinde onun değerli tavsiyelerine hak vereceksin, bak gör."

ON BİR

Olle, bu gece de Geumsan deresinin Kuzey Kore Irmağı'yla buluştuğu noktadaki kumsala çıkıp iki büklüm oturdu ve boğuk seslerin geldiği suyun ötesindeki karanlık dünyaya baktı durdu.

Birkaç gündür Hwacheon elektrik santrali şiddetli bir bombardımana tutulduğundan kasabanın elektriği kesik olduğu için her yer zifirî karanlıktı. Ay ışığının belli belirsiz vurduğu Bongui Dağı kasvetliydi. Ne var ki Chuncheon İstasyonunun aşağısındaki Soyang iskelesi gün gibi parlaktı. Amerikan Ordusu tarafından askerî kullanım amaçlı jeneratörlerle aydınlatılan Soyang Irmağı iskelesi tıpkı karanlık denizin ortasında yüzen devasa bir ışık kütlesi gibiydi. Manshik'in dediği gibi askerler, Soyang Irmağı üzerindeki yüzer köprünün yanına yeni bir köprü daha koymak için bugün de sabah akşam demeden inşaata devam ediyorlardı.

Orta Ada'nın bu tarafında kalan Kuzey Kore Irmağı iskelesindeki kumsal da karanlığa gömüldüğünden kapkaraydı, ama Gama köyünün karşısındaki Amerikan birliğinin etrafında ağa benzeyen dikenli tel örgüler boyunca açık duran jeneratör ışıkları, birbirine karışarak yusyuvarlak biçimli bir başka aydınlık ada daha oluşturuyordu. Kızıla çalan elektrik ışığı gece gökyüzüne ağarak karanlığın içine nüfuz ediyordu, ırmağa vuran ışıklar sarı yılanlar misali kıvrılıyorlardı. Bazen gözetleme projektörünün ışığı toprağın her tarafına yığılmış malzemelerin üzerine vuruyordu. İnşaat

malzemelerini çalan Koreliler yüzünden sabaha kadar arazinin bu şekilde ışıklandırıldığını da Olle oğlundan öğrenmişti.

Omaha birliğinin bir tarafına bitişik olan Teksas kasabası da bu apaydınlık dünyanın bir parçasını oluşturuyordu ama şu an vakit geç olduğundan dışarıda gezen kimse yoktu. Ortalık alabildiğine sessizdi.

Geumsan'dan ayrılmadan önceki gece, "Bak gör, bana hak vereceksin," diyen Yongno'nun kendinden emin sözleri, Olle'nin kulağında hâlâ çınlıyordu.

"Hwang bunağı yüzünden oraya bir çeşit sürgüne gidiyormuş gibi olsam da ne yapıp edip şu Chuncheon denilen yerde turnayı gözünden vuracağım. *Dragon Lady Gurakbu* tabelasını aha da şöyle asacağım, ışıl ışıl parlayan bir bar yapacağım, çatır çatır paralar kazandığımı Geumsan köyünün şu baldırı çıplak, zırcahil heriflerine bir güzel göstereceğim."

Karanlığın içinden bir yerlerden Sundok'un cırtlak sesi de geliyordu.

"Savaşta kafasını çalıştıran için para kazanmak çok kolay..."

Olle elbiselerinden içeriye gecenin sert ayazı girince tir tir titremeye başladı. Ölümün gölgesini andıran zamanın yanından geçerek kaybolup gittiğini hisseder gibi oldu.

Şimdi bu şekilde oturmuş vaziyette usulca ölüp gidişini hayal etti. Evet, belki de bu görüntü Olle'nin hakiki görüntüsüydü. Gözleri açık, nefessiz vaziyette, tarlada oturduğu yerde usulca ölmek onun hakiki görünüşüydü belki de, kim bilir.

Olle, nefes alarak yaşayan insanların dünyasından acımasızca kovulduğuna inanıyordu. Bu yüzden yaşayanların dünyası sabahleyin hiç durmadan akıp giderken o sessizce odasına gizlenir, gece olunca da nefesini tutar ve bir hayalet gibi kestane ağaçlı evden tekrar ırmağın kenarına çıkardı.

"İyi düşün, Manshik'in anası! Gerçekten yapmaya değer bir iş."

Karanlıkta, "Gel, gel," diyen ayartıcı sözler sürekli kulağında çınlayarak âdeta üzerine musallat olmuştu. Öylesine ayartıcıydı ki bu sözler, dört bir yanının alabildiğine duvarlarla örülü oldu-

ğu mevcut durumundan geleceğe doğru onu çekip çıkaracak kaçış yöntemini gösteren birer kurtarıcı gibi geliyor ve her gece durmaksızın kulağında çınlıyordu...

"Ancak karanlık mağaraya girildiği zaman çıkışın sonunda bekleyen ışıklı dünya görülebilir. Karanlığın içine girilmeden ışığı görmek imkânsızdır. Karanlık mağaradan geçebilmelisin ki bir çıkış yolu bulabilesin."

Olle şimdiye dek ölü gibi yaşadığı günleri bir süre aklından geçirdi. Büyük zorluklarla katlandığı uzun mu uzun ölüm günleri ürkütücü bir yaratık gibi geliyordu. O güne dek meydana gelen bütün olaylar gerçeküstü birer yanılsamaydı, hiç devinmeksizin donup kalmış birer hayal gibiydi. Geçen bunca vakit bir yanılgıdan, muazzam bir yanılgıdan kaynaklı ölü zamanlardı.

Evet. Bu şey yanılgının sebep olduğu bir ölüm haliydi. Yanılgı; her şey yanılgıdan ibaretti. Gerçekte hiçbiri yoktu. Asla yoktu. Bütün bu olanlar sadece ama sadece Olle'nin yarattığı yanılgılardı.

"Böyle insanlara selam bile vermeyeceksin ya."

"Bu kadar pis, iğrenç insanları hayatımda ilk defa görüyorum."

Hanidir mahalledeki hiç kimseyle selamlaşmaz olmuştu. Zaten çoktan beridir birbirlerinden kopuk, hiçbir bağlantıları olmadan, bambaşka dünyalarda bambaşka hayatlar yaşıyorlardı. Onların dünyasındaki Olle ölü bir varlıktı, onlar da Olle'nin dünyasında var olmayan insanlardı. Bu yüzden mahalleliyle hal hatır soracak bir işi yoktu, hatta onlardan kaçınmaya bile lüzum yoktu.

Evet, köylüler yolda belde onunla karşılaşıp gülüp alay edecek olsalar ne yazardı ki? Aslında böylesine bir utanç dahi nihayetinde hiçbir şeydi. Bir sorun bile teşkil etmiyordu. Madem öyle, o zaman niçin?.. Zavallı kadıncağız niçin bu gece de kestane ağaçlı evden kimselere çaktırmadan çıkıp saklana saklana buraya kadar gelmişti?

"Başkaları rastgele 'Yanki fahişesi', 'orospu' filan diyerek dalga geçer, ama fahişelik öyle elâlemin düşündüğü kadar kötü bir şey değil..."

Köylüler onu hor görüp, pis bir kadın muamelesi yaparak kötü bir suçlu olduğunu düşünseler dahi Olle köylülerin, komşuların,

başkalarının, kısacası kimsenin bakışlarını önemsemek istemiyordu. Bunların hiçbiri onu alakadar etmiyordu. Yongno fahişelik yapmasına rağmen onuruyla göğsünü gere gere yaşamıyor muydu? Gel gör ki...

Manshik'in hüzünlü yüzü, Olle'nin gözlerinin önünde canlanıyordu. Bugünlerde garip bir şekilde Manshik'in bile kendisine düşman olmaya başladığını sezer gibiydi. Peki ama çocukcağız niçin böyle davranıyordu? Zavallı Manshik, anasının gerçekten düşmanı mıydı yoksa bu da kendi kendine yarattığı bir yanılgı mıydı?

Peki ya Manhee? Üç yaşındaydı, dünyada tek başına yaşayamazdı. Anası bir gece aniden kirletilmişti, bu yüzden anasının herkes tarafından dışlanan bir kadın haline geldiğini bile anlayamayan masum bir bebekti Manhee.

Olle iki çocuğunun önünde niçin bu kadar korkunç bir suçluluk duygusu hissetmek zorundaydı ki?

İki çocuğunu da bırakıp bir yerlere çekip gitmeyi istiyordu aslında. Böylece çocukların yüklediği cezanın boyunduruğundan kurtulabilecekti, bu yüzden sonsuza dek bir başına kaçıp gitmek istiyordu.

"Hem gaga burunların nesi varmış ki? Ablacığım, insanların hepsi aynıdır."

"Gaga burunların tecavüzüne uğrayıp üzüldüğünü çok iyi anlıyorum ama erkeklerin hepsi aynıdır, al birini vur ötekine. Batılısınınki de Çinlisininki de aynıdır."

Olle kulaklarında aralıksız çınlamaya devam eden her türden ayartıcı söze gittikçe daha fazla takılı kalıyor, yavaş yavaş kendini kaptırıyordu. İki arada bir derede kalan yüreği, karanlığın içinde kulağına gelen sözlerin büyüsüne kapılıp ne yapacağını bilemeyince çırpınıp durmaya başladı.

"Bu anlattıklarım senin iyiliğin için."

Yongno'nun ısrarlı akıl çelme çabaları bir vakit sonra meyvesini vermiş ve Olle beklenti içerisine girmeye başlamıştı. İçten içe Yongno'dan bir şeyler bekliyordu. Belki de iki kadının kestane ağaçlı evi satın almak için geldiği ilk günden bu yana kurtuluşun

loş ışığını onlarda görüyordu. Ayrıca, Teksas kasabasında olup biten akılalmaz hikâyeyi anlatırken de, kendi başına hayal ve tahmin bile edemeyeceği dünyaları gösteren bir rehber olarak görmüştü Yongno'yu. Hatta kendi hayatını kendisinden bile daha iyi ve net görebilen, kendisini akla gelmeyecek gizemli bir diyara götürmek için uzak mı uzak yerlerden gönderilmiş bir kurtarıcı olabileceğini bile düşünmüştü onun.

"Piton Abla'nın anlattıkları doğru. Bizimle birlikte çalışırsan sen de günü geldiğinde onun değerli tavsiyelerine hak vereceksin, bak gör."

Olle, gecenin soğuk havasını yavaşça içine çekti. Yalnız ve sessiz sonbaharın ırmak kenarında esen soğuk rüzgârı elbiselerinden içeriye girip kadıncağızın vücudunun her köşesine nüfuz etti. Aniden ayağa kalkan Olle'nin yüzü öfkeliydi.

ON İKİ

Orta Ada'da kamp kuran Birleşmiş Milletler Ordusu'nun ne durumda olduğunu görmek için ırmağın karşısına gönderdiği Geumsan köyü muhtarının bir an önce geri dönerek rapor vermesini pavlonya ağacının altında oturarak bekleyen ihtiyar Hwang Seung-gak, köydeki sonbahar manzarasını izliyordu.

Hem rahatlatıcı hem de sıcak güneş ışıklarıyla, serin sabah esintisiyle, yeşim mavisi gökyüzünde birkaç parça bulut ağıp gidiyordu. Samak Dağı ile Kumandan Dağı'ndaki güz döngüsüne uğramış yapraklar yanıcı kızıl renkler ile çıldırtıcı sarı renklerin cümbüşüyle dağ sırtlarını kaplamıştı. Değirmenin damına sürü halinde yüzlerce kırlangıç tünemiş, kışı geçirecekleri güney ülkelerine uçma hazırlığındaki anne kırlangıçlar yavru kırlangıçlara nasıl uçulacağını öğretiyorlardı. Kuzey Kore Irmağı'nın seması da dört bir yana uçuşan kırlangıçlarla kaplanmıştı. Irmak kenarındaki ormandan gelen kuşların cıvıl cıvıl ötüşleri dinmek bilmiyordu.

Köyün dışında kalan her evde duvarlara tırmanmış sarmaşıklar, çatılarda imrendirici biçimde duran su kabakları, çitlerin üze-

rinde asılı bulunan ve tüm ağırlıklarıyla hayvan testislerine benzeyen lif kabakları vardı. Sapsarı krizantemlerin üzerinde arılar vızır vızır uçuşuyorlardı. Bütün evlerin önündeki ağaçlar bol bol hurma kaynıyordu. Bir sopayla hafifçe dokunulsa bile bütün hurmalar patır patır aşağıya düşecek gibiydi. Bu mevsimde çiftçiler ise kışa hazırlanmakla meşguldüler.

Seher yıldızlarını seyrederek güne başlayıp akşam yıldızları çıkıncaya dek çalışsalar dahi yetmiyordu. İnsanlar kilerleri tamir ediyorlar, fare deliklerini kapatıyorlar, kapılara pencerelere sünger çekiyorlar, kışlık sos koyacakları küpleri boşaltarak bu yıl içlerine sap koyup koymama konusunda tereddüt ederek kış hazırlıklarına süratle devam ediyorlardı. Saplardan hasır torbalar örüyor, mısır demetlerini saçakların altına asıyorlardı, türlü türlü tohumun da çıkarılıp kurutulması gerekiyordu.

Kimchi kurmak da başlı başına zahmetli bir işti ama pirinç şarabı *makgeolli* ile domuz eti bol olduğu için her şeye rağmen iyi bir mevsimdi. Savaş, evet şu savaş olmasaydı hakikaten keyifli bir mevsimdi, amma velakin savaş zamanında neyin ne olacağını, nasıl bir olayın patlak vereceğini kestirmek zor olduğundan bu yıl mahsulün kıt olabileceğini göz önünde bulundurup tahılların bir kısmını ayrıca muhafaza etmek gerekebilirdi. Büyük Doğu Asya Savaşı'ndaki gibi yiyecek kıtlığı olmazdı belki ama günümüzün dünyasında neyin ne olacağını kim bilebilirdi ki?

Herkesin aşina olduğu bir zaman dilimi gelince köydeki insanlar savaşı unutmuş gibiydiler. İlkbahar ve yaz aylarında alın terleriyle ekilen mahsulün gururla hasat edildiği bu yılın sonbaharının mazideki herhangi bir sonbahardan farkı yoktu. Köyün civarında ne kadar kötü olay olursa olsun insanların genellikle bu olaylarla ilgilenecek zamanları olmuyordu. Mesela, lotus tarlalarıyla uğraşan Yeonshil'in anasının bir kızı daha olmuştu, ama hiç oğlu olmadığından olsa gerek, evlerinde sanki bir marangozhanede dört köpek yavrusu doğmuş gibi bir hava vardı; kızın doğumunu sıradan bir şeymiş gibi kabul edecek duruma gelmişlerdi.

Orta Ada'ya giden Muhtar Bae Efendi'nin çoktan geri gelmiş olması gerekirdi, ne olup bittiğini anlayamayan ihtiyar Hwang bakışlarını iskele yoluna çevirdi. Derken hiç kimsenin olmadığı bomboş kestane ağaçlı ev ihtiyarın gözüne takıldı. Görmezden gelmeye çalışsa da kestane ağaçlı ev iskele yolunun üzerinde durduğundan ihtiyar Hwang'ın aklından bir türlü çıkmak bilmedi.

Köylülerin son günlerde kestane ağaçlı evde ne olup bittiğine dair pek fikirleri yoktu, umurlarında da değildi zaten. Hem Manshik hem de Olle yolda belde hiç görünmüyorlardı, belki de bu yüzden hiçbir yerde görünmeyen komşularına olan ilgilerini yitirmiş de olabilirlerdi. Ne var ki ihtiyar muallim öyle değildi. Gübre yapmak için ot biçmekle ne kadar meşgul olursa olsun ya da savaş Kumandan Dağı taraflarına geldiğinde askerî araçların ezdiği çeltiklerin ne durumda olduğunu anlamak için tarlalarda ne kadar gezinirse gezinsin ihtiyar Hwang, Olle'nin etrafında olup bitenleri sıradan vakalar olarak geçiştiremezdi.

Hwang, son zamanlarda Olle'nin nadir de olsa evden dışarıya çıktığını görmüştü görmesine, ama onun yılan avcısının evindeki iki kancıkla buluşmaya gittiği söylentisini duyduğunda sıradışı bir şey olduğunu sezmişti. Sinirlerini bozan iki kadın, onun müdahalelerine dayanamayıp Geumsan'dan ayrılınca muallim rahat bir nefes almıştı, ama evin parasını henüz ödeyememesi onu hâlâ rahatsız ediyordu, üstüne üstlük Olle'nin neden şimdi o iki kancıkla buluştuğunu bilmesinin imkânı olmadığından ileride doğabilecek tuhaf durumlar endişe veriyordu.

İhtiyar, "Ne sebeple şu densiz kancıklarla buluştun?" diyerek Olle'ye çıkışıp bizzat sormak isterdi, ama bir aydır onun yanına uğramadığından, çağıracak olsa bile konuşmaya ne cesareti vardı ne de böyle bir şey içinden geliyordu. Ayrıca nedense ihtiyar, Olle'nin ağzından çıkabilecek hiç beklemediği bir şey duymaktan da endişeleniyordu.

Zamanını bu endişelerle harcayan ihtiyar, Olle'nin Orta Ada'daki Teksas kasabası denilen yere girip çıktığına yönelik meşum söylentiyi dün muhtardan duymuştu. Muallim, Kayıkçı

Yeom'u çağırıp durumu bizzat teyit etmiş, ama kayıkçı yalnızca gecenin geç vaktinde Orta Ada'dan dönen Manshik'in anasını en az iki defa kayıkla karşıya geçirdiğini söyleyebilmişti, Olle'nin adaya girdikten sonra ne yaptığını bilmesine imkân yoktu.

Birleşmiş Milletler askerleriyle dolup taşan adada Olle'nin başına kötü bir iş gelmemesini umduysa da ihtiyar Hwang'ın içinde bir yerlerde hem bir vicdan azabı hem de korku vardı. Evinden dışarıya hiç çıkmayan Olle'nin, Orta Ada'ya girip çıktığının söylenmesi kesinkes çok pis bir işin meydana geldiğinin alametiydi. Muhtemelen yılan avcısının evinin sahibeleri olan adi kadınların da bu işle bağlantıları vardı ama...

Dışarıdan bu durumu hiç umursamıyorlarmış gibi görünen köylülerin arasında dönen Olle ile ilgili dedikodulara bakıldığında, pek çoğu kulağa saçma sapan ve tuhaf geliyordu, ama onların Manshik'in anasını küçük düşürmek için kasten böyle mesnetsiz dedikodular çıkarmış olmaları mümkün değildi. Ateş olmayan yerden duman çıkmazdı hani. İşte, ihtiyarın bu rahatsız edici dumanın nereden geldiğini bizzat araştırıp ortaya çıkarması gerekiyordu. Öylesine geçiştirilecek bir mevzu değildi.

Derken, Bae Efendi'nin silüeti iskele yolunun ucunda belirdi.

ON ÜÇ

"Sıradan bir mesele değil gibi. Bizzat gidip yerinde görmeniz daha münasip olmaz mı?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle Bae Efendi'nin söylediği sözleri duyan ihtiyar Hwang Seung-gak, en ufak bir tereddüt etmedi. Bae Efendi'yle beraber hemen iskeleye çıktı.

Irmaktan geçen Kayıkçı Yeom, daha öncekilerin aksine akıntının üzerine doğru gidip ırmağın kuzeyine düşen kıyıya kayığı bağladı ve ardından da mahallelilerin son zamanlarda Amerikan birliği ile askerî üssün olduğu kasabalardan uzaklaşarak kumlu araziden geçip Soyang Irmağı iskelesine vardıklarını açık ladı.

"Şu taraftaki iskele, olası kazalardan kaçınıp gaga burun askerlerle karşılaşmamak için yeni inşa edilen askerî köprünün kuzeyindeki epey uzak bir yere taşındı."

Her şey bir tarafa, askerlerin kamp yerlerini hemen görmek isteyen ihtiyar Hwang, sakat ayağıyla seke seke giden muhtarın önünden ilerleyerek kumsalı aceleyle geçti. İkili, kimi zaman Geumsan'lıların ineklerini otlattıkları çayırlara vardıktan sonra, üç dört kilometrelik mesafedeki dikenli tel örgüler boyunca Soyang Irmağı iskelesine doğru giderek Yanki birliklerini yakından inceledi. Karargâhta toplanmış çadır binaların ortasındaki bayrak direklerine Kore, Amerika ve Birleşmiş Milletler bayrakları çekilmişti. İhtiyar Hwang cesaretini toplayıp tel örgülere biraz daha yaklaştığında, kasabaya doğru intizamlı biçimde sıralanmış hâkî ve koyu sarı boyalı düzinelerce konteyner bina gördü, kuzey istikametindeki tel örgülerin dış tarafına aralıklarla kurulmuş üç nöbetçi kulübesinde miğferlerini çıkaran askerler top yerleştirip kum torbalarını yığmakla o kadar meşgullerdi ki derilerinin sıcaktan kıpkırmızı olduğunun farkında bile değillerdi. Zemini iyice sıkılaştırılmış kamp yolunun demir plaka döşeli sağ ve sol yanına tahta kalaslardan derme çatma yapılmış geçici binalar, uzun antenli araçlar, katrana çalınmış ahşap masa ve tabureler dağılmıştı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş topa bakan ihtiyar Hwang, kendi kendine konuşurcasına şöyle dedi:

"Amma da çok asker var ha!"

"Yüzlerce vardır. Önce lojistik birimleri buraya taşınıp hasırdan çadırlarda yaşarken şimdi de arı sürüsü gibi üşüşerek kamp kurduklarından daha da çoğalmışlar. Bunların bir günlük yemek artıkları bile birkaç *dorakgu** doldurur."

İhtiyar Hwang hangi yöne baksa mavi üniformalı asker görüyordu: küreklerini ters çevirip vurarak giderlerin her iki tarafını toprakla dolduran askerler; ana kapı tarafına yeni, uzun bir elektrik direği diken askerler; eğri büğrü demir levhalardan oluşan ku-

* *Dorakgu* (Korece; Japonca *Torakgu*): "Kamyon" anlamına gelen İngilizce *truck* sözcüğünün Japonlardan devşirme Korece telaffuzu. *-çev.*

tuların üst üste yığıldığı spor sahasının bir tarafında yerden toz kaldırarak top oynayan şortlu askerler; gür sakallı tıraşsız suratlarıyla ellerinde kumanyaları, öğle yemeği için sıra bekleyen askerler; ne zaman bir araç geçecek olsa, başında ağır bir miğfer ve elinde ağır bir silahla Chuncheon İstasyonunun güney geçidinde bariyer görevi gören kazığın önünde gözcülük eden nöbetçi asker; ağzında sakızı, elinde bir kucak dolusu bot ve giysiyle çamaşır çadırına doğru yalınayak yürüyen asker; başına çene kayışı çözülmüş miğferini geçirmiş ve üstlüğünü çıkarmış vaziyette tabakları kocaman bir kaşıkla sıyırarak yemek artıklarını çöpe döken asker...

Üstlerini çıkarmış askerlerin çoğunun derisi Koreliler gibi sarı ya da esmer değil, neredeyse solgun denilebilecek beyazlıkta olduğundan, güneşin altında karides gibi kızarmıştı, simsiyah yanmış gaga burunların sayısı da hayli fazlaydı. Gündüz vakti ortalıkta çırçıplak dolaşan yabancı askerlerin bu hallerini gören ihtiyar Hwang'ın aklına birkaç yıl evvel altlarına sadece birer parça *fundoshi** giyip *geta*'larını** takırdatarak kasabada dolaşan Japon erkeklerin barbar görüntüleri geldi. İhtiyar derinden bir iç geçirdi. Japon'u da Batılısı da aynıydı, bu hergelelerin utançtan, görgü kurallarından haberleri bile yoktu...

"Evet, şimdi de şu Teksas kasabasının senin dediğin gibi gerçekten kötü bir yer olup olmadığını gözlerimle görmek istiyorum. Haydi bakalım, öne geç de yol göster."

Muhtar Bae Efendi önden gidiyor, arkadan gelen ihtiyar Hwang da mühendislik müfrezesinin yaptığı köprüye giden eski yola dönerlerken, "Bu savaş bir an önce bitmeli, gerçekten büyük bir felaket," diye söyleniyordu. Çin ordusu da gelir de savaş iyice uzarsa Seokgu'nun da orduya alınacağından ve bu vahşi, barbar heriflerle beraber geçireceği sürede kötü alışkanlıklar edineceğinden endişeleniyordu.

---

* *Fundoshi* (Japonca): Japon geleneğinde sadece erkeklere özgü, tek parçadan oluşan iç çamaşırı. Günümüzde birtakım festivallerde kadın erkek herkesin giydiği bir iç giysisi olmuştur. *-çev.*

Geta (Japonca): Japonların giydiği geleneksel takunya ya da parmak arası sandaletlerin genel adı. *-çev.*

Kasabada bundan böyle on sekiz on dokuz yaşındaki çocukların da askere gitmeleri gerektiği söylentisi dolaşıyor, öğrenci asker olarak savaşa katılan delikanlılardan çoğunun geçen Ağustos ayında Pohang'da patlak veren büyük çatışmada öldüğü söyleniyordu. Velev ki Seokgu askere alınıp savaşa götürülsün ve kimsenin bilmediği bir yerlerde vurulup ölsün, Chunseong diyarındaki Seomyeon'lu Hwang sülalesinin sonu işte o zaman gelirdi...

Bu büyük aile çoktan beridir zaten dağılıp gitmişti... İçi daralan ihtiyarın adımları ağırlaştı.

Hwang sülalesinin ne kadar alçalıp ayaklar altına düştüğünü köylüler bilselerdi, hatta ihtiyar Hwang'ın değirmenciye ne kadar borçlu ve müteşekkir olduğunu bilselerdi, bir zamanların kaymakamının evini mabet gibi kutsal sayarak yaşayan bu insanlar o kadar şaşırırlardı ki dut yemiş bülbüllere dönerlerdi. Bir de Seokgu askere alınıp zorla savaşmaya götürülürse, o zaman... O zaman Hwang'lardan geriye ne kalırdı ki?

Bağımsızlıkla birlikte paramparça olup dört bir yana dağılmaya başlayan muallimin ailesinin mal varlığı kargaşalar patlak verince daha hızlı erimeye başlamıştı.

Geleneklere göre memlekette kalıp ailenin direği olması gereken en büyük oğlu Sanggu, inadından vazgeçmeyip ailesiyle beraber kiralık bir oda tuttuğu Seul'e gitmişti. Çılgınlar gibi hayalini kurduğu tatlı başarıların tadına bile bakmadan bir gün aniden çıkıp gelen Komünist Partiye katılmış, Seodaemun'daki Komünist Parti İlçe Teşkilatına girip çıkarak yaşadığı mahalledeki yaşlıların siyasi eğilimlerini parti üstlerine gammazlamayı kendine iş bellemişti, nitekim Kore Ordusu başkenti geri alır almaz hiçbir yere kımıldayamadan yakalanmıştı ve şimdilerde müebbet hapis yatıyordu. Büyük oğlu için çocukluğundan beri çok zeki olduğundan Seomyeon'da seçkin bir kişi olacağı söylenirdi, ama büyük şehre gidip kendine iyi bir yer kapma hırsından başka bir şey bilmeyen oğlunun, sağda solda gezerken ilçe teşkilatında alt kademede çalışma fırsatını elde edişi kötü akıbetinin başlangıcı olmuştu.

İhtiyar Hwang, başkent Seul'e giden üç erkek çocuğundan Han Nehri'nin güney yakasında kendine bir yer bulup Noryangjin'de hırdavat dükkânı işleten ikinci oğlu Changu'nun Han Nehri üzerindeki köprü yıkıldıktan hemen sonra ailesi ile birlikte felaketten sıyrılıp güneye geçtiği haberini ikinci gelininin telaşsız bir zamanda gönderdiği mektubundan öğrenmişti. Gelin, içine düştükleri borç batağından elleri ayakları bağlandığı ve kaçarak yaşamak da elvermediği için Masan'da mahsur kalıp hiçbir yere gidemediklerini de yazmıştı.

Hwang'ın üçüncü oğlu Mingu da Komünist Partinin yüz günlük iktidarında pirinç satıcısı gibi davranarak köylere kaçmış, şimdilerde Gimpo'daki Amerikan Hava Kuvvetleri üssünde işçi olarak çalışıp geçimini zar zor sağlıyordu, buna rağmen köye dönecek gibi de görünmüyordu.

İşte tüm bunlardan dolayı ihtiyar Hwang, yanında duran biricik oğlu Seokgu için çok mu çok endişeleniyordu. Üstelik Birleşmiş Milletlerin mühendis müfrezesi sağlam bir köprü yaptığı için sadece Chuncheon Karakolundan değil Belediye ve Valilikten insanların da Seomyeon'a girip çıkmaları bundan böyle daha kolay olacaktı...

"Çıbanın başı bu lanet olasıca savaş."

"Efendim?" Muhtar adımlarını yavaşlatıp arkasına dönerek sordu.

"Yok bir şey. Haydi çabuk gidelim. Teksas kasabasına daha var mı?"

"Geldik sayılır. İşte hemen şu aşağıda."

ON DÖRT

Teksas kasabası denen yer, demiryolu köprüsünün altında dilenci inini andıran bir gecekondu mahallesiydi. Dört bir taraftan rastgele kapı açılmış karmakarışık barakaların hepsi, bir saat içinde hemen sökülüp yıkılarak pılı pırtı toplanıp kaçılabilecek geçici sığınaklar gibi, derme çatma ve dayanıksız yapılmıştı. Girişe dikil-

miş Korece ve İngilizce "TEKSAS KASABASI" tabelasını görünce zınk diye duran ihtiyar Hwang, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. Neredeyse kaymakamın evinin kapısının bir kanadı kadar büyük, tahta tabelanın sağ tarafını yarıya kadar dolduran çırçıplak kadın resminden çok utanmıştı çünkü. Gerçek bir kadın büyüklüğünde çizilmiş resim, bir sirkin reklam panosu gibi kışkırtıcı Batılı renklerle boyandığından hem aşırı kaba görünüyor, hem de kadının sadece bicikleri ile apış arasının beyaz yıldızlarla kapatılmış olması hakikaten utanç veriyordu. Ne var ki resimdeki kadın parlak kırmızı boyalı dudaklarıyla kaygısızca gülümsüyordu.

Yalandan iki kez öksürüp kaşlarını çatan ihtiyar Hwang, tabelanın ötesindeki mahallenin içlerine göz attı, birkaç tane barakada sadece göğüsleri ile edep yerleri mendil kadar çaput parçalarıyla örtülmüş kadın resimleri, tabela olarak çatıya asılmıştı. Ayrıca İngilizce yazılarla siyah rakamlar kazınmış mühimmat kutularının açılarak konduğu kalas ve kontrplaklardan duvarları olan birkaç ev de vardı. Çatıların çoğu kırılarak rastgele döşenmiş tahtalarla kaplıydı, katran gibi simsiyah brandaların, çelik şeritlerin, torbaların ya da teneke levhaların yamanarak geçirildiği çatılar da göze çarpıyordu.

Muhtar:

"İçeriye girmek istemez misiniz?" diye sordu.

İhtiyar Hwang, bir cevap vermek yerine Muhtar Bae Efendi'ye önden yürü diye işaret etti.

Barakalardan oluşan bu gecekondu mahallesi, akşam vakti toplanmakta olan bir pazar yeri gibi karman çormandı. Kâh birleşip kâh ayrılan daracık sokak aralarına girdiklerinde, elektriği askerî üsse çekmek için kullanılmış, dikenli tellerin üzerinde bir saçaktan öteki saçağa çamaşır ipini andıran kalın hatlar uzanıyor, her evin sağından solundan kırmızıya yahut sarıya boyanmış ampuller sarkıyordu. Ne satıldığı belli olmuyordu ama sokak aralarındaki düzlüklerde sağa sola yerleştirilmiş tenteli evler de vardı.

Barakalardaki çoğu odanın duvarı kat kat Yanki gazeteleriyle kaplanmıştı. Dört bir tarafa çiviler çakılmış, üzerlerine renkli elbiseler asılmıştı, arka taraftaki çamaşır iplerinde kadınların ten-

lerini örten elbiseler lif kabakları gibi sarkıyordu, mutfak kâsesi olarak kullanılan Amerikan askerî erzak kutuları, metal çanaklar, büyücek teneke yahut leğen gibi şeyler her tarafa saçılmıştı.

Yer yer bazı evlerin yanından geçerken sadece iki tarafı bezle kapatılmış açık tuvaletlerdeki kurtçukları öldürmek için püskürtülen benzin kokusu geliyordu. El yüz yıkama leğeni olarak kullanılan eğri büğrü miğferler ile kum yolun üzerinde duran sidik izleri de gözlerine ilişiyordu. Ayrıca hĕr türden eşyayla karmakarışık görünen kuytu odaların içinde çoğu kadın açık saçık yatıyordu.

Evinin önüne çömelmiş sarı saçlı şişman bir kadın, ihtiyar Hwang'a kaçamak bakışlarla iki kez göz attıktan sonra miğferin içinde çamaşır yıkamaya devam etti. Tabureye ilişip oturmuş, serdiği havlu üzerinde tek başına kart oynayan genç bir kız, muhtarı görünce sırıttı. Uzun saçlarını dalgalandıran bir kız, akça pakça omuzlarını göstererek çenesini masaya dayayıp oturmuş, elindeki kâğıtta bir şey hesaplamakla meşguldü. Saçını karmakarışık bir şekle sokmuş siyah gözlüklü bir kız da kapı eşiğinde eğreti şekilde durmuş, aynaya bakarak bir şeyler düşünüyordu.

Kadınların çoğunun sokak aralarında dolaşarak etrafa bakınan iki adamı gördükten sonra kayıtsızca işlerini yapmaya devam etmesi normaldi, ama kapısını kapatmadan ayaklarını basmak için evin önüne serdiği torbanın üzerine oturmuş, top mühimmat kutusunun içindeki şeftalileri sudan geçiren güdük bir kadın, fazlaca ilgilenerek ikiliye uzun süre bakıp durdu. Bol bolamat iç çamaşırını kalçalarına kadar sıvamış, ağır görünen bileziklerini şıkırdata şıkırdata iki elini gayretle kullanan kadının bakışları muhtarla çakışınca, hınzırca göz kırpan kadın diliyle yalanarak acayip bir hareket yaptı. Afallayan Bae Efendi ne yapacağını bilemez halde bir an öylece durdu.

"Hadi yürüsene be!" diye aceleyle çıkıştı muallim.

Mahcup olan muhtar, hiçbir şey sormamasına rağmen ihtiyar Hwang'a:

"Burada o türden işler yaparak geçinen tam elli kadın varmış," dedi.

Baraka mahallesinin tam orta yerinde üzerine çöl manzaralı üç tane kaktüs resmi çizilerek saçaklara tabela olarak asılmış bir ev göründü. Kaktüslü tabelanın altında akça pakça kalçaları ile göğüslerini ifşa eden iki kancık, üç Yankiyle beraber bir masaya oturmuş bira içerek yüksek sesle gülüp laklak ediyordu.

İhtiyar, onları görünce:

"Aylak takımı işte! Güpegündüz kızlarla boş beleş laklak dedindeler," diye kendi kendine homurdandı.

Muhtar, çaktırmadan muallimin yüzündeki ifadeyi okuyunca şöyle dedi:

"Bizim köyün çocuklarının neredeyse her gün buraya gelip bu nahoş manzaraları izlemeleri beni gerçekten kaygılandırıyor."

"Bizim köyün çocukları?"

"Evet. Geumsan'lı çocuklar diyorum, ırmağı geçip askeriyenin tel örgülerine giderek Yankilerden yiyecek istiyorlar, '*Gibı mi cop cop,*' diyerek teneke kutulardan dilenci gibi otlanıyorlar, dahası buraya kadar gelip sağı solu gözetleyerek az önceki gibi kadınlar ile yabancı erkeklerin yedikleri haltları da izliyorlarmış."

"O zaman bir temiz azarlayıp bu adaya gelmelerini yasakla."

"Çocukları azarlamak bir işe yaramıyor ki... Laf dinledikleri mi var? Birkaç defa yakalayıp azarladım, tembihledim ama nafile, hiçbir işe yaramıyor."

"O halde çocukları bu tarafa geçirmesin diye Kayıkçı Yeom'a ben de tembihlesem iyi olacak."

"İşe yaramaz, beyim. Kayığa bindirmese bile o çocuklar yüzerek yine gelirler buraya."

ON BEŞ

İhtiyar Hwang hiç içinden gelmemesine rağmen yine de bizzat yerinde görmesi gerektiği için barakalardan oluşan bu kasabada bir tur atıp her şeyi inceledi, dikkatlice düşündükten sonra Teksas kasabasının karşı tarafındaki sokağa girdi. Soyang iskelesine giden bu kumlu yolun girişine de, demin Kuzey Kore Irmağı'nın girişinde gördüğü aynı çırçıplak kadın resmi çizilmişti.

Bunları gaga burunların mı yoksa baraka evlerdeki kızların mı yaptıklarını bilmelerinin imkânı yoktu. Teksas kasabasının her iki yakasına köy korkuluğu* misali dikilmiş yüz kızartıcı iki tabela, buranın yabancı askerlere ait bir bölge olduğunu belirten ilan panosundan farksızdı. İhtiyara kalsa bu toprakların işgal edildiğini resmen ifade eden bu haddini bilmez tabelaları yerlerinden söküp ocağın içine atarak ateşte yakar, böylece içi bir hayli rahatlardı, ama bunu yapmaya hakkı olmadığı gibi muktedir de değildi.

Geumsan iskelesine dönmeden önce burada mutlaka yapması gereken işi yapamadığından içinde bir boşluk hisseden ihtiyar Hwang'ın ayakları geri gitmiyordu. Karmakarışık duygularla sokağın sonunda bir süre öylece durup iki arada bir derede kalan ihtiyar, ümitsizlik içinde Teksas kasabasına bir kez daha göz gezdirdi. Neydi ki?.. Neydi şu an derhal yapması gereken iş?

İhtiyar kendini çaresiz hissediyordu. Yılan avcısının evini yabancı kadınlara sorgusuz sualsiz kaptırdığı gibi kendi dünyasını koruyacak gücü de kalmamıştı. Şimdiye dek köyde olağandışı bir iktidara sahip olduğunun hiçbir zaman farkında değildi, ama özellikle son zamanlarda, gün geçtikçe biraz daha güç kaybettiğinden emindi. Tam da istediği gibi yolunda giden işlerin sayısı günbegün azalıyordu, bulunduğu mertebeden gittikçe aşağılara doğru düşen bir varlık olduğunu hissediyordu.

"Eğlenmek istiyorsanız buraya gelebilirsiniz, muhteremler!"

Saygılı mı saygısız mı olduğu anlaşılmayan iç gıcıklayıcı bir hitapla bir kadın Teksas tabelasının oradan bağırarak ikiliyi çağırıyordu.

İhtiyar Hwang ile muhtar arkalarına dönüp bakınca, sapsarı bir kelebek gibi güzel görünen giysiler giymiş ve başına da hasırdan yapılma büyükçe şapka takmış bir kadının dikildiğini gördüler. Bu kadın kasabanın en ucundaki çinko çatılı evde, saçlarını topuz yapmış diğer kadınla beraber yaşıyor olmalıydı, bu iki Yanki

* Köy korkuluğu (Korece *Jangseung*): Kore geleneğinde ahşaptan ya da taştan yapılan totem direklerinin genel adı. Eskiden köylerin girişlerine hem köy sınırları belli olsun hem de kötü ruhlardan, felaketlerden köylüleri korusun diye bu korkuluklardan dikilirdi. Kimi zaman bu korkulukların önünde eğilerek onlara tapınılırdı. *–çev.*

fahişesi, odanın içindeki hava bunaltıcı geldiğinden daralıp dışarıya çıkarak bodur akasyaların gölgesinde karşılıklı oturmuşlar elden ele ip oyunu oynuyorlardı. Sarı kelebek kadın, "Buraya gelin," diyerek eliyle çağırıp tekrar tekrar bağırıyordu.

"Buraların kızları aslında Korelilerle aşna fişne yapmazlar ama paranız varsa biz dünden razıyız. *Okay* yani, *okay*."*

Kaşlarını kaldırmış, alaycı bir ses tonuyla konuşmasına bakılırsa, hasır şapkalı sarı kelebek, deminden beri barakaları yoklayarak şüpheli bir biçimde ortalıkta gezinen ihtiyar Hwang ile muhtardan hiç de memnun kalmamış gibi görünüyordu.

Önünde oturan topuz kafa da iki köylü erkeğin eski püskü kıyafetleriyle garip davranışlarını gördükten sonra başıyla çinko çatıyı işaret ederek dalga geçercesine şöyle dedi:

"*Kom on!*** Muhteremler! Eğlenmeye geldiniz madem içeri buyurun lütfen."

Adabımuaşeretten zerre haberleri olmayan terbiyesiz kadınların alaycı konuşmalarına ne yanıt vermesi gerektiğini bilemeyen ihtiyar Hwang, birkaç kez yalandan öksürür gibi yaparak anlamsız bir biçimde bağırdı.

"Öhö öhö! Hımm! Öhö öhö! Bu ne terbiyesizlik böyle?"

Çinko çatılı evle yan yana duran diğer barakaların birinden etraftaki kargaşayı merak ederek çıkan makyajsız, donuk yüzlü bir kadın, dağınık saçlarını savurtup kıkırdayarak araya girdi.

"Hey! Kızlar! Yaşlı deyip geçmeyin, onlar da birer kalp taşıyorlar. Üstelik yaşlılıktan pörsüyüp gitmiş olsa da onların da birer çükü var. Canlarının çektiğini becermeleri gerekir, değil mi?"

Şaşkına dönen muhtarın bakışlarını ensesinde hisseden ihtiyar Hwang, gücünün hiçbir şeye yetmediğinin tekrar farkına vardı. Bir karşılık vermeye utanıyordu, sövse de hiç tınlamayacak olan arsız kancıklar yüzünden oğlunun gözleri önünde yılan avcısının evindeki kadınlardan yediği ağır küfürleri şu an muhtarın önünde tekrar yiyordu.

---

* *Okay* (İngilizce): Tamam, problem yok, peki. *-çev.*

** *Come on* (İngilizce): Haydi, hadisenize. *-çev.*

Ne olduysa tam o esnada oldu.

"İşte şu bunak ihtiyar! Evet, bu o bunağın ta kendisi!"

Arkalarından yırtılırcasına bağıran bir kadın sesi duyuldu. Piton Yongno'ydu bu. Alışveriş için gittiği kasabadan yenice dönmüş gibiydi, zira Soyang Irmağı üzerindeki Birleşmiş Milletler Ordusu'na ait köprüden bir kucak dolusu erzakla nefes nefese koşarak geliyordu.

"Evimin parasını cebine indirip yiyen işte bu moruk!"

Sağlı sollu barakalardan kızlar başlarını çıkarmaya başladılar. Omaha tarafındaki saçaklarının altına çamaşır asılmış düz damlı bir evden Sundok'un yüzü de göründü. Muhtemelen saçlarını yıkıyordu, sabunlu kalmış saçlarına havlu sarmış halde ihtiyar Hwang'dan tarafa atılarak bağırdı.

"Sizlere anlattık, değil mi? Bizi kayığa bile bindirmeyen, çirkefliğiyle burnumuzdan getirip ödümüzü bokumuza karıştıran bir bunağın ırmağın karşısında yaşadığını söylemiştik ya! İşte o bunağın ta kendisi!"

İhtiyar Hwang ile muhtar, yılan avcısının evinde yaşayan kadınlara bir mazeret uydurmak için bile ağızlarını açamadan sağdan soldan bitiveren kadınlar, şimdiye dek biriktirdikleri hınçlarını alırcasına hep bir ağızdan homurdanıp yaygarayı kopardılar.

"Doğru, doğru. Ben de aha şunun hışmına uğramıştım. Muhtar olacak şu dallama, bizleri Geumsan köyünde kayığa bindirmesin diye kayıkçıya bağırıp çağırarak bizi itin götüne sokmuştu."

"Abla! Bu moruk mu senin evini elinden aldı? Yaptığını yanına mı bırakacaksın? Çükünü burup koparmalısın."

"Moruğun gözlerine bunlar görünmüyor olsa gerek."

Kadınlardan biri eliyle mahrem yerini göstererek:

"Al bunu ye!" dedi.

"Pipisi kuruyup gitmiştir bu piçin. Tipinde meymenet yok zaten."

"Evini elinden aldığı yetmezmiş gibi başka bir şey daha istiyor olmalı... Buraya kadar sürüne sürüne geldiğine göre..."

"Hey! Moruk! Sevişelim mi? *Şot taym, rong taym*?*"

Dolgun bacaklı, düşük çeneli kadın, eteğini kaldırıp kırmızı külotunu göstererek hınzırca kakır kakır güldü.

"O kadar açgözlüsün ki bir fahişenin evini bile elinden almışsın. Pipin de mi açgözlü yoksa, buraya kadar gelmişsin? Ama kes artık bunu, uzatma! Yaşlandığın için kadınlarla yatamazsın."

"*Moni hebı yesı*?** Sevişelim mi? Sevişelim mi?"

Dört bir taraftan hakikaten ağza bile alınmayacak türlü türlü kandilli küfürler yağınca resmen dumura uğrayan ihtiyar Hwang, gene yalandan birkaç defa öksürdükten sonra Yongno'ya bağırmaya başladı:

"Evin parasının üstüne yattığımı ne zaman söyledim sana, behey arsız kadın! Henüz para elime geçmediğinden sadece birazcık beklemeni söyledim, o kadar. Saçma sapan şeyler söylüyorsun."

"Anlaşılan gücün kuvvetin yerinde ki böyle konuşuyorsun, değil mi?"

"Hadi git de çaldığın o paraları zıkkımlanarak yaşa e mi!"

Kadınlar birer ikişer öne atılıp güçlerini birleştirerek her türden sunturlu küfrü yağdırmaya başlayınca iki adamın daha fazla dayanacak halleri kalmadı. Muallim, adamakıllı küfredebilecek yapıya sahip olmadığı gibi vücutlarını ona buna peşkeş çeken iğrenç kancıklara karşı gelmesini sağlayacak bir maharete de sahip değildi.

Ne var ki, şu anda Teksas kadınlarına karşı koyamayacak olsa da daha sonrası için bunların saldırılarını nasıl önleyeceğini enikonu düşünüp ciddi bir plan kurması gerektiğini anlamıştı. İçinden çıkılmaz talihsiz bir durumla karşı karşıya kaldığından şimdiye dek bunlarla doğru dürüst başa çıkmaya tam olarak niyetlenmemiş olsa da, ileride Yanki fahişelerinin ırmaktan geçip Geumsan'a girmelerini ve Birleşmiş Milletler Ordusu'nun köyün altını üstüne getirmesini önlemek için ne pahasına olursa olsun bir

---

* "*Short time or long time?*" (İngilizce): "Kısa mı olsun, uzun mu?" Karşıdakinin kısa süreli mi yoksa uzun süreli mi cinsel ilişki istediğini öğrenmek için kullanılan *Short time or long time?* ifadesinin Korelilerce telaffuz edilişidir. *-çev.*

"*Money, have, yes?*" (İngilizce): Bozuk İngilizcesiyle "Paran var, değil mi?" diye soruyor. *-çev.*

şeyler yapmak, bütün sorunları ortadan kaldırmak zorundaydı. Sadece oturduğu yerden bir şeyler yapamazdı. Harekete geçmesi gerekiyordu.

Yarın mutlaka kasabaya gitmeye karar verdi. Çok eski zamanlardan beri ırmaklar düşmanları engellemek için kullanılan doğal kale duvarları gibiydi. Bunun için Valiliğe gidip yabancı ordu birliklerinin Kuzey Kore Irmağı'na da köprü yaparak Seomyeon'a geçmeye çalışıp çalışmadığını tez elden öğrenmesi lazımdı.

"Gidelim, Bae Efendi. Boş ver gitsin. Boka basmanın alemi yok. İtle dalaşmaktansa çalıyı dolaşmak yeğdir."

Söylediklerine rağmen ihtiyar Hwang geri dönerken daha da güçsüzleşip sersefil bir hal aldığını hissediyordu.

ON ALTI

Ceviz ağacının kütüğüne çömelmiş oturduğu yerden mavimsi ay ışığının vurduğu köyü seyreden Manshik, son zamanlarda anasının davranışlarının çok garip olduğunu düşünüyordu. Tahmin etmesi kolay olmasa da anasının çevresinde yeni bir şeyin meydana geldiği kesindi. Niçin anası her gün, üstelik geceleyin evden dışarı çıkıyordu? Daha önemlisi nereye gidiyordu?

Bu gece de öyle olmuştu. Manhee çoktan uyumuştu, Manshik ise uyuyormuş gibi yapıp yavaşça ve düzenli nefes alıp vererek bir süre beklemişti. Az sonra tam da tahmin ettiği gibi anası sessiz ve dikkatli bir biçimde ayağa kalktı, başını öne eğerek Manshik'in nefesini dinledi. Anasının nefesi ile vücudunun sıcaklığı uzaklaşınca Manshik hiç kıpırdamadan sadece gözlerini çok az açarak izlemeye başladı; anası, hiç gürültü çıkarmadan karanlıkta elbiselerini giyip odanın kapısını yavaşça açtıktan sonra ayak parmaklarının ucunda yürüyerek ahşap sundurmaya çıktı. Hızlıca kalkıp kapı aralığından dışarıyı gözetleyen Manshik, anasının avlu kapısına gidip dört bir tarafı kolaçan ettikten sonra dikkatlice yola çıktığını gördü.

Manshik hemen pantolonunu giydi, ceketini koluna attı ve bir yerden yuvarlanarak aşağıya düşüyormuş gibi bir hızla odadan

dışarıya fırladı. Yakında kırağı düşecek gibiydi ama hava o kadar da soğuk değildi. Gongchi Irmağı'nın üstünde yarım ay vardı, ırmağın karşısındaki Teksas kasabasından uğultulu müzikler duyuluyordu. Derken, iskeleden tarafa seğirterek giden anasını arkadan gördü.

Tarlalardaki pirinç başaklarının hepsi biçildiğinden sadece toprak görünüyor, ay ışığı da parlak olduğundan yol kabak gibi meydanda duruyordu; Manshik saklanabileceği bir yer olmadığı için yakalanmadan anasının peşinden gidebilmesinin zor olduğunu anladı. Aslında zaten peşinden gitmesine de lüzum yoktu. Anasının nereye gittiğini tahmin edebiliyordu çünkü.

Manshik'in bizzat tanık olduğu üzere anasının bu gece habersizce dışarıya gidişi ilk değildi, üçüncü gidişiydi.

İlk gün Manhee ile Manshik uyurken anaları çıkıp gitmiş olmalıydı. Gecenin epey geç saatlerinde uyku sersemi kapının yavaşça açıldığını duyan Manshik gözlerini hafifçe aralayıp bakmış, anasının odadan içeriye giren loş görüntüsünü görmesine görmüştü ama tuvalete gidip geldiğini düşünerek gerisin geri uyumuştu. Gelgelelim şimdi bütün olanları en baştan düşününce anasının o gece bütün elbiselerini giymiş vaziyette olduğunu fark etti. Gecenin bir yarısında çorapları bile giyinik haldeyken tuvalete gidip gelmiş olması biraz şüphe uyandırmıştı zaten ama...

Ondan önce anasının gecenin bir yarısında üstünü başını giyip dışarıya çıkıp çıkmadığını bilmesinin imkânı yoktu, ama her neyse, ilk gün fazla üstünde durmamıştı. Dün de neredeyse gece yarısıydı, garip bir biçimde dört bir yandan ayaz esiyor gibiydi, Manshik ala uykulu durumdayken anası bir bohçayı göğsüne sıkıca basmış halde kapı gıcırtısı bile çıkarmadan odaya girmemiş miydi? Anasının gizli gizli elbiselerini çıkarışını gözleriyle gören Manshik, iki seferdir aniden ayağa sıçrayıp anasına nereye gidip geldiğini sormak istiyor, ama nedense boğazı düğümlendiğinden hiçbir şey soramadan sadece uyuyormuş numarası yapıyordu.

Bu kez de anası eve dönüp yerine uzandığında odaya ağır içki kokusuyla beraber sanki çürümüş bir şeyden gelen ekşi bir koku

daha yayıldı. Manshik'in babası hayattayken anası ağzına pirinç şarabı *makgeolli* bile sürmeyen bir kadındı. Anasının bu halleri çok garibine gittiğinden Manshik bir hayli sinirliydi. Ayrıca bu sabah erken saatlerde anasının küf kokan elbiselerini gizlice karanlık dereye götürüp çitileye çitileye yıkadığını duymuştu. Daha tuhaf olanı ise sabah neredeyse dibi görünen pirinç küpünün şimdi yarısına kadar dolu oluşuydu. Oda zemininin en serin yerinde gaga burunların üzerlerinde taşıdıkları istihkak kutularından dört tanesi yan yana dizilmiş duruyordu.

"Ana! Şu pirinç ve teneke kutular nereden geldi?"

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen anası hem endişeli hem de kızgın bir yüzle:

"Ha! Onlar mı? Geldi işte..." diyerek geçiştirdi. Bir süre sonra ise bakışlarını öteye çevirmesine rağmen sakin bir yüz ifadesine bürünerek konuyu şöyle kestirip attı: "Sana her şeyi daha sonra anlatacağım. Şimdi sırası değil. Onun için bu türden şeyleri bir daha sakın sorma bana."

Böylece Manshik'in anasına her gece nereye gittiğini sorma isteği de yitip gitti.

Ceviz ağacının kütüğüne oturduğu yerden mavimsi ay ışığının vurduğu köyü seyreden Manshik anasının pirinci nereden bulduğunu, gaga burunlara ait istihkak kutularını nereden aldığını inceden inceye düşündü. Anasının bu şeyleri bir yerlerden çalmış olabileceği konusunda endişeleniyordu. Bu şeyler anasının kasabada bir iş yapıp emeği karşılığında kazandıklarıyla alabileceği şeyler değildi kesinlikle. Dahası, bunları kendinden emin bir biçimde almış olsaydı oğluna gerçeği olduğu gibi söylerdi... Yaptığı şey onurlu bir şey olsaydı gecenin bir yarısında gizlice dışarıya çıkmasına da gerek kalmazdı...

Bir iş tutmak için iskeleye kadar gitmişti gitmesine, ama oradan kasabaya gitmediyse Orta Ada'daki gaga burunların kasabasına uğramış olmalıydı...

Peki ya anası oraya gittiyse orada ne yapıp gelmişti?..

ON YEDİ

Anasının bu gece nereye gittiğini düşünüp merakından çıldıracak duruma gelmiş bir vaziyette ahşap sundurmada uzaklara dalıp giden Manshik, birinin iskele yolundan aşağıya inip geldiğini hissedince iyice gerildi. Anası gibi gece yarısı dışarıya çıkıp gezenin kim olduğunu merak ettiğinden usulca ayağa kalktı.

Köprü tarafından sessizce yürüyüp gelen çocuk Manshik'in hareket ettiğini görünce adımlarını durdurdu. Ay arkasında kaldığı için yüzünü çıkarabilmek zordu, ama çöküк omuzları ile uzun bacaklarına bakılırsa iskele yolunun üstündeki çocuk kesinlikle Kangho'ydu.

Oğlan tekrar yürümeye başladı, usulca kestane ağacının önüne kadar gelip durdu. Manshik'in tahmin ettiği gibi gelen Kangho'ydu.

Evin önünden akan derenin suyu nedense daha gürültülü duyulur gibi oldu.

"Kangho, sensin değil mi?" Gece yarısı yanına gelen çocuğa bir şey söylemesi gerekiyordu, bu beklenmedik durum sebebiyle söyleyecek söz bulamayan Manshik'in ağzından rastgele böyle bir soru çıktı.

Kangho, Manshik'in sorusunu düşünüyormuş gibi bir müddet tereddüt etti ve alçak bir sesle cevap verdi:

"Hıhı, benim."

"Burada ne işin var?" Bu da kendiliğinden çıkan bir soruydu.

Kangho, nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündüğü kısa sessizliğin ardından sakince açıkladı:

"Akşam yemeği sonrası geç saatlerde babamla beraber muallimin evine gidip geldik. Köylülerin kayıkçıya verilmek üzere öğüttükleri tahılları teslim ettik de... Çok geç oldu işte..." Kangho'nun ne diyeceğini bilmeyen Manshik sonuna kadar bekledi. "Değirmenin de kayışı koptuğundan epey zorlandık. Bu yüzden geç kaldım işte."

Yine bir müddet sessizlik oldu.

"Değirmene geri dönerken ay bu kadar tepedeydi. Köprüden geçerken farkına bile varmadan gözlerim bu tarafı aradı. Etrafa bakınırken senin ceviz ağacının kütüğünde oturduğunu gördüm."

Yine sessizlik...

"Eve giderken de nedense senin orada sürekli oturacağını düşündüm. Bu nedenle geldim işte."

Manshik, uzunca bir aradan sonra Kangho'yla sohbet ettiği için çok mutlu olmuştu ve içi kıpır kıpırdı, ama bir yandan da çekiniyordu. Her nedense değirmencinin oğluna karşı dikkatli olması gerektiğini düşünüyordu.

'Neden geldi ki? Buraya niçin geldi? Üstelik neden gecenin yarısında gelmiş olabilir? Benim de bir şeyler söylemem gerekir ama ne diyebilirim ki?'

"Görüşmeyeli cidden çok oldu." Manshik bunu söylemesine söylemişti ama söylediği şeyin gerçekten saçma ve yersiz bir şey olduğunu düşündü. Bu nedenle bir şeyler daha söylemesi gerektiğini hissetti. "Son zamanlarda çocuklarla beraber neler yapıyorsunuz?"

"Hep aynı işte. Öylesine takılıyoruz."

Görünüşe göre Kangho, uygun bir cevap bulamamıştı.

Manshik, can havliyle tutunduğu incecik bir ip handiyse kopacakmış gibi korkuya kapıldığından, ne olursa olsun konuşmanın bir şekilde durmaksızın devam etmesini istiyordu.

"Wolsong'lu çocuklarla sonbahar kapışmaları yapmanın zamanı geldi de geçiyor..."

"Onun için biraz daha beklememiz lazım."

"İyi geziyor musunuz bari?"

"Evet," dedi Kangho. "Yarın çöpü karıştırmaya gideceğiz."

"Çöp mü? Ne çöpü?"

"Issız adada artık gaga burunların yaşadıklarını sen de biliyorsun, değil mi? Orada Amerikan birliğinin çöplük olarak kullandığı ayrı bir yer var. Bebek Kumandan'ın gümüş aygırının gömüldüğü söylenen Orta Ada'nın alt taraflarını kastediyorum. Pis kokulu sularla kaplı büyük birikintiyi sen de biliyorsun. İşte gaga burunlar oraya günde iki defa çöp döküyorlar, biz de yarın oraya gitmeye karar verdik."

"Çöp birikintisine ne yapmaya gidiyorsunuz?"

"Orayı Chun keşfetmiş. Su birikintisinin oralara gidip gaga burunların attıkları çöpleri eşeleyince işe yarar güzel şeylerden de bolca çıkıyormuş."

"Çöplerin içinden işe yarar ne çıkabilir ki?"

"Yok yokmuş. Bir sürü şey çıkıyormuş. Bazen hiç açılmamış teneke kutular oluyormuş. Konserve denilen bu tenekelerin içinde şekerli suya yatırılmış şeftali ya da armut oluyormuş. Bazı teneke kutulardan kurabiye, çikolata ve süt tozu da çıkıyormuş. Bazı kutuların içinde düz, küçük başka kutular da oluyormuş, bu küçük beyaz kutucuklarda güzel reçeller oluyormuş. Bazı kutulardan sakız ya da kahve tozu da çıkıyormuş."

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum ama eğlenceli bir şeye benziyor."

"Öyle işte. Ayrıca iyice eşelersen güzel selofan kâğıtlar, jiletler, kutular ve poşetler de çıkıyormuş. Hatta bazen yarısı yenmiş haşlanmış tavuk da çıkıyormuş. Tavuk bulur da onu eve götürürsem anam akşamleyin bana yulaf lapası da yapar. Hele bir tavuk çıkmayagörsün o gece sadece bizim köy değil Hyeonam ya da Wolsong'daki büyükler bile çaktırmadan gelip su birikintisindeki çöpleri karıştırıyorlarmış. Gece kimselerin görmediği zamanlarda yapıyorlarmış ama bunu. Sabahları başkalarının görmesinden utandıkları için geceleri çıkıyorlarmış."

"O şeyleri alıp getirince gaga burunlar bir şey demiyorlar mı?"

"Ne diyecekler ki? Zaten çöp diye atmışlar. Kimse bir şey demiyor. Koruyup gözeten biri de yok."

"Oraya gitmek eğlenceli olsa gerek."

"Yarın sen de bizimle gelsene."

Manshik'in içi gidiyordu ama bir süre düşününce saçma geldi.

"Olmaz. Ben gitmem."

"Neden? Gitmek istemiyor musun?"

"İstiyorum ama... Diğerleri gelmemi istemiyor olabilirler. Habersizce gidersem Chandol, Kurbağa, Bongi bir şeyler derler..."

"Sen şimdiye dek birinin izniyle mi bizimle oynadın ki? Hadi beraber gidelim işte."

"Hayır, gidersem çocukların hoşuna gitmeyebilir."

Kangho'nun gözleri karanlıktaki Manshik'in yüz ifadesini incelerken ay ışığının altında parlıyordu. Kangho sesini daha da alçaltarak şöyle dedi:

"Manshik! Sen son zamanlarda gerçekten garip davranıyorsun. Anan da öyle. Siz niçin dışarıya çıkmaz oldunuz?"

Manshik bir yanıt vermedi. Söyleyecek bir sözü yoktu çünkü.

"İnsanlardan uzak durarak yaşamanın iyi olmayacağını düşünüyorum. Bizden kaçmanın sana ne yararı olabilir ki?"

"Ben mi sizden kaçıyorum!" Manshik'in sesi bir anda yükseliverdi.

Ansızın dili tutulan Kangho bir müddet düşündükten sonra ağzını tekrar açtı.

"Gerçi ben de epeydir seninle oynamaya gelmedim..." Yeniden uzun uzun düşündükten sonra devam etti. "Neden böyle olduğunu, seninle niçin görüşmediğimi ben de bilmiyorum inan. Böyle oldu işte. Ama yine de bugün sana geldim işte."

Manshik bir anlığına düşüncelere daldıktan sonra hemen şöyle dedi:

"Ben gelirsem diğer çocuklar gerçekten bir şey demezler mi?"

"Merak etme diyorum sana. Kim ne diyebilecek sana? Birlikte oynamaya gidiyoruz. O zaman yarın geleceksin, değil mi?"

Manshik yine bir şeyler düşündükten sonra iç geçirip karşılık verdi:

"Yo, gelemeyeceğim ben."

"İster gel ister gelme, sen bilirsin. Her neyse, yanımıza gelmek istersen öğlen ırmağın karşısındaki kumsala gel. Sazlığın sonuna kadar gidince çöp birikintilerini hemen görürsün zaten. Bulması çok kolay."

Kangho arkasına dönerek artık gitmek istediğini ima etti.

"Gidiyor musun?" Manshik hüzünlenmiş gibi tereddütlü bir tonda sordu.

"Hıhı. Gideyim de yatayım artık. Yarın görüşürüz."

Bir yerlerden gelen hışırtıyla bir yarasa uçtu.

ON SEKİZ

Sazlığın kenarındaki kumsalda bağdaş kurmuş oturan Manshik yerden bir çakıl alıp ırmağa fırlattı. Cumburlop diyerek berrak suya düşen çakıl taşı dibe battı. Öyle bir sessizlik vardı ki ırmağın karşısındaki Geumsan köyünün cırcır böcekleri dahi ötmüyordu. Değirmenin etrafında uçuşan kırlangıç sürülerinin gürültüleri bile uzaktan ölgün duyuluyordu. Samak Dağı'ndaki kuru yapraklar dağın zirvesinden aşağıya doğru yayılmıştı; altın sarısına çalan, pembemsi ve kızıl renkler masmavi göğün altında kavisli biçimde aşağıya doğru saçılıp gitmişti. Parlak sarı renkli köknarlar ile koyu, kuru yapraklı kestane ağaçları dağın eteklerini sarmıştı. Tarlalarda seyrek aralıklarla duran ağaçlar paslanmışçasına kızıla döndüğünden dere kenarı boyunca uzanan saz damlı evler daha bir koygun görünüyordu.

Tek tük de olsa henüz biçilmemiş çeltik tarlaları vardı. Bu tarlalardaki sarı pirinç başakları sıcak güneşin altında hafifçe dalgalanıp başlarını sallıyorlardı. Üzerlerine paçavralar geçirilmiş, başları hasır şapkalı korkuluklar, bomboş çeltik tarlalarında öylece dikildikleri yerden dik dik bakıyorlardı. Kaymakamlık binasının yanındaki kavak ağacının dibinde bir inek aheste aheste otluyor, yanında ise bir buzağı böğürüyordu. İneğin üzerine üşüşen sinekleri kovalamak için başını her sallayışında boynundan sarkan çanın şangırtısı ta Manshik'in olduğu yere kadar geliyordu.

Manshik yerden aldığı ölü bir dalı tek tek kırıp parçalarken çocukların iskele tarafından ırmağın bu tarafına gelmelerini bekledi, ama önlerindeki Chandol'u takip eden çocuklar geldiklerinde bile ne yapması gerektiğini hâlâ bilmiyor, yalnız huzursuzluk duyuyordu.

Dün çöpleri deşmeye birlikte gitmeyi teklif eden Kangho gittikten sonra, hatta gecenin ilerleyen saatlerinde anası gizlice içeriye girip elbiselerini çıkararak içki kokularıyla yatağına yattıktan sonra bile Manshik hem heyecanından hem de anasına olan kızgınlığı henüz geçmediğinden yerinde duramamıştı. Yattığı yerde dönerek Kangho'yla konuştuğu şeyleri habire zihninde canlandırıyordu. Belki de çöpleri eşelemeye birlikte gitme önerisi Manshik'in

bundan sonra bir başına can sıkıntısıyla yaşamasına gerek kalmayacağı anlamına geliyordu, kim bilir.

Keşke çocuklarla birlikte eskisi gibi tekrar oynayabilseydi... Ah bir oynayabilseydi...

Kangho'nun söyledikleri gerçekti. Kangho, Geumsan'lı beş çocuk içinde en vefalısıydı. Her zaman öyle olmuştu. Gaga burunların Manshik'in anasına ne yaptıkları, mahallelilerin kestane ağaçlı evde yaşayanlara nasıl davrandıkları türünden şeyler Kangho için bir anlam ifade etmiyordu. Kesinlikle öyleydi.

Şimdiye kadarki can sıkıcı, sinir bozucu günler, Kangho sayesinde bitiyor gibiydi. Kuvvetli yaz güneşinin gözlerini aldığı dapdar avluda geçip giden günler, bazen ceviz ağacının kütüğüne oturup dışarılara boş boş baktığı günler, ne bir yoldaşı ne de yapacak bir işi olduğu için avluda volta üstüne volta attığı günler, çok nadiren dereye kadar inip yüzünü yıkayarak geçirdiği uzun mu uzun günler, sıkıntıdan patladığı tüm o günler belki de sona eriyordu.

Ter kokusunun küf gibi duvarlara sindiği daracık oda ile sessiz, dar avludan çıkıp açık tarlalara çıkmak istiyordu Manshik. Ormana gidip kayaların arasından zıplamak, dere suyuna ayaklarını sokmak, çayırdaki otların sıcacık, baskın kokusunu ciğerlerinin ta içine çekmek istiyordu. Derenin dibindeki otlar ile çimlere ayaklarıyla basıp şıp şıp yürüyerek bağıra çağıra koşmak, ufak balıkları ürkütmek, göz kamaştırıcı gümüş renkleriyle kaçışan golyan balıkları ile gökkuşağı rengindeki cennet balıklarından, çamur zıpzıplarından yakalayıp kevgirini doldurmak istiyordu. Su yosunlarını, iribaş kurbağa yavrularını, karidesleri, sülükleri elekten geçirip temizleyerek kalan balıklarla şöyle acemi işi acılı bir çorba kaynatmak vardı ya...

Kasvetli ormanın gizemli sessizliğiyle büyülenmiş bir halde ağaçların arasındaki patikalardan yürümek istiyordu. Güneşi, göğü, kuşları ve Kumandan Dağı keşiflerini elinden alan çocuklardan eski günlerini geri almak istiyordu. Çocuklarla bir olup gülmek, konuşmak, gezmek istiyordu. Bu yüzden birkaç kez Chandol'un peşinden gidip onu da aralarına almaları için yakasına yapışmayı bile düşünmüştü ama böyle bir şey imkânsızdı.

Bari bir an önce okul açılsın istiyordu. Savaş çıkaran Komünist Parti memleketten kovulup Birleşmiş Milletler Ordusu ile Kore Ordusu geldiğine göre, şu okul bir açılıverseydi artık, o zaman istese de istemese de tekrar çocuklarla buluşur, başına gelecek olaylara göre ne yapması gerektiğine karar verebilirdi.

İşte bu yüzden şimdiye dek Manshik ne olursa olsun okulun açılmasını bekliyordu. Ne var ki dün gece Kangho gelmişti. Çocuklarla beraber oynamaya karar veren Manshik sabahtan beri avluda heyecanla dolaşıp durmuş, sonunda diğer çocuklardan önce ırmağın karşısına geçip onları orada beklemesi gerektiğini akıl etmişti. Çünkü onun adaya geleceği gerçeğini Kangho'dan başka hiçbirinin bilmediğini düşünüyordu. Üstelik Manshik'e gelmesini söyleyen Kangho'ydu, Chandol değildi. Bu nedenle hepsinden önce gelip onları beklemenin daha doğru olacağını aklı kesmişti.

Ne tür giysilerden bahsettiğini bilmese de anası bugün erkenden kasabanın pazarına biraz kumaş kestirmeye gideceğini söylemişti. Anasının ne zaman döneceğini bilmeyen Manshik, Manhee'nin belindeki ipi kapı koluna iyice bağladıktan sonra çocuğun öğle yemeğini zeminin en soğuk yerine bıraktı, lazımlığını da odanın bir köşesine koydu.

"Çişini ve kakanı buraya yapıyorsun, tamam mı?"

Evden çıktığında gökyüzünde uçuyor gibiydi. İskeleye uzunca bir aradan sonra çıktığı için berrak ve sığ ırmak suyunun dalgalanışı, kürekler çekildikçe yana kayan kayık, karşı taraftaki sarı kumsal, hepsi yeni bir dünya gibi yabancı geliyordu. Zaten kayıkçı da Manshik'i görür görmez bir yabancıyla karşılaşmışçasına hayrete düşmüştü.

Sessizce çocuğa bakarak:

"Sen! Nereye gidiyorsun böyle?" diye sordu.

Manshik gözünün ucuyla kayıkçıya bakıp:

"Irmağın karşısına..." diye karşılık verdi.

"Irmağın karşısına mı? Sen de mi Teksas'a gidiyorsun?"

"Teksas mı?"

Kayıkçı olduğu yerde sağa sola kürek çekerek Manshik'in yüzünü tekrar inceledi ve pis pis sırıttı.

"Yo, yo, yok bir şey. Anan seni bir yere gönderiyor sandım."

"Anam mı?"

"Yok, yok. Öylesine söylüyorum işte..."

Manshik kayıkçının neden böyle garip sorular sorarak pis pis gülüp durduğunu merak etmişti. Bir çakıl taşını daha yerden alıp ırmağa fırlatmak üzereyken karşı taraftaki iskeleden oynaya oynaya gelen ve kayığa binmek için yokuştan aşağıya inen Kichun ile Bongi'yi görünce irkildi. Kalbi bir anda hızla atmaya başladı.

'Ne yapacağım şimdi? Ne yapsam ki?'

Kichun ile Bongi'nin gözüne ilişmeden önce hemen yerinden kalkıp sazlıkların arasına saklandı. Yere yüzüstü kapaklanıp sakinleşmeye çalışırken iki çocuk ırmağın bu tarafına geçtiğinde onlara ne deyip nasıl davranması gerektiğini düşünmeye çabaladı, ama kafası karmakarışık olduğundan nasıl davranması gerektiği konusunda bir türlü sonuca varamadı.

Küçücük bir örümcek kamış yaprakları arasında parlak bir ağ örüyordu, hemen ilerisinde duran çirkin görünümlü bir devedikeni rahatsızlık vericiydi. Manshik boş gözlerle örümcek ağını izleyerek yüzükoyun uzandığı yerden çocukların bindiği kayığın bu tarafa gelmesini bekleyip durdu.

ON DOKUZ

Geumsan'lı dört çocuk kumsalda yan yana oturmuş hiç hareket etmeden uzaktaki kocaman birikintiye bakıyordu. Irmak sazlıklarının yanındaki kumlu arazide bulunan birikinti sarıya çalan kokuşmuş suyla doluydu, Amerikan Ordusu'na ait bir kamyon tam o anda oraya çöp döküyordu. Arka kapağı açılan kamyonun üstünde esnek kumaştan şapkaları hafif eğreti duran, kaslı iki gaga burun, nikel görünümlü büyük varilleri yere yatırıp koyu kahverengi talaşı andıran kahve telvelerini aşağıya döktü. Kahve telvelerinden buhar yükseliyordu. Diğer asker de gömleğini savurtarak kamyo-

na yüklenmiş pis çöpleri kürekle alıp aşağıya atıyor, arada bir ağzında tütün çiğnemişçesine kumların üstüne simsiyah tükürüyor, yerde oturarak bekleyen çocuklara bakınca da gülüyordu.

Kichun, nereye neyin düştüğünü unutmamak için askerlerin attıkları her türden çöpe dikkatle bakarken kendi kendine şöyle mırıldandı:

"Umarım bugün de et çıkar. Geçen sefer bulduğum konserve kutudan çıkan eti hatırlıyorsunuz, değil mi? *Ham** dedikleri et işte. İçinde üç parça vardı ve gerçekten güzeldi. Birazcık tuzluydu ama olsun."

Gaga burunlar kocaman varilden altı tanesini boşalttıktan sonra kamyonun arkasındaki çadırı patadak kapatıp gürültülü motor sesleri eşliğinde askerî birlikten tarafa kamyonu sürdüler. Bongi ve Kichun heyecandan birden ayağa fırlayıp Yankilere bağırarak el salladılar.

"Hey! Hey!"

Amerikalılar da ellerini sallayarak karşılık verip tozların arasında uzaklaştılar.

Chandol, Kichun ve Kangho, paldır küldür çukurdan tarafa koşuşarak kâh elleriyle kâh sopalarla kahve telvesi yığınlarını eşelemeye başladı. Her teneke kutu bulduklarında içinde ne var ne yok diye tek tek açıp bakan üç çocuk, kahve yığınlarına batmış bir halde çöpleri ha gayret karıştırıp durdu. Çöplüğün kenarına çömelmiş oturan Bongi ise bir ağaçtan kopardığı dalı yemek çubuğu gibi kullanarak çöplerin arasına bakıyordu.

Kangho, deminden beridir tuhafına gittiği için Manshik'in bu saate kadar neden ortalarda görünmediğini arada bir etrafına bakınarak anlamaya çalışıyor, muhtemelen ırmağı geçmeye cesaret edemediği için gelmekten vazgeçtiğini düşünürken eline aldığı ince bir boruyla çelik çomak oynarmış gibi çöpleri yerden alır almaz fırlatıyordu. Dizlerine kadar yumuşacık haşlanmış lahanaların arasına batmış vaziyette çöp karıştıran Kichun, eline iki tane

* *Ham* (İngilizce): Jambon. "Hem" diye okunsa da Koreli çocuklar "ham" diye telaffuz etmektedirler. *-çev.*

yassı kutuyu almış, donmuşçasına hiç devinmeden şaşkın gözlerle kumlu alandan tarafa bel bel bakıp duruyordu.

"Chandol! Şuraya bak!"

Chandol ha gayret çöp eştiği için başını bile yerden kaldırmadan: "Ne var?" dedi.

"Şuraya baksana! Manshik buraya geliyor."

"Kim?" Chandol, bu ne saçmalık dercesine belini doğrultup ayağa kalktı. "Manshik mi?"

Çöpten bulduğu bir parça jöle şekerlemeyi ağzına atarak cak cak çiğneyen Chandol, kumsaldan bu tarafa doğru yavaş yavaş gelen Manshik'e baktı. Kangho da boruya yapışan kahve telvelerini eliyle sıyırırken Manshik'i gördü ve içi rahatlamış gibi bir yüz ifadesi takındı.

Manshik, çocuklarla göz göze gelince eğreti bir biçimde durdu. Ardından Kangho'ya bir kez baktıktan sonra tekrar yaklaşmaya başladı.

"Bu niye geldi buraya?" Chandol kaşlarını çattı.

Kangho çaktırmadan Chandol'un yüzündeki ifadeye bakınca çekindi ve bir anda tereddütlü bir ses tonuyla durumdan habersizmiş gibi şöyle karşılık verdi:

"Bizimle oynamak istediği için gelmiş olmalı."

"Bizimle oynamak için mi? Kim oynayacakmış onunla?"

Kangho, dün gece Manshik'i çağırdığını Chandol'a haber vermemişti. Önceden söylemek istemiş ama Chandol'un suratını görünce söylemeye yanaşamamıştı. Daha sonra söyleyecek olsa bile Chandol itiraz ederek bir dünya laf söyleyebilirdi, bu yüzden iyisi mi birbirlerinin yüzüne bakarak konuşmaları daha rahat olur diye düşünmüştü. Cesareti olmadığından yaptığı hareketin bencilce olduğunu bile içinden geçirmişti.

Hemen bilmezlikten gelerek lafa atladı:

"Madem buraya kadar gelmişsin, birlikte oynayalım... Zaten Manshik'le epeydir oynamadık..."

"Oğlum sen kafayı mı yedin? Bu adaya geldiğimiz için bile büyüklerden sürekli azar işitiyoruz. Bir de Manshik'le oynayacak

olursak bizim halimiz nice olur?" diyen Chandol yavaşça yaklaşan Manshik'e dik dik bakarak konuşuyordu. "Peki ama bizim burada oynadığımızı bu nereden öğrendi?"

Manshik bir kere daha durdu ve dört çocuğu birden süzdü.

"Doğru ya! Bizim burada olduğumuzu nasıl öğrendi?" Kichun da Chandol'la aynı telden çaldı.

"Biri bizim burada toplanıp oynadığımızı söylemiş olmalı," dedi Chandol üç çocuğun suratına öfkeli bir biçimde tek tek bakarak. "Hanginiz söyledi?"

"Ben bilmiyorum!" İlk cevap veren Kichun'du. "Ben Manshik'le hiç oynamıyorum çünkü."

Chandol'un bakışlarına denk gelen Kangho yüzünü ırmaktan tarafa dönüp kısık bir sesle ama korkmadan konuştu:

"Ben söyledim."

Üç çocuğun bakışları Kangho'ya kilitlendi. Kangho sözlerine devam etti:

"Dün gece ben Manshik'e gidip bizimle oynamak istiyorsa buraya gelmesini söyledim."

Chandol:

"Sana böyle yapmanı kim emretti?" diye sordu.

Kichun:

"Aynen öyle," diyerek Chandol'a destek çıktı. "Sana kim söyledi? Sen kimsin ki böyle bir şey yapıyorsun?"

"Ama biz Manshik'le çok yakın arkadaşlardık, öyle değil mi? Bir düşünsenize! Biz onunla beraber oynamadığımız için o..."

"Kes! Tamam... Endişeye hiç gerek yok. Ben bu veletle kendim ilgileneceğim, sen kenara çekil."

Chandol eliyle Manshik'e yanına gelmesini işaret etti. Bir müddet ikircikleren Manshik, Kangho ile Chandol'un yüz ifadelerine bakarak yavaşça yaklaştı.

"Tamam, orada dur!"

Manshik durdu.

"Sen buraya niçin geldin?"

Manshik âdeta donup kalmıştı, hiçbir şey söyleyemedi. Böyle olsun diye gelmemişti ama pişmanlığı yüzünden okunuyordu.

"Bizimle oynamak için gelmiş gibisin. Ama biz seninle oynamıyoruz," dedi Chandol. "Senin anan zenciyle düzüşmüş diyorlar, öyle değil mi? Biz seninle nasıl oynayabiliriz?"

Kichun:

"Öyle... Anam dedi ki, senin anan zenciyle düzüştüğü için zenci bir çocuk doğuracakmış," diyerek Chandol'a arka çıktı.

"Sen çeneni kapa!" diyerek Kichun'u azarlayan Chandol, bakışlarını Manshik'e çevirdi. "Duyduğum kadarıyla dün gece Kangho sana buraya gelip bizimle takılmanı söylemiş ama Kangho'nun söylediği sözlerin hiçbir hükmü yok. Senin ananın Teksas'ta Yanki fahişeliği yaptığını söylüyorlar, değil mi? Bir düşün bakalım, senin gibi bir Yanki fahişesinin oğluyla bizler nasıl beraber oynayabiliriz?"

O gün orada neler olup bittiğini daha sonraları ne kadar düşünüp taşınsa da tam olarak hatırlayamayacaktı Manshik. Bu sözleri duyar duymaz kumsalı geçip iskeleden tarafa doğru alabildiğine koşmaya başlamıştı.

Aklı başından gitmiş gibi, sadece ama sadece koşuyordu. Ağlamıyordu. Neyin ne olduğunu bilmediğinden ağlamasını gerektiren bir sebep de yoktu çünkü. Sadece ama sadece koşuyordu. Kim olduğunu bilmese de Kichun'un sesine benzeyen bir sesin arkasından avaz avaz bağırışı rüyadaymış gibi uzaklardan geliyordu.

"Yan-ki fahişesiii... Pis fahişeee... Yan-ki fahişesiii... Pis fahişeee..."

YİRMİ

Ampul kırmızıya boyandığından odanın her yeri kırmızıydı ve sağdaki duvarda şortlu, karpuz büyüklüğündeki göğüsleri meydanda, miğfer kullanan Amerikalı bir kadının fotoğrafı asılıydı. Duvarın arkasında rengârenk kadın elbiseleri takım takım sıralanarak çivilere takılmıştı. Soldaki duvarda dışarıya itilerek açılan ahşap pencere maşayla desteklenerek açık bırakılmış, pencerenin kenarına on iki ayın tek sayfada göründüğü bir gazetenin kış man-

zaralı takvimi tutkalla yapıştırılmıştı. Sarhoş Olle bir yere uzanıp hemen uyumak istiyordu.

Yongno:

"Bira hâlâ acı mı geliyor sana?" diye çıkıştı.

Birlikte fahişelik yaptığı arkadaşını azarlayışını iki gaga burun müşteri çakozlamasın diye şaka yapıyormuş gibi ağzını yaya yaya gülmeye çalışsa da Yongno kızgın bakışlarıyla Olle'ye kaçtır çıkışıyordu.

"Şimdiye dek çoktan alışmış olman gerekirdi ama! Müşteriyi önüne oturtup da adama suratını asıp durursan olur mu hiç? Hoşuna gitmese bile hoşuna gidiyormuş gibi davranman gerektiğini kaç defa söyledim sana!"

Piton'un kullandığı odanın kapısı vardı ama Olle için tuttukları bu taraftaki odada henüz Amerikan birliğinden kontrplak tedarik edilemediği için kapı yoktu. Odanın kapısı olmadığından kapı boşluğunu hasır torbayla kapatmışlardı. Her çişe kalkışında Olle hasırı yukarıya doğru eliyle kıvırıp açıyor, odaya geri girişinde de aynısını yapıyordu.

*"Hei, diringkı ken du?"**

Olle'nin bu akşam müşteri olarak aldığı çavuşun burnu küttü. Küt burunlu çavuş her ne kadar kolay anlaşılsın diye Koreli aksanıyla İngilizce tuhaf bir şeyler söylemiş olsa da Olle hiçbir şey anlamamıştı, yine de içki içmesini istediğini tahmin ederek o güne dek Yongno ve Sundok'tan öğrendiği yabancı kelimelerden birkaç tanesini kullanarak cevap verdi.

*"Okei, ken du, ssacing."***

Piton'un yüzünde memnun kalmış bir ifade vardı. Olle ise Sundok'un nereye gittiğini merak ediyordu. Evet, bufalo çavuş içki içmek değil hemen oynaşmak istediği için bir şişe birayı zar zor içtikten sonra, az önce Sundok'un omuzlarından tutmuş, ikisi birlikte arka odaya geçmişlerdi. İkili odaya tıkılalı epeyce zaman geçmesine rağmen hâlâ çıkmayı düşünmüyor gibiydi.

---

* *"Hey, drink can do?"* (İngilizce): "Hey, içer misin?" *-çev.*

** *"Okay, can do, sergeant"* (İngilizce): "Tamam, olur, çavuş." *-çev.*

Odanın ortasında iki kontrplak levhanın üst üste dizilmesiyle yapılmış masa kılıklı şeyin üstü üç çavuşun hâkî rengi bir torbada getirdiği Yanki biraları ve konservelerle doluydu. Gaga burunlar içinde bile olağanüstü uzun boylu olduğundan her zaman kambur duran, Piton'un müdavim çavuşu çıtır tuzlu kurabiyeleri reçele bandırıp yiyordu.

Piton, "*Veo yu homi taun?*"* deyince sırık gibi çavuş, "Omaha!" cevabını vererek kahkahayı patlattı. Piton aynı soruyu bu kez küt burunlu çavuşa sorunca, Olle'nin müşterisi de "Omaha!" diye karşılık verdi ve komik olan neyse aynı anda üçü birden kakır kakır güldü.

"Bunlar cidden komik ya. Nereli olduklarını sordum, ikisi de Omaha dedi. Yani memleketleri burasıymış. Ben de ne dediklerini pek iyi anlayamıyorum ama bunlar güldüklerinde duruma göre beraber gül gitsin işte. Böylece herkesin keyfi yerine gelir, değil mi?"

Biraz geç kalmış olsa da, Olle de onlarla birlikte güldü. Bundan sonra doğru zamanda gülmesi gerektiğini düşünüyor, ama azıcık içki içtiğinde bile hemen sarhoş olduğundan kendine gelmesi zor oluyordu. Bu büyük bir problemdi.

Piton, Yankilerle yapılan bu ticaretten hiçbir şey anlamayan Olle'ye sadece oda tutmakla kalmamıştı, tıpkı bugünkü gibi çavuşlarla tanıştırarak onlarla birlikte oturtmuş ve sürekli azarlayıp dırdır ederek meslek sırlarını öğretmişti. Başka bir deyişle Yongno, Olle'nin fahişelik öğretmeniydi.

Yongno öğretmenliğin yanı sıra hem tercümanlık hem de Amerikan askerlerinden aldığı askerî işgal paralarını karaborsada satarak Kore parasına çevirme işlerini yapıyordu. Piton olmasaydı Olle yerinden bile kıpırdayamazdı. Bu yüzden müşteriyle yattıktan sonra aldığı paranın yarısına Yongno el koysa bile Olle hiçbir rahatsızlık duymuyor, bunu gayet doğal karşılıyordu.

Olle bir bardak bira içince çavuşları gülme tutuyor, onların peşi sıra Yongno da gülüyordu. Olle de peşlerinden gülmeye başlıyordu ama çavuşlar ile Yongno'nun neye güldüklerini bilmesinin imkânı yoktu, hatta kendisinin niçin güldüğünü de bilmesinin imkânı yoktu Olle'nin.

* "*Where is your hometown?*" (İngilizce): "Nerelisi " *–çev.*

YİRMİ BİR

Yanki fahişeliği konusunda Piton âdeta bir uzmandı. Olle her gün öğretmeninin anlattıklarını can kulağıyla dinleyip öğrenmeye çabalıyordu ama habire hata yaptığından Yongno'nun bitmek bilmeyen azarlamalarına maruz kalıyordu. Birkaç gün önce şöyle bir şey öğrenmişti:

"Gelelim zührevi hastalıklara. Cinsel ilişki yoluyla bulaşan hastalıklar yani. Belsoğukluğu ile frengi en yaygın olanlarıdır. Bunların dilinde *gonorrhea* ve *syphilis* derler. Yanlışlıkla bu türden bir hastalığa yakalanırsan, başın gerçekten büyük belaya girmiş demektir. Hastalığa yakalandığını bilmeden hamile kalanlar arasında yarık dudaklı çocuk doğuranını ya da saçları fasulye filizi gibi avuç avuç dökülenini de gördüm. Sadede gelecek olursam, iş görürken bunun gibi lastik şapkalardan mutlaka kullanmalısın. Bunu erkeğin şeyine aha da böyle takman yeterli."

Piton kıkırdayarak o şeyi parmağına geçirip gösterince, yanında oturmuş örgü ören Sundok ellerini yere vurarak gülmekten yarıldı.

"Erkek bunu takarak işini gördüğü zaman hem cinsel hastalığa yakalanmaz hem de kadını hamile bırakmaz, bir taşla iki kuş vurur yani. Elbette bazı çavuşlar bunu kullanmadan yapmayı daha çok severler ama sen müşteri alırken her zaman mutlaka şöyle sormalısın: '*Kondom okei?*'* Adam *okei* diye karşılık verirse sen de *okei* diyeceksin."

Olle, İngilizcedeki bu bir tanecik *okei* lafının çok sık ve birçok yerde kullanılmasına ilkin çok şaşırmıştı. Ne var ki Yanki fahişeliği İngilizcesi rahat iletişim kurmak için değil, az sayıda kelimeyle çok büyük etki uyandırmak için kullanılan bir araçtı, geri kalan teferruatı vücuduyla açıklaması yeterdi. Bu nedenle hoşuna giden her şey istisnasız *okei* ya da *namba van*'dı**, sevmediği ya da kötü şeyler de mutlaka *namba ten*'di.***

---

* "*Condom okay?*" (İngilizce): "Prezervatif kullanacaksın, tamam mı?" *-çev.*

Number one (İngilizce): Bir numara. *-çev.*

*** *Number ten* (İngilizce): On numara. *-çev.*

"*Gerari!*"* diye bağıran Yankiler her ne sebeple olursa olsun öfkeli olduklarından bunlara karşı mutlaka dikkatli olması ve duruma göre hareket etmesi gerektiğini Yongno, Olle'ye öğretmişti. *Dıringkı*** "bira" anlamına geldiği için gaga burun böyle bir şey söylediği anda hemen bardağını uzatmalıydı Olle. Şimdiki gibi İngilizcesi yeterli olmazsa iletişim kuramayacağı için müdavim Yanki bulup sayılarını çoğaltması kolay olmayacaktı. Böyle devam ederse de suyun üstünde duran yağ kütlesi gibi yahut mide bulandıran bir sinek gibi, Olle de Teksas'ta ötekileştirilerek yapayalnız kalırdı. Zaten köydekiler tarafından çoktandır dışlandığından gidecek bir yeri yoktu. Dolayısıyla bu yeni yaşamına başlamak için bu yabancı dili illaki öğrenmek zorundaydı.

İşte bu sebeple, Yanki müşterilerle otururken, gülüp laklak ederken mutlaka bilmesi gereken birkaç ifadeyi Sundok ile Piton ona öğretirken, *kisı kisı**** ya da *hoag***** gibi kelimeleri not defterine kargacık burgacık yazıyor, boşa çıktığı zamanlarda agulayan bir bebek gibi bunları kem küm ezberlemeye çalışıyordu.

Piton:

"*Kisı kisı* öpüşelim demek, *hoag* ise sevişelim demek," diye Olle'ye öğretiyordu. "Gaga burun '*Sıllip vidı mi*,'****** derse bu, 'Benimle uyu,' anlamına gelir, ama parayı verdikten sonra sadece birlikte uyuyup gidenini ben hiç görmedim. Bu da o işi yapalım demek, *hoag* ile aynı anlamda yani... Birlikte uyuyalım diyen Yankiye '*Şot taym, rong taym?*' diye mutlaka sormalısın."

Yan tarafta duran Sundok araya girerek:

---

* "*Get out of here!*" (İngilizce): "Defol buradan!" *-çev.*

Drink (İngilizce): İçmek, içki, meşrubat. *-çev.*

*** *Kiss kiss* (İngilizce): Öpmek, öpüşmek, öpücük. *-çev.*

**** *Fuck* (İngilizce): "Düzmek", "becermek" gibi çok sayıda anlama gelen argo sözcük. Korecede "f" sesi olmadığı için Koreliler bu ifadeyi *hoag* şeklinde telaffuz etmektedirler. *-çev.*

***** "*Sleep with me*" (İngilizce): "Benimle yat", "sevişelim". *-çev.*

"'*Yu von şot taym, yu von rong taym?*'* diye sormalısın," dedi. "*Rong taym*, sabaha kadar birlikte yatalım demek, *şot taym* derse sadece bir kez beraber olman yeter."

Olle'nin şimdiye kadar "Sabaha dek birlikte yatalım," diyen *rong taym* müşterisi hiç olmamıştı. Geceyi Teksas'ta geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde Kayıkçı Yeom'un kayığını çağırıp eve gitmesi rahatsız ediciydi, ama Birleşmiş Milletlerin dilini dahi iyi konuşamadığından sabaha kadar *sıllip vidı mi* yapmak için gaga burunla bir arada durmaya da cesaret edemiyordu. Bu nedenle Piton da Olle'ye sadece *şot taym* çavuşları önceden seçerek ayarlıyordu.

Olle'nin bugün de küt burunlu çavuşla *şot taym* yapması gerekiyordu ama çok fazla içtiğinden bağırsaklarının bir o yandan bir bu yandan hareketlendiğini hissederek rahatsızlanmıştı. Bir an önce işi yapıp bitirmek istiyordu, ama Piton ile çavuşlar Birleşmiş Milletlerin anlaşılması zor dilinde habire konuşup durmadan gülüyorlardı. Baktı olmayacak, Olle de onlarla beraber sırıtmaya başladı. Ne var ki bugün Olle, buraya ilk kez gelip bir Yanki ile *şot taym* yaptığı günkü kadar kendini rahatsız hissetmemişti. İlk müşterisini aldığı gün, Piton berrak mor renkli içkiden bardağa koyarken, "İç bunu, üzerindeki korkuyu ve gerginliği alır," demişti, ama aksine içtikten sonra midesi bulanarak şakakları zonklamaya başlamış ve bilincini yitirip sıtmaya yakalanmışçasına bir yandan başı dönüp bir yandan debelenirken adam işini çoktan görmüştü. Olle bir süreliğine bayılıp geri ayıldığında gaga burun *şot taym*'ını bitirip birliğine geri dönmüştü bile. Olle'nin kalçalarının her tarafı yapış yapıştı.

Bugünkü herif de bir an önce *şot taym* yapıp gitse çok iyi olacaktı, ama küt burunlu çavuş üstü yarık diliyle Olle'nin boynunu yalayıp öperek, "*Hau oldı?*"** diye sorup duruyordu. Piton, "Kaç yaşındasın diyor," diyerek öfkeli bir tonda tercüme etti. Olle de

---

* "*Do you want short time or long time?*" (İngilizce): "Kısa süreli mi istersin, bütün gece mi?" *–çev.*

** "*How old are you?*" (İngilizce): "Kaç yaşındasın?" *–çev.*

daha önce Yongno'nun öğrettiği gibi, "*Tuenti sıri*,"* dedi. Bu, "Yirmi üç yaşındayım," demek oluyordu. Olle yaşını en az on yaş küçük söylemesine rağmen gaga burunlar farkına bile varmadan bu yalana kanıyorlardı.

YİRMİ İKİ

Olle, Teksas kasabasındaki Piton'un yanına geldiği ilk gün tıpkı bugünkü gibi bilincini yitirip sendeliyordu ama o gün adım atmakta bile zorlanmasının tek nedeni içki değildi.

O gün Olle adaya gelmesine rağmen bir türlü Teksas kasabasına doğru adım atmaya cesaret edemediğinden Kuzey Kore Irmağı'nı geçtikten sonra Yanki birliğinden uzakta kalan bir yerde ha aşağı ha yukarı dolaşıp durmuş, sonra da belki birilerinin gözüne ilişirim korkusuyla Soyang Irmağı'nı da geçerek kasabaya gelmiş ve saatlerce çarşının ara sokaklarında dolaşmıştı. Şimdi de bitkin bedeniyle çarşıda gezerken olduğu gibi yine başı dönüyordu; sıra sıra tezgâhlarda, sepetlerde ya da kevgirlerde duran her türden öteberi gözlerinin önünden belli belirsiz geçiyordu. Pirinç lokumları, ıspanak demetleri, fermente soya fasulyesine yatırılmış susam yaprakları, pul biber okkaları, kurutulmuş sarıağız balıkları, göğüsleri sarkık teyzeler, sarımsak satıcıları... Altı tane gözlüğü satmak üzere bir tahtanın üzerine dizmiş uyuklayan bir ihtiyarı bitkin halde izleyen Olle'nin bir hayli yorgun ve aç olduğundan kusası gelmişti. Adada kumsalın etrafında dolaşırken dizlerinin dermanı çoktan gitmişti, dilinin üstü de paslanmış gibi olduğundan ağzının içi kupkuruydu, midesinden de ekşimsi bir su geliyordu.

Fahişelik yapmayı kafasına koymuştu ama ileriki zamanları düşündükçe midesi kasıldı, içine bir daraltı gelince de hiçbir şey yiyemedi. Cesaretini toplayıp evden çıktığında iki öğünü sektirdiğinden hayli açtı, haliyle midesinin bulanıp başının dönmesi gayet doğaldı, bilinci bir gidip bir geldiğinde gözleri kararda, yürümekte bile zorlandı.

---

* *Twenty three* (İngilizce): Yirmi üç. *-çev.*

Savaşın ortasında bedenini ortalığa atmıştı; ne kocası vardı ne de sırtını yaslayabileceği biri. Bu yıl *kimchi* bile kurmaya yeltenememişti. Çocukların boğazlarından geçecek şuncacık yiyecek dahi kalmamıştı. Kış kapıdaydı. Soğuk rüzgârlar yırtık pırtık pencere kâğıtlarının arasından evin içine sızıp çocukları üşütecekti. Sazların simsiyah çürüdüğü damın altında tavandaki nemden küf oluşacaktı. Tandır ocağını yakamadığı için ısınmayan evde yatak yorgan hem aşağıdan hem de yukarıdan nem alacaktı. Yine de çocuklarını bu yoksulluktan kurtarmak için ilk önce kendi hayatını korumalıydı, güçlüklerle dolu hayatına kendi elleriyle bir son da veremiyordu, geçinmek için bir şeyler yapmak zorundaydı, birkaç tavuk yetiştirecek olsa şuncacık bir baş civciv alabilecek parası dahi yoktu. Kocası Kim Efendi'nin turnayı gözünden vurmak şöyle dursun zar zor bıraktığı avuç içi kadar toprağı satmaktan da Tanrıdan korktuğu gibi korkuyordu. Ne var ki herhangi bir şey yapıp satacak bir mahareti de yoktu. Ne akan ne de kokan bezdirici alınyazısı içini daraltmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Birkaç ara sokakta gezinirken boşu boşuna gittiğini düşünmesine rağmen Chuncheon İstasyonunun oradaki kooperatif ambarının yolunu tuttu, fakat çökmüş harabeden başka bir şey kalmadığından yiyecek namına zerre arpa göremedi. Daha fazla dayanacak ve yürüyecek dermanı kalmadığı için yolun kenarına çöküverdi. Bir çocuğun, arkasından şöyle dediğini duydu:

"Kadın kafayı sıyırmış galiba."

Olle'nin arkasına dönüp bakacak gücü bile yoktu. Sırtından aşağıya büyük ve soğuk bir ter damlası yuvarlanıp gitti. Ter damlası inanılmaz derecede büyük ve soğuktu. Arkasındaki çocukların konuşmaları sürekli kulağına çalınıyordu.

"Bu kadın delirmiş."

"Yok, kesinlikle dilencidir. İlk defa kadın dilenci görüyorum."

Olle yerin yarıldığını hisseder gibi olunca manavın tentesine çakılmış kazıktan tutup güçlükle ayağa kalktı. Midesi yine bulandı.

Çarşıdan ayrılıp başka bir yola çıktı, orada tekrar yere çöktü. Bir ineği çeken ihtiyara boş gözlerle bakıp durdu. Buzağıyı çıkar-

mak için suya atlayıp boğularak ölen Manshik'in babası aklına geldi. O yaz korkunç bir sel olmuştu...

Yabancı askerlerin iki sıra halinde karşılıklı oturarak birbirlerine baktıkları bir kamyon istasyondan tarafa gürültüyle geçip gitti. Şu gaga burunlar da Orta Ada'ya gidiyor olmalıydılar. Birleşmiş Milletler köprüsünden geçerek...

Gaga burunlar... Gaga... Gaga...

YİRMİ ÜÇ

"Ne olmuş gaga burunlara?" diye sordu Piton. "He?"

Yongno'nun aynı soruyu kaçtır sormasına rağmen Olle bilincini yitirdiği için bir türlü kendine gelemiyordu.

"Gaga burun deyip duruyorsun."

"Öyle mi dedim?"

"Gaga burun ne yaptı diyorum?"

"Yok bir şey. Gaga burunlar işte, bu kadar burunları var..."

Olle, elleriyle göstererek kocaman burun işareti yapmaya çalışıyor ve başını sallayıp duruyordu.

"Onu ben de biliyorum ama niçin sürekli gaga burun diye sayıklıyorsun?"

Aklı başında değildi, boşuna konuşuyor gibiydi. Sokakta başının fırıl fırıl döndüğünü hisseden Olle evlerin, yerin, yolların, ağaçların, göğün ve oradan gelip geçenlerin sallanarak düştüklerini görür gibi olmuştu, bilincini hepten yitirmişti. Teksaslı kadınların yanına gitmeliydi. Zaten bu işi kafasına koymuştu. Fahişeler hor görülüyordu ama esasen gaga burunların tecavüzüne uğradığından bu hallere düşmemiş miydi, fahişeden farklı bir yanı var mıydı? Aç karnına yollarda sürünse bile kimse yiyecek şuncacık pirinç vermezdi. O gün Yongno'nun yanına gitmekle gerçekten iyi bir iş yapmıştı. Piton, her konuda kollarını sıvayıp yardım eden bir kadındı. Bu işi yaptırmayı bile kendine dert edinmiş bir kadındı.

"Herhangi bir hastalığa yakalanır veya olur da hamile kalırsan bana mutlaka söyle. Kasabada tanıdığım iyi bir doktor var. Zor bir durumda kalırsan çekinmeden bana açıl," dedi ve hemen ardından

Olle'ye çıkıştı. "Bu arada dikkatli ol bak! İçkiyi dökeceksin. Canım elbise çöpe giderse ne yapacaksın?"

Sarhoş olan Olle, elleri de uyuştuğundan bardağı düz tutamadığı için bira elinin üstüne dökülmüş damla damla akıyordu. Olle'nin giydiği yeşil elbisenin göğüs kısmında satenden yapılmış yumruk kadar bir gül deseni vardı, omuzları ve kolları meydanda olduğundan kendini çıplak hissediyordu. Kıllı koltuk altları görünüyor diye endişeleniyordu. Bu elbise de elbette Piton'un ödünç verdiği bir elbiseydi. Olle, Teksas kasabasına gelir gelmez evden giyip geldiği bol bolamat elbiselerini, eteğini, üstlüğünü çıkarıp odanın en serin yerinde duran valizin içine koyar, Yongno'nun seçtiği elbiseyi giyer ve müşteri aldıktan sonra da *şot taym* yapıp tekrar siyah eteği ile lastik ayakkabılarını ayağına geçirerek kayıkla eve dönmek üzere yola koyulurdu.

"Kusura bakma, özür dilerim. İçki benim yapıma uygun değil galiba."

"Ben de ilk başladığımda hep böyle olduğumu söylemiştim, değil mi? Bunun için kaygılanma. Her ne olursa olsun, birkaç defa yaptıkça kendiliğinden alışır gidersin."

Evet. Olle artık gaga burun müşteriler alma konusunda da epeyce tecrübe sahibi olmuştu. İlk başlarda kendisine tecavüz edenler de bir gün çıkıp gelebilirler diye düşündüğünden adamlar arasında çıplak durmak iğrenç geliyordu. İçinde bulunduğu durum içler acısıydı ama çakırkeyif halde başı dönerken onunla bununla birkaç defa yattıkça gaga burunların istedikleri türlü türlü haltlara bile alışıp gitmişti. Gelgelelim hâlâ alışmakta zorlandığı şeyler de yok değildi. Mesela...

Dün öğleden sonra iskeleye çıkarken kayıkçı kulübesinin az berisindeki tütüncü ambarının duvarına bir çocuğun yazdığı kargacık burgacık yazıyı görünce yüreği ağzına gelivermişti.

"Manshik'in anası fahişe. Manshik'in anası orospu."

Kestane ağaçlı eve yakın olmakla kalmayıp iskeleye gelip gidenlerin gözlerine rahatlıkla ilişebilen tütün ambarı başta olmak üzere çok geçmeden önce iskele yolunda, sonra da Orta Ada'daki yolların

sağında solunda ne kadar duvar varsa her yerde, yolların üstünde, sütunlarda, kayalarda bu türden yazılar görülmeye başladı. Olle her ne zaman bu yazıları görse kalbi hızla atar, yüzü kızarır ve hemen bir avuç çamur alıp kömürle yazılmış bu yazıları silmeye çalışırdı.

Anlaşılan kadının son zamanlarda Teksas kasabasına giderek ne halt yediğini mahalledekilerin hepsi biliyordu. Bilmemeleri imkânsızdı zaten. Kayıkçı Yeom, çenesini uzun süre kapalı tutacak kadar iyi bir adam değildi çünkü. Olle, kayıkçıdan bir süreliğine de olsa bu sırra sadık kalmasını ve kimseye söylememesini rica etmişti. *Dragon Lady Gurakbu*'ya gelen çavuşlardan aldığı ecnebi sigaralarından kayıkçıya vermiş, köydekilerle muhatap olmayı ve hatta onlarla karşılaşmayı bile istemediğinden kasabaya giderek pirinç aldığı zamanlarda bir pişirimlik pirinç bile ikram etmiş ama bunların hiç yararı olmamıştı.

Evet, mahalleli bilecek olsa ne yazardı ki? İlk başlarda Manshik öğrenir diye korkusundan fır dönüyordu ama eninde sonunda oğlu da dedikoduları duyacaktı. Belki de Manshik'e Teksas konusunu çoktan anlatmışlardı...

Piton'un dediği gibi dedikodular tüm mahalleye yayılınca sadece öğleden sonraları geç vakitte gelip bir *şot taym* çavuş alıp gitse eline fazla para geçmeyecekti. Bu nedenle Olle bundan böyle tamamen *rong taym* müşteriler almayı düşündü. Bu durumda Teksas kasabasında yaşaması gerekecekti... Gelgelelim Olle dünya tersine dönse bile Manshik ile Manhee'yi böyle bir yere getirmek istemiyordu.

Ayrıca Hwang'lar da şu sıralarda Olle'nin buraya dadandığını öğrenmiş olmalıydılar. Muallim, Piton ile Sundok'u kayığa bindirmediği gibi Kayıkçı Yeom'a Olle'yi de bindirmemesini tembihleyebilirdi. Yakında kesinlikle böyle bir şey olurdu. Peki böyle bir durumda ne yapacaktı Olle?

Öyleyse... Bu durumda...

Doğru ya, yine Yongno'nun dediği gibi, bir yerden başka bir kayık bulmaları gerekecekti. Hiç olmadı, Teksas'taki evi geri verip *Dragon Lady Gurakbu*'yu yılan avcısının evine taşırlardı. Yeom'un kayığının canı cehennemeydi. Güya onun kıytırık kayığı olmadan

hiç kimse ırmağı geçemez zannediyorlardı, değil mi? Kendilerine başka kayık bulurlarsa görürlerdi...

Böyle olunca da ihtiyar Hwang ile köylüler bir olup ayaklanarak Olle'yi, Piton'u ve Sundok'u köyden kovmak için kesinkes yaygara koparırlardı. Gelgelelim Olle artık mahalledekiler ne yaparlarsa yapsınlar asla ilgilenmiyordu. Çok sarhoş olduğundan mıydı bilinmez, hiçbir şeyden çekinmez olmuştu, dünya işleri de çok basit ve kolay geliyordu.

"Biz odamıza çekilip oynaşacağız. Sen de şu herifle hemen oynaşmaya başla. Herifin yüzüne bakılırsa iyice azmış gibi."

Üzerine incecik bir etek giyen Piton ile sırık gibi çavuş, yüzleri kıpkırmızı olmuş zilzurna halde hasırı kaldırıp odaya geçtiler.

YİRMİ DÖRT

Yongno, Yanki'yle beraber gittikten sonra, Olle odasında gaga burunla baş başa kalmıştı. Küt burunlu çavuş, *"Ay vona hoag,"** diyerek hemen pantolonunu indirmeye başladı. İlk önce üstlüğünü çıkarsa daha uygun olur diye düşünmüştü ama bel altını anadan üryan indirince çavuşun lif kabağı gibi sallanan aleti ortaya çıktı, daha sonra çorapları ile üstlüğünü çıkardı, hemen ardından da Olle'ye yaklaşıp onun elbisesini tuttuğu gibi yukarıya çekip çıkardı. Oysaki Manshik'in babası her zaman ilk önce karısının elbiselerini çıkarır, sonra kendi elbiselerine geçer ve bu işi öyle yapardı...

Tam da *şot taym* başlamak üzereyken Olle'nin midesi bulanarak başı döndü. Piton, müşterilere aldığı para kadar iyi muamele yapmasını defalarca söylediyse de Olle'nin vücudu bu talimatlara uymaya çalışmıyordu bile.

Yongno her fırsatta Olle'ye, "Çıplak vücudunla para kazanıyorsun, bari zevk almaya da bak," diye tavsiyede bulunuyordu. "Kadınsın diye vücudunun güzelliğini olduğu gibi muhafaza edip hiç kullanmadan çürüteceksin diye bir kaide yok. Kadın da o işi yapmak istediği zaman yapmalı ki hayattan zevk alabilsin, yüzüne

* *"I wanna fuck"* (İngilizce): "Düzüşmek istiyorum." *-çev.*

renk gelsin... Canın çekiyorsa yapmalısın. Her gün bahçeden patlıcan toplayıp karanlık bir odaya uzanarak sadece *onani** yapıp yaşamak mümkün mü? Nereye kadar böyle yaşayabilir insan? Bazen kanlı canlı gerçeğini de tatmalısın."

Küt Burun'un yumuşak et parçasının apış arasından içeriye girdiğini hissedince odanın zemini sallanıyormuş gibi başı dönmeye başladı Olle'nin. Küt Burun belden aşağısına bastırdığı için ağırlık altında ezilen bağırsakları patlayacakmış gibi hissetti ve içi daha da bulandı. Normalde hangi gaga burun olursa olsun, *şot taym* başladığı anda üzerinde hissettiği ağırlık kendisini zorluyor ve nefesi kesilecek gibi oluyordu. Bu şekilde sayısız geceler geçirmişti ama yattığı hiçbir adam Manshik'in babasını içine aldığı zaman uzuvlarında hissettiği karıncalanmayı andıran o zevki daha tattıramamıştı.

Yine de yapmayı hiç canı çekmese de Küt Burun'un altına serilmiş haldeyken orasının sulanmaya başlaması bir hayli garibine gidiyordu Olle'nin. Uzuvlarını kullanarak adamın altında debelenip dururken Piton'un sabahleyin söyledikleri aklına geliverdi. Neden bunlar aklına gelmişti bilmiyordu ama Piton şöyle tavsiye vermişti:

"Senin de müdavimlerin peyda olmaya başladığında, her önüne gelenle değil, seçici davranarak yatacaksın. Bu Teksas'ta zencilerle yatan kadınlar ile beyazlarla yatan kadınlar bir tutulmaz. Bir zenciyle tek seferliğine bile olsa yatmış bir kadınla beyaz gaga burunlar asla yatmazlar. Zenciler de aynı ordunun askerleri ama gerçekte domuz muamelesi görüyorlar. Bu yüzden beyazlarla yatanlar daha sonraları zencilerle de yatabilirler ama ilk önce zenciyle yatıp sonra beyazla yatmak olmaz. Yani diyelim ki bir zenciyle yattın, o günden itibaren artık zenci kaltağı olursun. Sana tecavüz edenlerin zenci olduklarını hiç kimseye söyleme, benim ayarladığım şekilde sürekli beyazlarla yatmaya devam et. Zencilerin şeyleri çok güçlü olduğundan oynaşması zevkli ama pis ve cahiller. Çoğunun eli cebine gitmez."

Küt Burun bütün ağırlığıyla üzerine bastıra bastıra işini görmeye devam edince daha fazla dayanamayan Olle, gaga burunun suratına öğürü öğüre kustu.

---

* *Onani* (Japonca): Mastürbasyon. *-çev.*

IV. BÖLÜM

KARANLIKTAKİ ÇOCUKLAR

Neung-wook'un savaş ilanını duyan Chandol, bu yılki sonbahar kapışmalarının iki köy arasında kalan gaga burun çöplüğünde kıran kırana geçeceği tahmininde bulundu. Demek bu seneki kapışma diğer yıllardan daha şiddetli olacaktı. Şimdiye dek birbirlerinden bir şey kapmak için hiç dalaşmamışlardı. Bu defa büyük şeyler için kıran kırana savaşacaklarından, çocuklardan illaki yaralananlar olurdu...

BİR

Çırılçıplak üç çocuk, tir tir titreyerek sazlıkların arasındaki daracık patikadan Yanki fahişelerinin kasabasına doğru gitti. Arkalarındaki ırmak karanlıkta sessiz ve temkinli bir biçimde akıyordu, önlerindeki Teksas kasabasında birileri gramofon açmış olmalıydı, ince tonda bir kadının şarkı söyleyişi rüzgârla birlikte bir azalıp bir çoğalarak duyuluyordu.

Rüzgârdan karnı ağrır korkusuyla göbek deliğini sağ eliyle kapatarak yürüyen Chandol, alçak sesle şöyle dedi:

"Manzara da güzel ama burası çok soğukmuş."

Ortadaki Kichun:

"Karanlıkta yılan falan olmasın ha!" dedi. "Yılanlardan nefret ediyorum. Kıvrıla kıvrıla sürünürken hangi yöne gideceğini bilemezsin çünkü."

Karanlıkta hiç kimsecikler olmamasına rağmen iki eliyle küçücük pipisini kapatıp geriden yürüyüp gelen Kangho ise bir başına düşüncelere daldığından hiçbir şey söylemedi.

Kangho vicdanen rahat değildi. Çünkü bu defaki oyun şimdiye dek oynadıklarından farklıydı. Wolsong'lu çocuklarla sonbahar kapışmaları, gaga burun birliğini gözetlemeler ya da askerî çöplüğü eşelemek dahi tehlikeli değildi, garipsenecek bir yanı yoktu. Ama bu defaki macerada çıplak halde bir gaga buruna yakalanırlarsa, herifçioğlu ateş ederek onları öldürmeye bile kalkışabilirdi...

Ayrıca kayıkla geçseler, üç çocuğun geceleyin Teksas adasına geçtiğini kayıkçı kesinkes muallime ispiyonlardı. Ebeveynlerine yakalanarak bir sürü azar da işitmek istemediklerinden, gecenin bir vakti aileleri uyuduktan sonra evlerinden gizlice çıkmış, ırmağı yüzerek geçmiş, Teksas kasabasındaki manzaraları izlemeye gidiyorlardı. Chandol, hem yüzemediği hem de böyle bir gezi için henüz çok küçük olduğu gerekçesiyle Bongi'yi getirmemişti.

Bir müddet yürüdükten sonra durup bir gören var mıdır diye etraflarındaki kasvetli manzaraya dikkatlice bakıyor, ardından yavaşça atmaya başladıkları adımlarını tekrar hızlandırıyorlardı. Hava soğuktu. Gecekondu mahallesindeki ilginç manzaraları bir an önce görmek istedikleri için de acele ediyorlardı.

Hilal şeklindeki incecik ay bomboş gökyüzünde duruyor, sazlar çocukların ayaklarının altında ezildikçe hışırdıyordu. Ayaz sert estiğinden, hava neredeyse kar yağacak bir kış sabahı gibi soğuktu. Öyle ki ırmaktan esen sert rüzgâr burun kemerlerini uyuşturuyordu, ama gene de soğuk suda yüzmek ve çırçıplak halde tarlalarda yürürken tiril tiril titremekten başka çareleri yoktu.

Çocuklar, alçakta kalan bir kum tepeyi aşıp Teksas'a yakın bir noktaya ulaşınca birbirlerinin suratına baktılar. Güya gizli bir plan kuruyorlarmış gibi hepsinin gözleri bir acayip parlıyordu. Gaga burun birliğinin tel örgülerindeki güvenlik ışıkları ile Teksas kasabasındaki fahişe barınaklarının ışıkları karanlıkta ateşböceği sürüsü misali bir araya toplanmış uzaktan şavkıyordu.

"Ben önden giderek kontrol edeceğim," diye fısıldadıktan sonra kumlu zemine yüzükoyun yatan Chandol, kertenkele misali kıvrıla kıvrıla sürünerek alçak tepeye çıktı.

Tepenin aşağısında uzanan ve yaklaşık elli tane baraka evden oluşan Teksas kasabası çeşit çeşit resimler, elektrik ampulleri ve tabelalar ile oldukça büyük bir yerleşke haline gelmişti.

Chandol kum tepeye yüzükoyun uzanıp kendini sakladıktan sonra bu gece hangi eve gideceklerine karar vermek için etrafa bakınıp durdu.

Her iki tarafında yıkık dökük, derme çatma fahişe evlerinin sıralandığı bir ara sokakta kâğıttan gemi gibi katlanmış, sarı kumaş şapkalar giyen askerler ikişer üçer gruplar halinde canlarının çektiği, hoşlarına giden kadınlardan seçmek için etraflarına bakınarak sağda solda dolaşıyorlardı. Koca memeli kadınlar yere birer tabure koymuşlar, üzerlerine oturdukları yerden, *"Hei Co, bai mi diringki, bai mi diringki!"** diye gelip geçen askerlere laf atarak şakalar yapıyorlardı. Arada sırada bir evden kadının tekinin gürültülü kahkahası, bir gaga burunun da *"Gaddem!"*** diyerek savurduğu küfürler duyuluyordu.

Chandol sokaklarda aylak aylak dolaşanlar arasında gözüne çarpan bir gaga burun ile bir fahişe kadını özellikle seçti ve bu gece onları gözetlemeyi kafasına koydu. Ara sokaklarda gelip giden gaga burunlar ya sadece sırıtıp laf atıyorlar ya da bir kadının elini tutup geziniyorlardı, ama Chandol'un seçtiği şu ikili bu türden sıradan şeyler yapmıyordu. Omaha'nın ana kapısındaki gözetleme kulübesi tarafından birlikte gelen ikili, nereden bakılırsa bakılsın sıradışıydı.

Gaga burunun üzerindeki üniforma düzgün bir biçimde ütülenmişti, beraberindeki genç kadın da neredeyse uyluklarını gösteren kısa bir pantolon ile kıpkırmızı, incecik bir bluz giymişti. Gaga burun o kadar uzun boyluydu ki yanına yapışan kadının yüzü adamın omuzlarına bile gelmiyordu. İri kıyım gaga burun, sol kolunu kadının beline dolamış, kadın da sağ koluyla adamın poposuna iyice sarılmıştı. Bu kadar hoşlarına giden şey neyse ikide bir kıkırdayıp gülüşerek yürüyorlardı, elâlem görsün görmesin ikilinin

---

* *"Hey Joe! Buy me drink, buy me drink!"* (İngilizce): "Hey Joe! Bana içki alsana, bana içki alsana!" *-çev.*

** *"God damn!"* (İngilizce): "Kahretsin" veya "lanet olsun" anlamındaki sövgü. *-çev.*

umurunda değildi. Gaga burun, sağ elini kadının elbisesinden içeriye soktuktan sonra dana etini yoğurur gibi kadının göğüslerini sıkarak okşamaya başladı. Hepsi bu değildi. Kadın sürekli gaga burunun kabaran apış arasını okşuyordu, daha sonrasında elini adamın belinden içeriye sokup şeyini sıkıca kavradı.

İkili, Teksas kasabasının girişindeki tabelanın hemen yanına yapılmış barakaya girdi, gaga burun kafasını çarpmamak için başını aşağıya eğerek kapı yerine takılmış boncuklu perdeden içeriye geçti.

Chandol kum tepesinden aşağıya kayarak indi ve Kichun ile Kangho'ya şöyle dedi:

"Tamam, karar verdim. Peşimden gelin."

İKİ

Kum tepesinin en üstüne kadar çıkan üç çocuk, Teksas'ın ara sokaklarında gezinenlerin gözlerine görünmeyecek şekilde sık sarmaşıklarla kaplı gür çalılıkların arkasına saklanıp bekledi.

Askerler ile kadınlar çiftler halinde barakalardan içeriye girdiler. Gramofondan çıkan müzik sesleri, kıkırdamalar, kahkahalar, İngilizce küfürler ve daha birçok gürültünün zirveye ulaştığı sırada aşağı tarafta kalan yol da giderek tenhalaşmaya başladı.

Müşteri kapamayan birkaç fahişe sigaralarını tüttürerek etrafta dolaşıyordu. Dışarıda neredeyse hiç kimselerin görünmediği bir vakit gelince üç çocuk karanlık tepeden aşağıya inerek çalıların, ağaçların arasından sıyrıla sıyrıla baraka mahallesine ulaştı.

Önlerine arkalarına dikkatle bakınarak Chandol'un daha demin seçtiği gaga burun ile kadının girdikleri barakadan tarafa gittiler. Girişteki tabelanın hemen yanında yer alan bu boncuklu barakanın da Teksas'taki çoğu fahişe eviyle benzer şekilde çiti yoktu. Çocuklar tezek ağılını andıran darmadağınık barakanın arka tarafındaki duvara iyice yaslanıp tekrar dört bir yanlarını kolaçan ettiler.

Chandol barakanın köşesinden boynunu iyice uzatıp sokağın sağına soluna bakarak alçak bir sesle konuştu:

"Birimizin gözcülük yapması lazım."

Kichun, Chandol'la göz göze gelmekten kaçınıyor, çaktırmadan onun yüz ifadesini inceliyordu. Birazdan içeride göreceği şeylerden vazgeçip başkaları için gözcülük falan yapmak istemiyordu çünkü.

Deminden beri neden çekindiyse sürekli arkada kalan Kangho bu sırada ortaya atıldı:

"Ben yaparım."

"Güzel," dedi Chandol ve "Sen şuraya saklanıp gözcülük et Kangho, eğer birini görürsen hemen yanımıza gelip söylemelisin. Kurbağa ile biraz sonra nöbet değişimi yaparsınız," talimatını verdi.

Kangho, barakadan azıcık geride kalan bir noktada, sadece iki tarafı kapatılmış derme çatma bir tuvalete girip gizlendi ve duvar yerine örtülmüş kalın çadır bezlerinin arasından dört bir tarafı gözetlemeye başladı.

Baraka evin arkasındaki tahta duvarın dibine evin inşasından artakalan kırık kütük, tuğla gibi şeyler üst üste yığılmıştı. Kichun ile Chandol tuğla yığınlarının yanında durup masmavi ampul ışığının sızdığı pencereden ve pencere çerçevesinin aralıklarından odanın içini dikizlediler.

Gaga burun ile fahişe bir süredir içki içtiklerinden epeyce sarhoştular. İçi yiyecek artıklarıyla dolu tabakların durduğu sehpayı bir kenara itmiş, kıkırdayarak birbirlerini okşayıp şakalaşıyorlardı. Aynalı makyaj masasından rujunu alan kadın dizlerinin üzerinde apalayarak gaga buruna doğru gitti, ters çevirdiği miğferinin üzerinde lazımlığa oturur gibi duran gaga burunun dudaklarını kırmızıya boyadı.

Ne dedikleri anlaşılmıyordu ama birbirlerine kısa kısa bir şeyler söyleyerek habire gülüyorlardı, yerlere serilip dağılmış içki şişeleri ile konserve kutular ayaklarına dolanırken birbirlerinin apış aralarını okşayıp durdular.

Uzunca bir süre sonra, Chandol'un nöbet değişimi için Kichun'u gönderdiği ve Kichun'un da isteksiz bir biçimde Kangho'yla nöbet değişimi için tuvaletten tarafa gittiği sırada odadaki çift de kıkır-

dayarak çılgınlar gibi giysilerini çıkarmaya başladılar. Kadın, yusufçuk kanatlarını andıran incecik bir külotla iki bacağını açmış vaziyette yere sere serpe uzandı. Tamamen çıplak kalan gaga burun da kadının üstüne çıkarak dudaklarını hızla emmeye başladı.

Chandol odadakiler sesini duymasın diye şiddetlenen soluğuna hâkim olmaya çalışarak gözlerinin önünde olup biten bu mucizevi manzarayı pürdikkat seyrediyordu.

ÜÇ

"Gaga burun, kollarına ve vücuduna yılana benzeyen bir yaratık resmi çizdirmişti. Bu resimlerin deriyi delen iğnelerle çizildiği söyleniyor. Bu kadar acı verici resimleri niçin vücuduna çizdirmiş, anlamıyorum. Her neyse, gaga burunun altına serilmiş yatan fahişe, 'Ah ah,' diyerek inleyip duruyordu. Kadın böyle acayip sesler çıkarıp o işi yaptıkça dışarıdan izlerken benim bile şeyim kalktı."

Chandol dün gece Teksas kasabasına gidip gördüğü fahişe hakkında her şeyi heyecanla anlattıkça anlatıyordu. Bu türden sahneleri başka yerde gözcülük ederken kaçırdığı için hayıflanan Kichun neredeyse merakından ölüyor, aceleci ses tonuyla anlatması için Chandol'u sıkıştırıyordu.

"Eee? Sonra ne oldu? Hadi, anlatsana, ne oldu?"

"Ama sıçtığımın fahişesi bir şey söyledikten sonra gaga burunu üzerinden silkeledi. Gaga burun da yana doğru yuvarlanıp dımdızlak uzanınca kadın ayağa kalktı. Göğüsleri terden ıslanmış parlıyordu, böyle bıngıl bıngıldı. Orası da simsiyah, aha da bu kadar uzun kıllarla kaplıydı. Lanet fahişe, lambayı bir anda söndürüverdi."

Kichun hayal kırıklığına uğrayarak:

"Ha siktir ya! Ulan arkadaş, bu lambaları niçin habire kapatıyorlar anlamıyorum ya," dedi.

Chandol eline aldığı sopayla kuma upuzun bir çizgi çizip yürürken:

"Işıklar açıkken yapan gaga burun da çok," dedi. "Ulan Kurbağa, sen önceki gün gördün ama."

Kangho merakından Chandol'a:

"Işığı sönükken hiç mi görünmüyordu?" diye sordu.

"Dışarıdaki diğer gaga burunlar ile kadınlar içki içmek için lambaları açtıklarından, kâğıt kaplı pencerelerden odanın içine ışık sızıyordu, yani görülebilecek her şey görülüyordu."

"Öyle mi? Lambayı kapattıktan sonra ne yaptılar?"

"Bu defa fahişe kıkırdayarak gaga burunun karnının üstüne çıkıp oturdu ve beyaz lastik balonu çıkarıp aha buraya taktı. Kat kat katlanmış balonu parmaklarıyla aha böyle yapıp okşaya okşaya adamın şeyine geçirdi."

Kichun:

"Büyüklerin çırılçıplak oynaşmaları gerçekten komik," dedi.

Dört çocuk, Orta Ada'daki ırmağın kenarından geçip gaga burunların çöp attıkları su birikintisinden tarafa gidiyordu. Nereden uçup geldiyse, tuvalet kâğıdı gibi buruşmuş, kahverengiye çalan kuru birkaç meşe palamudu yaprağının kumların üstünden tekrar rüzgâra kapılarak uçuşup gitmesini beklediler. Mürekkep gibi gökte bembeyaz parıldayan şirin bulut parçaları vardı, karşı taraftaki ırmak kıyısında, sedir ağacının altında Hyeonam'lı bir çiftçinin iki buzağıyı önüne katmış Gama köyünden tarafa aheste aheste gidişi görünüyordu.

Şimdi sıra Kurbağa'nın gördüğü sahneleri anlatmaya gelmişti, bir kerecik bile Teksas'a gidip fahişeleri seyretmemiş olan Bongi'nin suratı asıktı.

"Bir önceki gece fahişeyi çırılçıplak soyan gaga burun, karının orasını burasını mıncıklayıp okşarken karı zevke gelerek nefes nefese kaldı..." Heyecanlanan Kichun, ha gayret açıklıyordu. "Bir müddet sonra ikisi de kızıştı, birbirlerinin ağızlarını somurur gibi emdiler."

Bongi, tuhafına gittiğinden:

"Ağızlarını mı emdiler?" diye sordu.

"Evet. Deli gibi emişiyorlardı."

"Neden öyle yaptılar?"

"Nereden bileyim ben oğlum? Köpekler de çiftleşmeden önce burunlarını birbirlerine değdirmiyorlar mı?"

Kichun, kurbağayı andıran gözlerini kırpıştırarak:

"Bu benim de garibime gidiyor," dedi. "Köpekler burunlarıyla koku alıyorlar, birbirlerinin ağızlarını emmiyorlar, öyle değil mi?"

Bongi, gözlerini koca koca açarak:

"İnsanın ağız emdiğini ömrümde ilk defa duyuyorum," dedi. "Ağızdan emişen hiç kimseyi görmedim ben."

Kichun omuzlarını silkeleyip caka atarak:

"Ben fahişelerin ağızlarını emen gaga burunlardan çok gördüm oğlum," dedi.

"Ağızlarını emdikten sonra ne oldu?" diyerek anlatması için ısrar etti Bongi.

Chandol'un endişeli yüz ifadesiyle Bongi'ye çaktırmadan bir bakış attığı sırada Kichun kendi kendine heyecana gelerek anlatmaya devam etti.

"Gaga burun, fahişenin eteğini kaldırdıktan sonra *pantsu*'sunu* aşağıya indiriverdi. Hemen sonrasında kendi pantolonunu da çıkarıp fahişenin üstüne atladı. Tokmağın havanı dövdüğü gibi fahişeye çakıp durdu."

Bu şekilde kâh gülüp kâh laklak ederek, her şeye merak salıp her şeyle fazlaca ilgilenerek çöp birikintilerine kadar giden Geumsan'lı çocuklar için savaşın sonbaharı keyifli geçiyordu.

DÖRT

Son zamanlarda Olle hiç atlamaksızın her gün güneş batar batmaz müşteri alıp sarhoş oluyordu. Her ne iş olursa olsun zamanla alışacağını söyleyen Yongno'nun telkinlerinin aksine Olle, her gün içmesine rağmen gene de her seferinde bilincini yitirecek dereceye geliyordu. Bugün de aklını kaybedecek denli sarhoş olmuştu. Doğrusu son zamanlarda sarhoş olmadığı anlarda Manshik ile Manhee'nin yüzleri gözlerinin önünde belirmeye başladığı için daha bir günahkâr olduğunu düşünüyor, içi daralıyordu; bundan dolayı da daha çok içme isteği kabardıkça kabarıyordu.

* *Pantsu* veya *panchira* (Japonca): İngilizce *panty* kelimesinden devşirilmiş, "kadın külotu" anlamındaki sözcük. *-çev.*

Sundok bugün de fazla bira içmeden ayık kafayla sarı saçlı bir gaga burunu yanına alıp kendi odasına girerek hemen ışığı kapatmış, fısır fısır aşna fişne etmeye başlamıştı. Bir şekilde içki satışlarını artırmak isteyen Yongno, Olle'nin odasına lök gibi oturup kaldığından iki gaga buruna sürekli içmeleri için ısrar ediyordu.

Bir gözü diğerinden daha büyük olan, burnu da bir tarafa hafifçe bükük duran Sundok'un "sarsak" lakabını taktığı Çavuş Mike, "*Korian kant namba van!*"* deyince, onun karşısında, Olle'nin ise solunda oturan küt burunlu çavuş ve Yongno kahkahayı patlattılar. Çavuş Mike, içkisini içerken meze olarak yediğini söylediği göğüslerini habire emmeye devam ettiğinden, Yongno göğüslerinden birini mavi elbisesinden tamamen dışarıya çıkarmış sere serpe oturuyordu. İkili gülünce biraz kendine gelen Olle de gülüp onlara ayak uydurmaya çalıştı ama çoktan geç kalmıştı.

Olle'nin gülüşü zamansız, zorlama bir gülüş olduğu için hiçbir işe yaramadığı gibi hedefi de tutturamamıştı. Özellikle küt burunlu çavuş kaşla göz arasında Olle'nin müdavimi olmuştu, son zamanlarda sık sık, hatta üç günde bir geliyordu. Hiç iletişim kuramamalarına rağmen bu herifin Olle'yi niçin sevdiğini, Olle'de ne bulduğunu bir türlü anlayamayan Yongno, bu durum kendisine çok mantıksız geldiği için başını sağa sola sallayarak bazen kendi kendine şöyle sorardı:

"Anlaşılan adama iyi muamele ediyor. Bu adamın hoşuna gitmemiş olsa İngilizce bile konuşamayan bir kadına bu kadar abayı yakması imkânsız, öyle değil mi?"

Küt Burun, Olle'yi aşırı derecede seviyordu. Bu yüzden Olle'yi memnun etmek için sürekli çaba gösteriyordu. İlk karşılaştıklarında Olle'nin adını bile doğru dürüst ezberleyemediğinden çoğu kez onu "Yolle" diye çağırmıştı. Hatta ikisi çırılçıplak halde tam da *sıllip vidı mi* yapacakları sırada Olle'nin herifin göğsüne içki, jambon, *kimchi* ve pirinç karışımından oluşan pis kusmuğunu fışkırtmasına rağmen hâlâ Olle'yi samimi bir biçimde sevişine bakılırsa,

* "*Korean cunt number one!*" (İngilizce): "Koreli fahişeler bir numara!" *-çev.*

tıpkı Piton'un dediği gibi Olle'de Küt Burun'un hoşuna giden gizli bir şey olmalıydı.

"Salondaki ayakkabılığın arkasında bir kasa bira daha yok mu?"

Kadınlar arasında konuşulanları iki Yanki anlamasın diye Piton alakasız bir biçimde pencere tarafına bakarak alçak tonda ama hızlıca sordu. Bu ifade, odada içki kalmadıysa biri büyurmasa bile *Dragon Lady Gurakbu*'nun çömezi olarak Manshik'in anasının bunu hemen sezip bir an önce içkileri getirmesi gerektiğini hatırlatan öfkeli bir azarlamaydı aslında. Olle, başı döndüğünden hiçbir şey hatırlamıyordu, ama biraz düşününce ayakkabılığın arkasında duran bira kasası hayal meyal aklına geliverdi.

"Bir kasa daha getirmişlerdir herhalde..." Olle'nin cevabı alakasızdı, anlamsızdı ve kafa karıştırıyordu.

"Evet, ayakkabılığın arkasında daha var."

Küt Burun, iki kadının ne konuştuklarını, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyormuşçasına etrafına bakınarak konuşmalara kulak kabartıyordu. Haliyle, herifçioğlu, Yongno'nun Olle'yi her seferinde azarlayıp ona kötü bir üslupla çıkışmasına alıştığından etrafta olup bitenleri az da olsa kestirebiliyordu.

"Gidip sadece beş şişe getirir misin?"

Olle, içki getirmek için en az üç kez gidip gelmişti zaten, altı kişinin on beş şişeyi ne ara içtiğini anlayamayınca bir kahkaha attı, bu gece zamanın bu kadar hızlı geçmesini garipsiyordu.

"Tamam, anladım. Getireceğim."

Olle sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışınca Küt Burun onu kolundan tutup yerine oturttu ve Yongno'ya sordu:

"*Bio? Moo bio? Yu von moo bio?*"*

Piton ağzını gere gere suratına takındığı kocaman bir gülümsemeyle:

---

* "*Beer? More beer? You want more beer?*" (İngilizce): "Bira mı? Daha çok bira mı? Daha çok bira mı istiyorsun?" *-çev.*

"*Yea, a von moo bio!*"* dedi. "*Hoaibı bio, okei?*"**

Küt Burun ayağa kalkıp sırıttı.

"*Okei, a ken du, a ken du.*"***

Küt Burun'un bira almak için dışarıya çıktığı esnada birazcık tadı kaçan ortamı canlandırmak için Piton, Olle'ye takıldı.

"Şuna bak, seni nasıl da koruyor. Benim gibi bir kaltak kıskançlığından nasıl yaşayabilir ki? Bizim şu Çavuş Mike da birazcık kendine örnek alsa iyi olur. Hergele, meme emme ve pompadan başka bir şey bilmiyor."

Çavuş Mike, konuşulanlardan hiçbir şey anlamasa da keyfi yerinde olduğu için sırıtarak birayı tepesine dikti, ardından yine Yongno'nun memesini sıkıca kavradı ve nefesi kesilircesine emdi.

Küt Burun, beş şişe birayı sepete koyup getirdi ve yere tek sıra halinde dizdi. Gülümseyerek içki kokan ağzıyla bir şeyler mırıldandı. Olle bu defa da biraz geç kalmış, ama yine de denk getirmeyi başararak Yongno ve Çavuş Mike'la beraber gülmüştü.

Hangi iş olursa olsun, sürekli yaparsan zamanla alışırsın... Ne olursa olsun... Gülmeye de alışırsın...

BEŞ

Piton gramofon alacak parayı henüz denkleştirememiş ama *Dragon Lady Gurakbu*'da acilen lazım olduğu için pirinç sandığı gibi kapağı kaldırılan Zenith marka bir radyo alıp salona koymuştu. Şu an hiç kimse dinlemiyordu gerçi ama öylesine açık bıraktıkları radyodan hiç eğlenceli olmayan, Yankinin tekinin yabancı dilde kem küm bir şeyler söylediği bir şarkı duyuluyordu. Yongno bir ara bir şeyler mırıldanıp kendince cilve yapmak için radyodan çıkan sesleri taklit edip burnundan konuşarak sesler çıkarınca, tam bira içmek üzere bardağını kaldırmış olan Küt Burun kahkahaya boğuldu. Çavuş Mike da güldü, o gülünce elbette Yongno da

* "*Yeah, I want more beer*" (İngilizce): "Evet, daha çok bira istiyorum." *-çev.*

** "*Five beer, okay?*" (İngilizce): "Beş bira, tamam mı?" *-çev.*

*** "*Okay, I can do, I can do*" (İngilizce): "Tamam, ben getiririm, ben getiririm." *-çev.*

güldü. Olle ise uzunca bir aradan sonra bu defa tam zamanında onlarla beraber gülmekte başarılı oldu.

Derken aniden bir sessizlik çöktü. Hiç kimse tek kelime etmeyince sessizlik bir müddet devam etti. Ve ne garipti ki herkes Olle'ye bakıp duruyordu. Çavuş Mike bir şeyler söyledi. Diğer üçü tekrar Olle'ye baktı.

Bunun üzerine Yongno şaşkına dönerek:

"Abla! Adam sana soruyor," dedi.

Bu defa da Olle şaşkına döndü.

"Bana mı? Ne soruyor?"

"Anlamadın mı?"

"Yo."

"Öyleyse neden güldün?"

"Başkaları gülünce benim de gülmemi söylememiş miydin? Ne konuştunuz ki?"

"Tamam desen yeter," dedi Yongno.

Olle söyleneni yaptı.

"*Yesı, Namba van, okei.*"*

Üçü birden tekrar güldü ama bu kez Olle gülse bir hoş gülmese bir hoş olduğundan ne yapacağını kestiremediği için durumu kurtarmak amacıyla bardağını havaya kaldırıp birasını içti. Ciddiyetini takınan Çavuş Mike kısacık bir şey söyledi. Ardından Küt Burun kısacık bir şey sordu, Yongno da bir cevap verdi. Derken, Çavuş Mike bir şey daha söyledi. Hiç gülmeden konuşmaya devam ettiler.

Olle'nin kafası şişmeye başlamıştı. Üçünün ne konuştuklarını hiç anlayamadığından uykusu gelmişti. Bu durumu fark eden Yongno, az önce ne olup bittiğini serseme dönen Olle'ye çabucak açıkladı.

"Çavuş Mike'la ben içmeye son verip şu odaya geçerek zevküsefa etmek için anlaştık. Sen de az önce *okei* dediğin için odayı birazcık topla ve şu adamla zevküsefa et bakalım."

Ardından ayağa kalkıp Olle'nin müşterisine şöyle dedi:

* "*Yes, number one, okay.*" (İngilizce): "Evet, bir numara, tamam." –*çev.*

*"Beri reiti. Ai shinki yu go bedi. Ai go bedi. Taym go bedi. Ol go bedi, okei?"**

Çavuş Mike, birkaç kelime mırıldanıp *"Gunnaid!"*** dedikten sonra Yongno'nun eline yuları kaptırmış halde yan odaya geçti. Küt Burun ile Olle ise odayı temizleyip toplamaya başladılar.

ALTI

Olle, kökünden sökülmüş, yazın ortasında sele kapılarak giden bir ağaca can havliyle sarılıp hayatını kurtarması için yalvarırcasına ayaklarını adamın bacaklarına doladı, onu kendisine iyice çektikten sonra kıllı göğsünü delirmiş gibi tekrar tekrar ısırdı. Kıvrım kıvrım kıllardan bir tutamı diline yapışıp boğazına takıldı. Anca birkaç defa hönk hönk öksürdükten sonra boğazına takılan kılları avucuna tükürdü, elini de tükürüğüyle beraber adamın omzuna sildi. Adam kıkır kıkır güldü. Sonra Olle adamı bir kez daha ısırdı. Her ne kadar adamın iri kıyım vücuduna arkasından iki koluyla kavrayarak sarılmaya çalışsa da nafileydi, hiçbir işe yaramayınca kendini huzursuz hissettiğinden olacak, adamın göğsünü deli gibi habire ısırıyordu. Her defasında da bu cilve çavuşun o kadar hoşuna gidiyordu ki adam zevkten ne yapacağını bilemeyince çığlık atıyordu. Adamın ne diye çığlık attığını bilmesinin imkânı yoktu, ama zaten zilzurna sarhoş olduğundan ne yaptığını da bilmiyordu Olle. Küt Burun, ayaklarını habire boşa sallayarak kâh İngilizce kâh çat pat Korece bir şeyler söyleyip bağırıyordu. Olle de çat pat İngilizcesiyle karışık bir Korece ile ağzına ne gelirse gayriihtiyari söyleyerek esrik bir vaziyette bağırıp çağırıyordu.

Yan odanın duvarından deminden beri Çavuş Mike'la laklak edip kıkır kıkır gülüşü, bazen de nefes nefese kalışı duyulan Yongno'nun, "Sakin olsana abla!" diye bağıran sesi geldi. "En az üç defa yaptınız, yetmedi mi? Yan tarafta biz utandık be!"

---

* *"Very late. I think you go bed. I go bed. Time go bed. All go bed, okay?"* (İngilizce): "Çok geç oldu. Sanırım sen yatağa gideceksin. Ben yatağa gidiyorum. Yatağa gitme vakti. Hepimiz yatağa, tamam mı?" *–çev.*

** *"Good night!"* (İngilizce): "İyi geceler!" *–çev.*

Şimdiye dek bir araya gelip çırılçıplak geçirdikleri o kadar çok zamanları olmuştu ki, bir ara Olle, Küt Burun'un bir gaga burun ya da bir yabancı asker olduğunu dahi unutmuştu, hatta ona karşı beslediği korkuları ya da sürekli teyakkuz halinde oluşu kendiliğinden kaybolup gitmiş gibiydi.

Adamın kendisinden en az on yaş daha küçük, yani yirmi bir yaşında olduğu gerçeğini öğrendikten sonra ilişki birazcık daha kolay geldiğinden miydi, yoksa Amerika'nın Wyoming ile Montana yerleşkeleri arasındaki ücra bir kasabada tarım aletleri tamiri yapan bir ailenin üçüncü oğlu olan çavuşun Amerikalı olmasına rağmen pek de kaydadeğer bir adam olmadığını düşünüp adamla arasında bir mesafe hissetmediğinden miydi, her nedense adamla beraber olduğu şu son zamanlarda kendinden habersizce o kadar haz duyuyordu ki kontrol edilemez derecede azıp sınırları zorluyordu. İşte bu yüzden, bugün de uzunca bir süre, neredeyse iki saattir, birbirlerine sarılıp kenetlenmiş halde zevküsefa ettiler. Kısa bir süreliğine içki içip mola verdikten sonra tekrar birbirlerine kenetlenerek vücutları terden sırılsıklam oluncaya dek sevişmeye devam ettiler.

"Rong taym, okei? Rong taym, okei?"

Olle zilzurna sarhoş olduğundan midesi bulanıyordu, bu yüzden adamın üzerine tekrar kusmaktan endişelenmesine rağmen böylesine kontrol edilemez, âdeta patlayan bir şehvetin bugüne dek vücudunun neresinde saklı kaldığını bilemeden sevişmeyi sürdürüyordu. Cayır cayır yanan vücudunun tam olarak ne istediğinden de emin değildi aslında, hâlâ tatmin olmadığından mıdır nedir, ağzından kendiliğinden iniltiler çıktıkça tekrar tekrar Küt Burun'un göğsünü ısırıyordu. Her yanı kıpkırmızı ısırık izleriyle kaplanmıştı adamın.

Sele kapılıp giden bir ağaca çaresizce tutunmuş gibi yapıştığı delikanlının altında debelenip inim inim inlerken, iki yıl önceki yazın buzağıyı kurtarmak için suya atlayıp akıntıya kapılarak ilmiğe vücudu dolanmış halde sürüklenen Manshik'in babasının, köküyle beraber su yüzüne çıkmış bir kütüğe tutunup hayatta kalmak için kollarını savurarak debelendiği, bir iki kez suya batıp

çıksa da üçüncü batışında tamamen kaybolup gittiği o üzücü an gözlerinin önünden geçiyordu Olle'nin.

Kocası Kim Efendi'yi suya girmesinin tehlikeli olacağı yönünde uyarıp caydırmaya çalışan mahalledeki erkekler, ırmağın kenarında ayaklarını yerlere vura vura, "Tut! Tut şunu!" diye bağırmaktan bitap düşerlerken, suda olup biteni seyretmek için dışarı çıkan kadınlar da kocasını kurtarmak için ırmağa atlayarak debelenen Olle'yi kollarından bacaklarından tutarak zar zor zapt etmeye çalışmışlardı. En çok ağlayan ve Olle'ye sarılıp onu teselli eden de Alık Domuz'un ta kendisiydi. O gece Olle de iki çocuğunu bağrına basıp o kadar çok ağlamıştı ki...

"Çavuş, *rong taym* yapıp yapmayacağını soruyor sana."

Olle bir anda öfkelendiği için, yan odadan seslenen Piton'un ne dediğini duymadı. Bu gece istemsizce sürekli asabileşiyordu. Çocukların, "fahişe, kahpe, orospu" diye dört bir yana yazdıkları yazılar aklına geldikçe sinirlenmeden edemiyordu. Etrafa bu türden yazılar yazan çocuklardan, ağızlarını cart cart yırtarak öldürecek denli nefret ediyordu. Kafası patlayacak kadar öfkelendikçe de içindeki tuhaf şehvet kâh debelenircesine kâh kıvranırcasına kâh yumruk gibi patlarcasına bir anda kabarıveriyordu.

Olle alıp başını uzak mı uzak diyarlara gitmek istiyordu. Sağa sola, "kahpe, orospu" yazıları yazan çocukların olmadığı uzak yerlere... Neresi olursa olsun fark etmezdi, sadece kaçmak istiyordu. Canhıraş debelenerek de olsa gitmek istiyordu. Bütün uzuvlarıyla suyun üstündeki ağaca tutunup böylece sürüklenip gittiğinde, böyle umutsuzca, hesapsızca alıp başını gittiğinde, eninde sonunda bir yerlere varacaktı, öyle değil mi? Neresi olduğunu bilmese de buradan çok uzak bir yere elbet varacaktı. Gangwon eyaletinin Chunseong ilçesindeki Seo nahiyesine bağlı lanet olasıca Geumsan köyü olmasın da hangi cehennemin dibi olursa olsundu. Geumsan köyünün dışında kalan her yer güzeldi. Wyoming'in dağlık arazileri gibi yabancı bir yer de olsa güzeldi. Tüm vücuduyla karşı koyarak neresi olursa olsun bir yerlere gitmesi gerekiyordu...

"*Rong taym, okei? Rong taym, okei?*"

Bugün *şot taym* ile asla tatmin olamayacağından yahut Olle'nin bugünkü şehvetli halini bulunmaz bir nimet olarak değerlendirdiğinden Küt Burun, sabaha kadar *sıllip vidı mi* yapmak için ısrar ediyordu; ama Olle kendisiyle alay edip pis pis sırıtan köylülerden nefret etmekle, kötü yazılar yazan çocuklardan da nefret etmekle, herkesten nefret etmekle meşguldü, en çok da Teksas'a gidip geldiği söylentisini ilk yayan kişi olan çıbanbaşı kayıkçıdan nefret ediyordu, bu nedenle kim ne derse desin kimsenin gözünün yaşına bakacak zamanı yoktu.

Buraya gelip ne haltlar yediğini cümle âlem bilse kaç yazardı ki zaten? Hoşuna gittiği için mi yapıyordu bunları...

"*Dragon Lady!*" Olle'nin üstünden kayarak yere inen Küt Burun, yan odaya doğru seslendi.

İki yıl önceki yazın sel akıntılarına kapılıp giden ağacı bırakmamak için canhıraş tutunan adam gözlerinin önündeyken gür kıllı adamın koynuna giren Olle'nin kulağına bir yerden "orospu şarkısı" geliyordu.

"*Hello, hello, coggoretto gibı mi. Hello, hello, yu it okei.*"*

Başta yan odadan geldiğini sanmıştı ama bu şey Olle'nin kafasında esen rüzgârla birlikte duyulan bir şarkıydı.

"*Hello, hello, sigarette gibı mi. Hello, hello, yu sımog okei.*"**

Devam eden şarkıyı hayal meyal duyduğu sırada, sigara izmaritleri otlanarak içmeye çalışan fahişelerin hayatı ile savaş nedeniyle elâlemin uzak ülkesine asker olarak getirilmiş, ha bugün ha yarın öleceğini bilmeyen Yankilerin hayatının aynı olduğunu düşündü. Hiçbirinin birbirinden farkı yoktu. Yirmi bir yaşında, henüz evlenememiş, ne zaman öleceğini bilmeyen çavuş tekrar yan odadan tarafa bağırdı:

"*Hey! Dragon Lady!*"

Bir süre sonra Yongno, anadan üryan bir halde Olle'nin odasına geldi. Terden sırılsıklam ıslanmış çarşafta çavuşun karnı üzeri-

---

* *Hello, hello, chocolate give me. Hello, hello, you eat okay* (İngilizce): Selam, selam, çikolata ver bana. Selam, selam, yediğin de olur. *-çev.*

Hello, hello, cigarette give me. Hello, hello, you smoke okay (İngilizce): Selam, selam, sigara ver bana. Selam, selam, içtiğin de olur. *-çev.*

ne yüzükoyun uzanmış, darmadağınık saçlarıyla sere serpe yatan Olle'yi görünce Yongno güldü.

"Bu gece gerçekten muhteşemdiniz," dedi. "Abla, gerçekten harikasın. Amma düzüştün ha! Baraj patladı sandık!"

Küt Burun, Piton'a kem küm bir şeyler açıklamaya çalışıyor gibiydi. Adamın ricasını Yongno tercüme etti.

"Abla! Çavuş deminden beri sana *rong taym* yapalım diye götünü yırtıyor burada. Manshik'in anasının bugün sınırları zorladığı anlaşılıyor, ama battı balık yan gider. Adamın ricasını yerine getiriversene. *Okei?*"

Olle sersemlemiş olmasına rağmen "Manshik'in anası" hitabını duyunca suratına bir tas soğuk su vurulmuşçasına aniden irkildi. Ama endişeli gözlerinin önünde bir süreliğine beliren Manshik'in yüzü, mahalledeki çocukların "fahişe, kaltak, orospu" yazıları ile kayıkçının suratı baş döndürücü biçimde birbirine karışınca hayaletler misali belirdiği gibi kayboldu. Şimdi yerinden kalkıp eve gitmeye çalışsa da sarhoş ve bitkin olduğundan bedenini doğrultmasının bile kolay olmayacağı bahanesine sığındı içten içe. Yavaşça soluklandı. Adamın göğsüne yaslanmış bir vaziyetteyken, mahmur ama hınzır gözleriyle Wyoming'in dağlarından çıkıp gelmiş haşin delikanlıya şöyle bir baktı ve başıyla onayladı.

"*Okei. Rong taym, okei.*"

Adam hızla döndüğü gibi Olle'yi altına alıverdi. Yongno odadan çıkarken bir kez daha gülerek ikisiyle dalga geçti.

"Amma düzüştünüz ha. Yeter yahu. Düzüşürken attığınız çığlıklar yüzünden benim çavuş da azıyor. Sürekli düzüşelim diye beni zorluyor. Azıcık da beni düşünseniz..."

YEDİ

Hem bedenen hem de ruhen haz dolu bir gece geçirdikten sonra gaga burun çavuşun koynunda bir süre gözlerini yuman Olle, her türlü kâbus ilkbaharın başlarında çeltiklerin güneşli tarafında gruplar halinde çiftleşen düzinelerce yılan misali iç içe geçip durmaksızın tekrar edince az kaldı öleceğini sanıp vücudundaki tüyle-

ri diken diken olmuş vaziyette uykusundan uyanıverdi. Kafatasının içindeki tüm bağları kopup beyni olduğu gibi yerinden çıkmış da suyun üstünde duruyormuşçasına başı dönüyordu, şiddetli bir mide bulantısı vardı, başını yerden kaldıramıyordu. Çırçıplak uykuya daldığından açık pencereden sabaha kadar esen ayazda baldırlarındaki kaslar buz sarkıtları gibi donup katılaşmış, kan dolaşımı yavaşladığından olsa gerek uyuşan parmakları kaskatı kesilmişti.

Belden yukarısını zar zor doğrultup iki ayağını ovuşturarak bir süre soluklandıktan sonra karanlık odaya bakan Olle, Küt Burun'un dımdızlak apış arasını ayırmış odanın orta yerinde uyuduğunu gördü. Sadece Piton'un odası değil, arka taraftaki Sundok'un odası da dün geceki esrik içki âleminden bitkin düşenlerin sessizliğine bürünmüştü. Olle, Küt Burun'u uyandırmamak için odanın bir köşesine sokuşturduğu valizinden eteği ile üstlüğünü dikkatli bir biçimde çıkarıp sessizce giydi ve dışarıya çıktı. Eve götüreceği konserveleri almayı akıl edecek zamanı dahi yoktu.

Barakadan çıkan Olle etrafına bakınmadan Kuzey Kore Irmağı'na doğru sendeleyen adımlarıyla aceleci bir şekilde yürüdü. Maviye çalan gökyüzündeki yıldızlar birer ikişer kaybolup izlerini gizliyorlardı, azalan yarım ay Seo Dağı'nın üzerinde bir Arap kılıcı gibi asılıydı. Kış havasını sezdiren seher yeli soğuk elleriyle Olle'nin yanaklarını okşuyordu.

Irmak kıyısındaki çakıl tarlasına varan Olle, karşıdaki Kayıkçı Yeom'un evinden bir bakışta görülebilecek bir yerde durdu, çenesini dizlerine dayayarak oturup beklemeye başladı. Bu saatte kayıkçıya kayığı al da gel diye bağırarak mahallelileri uyandıracak denli küstah bir cesarete henüz sahip değildi. Akan ırmağın şırıltıları bile soğuk geliyordu.

Derken kayıkçı tesadüfen dışarı çıktı, Olle de bu tarafa gelmesini içinden geçirerek dün gece Teksas'ta yaşadığı çılgınlıkları düşünüp durdu. Nefret etmesi gereken gaga burun çavuşa bir anda her şeyini teslim eden kendisinden utandı ama bu duygu fazla uzun sürmedi. Aşırı derecede bitkin olduğu için ne dün yaptığı şeylerden utanıyordu ne de gelecekteki durumundan endişeleniyordu.

Aslında Olle geleceğinin nasıl olacağı hakkında çok evvelden beridir fazlaca düşünüyordu ama şöyle bir baktığında dün gece olanlar aniden olan şeyler değil aksine usul usul aldığı kararın neticesiydi. Eninde sonunda böyle bir şeyin olacağını başından beri biliyordu ve bu nedenle aslında içi rahattı. Bir kez yaptıktan sonra pişman olursa en az pişmanlığı kadar zarar edecekti. Ama pişmanlık şöyle dursun, çoktandır kalkışması gereken bir maceraya en sonunda atıldığı için rahatlamıştı bile.

Esasında yazın köyden âdeta kovularak sürgün edilen Olle için Teksas'taki Yongno ve gaga burunların hepsi hem birer sığınak hem de birer kaçış noktasıydı. Son olarak can havliyle tutunup sığındığı kütük ise bir saptan ibaretti. Dolayısıyla bu son umut ve kurtuluş seçeneğinden kaçınmaya ya da buna karşı koymaya cesareti de yoktu. Reddetmek ne haddineydi. Haliyle, o daha kendi kendine yüreğinin kapılarını açmadan evvel, sessizce akıp gelen su karşısında tiksinti ve teyakkuz setleri kendiliğinden yıkılıp ortadan kalkmaya başlamıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra, Bongui Dağı'nın ardında gökyüzü yenice kızarmaya başlarken, Kayıkçı Yeom iskeleye çıktı ve kumsalda oturarak bekleyen Olle'yi gördü. Bir süre etrafına bakındıktan sonra kayığını çekerek Kuzey Kore Irmağı'nı geçip geldi. Olle'nin perişan halini gören kayıkçı, dün gece bir şeyler olduğunu anlamış gibi pis pis sırıtarak tam da bir şey söylemek üzereyken, Olle suratına sert sert bakınca vazgeçti. Karşı koyulmaz bir merakı bastırmak için kötü bir bakıştan daha etkili bir şey olamazdı.

Irmağın yarısını geçtiklerinde Olle, çok uzaklardan ansızın çıkan bir hortlağın sesine, acı bir kış rüzgârının esişine benzer bir ses işitti. O nereden geldiğini ve ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakınırken, kayıkçı atıldı.

"Senin Manhee... Ne oldu bilmiyorum ama sabahtan beridir sürekli ağlıyor. Niçin ağlayıp durduğunu düşünerek gidip bakmayı aklımdan geçirdim, sen evdesindir zannettim fakat..."

Bir anda endişeyle dolan Olle, iskeleye varır varmaz yel yeperek eve koştu. Manshik, daha gün doğru dürüst ağarmamasına

rağmen ahşap sundurmaya oturmuş bekliyordu. Avludan içeriye telaşla giren anasına kızgın bir yüz ifadesiyle baktı. Yüzündeki ifade ürkütücüydü. Ne var ki Olle şu an Manshik'in duygularıyla başa çıkacak durumda değildi, Manhee yüzünden aklı başından gitmişti.

"Manhee'ye ne oldu böyle? Hastalandı mı yoksa?"

Manshik bir yanıt vermedi.

Olle odaya koşup kapıyı açtığında, Manhee yüzü kıpkırmızı kızarmış halde bağıra bağıra ağlıyordu. Çocuğun gürültüyle ağlayışına muallimin evinden biri çıkar gelir diye endişelendi Olle. Odaya girdiği gibi, avazı çıktığı kadar bağırarak ağlayan Manhee'yi kucağına aldı, sallamaya başladı. Bu esnada Manshik'in kasten kardeşini ağlatmış olabileceğinden bile şüphelendi. Kasıtlı ağlatmış olmasa da kardeşini avutup gönlünü yapmaya çalışmadığına bakılırsa, ağlayıp dursun diye bebeği bilerek kendi haline bırakmıştı.

"Ne zamandan beri ağlıyor bu çocuk böyle?"

Manshik cevap vermek yerine küçük bir çocuğun yüz ifadesi nasıl bu kadar sert olabilir dedirtecek denli kindar bir bakışla anasına sordu:

"Dün gece niye eve gelmedin?"

Olle, Manshik'in bu sorusuna hiç hazırlıklı değildi. Kadına düşünecek zaman bile vermeden tekrar sordu Manshik:

"Sen, Yanki fahişesi misin?"

Olle'nin söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Her ne kadar avutmaya çalışsa da nafile, Manhee kendini yırtarcasına durmadan ağlıyordu.

SEKİZ

Tüy gibi hafif birkaç beyaz bulut gökyüzünde asılı duruyordu. Kuruyup ölmeye başlayan otluk tarlalara çoktan kış gelmiş gibiydi. Sonbaharın soğuk ayazı sert esiyordu. Mevsimle beraber nedense daha da yalnızlaşan Orta Ada'daki ırmak kenarından aşağıya inen dört çocuk, gaga burunların çöplerinin atıldığı su birikintisinin

uzaktan göründüğü bir noktaya vardığında, önden giden Chandol zınk diye durdu.

"Bu da ne?"

Arkasından gelen çocuklar Chandol'un iki yanına sıralandıklarında gördüler ki nereden geldiği bilinmeyen iki çocuk çukurun içinde üstleri başları kahve telvelerine bulanmış halde çöpleri karıştırmakla meşguldü. Kichun:

"Şu piçler bizim çöplerimizi çalıyor olmasınlar?" dedi.

"Gidelim! Kovmalıyız onları!" diye ünledi Chandol.

Kichun bas bas bağırdı:

"Ulan piç kuruları! Durun, kımıldamayın!"

Kangho:

"Kimsiniz lan siz? Sakın kıpırdamayın, durun olduğunuz yerde!" diye banladı.

"Nereden geldiniz lan siz?"

"Geberteceğiz sizi piç kuruları!"

Geumsan'lı dört çocuk bağıra çağıra koşarak su birikintisinin kenarına kadar gelince, çöpleri karıştıran iki çocuk da doğrulup gelenlere baktı. Uzun boylu, sıska çocuk, kahve telvesine bulanmış bir ekmek parçasını eline almıştı. Daha ufak tefek görünen diğer çocuk da selofanı ıslanmış jöle şekerlemeyi sıkıca tutmuş, daha fazla gidecek bir yeri kalmayan su birikintisinin içinde geri geri adımlamaya başladı.

Kichun tereddütle Chandol'un nabzını yoklayarak:

"Bunlar Wolsong'lu," dedi.

Elinde ekmek tutan sıska çocuk, her yıl hasattan sonra beş kafadarla yapılan sonbahar kapışmalarında Wolsong'lu çocuklar arasında lider rolü üstlenen Neung-wook'du. Bongi'yle aynı yaşta görünen diğer çocuk ise meşe palamudu kadar küçüktü ve Geumsan'lı çocukların ilk defa gördükleri yeni bir yüzdü. İlk önce Neung-wook çukurdan çıkıp geldi, ufaklık da çöplerin arasında yalnız başına kalmaktan korkmuş gibi aceleyle berikinin arkasından tırmandı.

Chandol, Neung-wook'un önünü kesip dik dik bakarak dayılandı:

"Kim size buraya gelip hırsızlık yapın dedi?"

Zaten Chandol'dan biraz daha uzun olan Neung-wook, daha da uzun görünmek için gururla göğsünü gere gere dimdik durdu.

"Hırsızlık mı? Ne çalmışız da hırsız diyorsun?"

"Yanki çöplüğü bizim köye daha yakın olduğuna göre elbette bizim mekânımız burası. Siz kim oluyorsunuz da bizden izin almadan mekânımıza gelip bizim malımızı alıyorsunuz?"

"Ne olmuş yani? Başkalarının attıkları çöpleri karıştırıp alamaz mıyız?"

Neung-wook kesinlikle geri adım atacak gibi görünmüyordu. Chandol hemen duruma el atması gerektiğini düşündü. Şimdiye dek Neung-wook ile hiç teke tek kavgaya tutuşmamıştı ama şu an dört kişi oldukları için Wolsong'lu bu iki çocuğu haklamaları işten bile değildi.

Chandol göğsünü kabartıp dikleştirerek:

"Şımarma lan! Dayak mı yemek istiyorsun?" dedi.

Neung-wook karşısındaki dört çocuğu tek tek süzdü ve kapışmayı gözüne kestirdiğinden olsa gerek elindeki ekmeği yanındaki ufaklığa vererek kenarda beklemesini söyledi.

"Güzel. Hadi saldırsana..."

Daha fazla ne düşünmeye ne de hesaplamaya lüzum vardı, Neung-wook'un lafı daha bitmeden Chandol, Wolsong'lu çocuğun apış arasını hedef alarak iki ayağıyla birden uçan tekmeyi savurdu. "Anaaam!" diyerek yüzüstü yere kapaklanıp uğunan Neung-wook bu kez de suratına yedi darbeyi. Burnundan kanlar fışkıran çocuğun konserve kutularının üstüne kapaklandığı sırada, Wolsong'lu ufaklık da korkudan tiril tiril titremeye başladı.

Kavga, tabiatı gereği burnu kanayan tarafın yenilgiyi olay mahallinde kabul etmesiyle sona erdi.

Neung-wook, işaret parmağıyla Chandol'u gösterip tehdit ederek:

"Bununla her şeyin bittiğini zannetme!" dedi. "Şimdi gidiyorum, ama mahallenin çocuklarını toplayıp tekrar geleceğim. O zaman gününü göreceksin, daha resmî bir kapışma yapacağız."

Giderken yerden bir avuç kum alıp akan kanlarını sildi.

Neung-wook'un savaş ilanını duyan Chandol, bu yılki sonbahar kapışmalarının iki köy arasında kalan gaga burun çöplüğünde kıran kırana geçeceği tahmininde bulundu. Demek bu seneki kapışma diğer yıllardan daha şiddetli olacaktı. Şimdiye dek birbirlerinden bir şey kapmak için hiç dalaşmamışlardı. Bu defa büyük şeyler için kıran kırana savaşacaklarından, çocuklardan illaki yaralananlar olurdu...

Chandol hiçbir kavga uyarısında bulunmaksızın Neung-wook'a saldırdığından, içine sinmeyen bir şeyler vardı. Ne var ki işler çoktan bu kerteye gelmişti, en ufak bir zayıf noktasını göstermek istememişti Chandol, korktuğu izlenimini uyandırmak ise en son isteyeceği şeydi.

"Hadi siktirin gidin!" diye bağırdı arkalarından. "Sizin gibi Wolsong'lu piç kuruları buralara bir daha gelsinler de görelim bakalım. Çöpleri çalarken sizi yine yakalarsam bileklerinizi keserim ona göre. Siktir olup gidin!"

DOKUZ

Burnunun kanamasına karşılık aldığı tek ödül olan ekmeği elinde, Wolsong'lu ufaklıkla beraber kumsaldan iskeleye doğru çıkıyordu Neung-wook. Arkalarından öylece bakıp duran Chandol'un yüzünde endişeli bir ifade belirmeye başlamıştı. Çünkü Neung-wook kendi mahallesinden bir ufaklığın önünde burnu kanatılarak zavallı duruma düşürülecek ve bunu önemsemeden geçecek bir çocuk değildi. Chandol bunu biliyordu. Bugün uyanıklık edip cevval davranarak dövüşü kazanmasına kazanmıştı ama kolları çok daha uzun, gözlerinde vahşi bir parıltı olan Neung-wook'un bir anlık dikkatsizliğinin sonucuydu bu. Neung-wook Geumsan'lı Chandol'un erken davrandığı için dövüşü kazandığının, bir daha kavga olursa bu kez saldırıya hazır olması gerektiğinin farkındaydı. Yaşananlar kolay kolay göz ardı edebileceği şeyler değildi, daha dikkatli olmak zorundaydı.

Wolsong'lu ve Geumsan'lı çocukların gruplar halinde yaptıkları sonbahar kapışmaları, bu yıl büyüklerin savaşı yüzünden, otuz sekizinci paralelde Birleşmiş Milletler Ordusu Seomyeon'a kadar girip Kuzey Kore Ordusu'yla kapıştığı için sürüncemede kalmıştı. Bugün meydana gelen dövüş sayesinde ise er ya da geç gerçekleşeceği kesinleşmiş oluyordu. Fakat Chandol bir mahalle kavgası çıkacak olursa sonucunun ne olacağı konusunda şimdiden endişelenmeye başlamıştı.

Hangi köyün çocuklarının daha güçlü olduğu eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Geçen yılki sonbahar kapışmalarında Geumsan, Wolsong'u zar zor yenmişti. O zaman Wolsong'lu çete, şeftali ağaçlarına püskürtülen toz ilaçları çamurla karıştırarak bomba yapmış, fakat neyse ki fırlattıkları bu bombalar derenin üst tarafındaki çökük su değirmenine isabet etmişti. Bu şeftali ilacından azıcık dahi insanın ağzına kaçacak olsa, geçmek bilmeyen acısından bütün gün hiçbir şey yenmiyordu. Bu silaha karşılık bu yıl Geumsan'lı çocukların yeni bir bomba yapmaları gerekiyordu. Ayrıca Chandol'un, Wolsong'lu Neung-wook'un bilmediği bir endişesi daha vardı.

Wolsong'da yerden bitme iki ufaklık dahil yedi kişilik grup birlikte takılıyordu. Şimdiye dek Geumsan'daki beş kişiyle bile bunlara karşı koymak zor olurken, bundan böyle Manshik de olmadığından Geumsan'lılar dört kişi kalmıştı. Dolayısıyla bu yılki savaş planının çok dikkatli yapılması gerekiyordu, aksi takdirde Orta Ada'daki Yanki çöplüğünü Wolsong'lu çocuklara kaptırırlardı...

Wolsong'lu iki çocuk, kum tepesinin ardında kaybolunca Kichun, Bongi ve Kangho üzerinden hâlâ dumanlar çıkan kahve telvelerinin olduğu çukura kayarak indi, çöpleri elleriyle rastgele karıştırmaya başladı. Ekmek parçalarını, konserveleri, artık etleri denk geldiği gibi ceplerine doldurdular. Gelgelelim Chandol, çöplüğü karıştırmayı aklının ucundan bile geçirmiyor, dikildiği yerden boş gözlerle suyun üst taraflarına bakıp duruyordu.

"Belki de böylesi daha iyi oldu."

İlk defa *rong taym* yapan, ertesi sabah Geumsan'a döndükten sonra kendisinden hiçbir haber alınamayan, anca üç gün sonra kaygılı yüz ifadesiyle Teksas kasabasında arzıendam eden Olle'den olanları en ince ayrıntısına kadar öğrenen Yongno, tavsiye icabı bunu söylemişti. Olle, Manshik'in ağzından "Sen Yanki fahişesi misin?" lafı çıkınca yaşadığı şokun, iskele yolundan giderken bir çocuğun tütüncü ambarının duvarına yazdığı "Manshik'in anası fahişe, Manshik'in anası orospu" ifadesini gördüğü andaki üzgün ve ne yapacağını bilemez ruh haliyle aynı olduğunu dürüstçe itiraf etmişti.

Yongno, pireyi deve yapıp böylesine önemsiz bir şeyi kafasına taktığı için Olle'ye çıkıştı:

"Bir gün gelecek ve Manshik bu işi zaten öğrenmeyecek miydi? Dün dündür, bugün bugündür. Boş ver gitsin. Bence böylesi çok daha iyi olmuş. Manshik de öğrenmiş, köylüler zaten epeydir biliyorlardı, göğsünü gere gere bu işi yapabilirsin artık."

Ne de olsa Olle'nin kestane ağaçlı eve tıkılıp uzunca bir süre düşünüp durduktan sonra bugün Teksas'a geri dönmeye karar vermesinin nedeni, Yongno'nun tekrarlayıp durduğu önerisini kabul edecek olmasıydı.

"Bundan böyle sadece *rong taym* müşteriler alıp bir yıl dişini sıksan iyi para kazanırsın. Daha da yaşlanmadan önce kazanabildiğin kadar çok para kazan, sonra uzak bir yere gidip bir tuhafiye dükkânı falan açar ve yeni hayatına başlarsın. Böylesi sadece senin için değil iki çocuğun için de daha iyi olmaz mı?"

Olle bütün bunlara olumlu bir yanıt vermese de işin tabiatı gereği er ya da geç böyle olacağını düşünüyordu. Yongno da Olle'nin niyetini kolayca sezmişti.

"Chuncheon'a, Gangwon'a ya da buralar hoşuna gitmezse başka küçük bir kasabaya yerleşirsin. Bu da mümkün olmazsa, kırsalda uzak bir köye otur gitsin. Senin nereden geldiğini, ne iş tuttuğunu kim bilecek? Eteğini kaldırıp apış arana bakacak değiller ya!"

Şimdiye kadar Olle'nin yediği haltları cümle âlem öğrenmişti zaten, artık Yanki fahişeliğini bırakacak olsa da hayatında bir şey değişmeyecekti. Anasının işlediği cürmün kefaretini ödeyen Manshik için de durum aynıydı. Bundan böyle Geumsan köyünden ne medet umabilirdi ki? Ömrü boyunca kayıkçının keyfine göre ırmağı geçip duramazdı. Ya da insanların bakışlarından daha ne zamana kadar çekinmeye devam edebilirdi ki? Üstelik öz evladı bile tavır koymaya başlamıştı. Hasılı çekinecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Olle, gaga burunların tuhaf isimlerine bile kulak dolgunluğu kazanmıştı artık. Hem hatırı sayılıyor hem de adından söz ettiriyordu, tam anlamıyla bir Yanki fahişesi olmuştu. Önceleri Yankilerin adları çok tuhafına giderdi, telaffuz etmesi zordu, şimdi ise "Jimmy", "Billy", "Duncan" fark etmez, sadece kendisine değil Yongno'ya gelen gaga burunların adlarını da rahatlıkla söyleyebiliyordu. Adından emin olamadıklarına ya da bilmediklerine o da herkes gibi, *"Hei Co, ci ai co!"** diye seslenmekten çekinmiyor, bunu garipsemiyordu bile.

Oğlu Manshik ile arasındaki gergin ilişki ise hiç hesapta olmayan "Sen Yanki fahişesi misin?" sorusundan evvel hakikaten kolay kolay çözülemeyecek bir kördüğüm halindeydi. Zilzurna sarhoş olduğunda, hatta çırılçıplak vaziyette bir gaga burunla iş gördüğünde bile Olle'nin kafasında Manshik ile Manhee olur, damarlarının içi aniden buz saçaklarıyla kaplanmış da bütün sinirleri bu buz saçaklarına takılmış gibi her yanı üşümeye başlardı.

Savaş bitip de Amerikan askerleri memleketlerine dönünceye kadar, yani yapmak istese de artık Yanki fahişeliği yapamayacağı o an gelinceye kadar iki çocuğuyla ne yapması, içinde bulunduğu karmaşık durumu nasıl çözmesi gerektiğini bilmiyordu. Çocuklu

---

* *"Hey Joe, G. I. Joe!"* (İngilizce): "G. I." harfleri, *Government Issue* (devlet malı) ifadesinin kısaltması olarak bilinse de aslında *Galvanized Iron* ifadesinin kısaltmasıdır. *Galvanized Iron*, "galvanize demir-çelik" anlamına gelmekte ve ABD Silahlı Kuvvetlerinin kullandığı askerî erzakı ya da demirbaş teçhizatı işaret etmektedir. İkinci Dünya Savaşı sırasında savaş muhabirliği yapan Ernie Pyle tarafından ilk kez ABD ordusundaki erleri tanımlamak için kullanılan bu ifade zamanla Amerikan askerlerinin lakabı olup çıkmıştır. Türkçedeki "Mehmetçik" ifadesi bunun bir benzeri olarak gösterilebilir. *–çev.*

diğer kadınları kendine örnek almaya çalışmıştı. Bu konuda en ilginç bulduğu Yanki fahişesi Maeri'ydi.

Bu kadın, Teksas kasabasındaki *Kovboy Gurakbu*'da Korece adı Maeri olup gaga burunlar tarafından Mary adıyla bilinen popüler bir fahişeydi. Maeri, hiçbir zaman asıl adını kullanmıyordu. Nasıl bu kadar erken çocuk sahibi olduğunu bilen yoktu; henüz yirmi ikisinde bile değildi ama altı yaşında bir kızı vardı. Anası fahişelik yapan bu çocuk ne hissediyordu ki? Olle, Manshik ile Manhee'yi büyütürken bu çocuğu örnek olarak almayı düşündüğünden, Korece adı Suseon, İngilizce adı Susan olan kızı dikkatle izliyordu.

Ne var ki Maeri ile Suseon'u ne kadar dikkatle takip ederse etsin kendisi ile oğlu Manshik arasındaki ilişkiye yarayacak hiçbir şey gözüne ilişmiyordu. Maeri'nin ne zamandan beri böyle bir hayata başladığını Olle'nin bilmesinin imkânı yoktu, ama okula gidecek yaşa gelen Suseon, askerî üsteki yaşama çok iyi uyum sağlamıştı. Öyle ki, gaga burunlarla el ele tutuşup Teksas'ın köşe bucağında geziyor, oynuyordu. Anası çırılçıplak dans ederken ya da müşteriyle beraber olurken kızcağız tek başına hiç umursamadan ara sokaklarda etrafına bakınarak geziyor, Teksas'taki bütün kadınlarla samimiyet kurup tıpkı bir evcil hayvan muamelesi görerek etrafındakilerin ilgisini kazanıyordu.

Olle, Manhee'nin de bir gün böyle olacağını aklından bile geçirmemişti, zira Manshik ile Manhee'nin, Yanki fahişeleri kasabasında kendiyle beraber yaşamalarını asla istemiyordu. Hasbelkader böyle bir yaşam sürme ihtimali dahi, Manshik "Sen Yanki fahişesi misin?" sorusunu sorduğu anda Olle'nin kafasından silinip gitmişti.

"Manshik'in anası!" Yan yan bakarak Olle'nin yüz ifadesinden ruh halini anlamaya çalışan Piton'du seslenen.

Piton, Olle'yi adıyla değil de, ciddiyetle "Manshik'in anası" diye çağırdığı zamanlarda, bunu kasıtlı yapıyordu. Bu şekilde seslenmesindeki gaye ya Olle'nin damarına basmak ya da istediği bir şeyi eline geçirmek için acımasızca saldırdığı sırada yıkıcı bir son darbe vurmak oluyordu.

"Çavuş Gyeoul nasıl?"

Gaga burunlara lakap verecek kadar namlı ve ona buna isim babalığı yapmak konusunda da oldukça mahir olan Yanki fahişesi Yongno, Pfc.* Winthrop Vanderhoff için "Çavuş Gyeoul" lakabını bulmuştu. Normalde Olle'yle sohbet ederken yüzünün aldığı şekilden dolayı "Küt Burun" lakabıyla bilinen Vanderhoff'un asıl adını kaç defa ezberlemeye çalışmışsa da telaffuz edememiş, sonunda adama bildiği birkaç İngilizce kelime arasından az çok benzer olan "Gyeoul"** adını vermişti. Piton bu lakabı hiç düşünmeden, aniden bulup söylemişti.

"Ne nasıl?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi Olle.

"Kısa süre önce gördüğüm kadarıyla ikiniz arasındaki ilişki sıradan bir ilişkiye benzemiyor."

"Ne ilişkisi?"

"Olmaz olmaz deme! Kader bir oyun oynar ve bir bakmışsın Wyoming'in bir kasabasında tarım aletleri tamiriyle geçinen bir Yanki'nin metresi oluvermişsin. Kim bilir?"

Piton bunları söylerken kesinlikle Çavuş Gyeoul'ü bir yem olarak kullanıyordu; aslında Olle'yi kerhanesinde tutma niyetindeydi, bu belliydi, ama gene de hırsızlık yaparken yakalanmışçasına yüzü kızarıvermişti Olle'nin.

ON BİR

"Sinek gibi yaşıyor olsam da köpek şeyi kadar bile gelmeyen bir bok sineğine bağlanarak yaşamak zorunda mıyım?"

Olle, Teksas kasabasının ara sokaklarından aşağıya dönerken Yongno'nun öfkeden kuduran sesini uzaktan duymuştu. Bugün Omaha birliğinde acil durum ilan edildiğinden askerlerin dışarıya çıkması yasaklanmıştı. Bu yüzden kerhanesini bir günlüğüne kapatmak zorunda kalan Yongno'nun keyfinin yerinde olmadığını bir bakışta anlamıştı Olle. *Dragon Lady*'den içeriye girdiği anda

---

* Pfc. (İngilizce *private first class*): Birinci sınıf asker. *-çev.*

Gyeoul (Korece): Kış. *-çev.*

ise nedense Yongno'nun sesi bir kat daha yükselmişti. Niyetinin ne olduğu anlaşılmasa da Olle duysun diye sesini bilerek yükseltmiş gibiydi.

Yongno, Sundok ile Olle'ye:

"Yılan avcısının evini almak için tüm paramızı tükettiğimizi domuz gibi bilmesine rağmen bu bok sineğinin Haeundae'den kalma dostluğumuzu bu şekilde bozması doğru bir şey mi?" diye bağırdı.

"Bok Sineği", Haeundae'deki *Biçi Gurakbu* günlerinden beri Yankilerin parasını ceplerinden alma konusunda Piton'la yarışan biriydi. Asıl adı Seo Dong-pal'di*. Ona, "Bok sineği, bok sineğidir," diyerek muhteşem bir lakap takan kişi de tabii ki "isim babalığı" uzmanı Yongno'ydu.

Dong-pal'in, Busan'daki Amerikan birliğinde çalışan Koreli işçilerle anlaşıp Amerikan yapımı malları çalarak pazarda satan, aynı zamanda Yongno'nun pezevenkliğini de yapan godoş Pörtlek'in ortaokuldan sınıf arkadaşı olduğunu ifşa etmişti Yongno. Dong-pal, ailesini Busan'da bırakıp lojistik ikmal birliğinin peşinden giden, Koreli hamallar ile birkaç gaga burunu idaresine alarak üniforma, tayın, süt tozu, kahve, şeker gibi yükte hafif pahada ağır her türden istihkak malzemelerini çuvallara doldurup gecenin bir yarısı Amerikan üssünün tel örgülerinden aşırarak karaborsada ya da kasabadaki kıraathanelerde satan biriydi. Bu işten büyük bir kazanç elde ettiği yetmezmiş gibi, bir de Teksas kasabasına en az altı tane baraka ev yaptırıp evsiz fahişelerden kira almaya başlamıştı. Kısacası tam anlamıyla bir vurguncuydu.

Yongno'nun sürekli şikâyetlerinden anlaşıldığına göre, muharebe birliklerinin aksine lojistik ikmal birliği sabit bir noktada durduğundan kalıcı bir yer bulmak isteyen fahişeler sağdan soldan buralara yığılmaya başlamış, mevcut evlerin yetmeyeceğini çok iyi bilen ve bu ev yokluğundan yararlanmak isteyen Bok Sineği de kiraları artırmaya kalkışmıştı. Piton, parası çoktan tüken-

* Seo Dong-pal (Korece): Bu ismin telaffuzu "bok sineği"ni çağrıştırdığı için Yongno ona bu adı takmıştır. *-çev.*

diğinden Amerika'nın yeşil dolarlarından birkaç tane bari köşeye bucağa sıkıştırarak yatırım yapmalarını tavsiye ediyordu Sundok ile Olle'ye.

"Yani demem o ki, burada kendimize bir yer edinirsek Birleşmiş Milletler Ordusu kuzeye ilerlemeye devam etse dahi arkamıza yaslanıp bu işe nispeten daha uzun süre devam edebiliriz. Olur da ikmal birliği kuzeye giderse, yaptıkları bu büyük kampı yıkmaları yazık olacağı için buraya her halükârda başka bir birlik konuşlanacaktır."

Elbette Olle'nin, Piton'un bu iş planına yatıracak parası yoktu. Ne var ki yereldeki durumu çok iyi bildiğinden yatırım yapmak yerine şöyle muhteşem bir öneride bulundu:

"Buraya daha fazla kira vermek zorluyorsa, Geumsan'daki yılan avcısının evine taşınmak daha iyi olmaz mı?"

Yongno, birden öfkelenerek:

"Muallim bunağı bizi kayığa bindirmemek için her türlü taklayı atarken nasıl olur da ırmağın karşı tarafında bu işi yapabiliriz?" dedi.

"Biz de Kuzey Kore Irmağı'nı geçebileceğimiz başka bir kayık alırız."

Her zaman konuşmaktansa harekete geçmeyi tercih eden bir kadına yaraşır şekilde Piton, Olle'nin açıklamasını can kulağıyla dinledikten sonra hemen harekete geçti.

"Bugün nasıl olsa iş yok, para kazanamayacağız. Madem öyle diyorsun, hemen şimdi dışarı çıkıp kendimize bir kayık bulalım."

Ecnebi sigaralarından, istihkak kutularından ve çikolatalardan bir bohça yapıp Olle'nin rehberliğinde kasabadan geçerek Güney Chuncheon'a kadar yürüdüler. Yolda bir gaga burunun sürdüğü Amerikan ordusuna ait erzak kamyonu denk geldi. Fahişelerin göze çarpan elbiselerini görünce bir bakışta onları tanıyıp laf atan Yanki sayesinde hiç uğraşmadan Samak Dağı'nın eteklerine kadar kamyonla geçtiler. Ardından ırmak kıyısından ilerleyerek tekrar Gama köyünden tarafa yol aldılar. Olle, Gama köyünün civarlarında kayık bulmanın daha kolay olacağını söylemişti çünkü.

Küçüklüğünden beri az da olsa tanıdığı ırmak kıyısındaki balıkçılara giderek sorup soruşturup en uygun kişiyi bulmaya çalıştı Olle. Neticede Samak Dağı'ndan tarafa inerken Gangchon dolaylarında bir ihtiyarla karşılaştılar. Gama'lılar ile Gangchon'lular, Yongno'nun kılık kıyafetiyle hal ve hareketlerini görünce, ihtiyatlı davranmaya başladılar. Gangchon'lu ihtiyar, Olle'nin babasıyla Samak Dağı'nda şifalı ot topladığı zamanlarda ham pirinç şarabı alıp verecek denli ahbaplık etmişti, bu yüzden içinden gelmese de ecnebi sigaraları ile "Olle'yle olan eski hukukundan" dolayı balıkçı kayığını onlara vermeyi kabul etti. Elbette Yongno'nun kayığın iki aylık kirasını peşinen vermesinin de etkisiyle kayığını suya indiren ihtiyar, yılın yarısını balık tutarak geçirse bile kazanamayacağı bir meblağ almıştı.

Para bir tarafa, ihtiyar balıkçı ender bulunan ecnebi sigaralarını armağan olarak almanın sevinciyle olsa gerek, üç kadını kayığına bindirip akıntıya karşı ta Orta Ada'daki Birleşmiş Milletler köprüsüne kadar kayığı çekti. Gün batmaya yakın trene binip evine geri döneceğini söyleyerek kasabanın yolunu tutan ihtiyarla ayrıldıktan sonra Yongno ve Sundok, oturup bundan sonrası için plan kurmak amacıyla uzunca bir süre bağırış çağırış laklak ettiler, ciğeri beş para etmez Bok Sineği'ne giderek iki çift laf edeceğini söyleyen Piton yerinden kalkınca, Olle de bir an önce eve gitmesi gerektiğini söyleyerek Teksas'tan ayrıldı.

Her ne olursa olsun, gaga burunların adasından uzaklaştıkça içi daha da rahatlayan Olle, kayığa binmek için iskeleden tarafa aceleyle yürüdü.

ON İKİ

Gangchon'a gidip balıkçı kayığını bulduktan iki gün sonra Yongno ve Sundok, önceden hazırladıkları elbise valizleri ile *Dragon Lady Gurakbu* tabelasını söküp yanlarına aldı ve ihtiyar balıkçının öğrettiği gibi uzun sırığı kayığın yan tarafından bir ileri bir geri hafif hafif ittirerek sabahın erken saatlerinde ırmağın karşısına geçti.

Olle önceden eve varmış, kaba bir temizlik yaparak beklemeye başlamıştı. Kadınlar gelince hep beraber eşyaları boşalttılar. Öğle-

den sonra kasabadan gelen iki marangoz, alelacele yılan avcısının evini tamir etmeye girişti. Yongno basit yemeklerin odada pişirilip yenmesinde sakınca olmadığından ayrı bir mutfağa gerek olmadığını söyleyerek mutfak tarafına Yankilerle birlikte içki içilebilecek bir yer ayarladı, Sundok ile Olle'nin ayrı ayrı müşteri alabilecekleri şekilde arka bahçeye bitişik iki oda açtırdı. Tabelayı da hemen astırdı.

Köyde henüz elektrik olmadığından Piton, salonun dört bir köşesine idare lambası yerleştirdi. Duvarlara da Amerikalıların sevdikleri film yıldızı Betty Grable'ın* resimlerinden yapıştırdı. Kapılara ve odalara birer tel yardımıyla mum ışıklı fenerlerden tutturdu. Yongno'nun beyaz kâğıtla kaplı pencerelere kırmızı-mavi boyalarla büyük taç yaprakları ve güzel görünümlü fenerler çizme becerisi Olle'yi çok şaşırttı.

"Abla, ne kadar güzel resimler çiziyorsun böyle!"

"Yoksa sen benim sadece çiçek desenli fenerler yapabildiğimi mi zannettin?" dedi Piton. "Yeter ki isteyeyim, kafama koyarsam yemekmiş, dikişmiş, bir kadın olarak yapamayacağım şey yoktur benim. Elimden her iş gelir. Şu savaş çıkmasaydı, Yongchugol'daki armut tarlalarının şanslı bekârı, on parmağında on marifet körpecik bir dilber alacaktı ama..."

Sözün burasında Yongno nadir görülen karamsar ve hüzünlü bir yüz ifadesi takınınca, Olle yarım ağız bir teselli verdi.

"Dünyanın işleri hep böyle işte."

Bir süreliğine durgunlaşan ortamı bir anda şenlendiren kişi, oldukça hacimli Amerikan askerî gazetesi *Seong Coci*'yi** duvara yapıştırırken kıkır kıkır gülen Sundok'tu.

---

* Amerikalı askerler, bakmaktan zevk aldıkları bu film yıldızının fotoğraflarını dolaplarına ya da duvarlarına asmışlardır. Grable, *pin-up* kızları (poster modelleri) arasında İkinci Dünya Savaşı esnasında en çok ilgi gören aktris olduğundan, Lloyd şirketi tarafından bacakları bile bir milyon Amerikan dolarına sigortalanmıştır. *-çev.*

Seong Coci (Eski Çince): Gazetenin İngilizce asıl adı *The Stars and Stripes*'tır. Bu gazetede sadece ABD Silahlı Kuvvetleri mensuplarını ve muharipleri ilgilendiren konularda haberler yapılırdı. Gazetenin, Amerikan bayrağındaki "yıldızlar ve şeritler"i simgeleyen adı Çinceye aynı anlamda birebir tercüme edilmiştir. Ne var ki *Seong Coci*, Korecede "kutsal çük" anlamına da geldiğinden, gazeteyi duvara asan Sundok kendi kendine eğlenmektedir. *-çev.*

"Abla, bir gazetenin adı nasıl böyle olabilir ya? *Coci*, bizim bildiğimiz şey olmasın? *Kutsal Çük* diye gazete mi olur yahu?"

Piton:

"Kancıksever piçlerin tabiatlarını yansıtıyor işte, ya ne olacaktı?" dedi. "Yankiler nereye giderlerse gitsinler başka bir şey düşünmezler çünkü."

Bunun üzerine dışarıda çekiçle vura vura kapı kanadını tamir eden kel marangoz hafifçe kafasını içeriye uzattı, fahişelerin bu şakalaşmalarına sırıtarak Piton'a seslendi:

"Hanımefendi, buraya bakar mısınız?"

"Ne oldu?"

"Irmağın karşısından iki Yanki gelmiş, sizi çağırıyor."

Meraklanan üç kadın, işlerini bırakıp hep birlikte avluya çıktı. Küt Burun ile Çavuş Mike, Orta Ada'daki sazlık alana inşaat aletleri, kereste, halat gibi şeylerle dolu bir kamyonu getirmişler, çakıl zemine demir direklerden çakıyorlardı. Küt Burun, Olle'yi görünce kayığa binip çabucak kendilerinden tarafa gelmeleri için el etti. Önce söylenip duran Yongno, peşinden de Olle ırmağın karşısına geçti. Çavuş Mike, Piton'a bir şeyler açıklayıp durdu.

Ardından Yongno heyecanla:

"Abla! Bundan böyle kayık çekme rezilliğine gerek kalmadı!" dedi.

"Bu da ne demek?"

"Makineler konusunda bilmediği olmayan Küt Burun muhteşem bir şey akıl etmiş. Şuna baksana."

Pek fazla yardımları dokunmasa da iki kadın gayretle işin ucundan tutarken, Küt Burun ile Çavuş Mike üç demir direği birbirine bağlayıp sağlam bir üç ayak yapmış, içinden bir yumruk geçebilecek kadar büyük bir demir halkayı çakıl zemine çakıp halatı sabitlemiş, sonra da kayığın baş kısmı ile kenarlarına aynı demir halkadan yan yana dört tane daha takıp kendir halatını geçirerek kayığın suda sürüklenip gitmeyeceği şekilde bir düzenek kurmuşlardı.

Yongno:

"Abla, bu halatları nereden bulduklarını biliyor musun?" diye başlayıp gururla açıkladı. "Gaga burun birliğinden almışlar. Şu taraftaki Birleşmiş Milletler köprüsünü yaptıktan sonra artakalan halatlardan yürütmüşler yani."

Dördü birden, geriye kalan halat ve demir halkalardan birkaçını alarak kayığa koyduktan sonra karşıya geçti. Mike kayığı çekerken Küt Burun da bir ucunu Orta Ada'daki üç ayağa bağladığı kenevir halatın bir topunu dizlerinin üstüne koyup azar azar saldı. Irmağı geçen Amerikan askerleri, iki marangozun yardımıyla kenevir halatın diğer ucunu da ırmağın bu tarafındaki yarım kucak kadar gelen bir söğüdün köküne iyice sarıp bağladılar.

Piton, Olle'ye:

"Şuna baksana abla, ne kadar da basit ya," diye düzeneğin nasıl kullanıldığını gösterdi. "Kürek ya da sırık çekmeye gerek kalmadan bu şekilde rahatça oturup şu halatı usul usul çektiğimizde, bak, kayık kendi kendine kayıp gidiyor. Yani ne kayıkçıya ihtiyaç var ne de kürek çekmeye."

ON ÜÇ

Hani bir şeyden ne kadar nefret edilirse o denli insanın dibinde bitiverir ya, işte ihtiyar Hwang Seung-gak da sabahleyin gıcırdayan kapısını açıp dışarıya çıktığında, kestane ağaçlı ev ile Kuzey Kore Irmağı'nın alt tarafında kalan kerhane bir diken gibi battı gözüne. Tabii bu iki ev epeydir orada duruyor ve daha önceleri gözüne hiç batmıyordu, ama bundan böyle durum farklıydı. İhtiyar her sabah kalkar kalkmaz bu iki evi görüp güne başladığı için sinirlenmeden edemiyordu. Son zamanlarda, bir yandan uzun piposunu içip bir yandan öfkelenirken iki üç kez dışarıya çıkıp giriyor, ancak ondan sonra zar zor kendine gelerek dışarıdaki işlerini görmeye başlıyordu. Sonra yeniden avluya, oradan da misafir odasına giderek zamanını öldürüyordu. Kasım ayının gelmesiyle birlikte hava hepten soğumuş, ihtiyar da gözüne iğrenç gelen iki eve mümkün mertebe bakmamak için kapı pencereyi hepten açmaz olmuştu.

Mahalleliler artık yılan avcısının evinden "Pitonların Evi" diye bahsediyordu. Hatta Olle'yi de kendisine benzetip Yanki fahişesi yaptıktan sonra neticede Geumsan'a yerleşmeyi başaran, yılanı andıran şu genç kancığın lakabı "piton" olduğu için, Muhtar Bae Efendi, "Eskiden o evde yılanlar yaşıyordu, şimdi de bir piton gayet güzel yaşıyor," diye beceriksiz bir şaka bile yapmış, ama ihtiyar Hwang'dan fırçayı yemişti.

"Muhakkak! Pek yakında ejderha da çıkar ırmaktan. Gözlerini dört aç da iyi bak e mi!"

Piton'un yediği haltları görmek ihtiyar için gün geçtikçe daha da çekilmez hale geliyordu. Caka satarcasına bir de kayık ayarlayan, ırmağın iki yakasına halat geçirip çok eğlenceliymiş gibi güle oynaya bir o yana bir bu yana geçip duran kancıklar ile yabancı askerlerin hallerini gördükçe ihtiyar Hwang'ın keyfi hepten kaçıyor, öfkesinden neredeyse patlayacak kerteye geliyordu. Dahası, gece yarılarında körkütük sarhoş olmuş gaga burunlar Teksas kasabasına geri dönerlerken kuyruğuna basılmış it gibi bağıra bağıra şarkılar söylüyorlar, öfkesinden küplere binen ihtiyarın gözüne uyku girmiyordu.

Böyle gecelerde ırmağı geçerken Yankilerin hiçbir şekilde anlaşılmayan karman çorman bir dilde söyledikleri şarkılar tüm köyü pisliğe bulaştırıyormuşçasına ihtiyarın içi daralırdı. İhtiyara kalsa hemen koşup söğüt ağacını keserek halatları koparır, kayığın bir daha geri dönmemek üzere Gapyeong taraflarına doğru sürüklenip gitmesine müsaade ederdi, ama kendi paralarıyla aldıkları evde yaşamak için ayak direyen kancıkları sopa gösterip korkutmak kolay bir iş değildi.

Elektriğin olmadığı, petrolün ise nadir bulunduğu Geumsan'da köylülerin hepsi kısalan kış günlerinde güneş batar batmaz yattığından, eskiden karanlık çökünce kâğıt kaplı kapılara, pencerelere vuran ay ışığının sesi dahi duyulacak denli sessizlik olduğu zamanlar olurdu; şimdilerde ise her gece yılan avcısının evindeki radyodan çalan ecnebi şarkıları bomboş tarlalarda yankılanarak dört bir yana yayılıyor, saf köylüler yataklarında dön babam dön bir türlü uyuyamıyorlardı.

İhtiyar Hwang artık dayanamaz olunca, geceleri radyoyu bari yüksek sesle açmasınlar diye bir güzel tembihlediği Seokgu'yu yılan avcısının evine göndermiş, o zamandan beri gürültüler biraz olsun azalmıştı. Yine de içki içip kakır kakır gülen üç karının kahkahası gecenin karanlığında bir duyulsun, ihtiyar Hwang cin görmüş gibi olur, vücudunun her yanındaki tüyleri kabarıverirdi. Manshik'in anası da bunlarla bir olup yaratık gibi gülüştükçe ihtiyar Hwang'ın iyice tepesinin tası atıyordu...

Birleşmiş Milletler Ordusu'nun sahiplendiği Orta Ada'ya müdahale etmeye gücü yetmediğinden, çaresizce oradan elini ayağını çekip vazgeçmişti, ama Geumsan köyünü ne pahasına olursa olsun savaşın ateşinden korumak için tek başına savunmaya kararlıydı. Tam kasabaya gitmiş ve Birleşmiş Milletler Ordusu'nun Kuzey Kore Irmağı'na köprü koyma gibi bir planı olmadığını bizzat teyit ederek bir nebze olsun endişesini gidermiş, büyük bir dertten kurtulduğunu düşünmeye başlamıştı ki, bir anda bu iş çıkıverdi başına...

Başka bir çıkış yolu da yoktu bu işin: İhtiyar Hwang, Piton'u köyden defetmek istiyorsa ne pahasına olursa olsun bir an önce evin parasını geri vermesi gerektiğinde karar kıldı. Ayrıca, Piton'u kovduktan sonra kestane ağaçlı evdeki Olle'nin de bir hal çaresine bakmayı kafasına koydu.

ON DÖRT

Bu gece de acayip gürültülü bir müşteri gelmiş olmalıydı. Pitonların evinden gelen konuşmalar, gülüşmeler kulaklarını tırmalarken ihtiyar Hwang, 'Hay aksi! Bir şey yapmalı, ama ne?' diye endişeyle düşünüyordu. Gürültüden geç saatlere kadar uyuyamadı, yatağında dönüp durdu. Bir yerlerden kâh kuru yaprakların rüzgârda hışır hışır savruluşunu, kâh iri bir yılanın saplara sürtünerek sinsi sinsi sürünüşünü andıran sesler, akıntının sesiyle karışarak kulağına kadar geliyordu.

İhtiyar, kulağına çalınan garip seslerin ne olduğunu tam olarak anlayamadığından, iç odaya gidip "Öhö! Öhö!" diye yalandan öksürerek Seokgu'yu uyandırdı:

"Sen de şu sesleri duyuyor musun?"

Seokgu, kulağını verince duyduğunu söyledi.

"Evet, baba. Bir şey yuvarlanıyor gibi."

"Yo. Bu kesinlikle ırmağın sesi. Irmak tarafından gelen garip soğuğu hissetmiyor musun?"

"Irmağa gidip neler olup bittiğine bakalım mı?"

Aceleyle kıyafetlerini bulup giyen ihtiyar Hwang ve oğlu, iskeleden pürtelaş koşup gelen Kayıkçı Yeom'la karşılaştılar. Kayıkçı nefes nefese kaldığından bir türlü lafa giremeyince, ihtiyar önce davranıp sordu:

"Irmak tarafında bir terslik yok, değil mi?"

Kayıkçı Yeom zar zor nefes almaya çalışarak:

"Şey... Muhterem Muallim Efendi, böylesine garip bir olayın olması mümkün müdür?" dedi. "Anlayamıyorum... Yağmur epeydir yağmadığı halde... Irmağın su seviyesi hızlı bir biçimde yükseliyor."

Irmakta tuhaf bir değişim olduğunu sezip endişelenen mahalleliler birer ikişer suyun kıyısına toplandılar, bir süre sonra kadınlar bile geldi ve gece yarısı vakitsiz kabarmaya başlayan suları seyrettiler. Kimileri çaputtan yaptıkları meşalelerle gelip hızla kıyıya kadar yükselen sulara kaygılı gözlerle bakıp durdu.

"Göklerin ve yerlerin kapıları açılıyor! Kıyamet alametleri bunlar! Savaş çıktı, her türden pis iş başımıza geldi, şimdi de ırmağın suyu yerinde duramıyor, kendiliğinden kabarıyor. Yakında güneş batıdan doğarsa şaşmayın!"

"Bunların hepsi şu Piton'un, Seomyeon'a gelmesinden kaynaklanıyor. Namussuz Piton ejderha olmaya çalışırken gecenin kömründe dört bir yandan suları çekiyor herhalde."

"Böyle giderse bütün köy sular altında kalmasın?"

Sular sabaha kadar durmaksızın kabardı. Daha önceleri yaşanan sel baskınlarındaki gibi olmasa da, ırmak kıyısının aşağı taraflarındaki çeltiklerin kenarında neredeyse iki karışlık kıpkırmızı çamurlu su yükseldi. Anca tan yeri ağarmak üzereyken sular çekilmeye başlayınca, hem yorgun olduklarından hem de içleri az

da olsa rahatladığından köylüler birer ikişer evlerine dönüp uykuya daldılar.

Güneş iyice doğduğunda su hiç taşmamış gibi normal yüksekliğindeydi, ama rengi acayip bulanıktı. Irmak kenarında kuruyup giden otlar ve sazlıklar, sabaha kadar sular altında kaldıkları için yan yatmış, üstleri ise çamurla kaplanmıştı.

İhtiyar Hwang, sabahleyin ilk önce Seokgu'ya dün geceki olayın ne menem bir şey olduğunu kasabaya giderek öğrenmesini, sonra da Orta Ada'daki gaga burun birliği ile Yanki fahişeleri kasabasını şöyle bir yoklamasını tembihledi. Dün geceki taşkında Teksas kasabası ile Omaha birliğinin sulara kapılarak yok olmasını istiyordu içten içe, ama Seokgu'nun dönüşte anlattıkları, adanın en yüksek noktasına kamp kuran Yanki birliklerinin elbette iyi durumda olduğu, aşağıda yer alan Teksas kasabasına da suyun hiç girmediği ama gece yarısı çıkan su faciasında gaga burunlar ile fahişelerin şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemedikleri türünden şeylerdi. Ne var ki Chuncheon İstasyonu ile Orta Ada'yı birleştiren yüzer köprü akıntılara kapılarak yarı yarıya çökmüştü, henüz inşaatı tamamlanmamış Birleşmiş Milletler köprüsü de iskelelerinden birisi yan yattığı için yeniden yapılmak zorundaydı.

"Peki, sular neden böyle kabarmış?"

Kasabadaki söylentilere bakılırsa, gaga burunlu komutan Megado, İncheon'a çıkarma yapınca geri çekilme yolları kapanan Kuzey Kore Ordusu, kuzeye kaçamayıp sıkışmış, sağa sola gerilla saldırıları düzenlerken de Hwacheon barajını vurmuş. Baraj kapaklarının hepsi açıldığından böylesine zamansız bir sel meydana gelmiş.

Dün geceki sel nedeniyle Orta Ada'ya giren gaga burunların tehlikeyi sezip memleketi terk etmiş olabileceklerini hesaplayan ihtiyar Hwang, bunları duyunca hayal kırıklığına uğradı.

Ardından, yusufçukları andıran birkaç helikopter günler boyu gürültüyle havada uçuşarak Birleşmiş Milletler köprüsünü onardı. Teksas kasabası hiçbir değişiklik olmaksızın vur patlasın çal oynasın cümbüşe devam ediyordu. Gece yarılarında Pitonların

evindeki üç kadının kakır kakır gülüşmeleri de yine duyulmaya başlamıştı.

İhtiyar Hwang, daha fazla oyalanacak durumda değildi. Bu münasebetsiz kancıklara geri ödeyeceği parayı bulmak için öncelikle kasabaya gidip birilerinden borç almaya çalıştı ama eli boş döndü. Tek duyduğu, defalarca kez tekrarlanan "Bakınız muhterem, yarın ne olacağını kimsenin bilmediği şu savaş ortamında kim borç para verir ki?" lafıydı. Bu yüzden harmandan kaldırıp torbalara doldurarak kilere depoladığı pirinçlerin hepsini alelacele kasabaya götürüp sattı ve nihayet yılan avcısının Piton'dan aldığı parayı denkleştirdi.

ON BEŞ

Doğdu doğalı ilk defa sahip olduğu, aynası kaldırılabilen kırmızı şifonyerin önündeki geniş tabureye bir asilzade gibi oturan Olle, ince dişli, sıradan bir tarak değil de boynuzdan yapılma sarı bir tarakla saçlarını tararken kendine bakıp durdu.

Manshik, her ne zaman Olle makyaj yapsa, anasının büyük bir günah işlemeye hazırlanmak için tuhaf bir tören düzenlediğini düşündüğünden, Manhee'yi bileklerinden tutar, evden çıkıp giderdi. Havanın soğuk olduğu bugün de iki çocuk evde görünmüyordu. Manshik, eski anasının yerine gelen büsbütün değişik yeni anasının görüntüsünü, onu bir Yanki fahişesine dönüştüren makyaj törenini kız kardeşi Manhee'ye göstermemek için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Yahut anası ile Manhee'yi birbirinden koparmaya çalışan bir plan kuruyor olabilir miydi?

Olle, son zamanlarda neredeyse yarım gününü kaşını gözünü düzelterek, allanıp pullanarak geçiriyordu. Yüz makyajının bu kadar zor ve zahmetli bir iş olduğunu hiç bilmezdi, çünkü Yongno'yla karşılaşıp Yanki fahişeleri kasabasına dadanmadan evvel kendi yüzünü bir çiçek gibi hiç süslememişti. Kim Efendi'yle evlendiği gün bile alelade bir şeyler takıp takıştırmış, üstüne başına şöyle bir çekidüzen vermişti o kadar. Şimdilerde ise içinden gelerek gü-

zel elbiseler giymeye çalışıyor, makyaj yapıyordu. Şurası kesin ki makyaj yapmak hayatındaki en meşakkatli işlerden biri olmuştu.

Kasabaya kadar gidip güzellik salonunda saatlerce oturarak sıcak demir makaslarla saçlarına kalıcı, yeni bir şekil verdirmesi bile yetmediğinden, Hint yağı yerine şeffaf şişelere katılan mavi, hoş kokulu ecnebi kremlerinden her gün sürmeye varıncaya dek bir dünya şey yapıyordu ama yaptığı şeylerin kendisine yakışıp yakışmadığını bile kestiremiyordu. Seomyeon'daki sıradan kadınların çoğu, kızlık dönemlerinden başlamak üzere tüm hayatları boyunca balsam ile şapın öğütülmesiyle yapılan, tırnaklara sürülen ve genelde şişelere yulaf lapası gibi katılarak satılan *dongdong gurimu** gibi bir şeyle süslenip püslenirdi o kadar. Gaga burunları müşteri olarak almak için neden bu kadar karmakarışık hazırlıklar yapmak zorundaydı ki? Bir o kadar karmaşık ve yabancı geldiğinden adlarını bile ezberleyemediği sürüyle kozmetik ürün vardı. Tüm bu kozmetiğe neden ihtiyacı vardı ki? Manikür, pudra ile pamuk bezinin birlikte durduğu pudra kutusu, kokulu beyaz sabunlar...

Bundan böyle tüm bu envaiçeşit malzeme, yüz makyajı töreninin olmazsa olmazı ve Olle'nin gündelik yaşamının önemli bir parçasıydı.

Diğer köylüler gibi Olle de makyaj denilen şeyin arka sokaklardaki *gisaeng*'lerin** yaptıkları ayıp bir şey olduğunu düşünürdü, ama kendisi yaptıkça anladı ki ayıp ya da edepsizlik şöyle dursun, son derece şatafatlı ve güzel bir şeydi. Belki de şimdi kendisi de alçaldığı için böyle düşünüyor olabilirdi. Ne var ki Yongno'nun dediği gibi fahişelik elâlemin düşündüğü kadar kötü, ahlaksız, pis bir iş değildi.

---

* *Dongdong gurimu* (Japonca): *Gurimu*, Japonca "krem" anlamına gelmektedir. O zamanlar bu türden kozmetik malzemeler de satan çerçilerin sırtlarındaki davul düzeneğine vura vura çıkardıkları "dong dong" seslerinden dolayı *dongdong gurimu*, yani "davulcu kremi" adını almıştır. *-çev.*

Gisaeng (Korece): Kore geleneğinde asilzadeleri, kralları eğlendirmek için çalışan sanatçıların genel adı. Şiir, nesir, güzel sanatlar, medikal bakım, masaj, iğne terapisi gibi çok çeşitli alanlarda faaliyet göstermiş olmalarına rağmen hor görülmüş ve zamanla festivallerde ya da içki âlemlerinde şarkı söyleyip dans ederek sarhoşları eğlendiren kimselere dönüşmüşlerdir. Eğitimli hayat kadınları oldukları söylenebilir. Koreli geyşalar da denilebilir, zira yaptıkları iş Japon kültüründeki geyşalıkla aynıdır. *-çev.*

Gel gör ki... İnsanlar böyle düşünmüyorlardı. Manshik'le her ne zaman göz göze gelseler Olle, hor görme ve nefret mızrağının üzerine saplandığını hissediyordu.

Bembeyaz, ferahlatıcı kremi yüzüne sürdükten bir süre sonra incecik bir kâğıtla iyice sildi ve kıpkırmızı rujla dudaklarını boyadı. Kaşlarını da siyaha boyadı. Aynaya yansıyan yüze, *hwatu** resimlerine benzeyen, kalın çizgilerle parça parça birleştirilmiş gibi görünen kendi yüzüne bakıp durdu.

Japon *kabuki*** aktörleri gibi eski moda, yapış yapış ve ağır bir makyaj yapmamalıydı. Yongno gözlerdeki ve dudaklardaki hatların büyüleyici, şehvetli olması ve dikkat çekmesi gerektiğini defalarca söylemiş olsa da bunların ne anlama geldiğini Olle hiçbir zaman anlayamamıştı. Bu yüzden her gün asıl yüzünün üstüne âdeta bir başka yüz çiziyor, aynaya her bakışında aynadaki yüzün büsbütün bir başkasının yüzü olduğunu düşünüyor, kendisinin bir yabancıya dönüştüğünü hissediyordu.

Sonsuza dek alışamayacağını düşündüğü kendi yüzü ile bir başkasının yüzünün her gün aynada örtüştüğünü gördüğü zaman her şey boş ve anlamsız gelmeye başlamış, yine de yeni hayatına bir şekilde alışıp gitmişti. Ucuzundan küçük bir fotoğraf makinesi almıştı, pek hoşlarına gitmemiş olsa da Manshik ile Manhee'yi kestane ağacının önünde yan yana dizip fotoğraflarını çekmişti. Kalçalarına kadar gelen, sıkı file çoraplardan da giyiyordu artık. İçkili sofralarda yemek çubuklarını vurarak tempo tutmak Korelilere özgü bir tarz olduğundan, Yankiler gibi eğlenmek için dans etmeyi de bilmesi gerekiyordu; bu gerekliliği karşılamak için elbiselerini anadan üryan çıkararak beceriksizce de olsa striptiz şov bile yapmıştı. Mahallelilerin gözlerinden ırak bir yerde yürürken bazen Küt Burun'la kol kola giriyordu. İçmek istemese de kendisini içmeye aşırı zorlayan ya da çırçıplak soyup bileklerinden deri

* *Hwatu* (Korece; Japonca *hanafuda*): "Çiçek kartları" manasına gelen bir oyun. Küçük kartların üzerinde çoğunlukla çiçek ve hayvan resimleri vardır. Cicili bicili bu resimler ağırlıklı olarak beyaz ve kırmızı ile çizilmiştir. *-çev.*

Kabuki (Japonca): Tahrik edici dansların, hareket ve konuşmaların yapıldığı bir Japon halk tiyatrosu türü. *-çev.*

kayışla bağlamak ve daha başka tuhaf şeyler yapmak isteyen Yankilerle karşılaştığında, anlamını bilmese dahi "*Goddem hoaking sanabici gerari!*"* diye bağırıyor, hâlâ öfkesi geçmemişse Korece sunturlu küfürler yağdırmaya başlıyordu. Kasabaya gidip gelirken tekrar tekrar üstünü değiştirmek pek zahmetli olduğundan ve artık yeni giyim tarzına da hepten alıştığından, hiç çekinmeden kısacık etekle dolaşır olmuştu. Kısacası günler geçtikçe bu arsız Yanki fahişeliği hayatına daha da alışıyordu.

Hatta o kadar ki, Piton'un Omaha'dan yürüttüğü asker erzaklarını ya da Amerikan mallarını alıp kasabanın yolunu tutuyor, hepsini bir güzel kitabına uydurarak tek başına karaborsada okutuyordu. Amerikalı müdavimleri bir hayli çok olan Yongno, kurduğu tedarik sistemi vasıtasıyla son zamanlarda makyaj sabunu ya da losyon gibi popüler malları askerî kantinden hiç utanmadan yürütüp, Olle de bunları iyi fiyatlara satmaya başlayınca, *Dragon Lady*'de içkiden ya da bedenlerinden kazandıkları paradan daha fazla gelir elde eder olmuşlardı.

Fahişelik hayatında makyaj dışında Olle'nin şimdiye dek bir türlü beceremediği şeylerden birisi de sivri uçlu ayakkabılar giymekti. Ömrühayatında düz lastik ayakkabıdan başka bir şey giymediğinden, ayaklarının burkulmasına neden olan bu uzun topuklu ayakkabılarla ırmağın kıyısında ya da çakıllı arazide yürümek hem tehlikeli hem de oldukça zordu. Bir de şu var ki Olle hiçbir zaman kendisine güneş şemsiyesi almadı. Velev ki Manshik'in babası şimdiye kadar yaşamış olsun, kesinlikle ona bir güneş şemsiyesi alırdı, işte bu yüzden Olle asla kendine güneş şemsiyesi almadı. Göçüp gitmiş olsa da kocasının ona bir şey armağan etme hakkını elinden almak istemiyordu.

Makyajını tamamlayan Olle, her türden kozmetik ürünü ortadan kaldırıp aynaya daha da yaklaşarak oturdu, yeni yüzünü düzgün boyayıp boyamadığından emin olmak için kirpiklerini kırpıp

* "*God damn fucking son of a bitch, get out of here!*" (İngilizce): "Lanet olası sikik orospu çocuğu, defol buradan!" *–çev.*

durdu. Rujun iyi sürülüp sürülmediğini anlamak içinse ağzını tavşan gibi büzerek dikkatle dudaklarına baktı.

Simsiyah sahte kirpiklerden taktığından mıdır nedir, aynadaki kadın uyukluyor gibi görünüyordu. Olle gözlerini hafiften kısarak aynadaki yüze bir kez daha iyice baktı.

Kime ait olduğunu asla anlayamadığı bir yüzdü bu.

ON ALTI

"Ana! Muallim Efendi seni çağırıyor."

Çamurlanan dizlerini yıkamak için dereye inerek tıpış tıpış yürüyen Manhee'nin bileğinden tutmuş, avlu kapısından çıkmak üzere olan Manshik, mutfaktan tarafa seslendi. Yakacak odun almak için bahçeye çıkarken mutfağın eşiğine ayağı takılmış gibi Olle donup kaldı. İti an çomağı hazırla...

Kendinden habersizce öteden beri bu anı beklediği hissine kapılan Olle, unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışan, aklına hiçbir şey gelmeyince de hepten kafası allak bullak olan biri gibi ihtiyar Hwang'a bel bel baktı durdu.

Olle'nin görüntüsü mutfak kapısının eşiğinde belirince ihtiyar, neler olup bittiği konusunda endişeli olan Manshik'e:

"Annenle bir şey konuşmamız lazım. Sen Manhee'yi alıp bir yere götür, biraz oynadıktan sonra geri getir e mi?" dedi.

Olle, tereddüt edip duran Manshik'e ihtiyarın dediğini yapması için başıyla işaret verdi. Manshik, cak cak sakız çiğneyen Manhee'yi alıp ikide birde kestane ağaçlı evden tarafa baka baka dere kenarına gitti.

Olle, ihtiyar Hwang'ın ne diyeceğini bilmiyordu ama önemli değildi, zira şansına Yongno bir kasa viski bulduğunu söyleyerek öğleden önce Orta Ada'ya gittiğinden ortalıkta yoktu. Son günlerde kestane ağaçlı evin etrafındaki birtakım değişiklikler öylece geçiştirilebilecek türden şeyler olmadığından, eninde sonunda ihtiyar Hwang'la teke tek konuşmalarını gerektiren bir an gelecekti. İşte o an, tam da şu andı. Üstelik Piton duruma müdahale edecek

olsa olay daha da büyüyeceğinden, bu anın böylesine ansızın gelmesi iyi sayılırdı.

Seokgu'yla değil de bir başına gelmiş olmasına bakılırsa muallim, muhtemelen Olle'yle konuşmayı önceden tasarlamıştı. Kapıya çıkan Olle bir anlık şaşkınlıktan sonra meydan okuyan, soğuk bir tavır sergiledi.

"Merhaba, Muallim Efendi."

Dragon Lady'ye gitmek için henüz zamanı olduğundan açık saçık elbiseler giymemişti, bu açıdan şanslı olduğunu düşünen Olle saçlarıyla oynayıp duruyordu. Neden sonra avlu kapısından kenara çekilerek ihtiyarı buyur etti.

"Buyurun, içeri girin lütfen."

İhtiyar Hwang, bakışlarını uzaklardaki Kartal Kayası'ndan tarafa çevirdi.

"Yo, evine ayak basmayı düşünmüyorum."

Ses tonu sertti. Olle bunu tahmin etmişti, ama ihtiyarın duygusuz tavrıyla karşılaşınca az da olsa bir hayal kırıklığına uğramadı değil. Yine de bunun böyle olacağını zaten önceden bildiği ve her şeye hazırlıklı olduğu için dirayetli olmaya çalıştı. Olle'nin diyecek bir sözü yoktu, gık etmeden adamı bekledi. Daha da sert bir yüz ifadesi takınan ihtiyar Hwang:

"Sana bir şey söylemek için buraya gelmedim. Sadece bunu al," dedi.

Üstlüğünün içine elini sokup pirinç kâğıdına sarılmış bir paket çıkarıp Olle'ye uzattı.

Olle temkinli bir yüz ifadesiyle:

"Bu nedir?" diye sordu.

"Para. Evin parası. Bir olduğun o... O kadına ver bunu. Yılan avcısından evi alırken verdiği para. Bunu alıp o evi hemen boşaltmasını söyle."

Olle ihtiyarın uzattığı pakete şaşkınlıkla bakarken bir anlığına ne olup bittiğini fark etti ve parayı almamak için hafifçe geriye doğru adımladı.

"Bu parayı Yongno'ya bizzat verseniz iyi olur," dedi. "Evi boşaltmasını da siz söyleyiniz."

"Ben o türden bir kadınla muhatap olmak istemediğim için bu parayı sana getirdim. Yani parayla beraber söylediklerimi o kadına iletiver. Hemen o evi boşaltmasını ve köyü terk etmesini söyleyiver."

"Ben bu buyruğunuzu yerine getiremem." Olle'nin tavrı netti.

"Yerine getiremez misin?" Küstahça bakıp duran Olle'nin tavrı, ihtiyarın hiç hoşuna gitmemişti. "Senin sadece utanç duygunu yitirdiğini zannetmiştim, nasıl da bu kadar kibirli olabiliyorsun? Bana neden böyle kinle dik dik bakıyorsun?"

Tatlı patatesle silme dolu bir sepeti başına almış, beline de bir demet yeşil soğan bağlamış Kichun'un anası ile Wolsong'lu kadının teki, iskeleden tarafa giderken kestane ağaçlı evin önünde ihtiyar Hwang'ın Manshik'in anasını azarlayışını duyunca durdu; Kichun'un anası, Wolsong'lu kadının kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikili pazara götürdükleri eşyalarını yere bırakıp dikildikleri yerden ne olup bittiğini izlemeye koyuldu. Dereden aşağıya inen Manshik, gergin yüz ifadesiyle evden tarafa bakmaya devam ediyordu.

Olle sonuçta gözlerini aşağıya indirdi ama yüzündeki ifadede en ufak bir özür belirtisi yoktu.

"Benim buyruğumu neden yerine getiremeyecekmişsin?"

Gözlerini yerden kaldıran Olle, sebebini bilmiyormuş gibi bir de soruyorsun değil mi dercesine bir yüz ifadesiyle uzun süre ihtiyarın suratına baktıktan sonra yanıtladı.

"Yongno'ya evi ve köyü terk etmesini söylemenizin ucu bana da dokunmuyor mu?"

İhtiyar, tekrar Kartal Kayası'ndan tarafa baktı.

"Öyle sayılır."

"İşte bu nedenle buyruğunuzu yerine getiremeyeceğimi söylüyorum."

Olle'nin cüretkâr, kaba çıkışları karşısında ihtiyarın yüzü asıldı, ağzından tek kelime dahi çıkmadı.

"Peki sen, şimdiye kadar yediğin haltlardan... Batılı askerlerle yediğin haltlardan hiç utanmadığını mı söylüyorsun?"

Olle gayriihtiyari yüzünün kızardığını hissedince suratını yere çevirdi, fakat sonra utanmasının yersiz olduğunu düşündüğünden olsa gerek başını çalımlı biçimde yerden kaldırıp ihtiyarın gözlerinin içine baka baka konuştu.

"Yaptığım işten utanmıyor muyum?"

"Hayır. Utanmıyorsun. Önceleri arlıydın, utanmayı biliyordun, ama artık utanmıyorsun."

İhtiyar Hwang, beş altı köylünün etrafa toplanmış kendilerini izlediğini arkasına bakınca fark etti ve kaşlarını çattı.

"Şunlar duymasınlar diye gürültü etmeden konuşmak istiyorum. Hadi içeri girelim."

Olle kenara dahi çekilmeden, önce ihtiyar Hwang'a, sonra yolun kenarına toplanmış köylülere, son olarak da dere kenarındaki Manshik ile Manhee'ye bakarak alçak sesle karşılık verdi.

"Olmaz. İçeri giremezsiniz. Az önce evime ayak basmayı düşünmediğinizi söylememiş miydiniz?"

İhtiyarın yüzü kıpkırmızı kesilince bir süre soluklanmaya çalıştı ve ardından iskeleden tarafa dönerek yolda toplanmış olanlara, işinize gücünüze bakın anlamında eliyle bir işaret yaptı. Eşyalarını alıp birkaç adım öteye gider gibi yapan Kichun'un anası ile diğer kadın, muallim Olle'ye dönünce tekrar durup bakmaya devam etti.

İhtiyar, eğreti biçimde tuttuğu para elinde, başladı konuşmaya:

"O zaman yeri gelmişken söyleyeyim, ben köyümüzde kirli şeyler yapmanı ne öylece seyrederim ne de affederim. Demem o ki, bugünden itibaren ya Batılı askerleri köyümüze getirmekten vazgeçersin ya da burayı terk edip gidersin. Seçimini yap. Gaga burunların bu köye ayak bastıkları andan itibaren köyün başına neler geldiğini ve bundan sonra daha neler olup biteceğini bir düşün bakalım. Üstelik gaga burun dendiği zaman şu Geumsan köyünde senden daha dertlisi yoktur, onlardan en çok nefret edecek kişi olman gerekirken tam tersi şeyler yapmaya nasıl cüret edebiliyorsun? Senin yüzünden

köyün yok olup gidişini elim kolum bağlı izleyemem. Onun için ayağını denk al. Umarım bana itaatsizlik etmezsin."

"Köyden gitmemi istiyorsunuz, öyle mi?" Bu bir soru değildi. Olle kendi kendini ikna etmeye çalışırcasına söylemişti sanki bunu.

"Böylesi herkes için daha hayırlı olur."

Olle kendi kendine söylenir gibi:

"Herkes için daha hayırlı mı olur?" dedi ve ciddiyetle ihtiyarın suratına baktı. "Nasıl herkes için hayırlı oluyormuş? Beni resmen kovuyorsunuz. Bunun benim için hayrı nerede?"

İhtiyar Hwang kendini daha fazla tutamadı ve öfkesinden patladı.

"Bana sürekli sorular sorarak benimle tartışma! Sana dediğim gibi, iki seçenekten birini seçeceksin. Gaga burunların ayak basmadıkları Geumsan köyüne sessiz sakin günlerin geri gelmesi için bunu yapacaksın."

Olle, hayır manasında başını salladı.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Sizin adınıza üzgünüm ama iki seçeneği de seçmeyi düşünmüyorum."

İhtiyar ömrühayatında ilk kez sürekli kendisine karşı gelen Olle'nin önünde sanki yer yarılmış da yerin dibine girmiş gibi hissetti. Vay be! Olle bile bunu yapmıştı ha... Herkes bir yana Olle bile kendisine kafa tutar olmuştu... İhtiyar bundan böyle Olle'ye de sözünün geçmediğini, ona bile bir şey yaptırmaya muktedir olmadığını anladı.

"Nedenmiş?"

Olle, çok önceden düşünmüş de bir karara varmış gibi, en ufak tereddüt duymadan cevap verdi:

"Burayı terk edemem çünkü burası benim evim. Ayrıca burayı terk edecek olursam, nerede yaşayacağımı bilmiyorum. Bu arada, Batılı askerleri müşteri olarak almak zorundayım. Bu haltı yemeden geçimimi nasıl sağlayacağımı bilmiyorum çünkü."

"Hayır, geçimini sağlamanın tek yolu bu iş mi yani?"

Olle, ihtiyarın sorduğu çok saçma bir soruymuş gibi yüzünde garipseyen bir ifadeyle:

"Peki, benim geçimimi sağlamam için başka nasıl bir yol var?" dedi.

Daldan budaktan sakınmayan Olle'nin tavrı ve sesi giderek daha da meydan okur bir hale büründükçe ihtiyarın suratı da aynı oranda asıldı ve kırmızılığını kaybederek yavaş yavaş soldu.

"Bu köyü ve seni kirletmeyecek daha uygun bir iş olmaz olur mu hiç?"

Bu bir cevap, açıklama ya da çözüm değildi. Resmen bir emri-vakiydi.

"Daha uygun bir iş mi?" diye alay edercesine soran Olle sert çıkıştı. "Ben hangi cehennemin dibinde daha uygun bir iş bulacakmışım? Bu Geumsan köyünde mi? Benim bu yerde daha uygun bir iş yaparak geçimimi sağlayabileceğimi cidden düşünüyor musunuz?" Daha da yakına gelip toplaşan insanlardan tarafa doğru bağırarak sordu: "Siz izleyiciler arasında bana daha uygun bir iş verebilecek olanınız var mı acaba?" Ardından bakışlarını tekrar ihtiyara çevirdi ve devam etti: "Behey Muallim Efendi! Size ricada bulunsam bana bir ayak işi verebilir misiniz?"

"Daha önceleri iş buyurmadım mı?"

"Hayır. Daha öncekilerden bahsetmiyorum. Şimdi diyorum, şimdi. Başıma gelen olaydan sonra, şimdi diyorum."

İhtiyar duyduklarından hiçbir şey anlamamış gibi bir anlığına sersemleyerek bel bel bakakalsa da ardından barut gibi patladı:

"Sen kim oluyorsun da beni sınıyorsun ha?"

Olle zerre tereddüt etmeden, korkusuzca karşılık verdi.

"Sınamak mı? Hayır. Birini sınamak benim ne haddime. Ben sadece başıma gelenleri söylüyorum, o kadar. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki o geceki olaydan sonra aha bu köylülerin hepsi benden selamı sabahı kestiler. Hiçbiri bana eskisi gibi davranmadı. Muallim Efendi, siz dahi bana aynen onlar gibi davrandınız. Bana hiçbir iş vermediniz. İş vermediğiniz gibi öldüm mü kaldım mı diye halimi hatırımı bile sormadınız."

İhtiyar bir sonuca varmışçasına net bir biçimde:

"Anlaşılan, bundan sonra da şimdiki gibi gaga burunları köye getirmeye devam edeceksin!" diye kestirip attı. "Ama bil ki böyle davranmaya devam edecek olursan, köyün geri kalanının da kirlenmesini istemediğim için ben de bu işin ardını asla bırakmayacağım. Elimden geleni yapacağım."

Olle aniden histerik bir biçimde güldü.

"Yani beni bu köyden zorla kovacaksınız, öyle mi?" Yine güldü. "Ağır ol, batman gel, Muallim Efendi! Öyle iş olmaz. Bana öyle istediğiniz gibi davranamazsınız. Sizin için kolay olmaz yani. Ben buradan gitmemeye kesin kararlıyım. Beni kovamazsınız. Buna gücünüz yetmez. Burada yaşamak istediğim kadar yaşarım. Velev ki biri evimi ateşe versin, sırtımda taş toprak taşıyarak buraya ev yapar, yine burada yaşarım."

"Yani köylüler umurunda bile değil, öyle mi?"

"Köylüler mi? Köylülerden bana ne yahu! Ben niçin onları umursayacağım? Ben Geumsan'lılardan bıktım usandım. Alayının canı cehenneme! Bu insanlar, bana pis bir sürtük muamelesi yaparak benimle alay ettiler. Beni bok yerine koydular, bana şeytanmışım gibi davrandılar. Ama asıl şeytan kim acaba? Mükemmel, harika, gerçekten harika! İstediğiniz kadar beni küçümseyip kınayabilirsiniz. Paşa gönlünüz bilir. Ama bana emirler vererek hayatıma müdahale edemezsiniz. Gaga burunların benim başıma açtıkları iş, ben istediğim için olmadı. Niçin böyle olmasını ben istemişim gibi davranıyorsunuz bana? Sayısız köylü kadın içinde sadece ama sadece benim başıma geldi, o kadar. Ben olmasaydım başka bir kadının başına gelecekti bu iş. Kichun'un ya da Kangho'nun anasının başına gelebilirdi. Ya da siz Muallim Efendi'nin körpecik gelininin başına da gelebilirdi böyle bir olay. Gel gör ki bu insanlar sanki ben doğduğumdan beri uğursuzun tekiymişim de o haltı kendi rızamla yemişim gibi davrandılar bana. Sizler onca kadın arasında sadece benim başıma gelen şeyin hem sıradan hem de talihsiz bir olay olduğuna inanmak istemediniz. Benim kasten zina eden bir kadın olduğumu düşünmeyi yeğlediniz. Yani bu olay hepinizin

hoşuna gitti. Öyle bir iş başıma geldikten sonra şu küçücük köyde bir kişi yanıma gelip de dilinin ucuyla bile olsa tek söz etmedi. Şuncacık pirinç tanesi kadar bile olsa yardıma ihtiyacım var mı diye ne soranınız ne de teselli vereniniz oldu. Hanginiz böyle bir şey yaptı? Kendinizi benim yerime hiç koymadığınız gibi içinde bulunduğum korkunç durumdan azıcık da olsa beni kurtarmak dahi istemediniz. Her neyse, olan oldu bir kere. Artık aldırmıyorum. Sizleri suçlamayacağım. Bunun için bir sebep de yok. Böyle bir şey yapmayı da düşünmüyorum. Ama sizler bana soğuk davranıp beni aşağıladığınız için elimden başka bir çare gelmedi. Gerçekten geçimimi sağlayacak bir yol bulamadığım için böyle bir iş yapıyorum. Yaptığım işi kötüleyerek bana sövgüler yağdırmaktan vazgeçin. Üstelik benden burayı terk etmemi de istemeyin. Ölene kadar burada kalarak siz köylülerden sonsuza dek nefret etmeye karar verdim ben. Bu yüzden ikide bir burayı terk etmemi söylemekten vazgeçin. Gölge etmeyin, başka ihsan istemem!"

Âdeta yerin dibine geçen ihtiyar Hwang'ın yüzü yine kıpkırmızı kızardı. Yumruk yaptığı elleri titriyordu.

"Bu ne münasebetsizlik? Sen!.. Bana ve Geumsan'lılara nasıl böyle davranabilirsin?.."

Ardından arkasını döndü ve "Böyle bir şey nasıl olabilir?" diye homurdana homurdana iskele yolunda toplaşan kalabalığın arasından sıyrılarak evine gitti.

İhtiyarın arkasından avaz avaz bağırdı Olle:

"Bu arada yılan avcısının evinin parasını Yongno'ya vermeyi aklınızdan bile geçirmeyin artık! Çünkü burayı terk etmeye niyeti yok. Siz köylülerin alayı Geumsan'ı terk etse bile biz inatla burada yaşamaya devam edeceğiz!"

ON YEDİ

Manshik karanlıkta oturuyordu. Piton'dan nefret ediyordu. Lastik ayakkabıları soğuk olduğundan ayak parmaklarının ucu sürekli uyuşsa da ceviz ağacının kütüğünde oturmaya devam ederek

Pitonların evinden tarafa kinli kinli bakıyordu. Anasını kötü kadın yaptığı için o evdeki Yongno denilen kadından nefret ediyordu.

Evin içi soğuktu. Akşamın erken saatlerinde yeşil çam dallarıyla ocağı yakıp odayı birazcık ısıtmasına rağmen içeriye girmeyen Manshik, dışarıda oturduğu yerden Yongno'dan nefret etmeye devam ediyordu. Herkesten uzak bir yere hapsolarak tek başına yaşamak zorunda oluşunun gaga burunlardan kaynaklandığını düşünerek ilk başlarda yabancı askerlerden nefret etmiş, sonra dünyasının bu denli değişmesinin tek suçlusunun anası olduğunu düşünerek anasından nefret etmişti, şimdi ise karanlıkta oturduğu yerden sadece ama sadece Yongno'dan nefret ediyordu.

Anasına karşı hissettiği nefret, anasının muallim ile karşı karşıya gelip ihtiyara hiç pabuç bırakmadan verdiği cesurca mücadeleyi gördükten ve onun acısının kendisininkinden katbekat daha büyük olduğunu anladıktan sonra az da olsa dinmeye başlamıştı.

Kırağı düşmüş puslu tarlaları ay ışığı aydınlatıyordu. Bütün yaprakları dökülünce geriye çırçıplak dalları kalmış ağaçların dağ sırtı boyunca dizildiği tepelere de ay ışığı düşmüştü. Kumandan Dağı'nın eteklerinde, Hyeonam taraflarına düşen bir evin bütün kapıları ışığın dışarıya sızmaması için sıkı sıkıya kapatılmasına rağmen, sarı ve sıcak ışık dışarıya çıkmak istiyormuş gibi dört kenarlı kapının aralığından sızıyordu.

Arada bir fısıldarcasına esen serin esintide anasının bir yerlerden alıp odaya koyduğu pilli, küçük radyodan cızırtılı, hüzün dolu bir şarkı geliyordu kulağına.

Durmadan düşüyor yapraklar rüzgârda...
Uzaklarda kavuşacağımız gün, çok uzaklarda...

Odada bir başına agulayan Manhee, bir Yankinin hediye getirdiği oyuncakla, top zannettiği için elindeki sopayla pat pat vurarak oynuyordu. Kız kardeşi için yeni olan bu ilginç oyuncak, yuvarlak iki ahşabın ortasına dolanmış ipin bir ucundan aşağı yukarı hareket ettirilerek oynanan, yoyo denilen şeydi.

Manshik, Piton'un kayık çekerek Sundok'la beraber yeniden yılan avcısının evine geldiği günden beri kadına karşı ciddi bir nef-

ret besliyordu. Piton'un her şeyi Manshik'in gözüne batıyordu. Ne sözleri ne davranışları uygundu. Piton, fahişelik gurur duyulacak bir şeymiş gibi davranıyordu. Kestane ağaçlı eve misafirliğe geldiği bazı günlerde, yemek yaparken, yer içerken, çamaşır yıkarken gülüyor, ama çok aşırı ve sıklıkla gülüyordu. Gürültülü kahkahalar atıp duruyor, hiç sakınmadan her yerde kaba sözler söylüyordu.

Anası sabahları hep geç kalktığından Piton'un yanına yemek yemeye pek gitmezdi, ama yılan âvcısının evindeki fahişeler öğle ve akşam yemeklerini sıklıkla kestane ağaçlı evde yerlerdi. Hatta Yongno, bazen anasının makyaj malzemeleriyle kendi yüzünü burada boyar da öyle giderdi. Böyle zamanlarda akça pakça göğüsleri ile kalçalarını açıkça ifşa ederdi. Manshik, makyaj masasının önüne oturup kaşlarını, kirpiklerini ve dudaklarını boyayan Piton'u her ne zaman görse anasının bu kadının yaptıklarını göre göre kötü bir kadına dönüştüğüne daha çok ikna olurdu. Ne de olsa üzüm üzüme baka baka kararırdı.

Yongno gaga burunlarla yatarken neyi nasıl yaptığını, Manshik yanında olsun ya da olmasın, hiç aldırmadan anlatırdı. Anası, ilk başlarda söylediklerine dikkat etmesi için defalarca Yongno'yu uyarıp kaş göz işareti yapmıştı, ama bundan böyle kadıncağız da tembihlerinden vazgeçmişe benziyordu.

"Herifin çükü birden kalkınca tiksindim ve bir şaplak attım, ama yerinden yay gibi fırladı şerefsizim."

Piton, her gece Yankilerle içki içiyor, gündüzleri de ortalıkta dolaşarak sigara tellendirip duruyordu. Sigarayı köydeki birkaç ihtiyar kadının yaptığı gibi karınları ağrıdığı zaman yabani otlardan pirinç kâğıdına ya da gazeteye sarıp tuvalette gizlice içmiyordu; tamamen zevk için, başkası görsün veya görmesin, iskele yolunda yahut ırmak kenarında yürürken bile göstere göstere tellendiriyordu.

Neyse ki günler geçtikçe "Yongno Teyze" ile "Sundok Teyze" eve daha seyrek gelmeye başladıklarından, Manshik'in gözüne batan durumlar da sayıca o denli azaldı. Ama son günlerde anası da evde pek yatmaz olmuştu. Eve anca gece yarısında, domuz ağılını andıran bir içki kokusu saçarak, sendeleye sendeleye geliyordu. Bu yüzden kes-

tane ağaçlı evdeki kahvaltılar giderek daha geç yapılır oldu. Bitkin düşen anası güneş dağların tepesine yükselene kadar uyanamayınca, Manhee'yle beraber sıcacık pilavını yemeden, anasının terekteki sepete tepeleme koyduğu konserve kutulardan birkaç tanesini açıp bunları ekmek, kurabiye ya da şekere yatırılmış meyve gibi şeylerle birlikte yediği zamanlar gitgide daha da çoğaldı Manshik'in.

Manshik, Piton Teyze'nin uzaklardaki başka bir diyara bir an önce çekip gitmesini diliyordu içinden, ama gideceğini gösteren hiçbir alamet de görmüyordu. Anasını daha beter bir kadın yapmadan çekip gitseydi ne olurdu sanki? Ama gaga burunlar Orta Ada'da var oldukları müddetçe gerçekleşmesi olanaksız bir dilekti bu.

Yoyoyla oynamaktan sıkıldığı için olsa gerek, Manhee odanın kapısını açıp dışarıya bakarak mızmızlanmaya başladı. Gözlerinden âdeta uyku akıyordu.

"A-na... Uy-ku... Nin-ni..."

Yavaşça ayağa kalkan Manshik odaya girip radyoyu kapattı, döşeği serdi, giysilerini değiştirip Manhee'yi yerine yatırdıktan sonra pışpışlayarak uyuttu. Manhee hemencecik uyudu.

Manshik ise, kıyafetleri üstünde, uzandığı yerden tavana bakıp durdu. Birkaç gün önce yapıştırdığı kâğıdın üstündeki kırmızı desen, lambanın loş ışığında belli belirsiz parıldıyor, usul usul dalgalanır gibi oluyordu.

ON SEKİZ

Tavandaki kâğıdın kırmızı deseni, lambanın loş ışığında belli belirsiz parıldıyor, usul usul dalgalanır gibi oluyorken, hafifçe sallanarak ırmaktan tarafa doğru yavaş yavaş akıp gitmeye başladı. Manshik, sonsuz bir biçimde kıvrılarak akan kızılımsı ırmakta yüzen küçük bir kayık gördü. Kâğıttan yapılmış beyaz kayık, üzerinde kayıkçı olmaksızın gıcırdaya gıcırdaya gidiyordu. Beyaz kumlarla kaplı ırmak kıyısı boyunca durmaksızın aşağılara doğru aktı, dağların yanından akıp geçti. Kışın beyaz göğündeki güneş de bembeyazdı. Kayık, kama biçiminde bölünmüş vadiden Samak

Dağı'na doğru sürüklenmeye devam etti. Tam da gümüş sisin içine doğru girip ta uzaklara giderek kaybolduğu esnada, "Onların şeylerinin ne kadar büyük olduğunu sen de iyi biliyorsun abla, öyle değil mi? At şeyi gibi valla," diyerek kakır kakır gülen Piton'un sesi kulaklarında çınladı, Manshik bir anda daldığı uyku sersemi hayalden çıkıp kendine geliverdi.

Etrafına bakındı ve odada bir süreliğine uyuyakaldığını anladı. Yanında uyuyan Manhee'nin sakince nefes alıp verişi duyuluyordu. İdare lambasını söndürmeden uyuyakalmış ve bir rüya görmüş olmalıydı...

Sakinleşmeye çalışan Manshik tekrar kulak kesilerek dinlemeye uğraştı, ama Piton hiçbir yerde yoktu. Etrafı alabildiğine sessizdi. Ne var ki uykusu kolay kolay gelecek gibi görünmüyordu.

Fanusu kaldırıp üfleyerek idare lambasını söndürdükten sonra avluya çıktı, havanın ayazını dizlerinde ve yanaklarında hissederek dikildiği yerden sessiz sedasız tarlaları seyretti.

Bir süre sonra ceviz ağacının kütüğüne oturdu. Irmağın kenarına sinmiş gibi duran Pitonların evinden kırmızıya çalan bir ışık yayılıyordu. Evin etrafındaki ırmak ve tarlalar karanlıkta kalmıştı. Orta Ada tarafı her zamanki gibi Omaha'nın ışıklarıyla parıldıyordu. Manshik şu an yılan avcısının evinde anasının Piton ve gaga burunlarla beraber ne yaptığını hayal etmeye çalıştı. İçki içiyor, sigara tüttürüyor, *"Ken du, no ken du"*, *"Okei"*, *"Huba huba"** gibi şeyler diyerek laklak ediyor, yine içiyor...

Manshik bir yerlere, çok çok uzak bir yerlere kaçmak istiyordu. Kestane ağaçlı evi, Pitonların evini, Geumsan'ı, Orta Ada'yı, her şeyi geride bırakıp çok uzaklara, Kumandan Dağı'nın sonundaki uçsuz bucaksız mağarayı bulup yerin dibine inerek kaybolmak istiyordu. Karanlığın sonsuz çölünde tek başına sürüklenmekten yorgun ve bitkin düşmüştü, iskeledeki kayığı çalıp kısacık rüyasında gördüğü o akıp giden beyaz kâğıttan kayık gibi, ırmaktan aşağıya akıp giderek sonsuza kadar yok olmak istiyordu.

---

* *"Can do, no can do"*, *"Okay"*, *"Hubba hubba"* (İngilizce): "Yapabilirim, hayır yapamam", "Tamam", "Vay vay" *-çev.*

Bu esnada yarısı çökmüş, sahipsiz su değirmeninin yanındaki derenin kenarında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bir süre bekleyip iyice bakınca, birinin çeltiklerin kenarından dolaşarak dereden aşağıya indiğini fark etti. Kim olduğunu bilmiyordu ama her kimse başkalarının gözüne ilişmemek için yoldan uzak bir noktadan saklanarak geliyordu.

Manshik ürperdi. Gaga burunların, tecavüz edecekleri bir kadın bulmak için gece yarısı köye geldikleri günü, anasının kirletildiği geceyi hatırladı. Kalbi korkudan öyle bir çarpıyordu ki bir ara üşüdüğünü bile unuttu.

Hemen kestane ağacının arkasına saklandı. Karanlıkta hareket eden kara gölgeyi dikkatle izleyerek bekledi. Uzunca bir süre bekledi.

Gölge, Manshik'in her sabah gidip yüzünü yıkadığı derenin az ötesine, sadece sapları kalmış bomboş pirinç tarlasına kadar geldi. Manshik anca o zaman gelen gölgenin Kurbağa'nın ta kendisi olduğunu anladı. Bu piç yüzünden çok korktuğu için öfkelenmiş, aynı zamanda da şüphe duymaya başlamıştı. Gecenin bir yarısında çeltik tarlalarına kadar gizlenerek gelen bu aptal kim bilir ne yapmaya çalışıyordu...

Manshik kestane ağacının arkasına sinmiş bir vaziyette onu izlemeye devam etti. Kichun, dere ile ırmağın birleştiği noktaya varınca höyüğün eteğinde durdu, dört bir tarafına bakındı ve bütün yaprakları dökülmüş salkım söğüdün dibine saklanarak beklemeye başladı. Beklediği diğer çocuk da dışarıya çıktı. Ağaçlardan dolayı iyi görünmüyordu ama o tarafa gitmesini işaret eden el hareketlerine bakılırsa beriki Chandol'a benziyordu.

İki çocuk bir süre ne yapacaklarını konuştuktan sonra ırmak kıyısının oradan su hendeklerinin aşağısına doğru inerek aceleyle Pitonların evinden tarafa gitti. Manshik gecenin bir yarısında bu ikisinin dışarıya çıkarak ne yapmaya çalıştıklarını merak ediyordu. Kesinlikle Kuzey Kore Irmağı'nın aşağısına doğru inmişlerdi, ama ne yapmaya oraya gitmişlerdi ki?

Gittikleri yöne bakılırsa, karşı taraftaki gaga burun çöplüğüne yönelmiş gibiydiler, ama ırmağın suyu şimdi acayip soğuktu, yüzerek geçmeleri zor olurdu... O zaman... Tabii ya! Pitonların evlerinin önünde duran halatlı kayığa gizlice binip ırmağı geçmeye çalışıyorlardı.

Manshik daha önce de gece yarısı kendini huzursuz hissederek avluya çıkıp oturduğu yerden gökteki ayı seyrettiği sırada, Geumsan'lı dört çocuğun hiç kimsêlere çaktırmadan sessiz sedasız dere ile ırmağın birleştiği noktadaki höyükten tarafta toplaşmalarına en az iki defa şahit olmuştu. İkisinde de uzunca bir zaman sonra ellerinde türlü türlü çöplerle köye geri gelmişlerdi. Çocukların niçin sabah değil de gecenin yarısında adaya gitmeleri gerektiğini bilmiyordu ama muhtemelen yine bir maceraya atılmış olmalıydılar. Kışın soğuğunda ırmağı yüzerek geçmeyi gözleri kesmediği için çalıntı kayıkla geçmeyi planlamışlar gibi görünüyordu.

Evet, aynen öyle. Bu piçler, köydeki kayıkçının kayığını çalıp binselerdi ya kayıkçıya ya da köylülere yakalanacaklardı. Neticede bir dünya azar işitip sopayı yiyeceklerdi. Pitonların halatlı kayığını çalmak kendileri için daha avantajlı olacağından bu kayığı gözlerine kestirmişlerdi. Kesinlikle öyleydi. Zaten kayığı çalarken Piton'a yakalansalar da birkaç tokat yiyerek işin içinden sıyrılırlardı. Muhtemelen bu hesabı yapmışlardı. Belki diğer ikili, Kangho ile Bongi de deminden beri orada bekliyor olabilirdi. Evet. Halatlı kayığa binip ırmağı geçtiklerinde, diğer çocuklar su birikintisinin oradaki çöplüğü eşelerken içlerinden biri kayığı çekerek geriye dönüp bekleyecek ve gözcülük edecekti. Macera sona erip köye dönecekleri vakit geldiğinde de kayığı tekrar çekip karşıya geçecekti...

Manshik birden ayağa fırladı.

Çünkü kan dondurucu bir ses kulaklarında çınlamıştı. Diğer çocuklarla beraber çöp karıştırmaya gitmesini teklif eden Kangho'nun aklına uyup salak gibi Orta Ada'ya kadar gidip Chandol'dan yerin dibine sokucu laflar işiterek kovulduğu gün, ardından Kurbağa'nın "Yanki fahişesi, orospu" diyerek alay edişini hiç unutamamıştı. Şimdi kendisini "orospu çocuğu" diye dalga

geçip kovan çocukların Pitonların kayığını çalıp ırmaktan karşıya geçmelerine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bir hışımla iskele yolundan aşağıya indi, iki çocuğun gözden kaybolduğu yöne doğru dere kenarından koşmaya başladı.

Kalbi güm güm atıyordu. Çünkü eline bir fırsat geçmişti. Bir intikam denilebilir miydi buna? Her halükârda Chandol ve Kichun'dan öcünü alabileceği, öfkesini dindirebileceği bir fırsat yakalamıştı işte. Nihayet... Nihayet bir fırsat geçmişti eline.

'Yakaladım sizi işte. Demek bizim kayığımızı çalacaksınız ha!'

Gelgelelim tuhaf bir durum vardı. Manshik, radyodan müziğin, içeriden de kakır kakır gülüşme ve bağrışmaların duyulduğu Pitonların evine kadar nefes nefese koşup gelmişti gelmesine, ama aşağı tarafta, ırmağın kenarındaki kayık öylece yerinde duruyordu. Her ne kadar etrafını kolaçan ettiyse de iki çocuk gözüne ilişmedi.

'Nereye gitmiş olabilirler ki?'

Irmağın kenarında bir aşağı bir yukarı gidip gelerek etrafını dikkatle incelemesine rağmen çocukların soyunup bir kenara attıkları giysileri bulamadı Manshik. İki çocuğun ne ırmağı yüzerek geçtiklerini ne de Orta Ada'daki kumlu sahil boyunca yürüyüp gittiklerini gösteren bir alamet vardı ortada.

Manshik evin etrafında dolaşarak her yana dikkatle bakındı, ama iki çocuğun izini bulamadı. Evin etrafını bir kez daha iyice gözden geçirdi. Çeltiklere, ırmak kıyılarına, kumlu araziye, kısacası her yere bakındı ama iki çocuk ortalıktan kaybolmuş, görünmüyordu.

ON DOKUZ

"Gitti mi?"

Çamur zıpzıplarıyla kaynayan su birikintisinin yanındaki çukura yüzükoyun saklanan Kichun, başını hafifçe uzatarak sordu.

Belini azıcık doğrultarak kestane ağaçlı evden tarafı dikizleyen Chandol yanıtladı:

"Köprüyü geçip gitti. Şimdi rahat bir nefes alabiliriz."

"Az kaldı yakalanacaktık!"

"Nereden bilip de peşimizden geldi ki?"

Kichun avuçlarındaki toprakları silkeleyerek ayağa kalktı.

"Anasını dikizlediğimizi bir yerlerden öğrenmiş olmalı. Kesinkes bir yerlerde saklanıp beklemiş, bizi görünce de peşimizden takip etmiştir."

Chandol, köprüden geçip kestane ağaçlı eve doğru uzaklaşan Manshik'i dikizleyerek kendi kendine mırıldandı.

"Gerçekten haberi var mıdır? Bilerek gelmiş olabilir mi?"

"Kesinlikle, eminim."

Bir anlığına duraksayan Chandol:

"Hayır, imkânsız bu," dedi. "Uzakça bir yere saklanıp peşimizden gelmektense en başından beri bu evin etrafında bir yerlere saklanarak yakalaması daha kolay olmaz mıydı?"

"Her neyse, Manshik'in kasıtlı olarak peşimize düştüğü kesin."

"Bundan sonra dikkatli olmalıyız. Manshik'e yakalanırsak anasını dikizleme maceramız tamamen biter."

Chandol ayağa kalktı. Kichun endişeli bir biçimde:

"Manshik bunu öğrendiyse Pitonların evini dikizleme maceramız şimdiden bitmiş sayılmaz mı?" diye sordu. "Şimdi de kalkıp Teksas kasabasına gidemeyiz. Irmağın suyu acayip soğuk. Gece desen, son zamanlarda ayaza çekiyor."

"Bir çaresine bakacağız," dedi Chandol. "Düşününce aklımıza bir şeyler gelir. Hadi gidelim."

"Neden o tarafa gidiyorsun? Dikizlemeyecek miyiz?"

"Bugünlük yeter. İşimizi sağlama alalım. Manshik tekrar çıkıp gelebilir."

YİRMİ

Büyüklerin savaşı yüzünden bu yıl gecike gecike sonbahar kapışmasından çok kış kapışmasına dönüşmüştü ama her neyse, Wolsong'dan gelen ufak bir haberci aracılığıyla Geumsan'lı çocuklara savaş ilanı duyuruldu. Chandol hemen çocukları çağırdı,

Kichun ile Bongi hiç vakit kaybetmeden su değirmenine seğirttiler. Tahmin ettikleri gibi Kangho gelmedi.

Her yıl iki köyün çocukları kavgaya tutuştuklarında Geumsan'lı çocukların karargâhı olarak hizmet veren su değirmeni, yarısı çökmüş perişan bir durumda olsa da iyi korunduğu için Seomyeon'da kendine has tarihî geçmişe sahip bir tür kültürel miras sayılırdı. Çoğu köyde imece usulüyle yapılan değirmen ortaklaşa kullanılırdı ama Geumsan'daki bu değirmen Japon hükümeti döneminde Kaymakamlıkta amirlik yapan, gözünü hırs bürümüş Min Dongha adlı kişinin özel olarak yaptırdığı bir "işletme"ydi.

Geumsan'dan geçip Kuzey Kore Irmağı'na akan küçük derede son derece az miktarda olsa da altın keşfedildiğinde, Amir Min, o zamanki kaymakam Hwang'ın göz yumması sayesinde görevini kötüye kullanarak altın madenciliğini tekeline almıştı. Ama azıcık çıkar gibi görünen altın hiç çıkmaz olunca büyük zarara uğramıştı. Altın işine hiç düşünmeden büyük paralar yatırarak kaybettiği servetinin bir kısmını geri kazanmak için de bu su değirmenini yaptırmıştı. Üstelik o daha adam tutarak yaptırdığı pirinç ayıklama-öğütme işinin zevkine bile varamadan Kangho'nun babası köprünün tam karşısına motorla çalışan doğru dürüst bir değirmen açınca, müşterilerini kaybederek sonuçta dükkânı kapatmak zorunda kalmıştı Amir Min.

Bağımsızlığın hemen sonrasında Min Dong-ha, bari odun kömürü işine gireyim diyerek Dokgamagol vadisine taşındıktan sonra sahipsiz kalan su değirmeni, mahallenin çocukları için bulunmaz bir oyun alanı olmuştu. Derenin üst tarafına düşen Wolsong köyüne yakın bir noktada durduğundan sonbahar kapışmalarında beş kafadarın gediklisi olduğu bir askerî üs görevi görüyordu.

Su değirmeninin içindeki kullanmaya değer eşyaları ihtiyarın teki gizliden araklayıp götürdüğü için değirmen içi boşaltılarak terk edilmiş bir ev gibi tam takır kuru bakır kalmıştı. Her bir yeri dağılmıştı ama bugüne dek çocuklar tahtadan yaptıkları kılıç gibi silahlar ile adi gümüşten yapılma eski kapları, su kovalarını, bakraçları, oklavaları, üzerine oturmak için yere serdikleri çuvalları,

elma sandıkları gibi işe yaramaz daha birçok şeyi sağdan soldan toplayıp getirmişler ve içine koydukları bu şeylerle ürkütücü atmosferi ortadan kalkan değirmen kendilerine daha aşina bir yer oluvermişti.

Chandol, bir elma sandığının üzerine eğreti biçimde oturmuş, eline aldığı tahtadan yapılma kılıcı toprak zemine sürterek:

"Gelmeyecek anlaşılan," dedi.

Kapı eşiğine serdiği çuvalın üstüne Bongi'yle yan yana oturmuş, sapan yapmak için ağaç yontan Kichun, dilinin ucuyla:

"Kim?" diye sorduktan sonra aklına gelmiş olacak ki, "Ha!" dedi. "Kangho'yu diyorsun, değil mi? Bugünlerde bizimle oynamıyor."

Kichun'un sesinde en ufak bir hayal kırıklığı belirtisi yoktu, hatta aksine Kangho'nun gelmediğine sevinmiş gibi bir hali vardı.

Kangho'nun onlarla arasının açılmasının nedeni, gaga burun olayından sonra çocukların Manshik'le oynamamaya karar vermiş olmalarıydı. Okulda son derece yakın arkadaşlar oldukları için Manshik dışlandıktan sonra bu durum elbette Kangho'nun hoşuna gitmemişti. Üstelik Orta Ada'ya çöp karıştırmaya gittikleri gün Chandol, Manshik'i "orospu çocuğu" diyerek ötekileştirip kovduktan sonra eve dönerlerken, Kangho yüzünde ciddi bir ifadeyle Chandol'a çıkışmıştı:

"O çocuğa hep böyle davranmak zorunda mısın?"

Kangho'nun bu çıkışı karşısında Chandol yumruk atacak cesareti kendinde bulamamıştı. Kichun, kaçan Manshik'in arkasından, "Yanki fahişesi... Orospu..." diyerek bağırınca, hıncını almak istediğinden olsa gerek, Kangho bir hışımla atılıp Kurbağa'nın suratının orta yerine yumruğu patlatmış, çocuğun burnunu kanatmıştı.

Kangho'nun diğer çocuklarla hepten kopmasının nedeni ise, Kuzey Kore Irmağı'nın bu tarafında kalan yılan avcısının evine yerleşen Pitonlardı. Chandol, "Bundan böyle havalar soğudu, çalıntı kayıkla karşıya geçip Teksas kasabasına gitmeye lüzum yok, Manshik'in anasının çırçıplak halde gaga burunlarla aşna fişne yaptığı odayı dikizleyelim," önerisinde bulununca, Kangho, "Nasıl

olur da arkadaşımızın anasına böyle bir şey yapabiliriz!" diye büyük bir öfkeyle diklenmişti.

Chandol ve Kichun, "Ha Manshik'in anası, ha bir başkasının anası, fark etmez," diyerek her gece çaktırmadan Pitonların evini dikizledi. Kangho da onlardan gittikçe uzaklaştı ve artık Hyeonam'daki Kartal Kayalı çocuklarla takılır oldu.

Chandol, Kichun'a:

"Sen gidip Kangho'yu çağırsan iyi olacak gibi," dedi.

"Ben mi? Olmaz. Ben o piçi sevmiyorum."

"Şu an sevip sevmemen önemli değil. Bize savaş ilan edildi diyorum. Wolsong'lu çocuklarla kapışmaya kalksak üçümüzü rahatlıkla haklarlar."

"Olsun. Yine de ben Kangho'yla muhatap olmak istemiyorum. Bongi'ye söyle, o gitsin çağırsın."

"Bongi çağırırsa hiç gelmez. Bizden acayip nefret ediyor çünkü. Sen huyuna suyuna gidip onu ikna etmezsen gelecek bir çocuk değil."

"Ben gitmeyeceğim ya! Wolsong'lulara yenilecek olsam bile Kangho'yla oynamak istemiyorum. Kısa süre önceydi... O piçin adada benim burnumu kanattığını sen görmedin mi? Madem gelmesini çok istiyorsun, git de sen çağır o zaman."

Chandol birden ayağa kalkarak korkunç bir yüz ifadesiyle bağırdı:

"Bitti mi diyeceklerin?"

Kichun ürktü.

"Ya... Hayır... Ben Kangho'dan ölesiye nefret ediyorum, bu konuda elimden bir şey gelmez."

"Ne kadar nefret edersen et, sen gitmelisin! Gaga burun çöplüğünü kaybetmek istemiyorsak, Wolsong'lu çocuklarla kapışıp mutlaka kazanmamız lazım. Ama üçümüz onlarla boy bile ölçüşemeyiz. Hem Kangho'ya hem de Manshik'e ihtiyacımız var."

Bongi, gözlerinde ansızın beliren bir parıltıyla:

"Manshik mi?" diye sordu. "Manshik'i de çağıracak mıyız?"

Kichun da aniden gerilerek:

"Sahiden, Manshik mi?" dedi. "Manshik veledini niçin çağıracağız ki? Orospunun oğlu Manshik'le oynadığımızı büyükler görecek olurlarsa başımıza ne geleceğini bilmiyor musun?"

Chandol tekrar elma sandığına oturarak kısık bir sesle:

"Bunun için endişelenmenize gerek yok," dedi. "Ben her şeyi düşünüp taşındım."

"Ne düşünüp hesapladığını bilmem ama ben Manshik piçini gerçekten çağıramam."

Ardından Kurbağa, bir şeyden çekindiğinden midir nedir, sinsi bir biçimde Chandol'un nabzını yoklayarak:

"Kangho'yu çağırmamı istiyorsan, bilmiyorum, giderim belki," dedi ve bir adım geri attı. "Manshik'i çağırmaya da Kangho'yu gönderirsin. O iki piçin önceden beri arasından su sızmazdı zaten. Canciğer kuzu sarması onlar."

Bunları duyan Chandol, Kichun'a bakarak sırıttı.

"Manshik buraya gelsin hele bir, sıkıntı kalmayacak."

"Ama beşimiz bir araya gelsek dahi Wolsong'lu çocukları kesinkes tepeleyeceğimiz belli değil ki! Geçen yıl ne olduğunu unuttun mu yoksa? O piçlerin, şeftali ilacından yapılma bombalarla karargâhımıza baskın yaptıklarını hatırlamıyor musun?"

"Ben Wolsong'lu çocuklarla kavga edelim demiyorum ki..."

YİRMİ BİR

Öğleden sonra bembeyaz güneş çıkıp da soğuk hafiften dininince güneşte sırtını, yanaklarını ısıtmaya çıkan Manshik'in kulağına radyodan, *"Aşkımı satarak yaşadığım çiçek rüzgârında, bir başıma korumaya çalıştığım masumiyet ışığı,"* diyen bir şarkı çalındı. Manshik ahşap sundurmanın ucuna iliştiği sırada yine bir tıkırtı duyuldu. Üçtür duyulan sesle beraber küçük bir taş ya da benzeri bir şey avluya düşüyor, ya tavşan kafesine ya da çite isabet ediyordu. Birinin işaret vermek istercesine evin arkasından kasten taş attığı kesindi artık.

Manshik yavaşça yerinden kalktı, lastik ayakkabılarını ayağına geçirdi, evin öteki tarafına doğru gidip baktı: Küp kilerinin olduğu

taraftaki çitin arkasına sinmiş Kangho, burnunun kemeri zar zor görünecek bir biçimde yüzünü gösterdi ve Manshik'e eliyle yanına gelmesini işaret etti. Bacanın kenarına doğru giden Manshik sordu.

"Orada saklanarak ne yapıyorsun?"

Kangho sessizce:

"Sana bir şey söylemeye geldim," diye fısıldadı. "Anan evde mi?"

"İlaç almak için Manhee'yle kasabaya gitti. Manhee ishal oldu da."

"İyi o zaman. Hadi ikimiz su değirmenine gidelim."

"Niçin?"

"Chandol, seni alıp gelmemi söyledi."

Bir an şaşıran Manshik, temkinli davranarak:

"Chandol mu?" diye sordu. "Beni durduk yere neden çağırıyor?"

"Seninle bir şey konuşmak istiyormuş."

"Geçen seferki gibi beni getirtip yerin dibine mi sokturacaksın yine?"

"Hayır. Bu kez gerçekten Chandol seninle görüşmek istiyor."

"Peki o zaman, neden adam gibi ön kapıdan gelip de söylemiyorsun bunu? Yoksa bir suç mu işledin ha?"

"Oğlum hayır ya... Seninle buluştuğumuzu henüz başkalarının bilmemesi gerekiyor da o yüzden işte. Her neyse, hadi kimseler görmeden su değirmenindeki karargâha gidelim, orada konuşuruz."

Manshik, bacanın yanında duran küreğe ayağıyla vura vura bir süreliğine düşünceye daldı. Neden sonra sordu:

"Peki ama gelmemi neden istiyor? Yani durduk yere... İki aydır oynamıyoruz..."

"Doğrusu şu ki, Wolsong'lu çocuklar savaş ilan etmişler. Savaş ilanının ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Kavga edelim diye haber gelmiş yani. Anlayacağın, kavga etmemiz gerekiyor, ama Geumsan'lı sayısı az olduğu için senin de gelip savaşmanı istiyor Chandol."

Manshik bir anda heyecanlandı. Yaptığı hareketten pişman olduğu için kendisini çağırtmamıştı, ama yine de 'En sonunda beni çağırdı,' diye safça sevindiğinden, bir şeyi tartıp düşünebi-

lecek vakti olmadı. Bütün sabah ceviz ağacının kütüğüne oturup kavurucu güneşin altında boş gözlerle tarlalara bakarak geçirdiği sayısız gün, dere ile kestane ağacı arasında mekik dokuyarak geçirdiği yazın sayısız öğleden sonraları, kapkaranlık gecelerde ceviz ağacının kütüğüne otururak tarlalara bel bel bakarken geçip giden geceler, başka geceler ve daha başka geceler, bir orospunun oğlu olarak ötekileştirilip yalnız kaldığı hem sıkıcı hem de durgun geçen sonbahar ve kafasında canlanan bu türden diğer her anı gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Bu yüzden kalbi güm güm atıyordu. Ağzını tekrar açtığında sesi heyecandan titredi.

"Sen, Chandol'la benim hakkımda konuştun mu?"

"Evet."

"Peki o halde, sence Chandol gerçekten bana sizinle oynayabileceğimi söyler mi?"

Kangho, evet manasında başını salladı ve ekledi:

"Doğrusu, son günlerde ben de onlarla pek oynamıyorum. Ama demin Kurbağa değirmene geldi, benden kavgaya katılmamı istedi. İlkin içimden gelmediği için olmaz dedim, ama anlattıklarını dinleyince gördüm ki Chandol senin de katılmanı istiyormuş. Ben de o yüzden su değirmeninin oraya kadar gidip Chandol'la görüştüm. Dövüşü kaybetmekten korktuğu için bana seni de alıp getirmemi söyledi. Eğer onlar sana gelip bunu söyleseler geçen seferki Orta Ada olayından dolayı kabul etmeyeceğinden çekindikleri için, bana seninle konuşup durumu açıklamamı ve seni de alıp gelmemi söyledi Chandol. Hem saldırı planını kurup hem de yeni silahlar yapmak için diğer çocuklar şu anda karargâhta bekliyorlar. Hadi gidelim."

YİRMİ İKİ

Yolda rehberlik eden Kangho, insanlara görünmeden ıssız meşe palamudu vadisinden geçerek tepeyi aştıklarında adımlarını hızlandırdı. Manshik'in başka bir şey düşünmesine fırsat vermemek istercesine normalden çok daha fazla konuşuyordu. Karargâha gitmeye

zar zor ikna ettiği Manshik cayıp geri dönmeye kalkar diye endişelendiğinden, azıcık da gergin görünüyordu. Buna rağmen uzun bir aradan sonra yüzünde beliren heyecanı saklamaya da çalışmıyordu.

Her iki tarafında büyük kayalar olan, duvar gibi kapatılmış, dar derenin bir yanında uzanan su değirmeni, kara meşe kabuklarıyla döşenmiş damı ile dış duvarları kapkara suyla ıslandığından, terk edilmiş bir kulübe gibi kasvetli görünüyordu, ama gene de uzunca bir aradan sonra buraya tekrar gelen ve geldiğine de memnun olan Manshik'e öteden beri aşina gelen bir görüntüsü vardı.

Kangho kendini zorlayıp yukarıya kaldırarak açmak zorunda olduğu ve genelde de zar zor açılan kapı kanadını dikkatli bir biçimde iteleyerek açtı ve önden içeriye girdi. Başını eğerek arkasından giren Manshik, onca zaman sonra vakitsiz bir kavuşmaya henüz hazır olmadığından olsa gerek, kapının eşiğinde bir an duraksadı. Temkinli biçimde içeriye adım atıp gözleri karanlığa alışınca köşe bucağa kalın kalın örülmüş örümcek ağlarını görebilmişti, tahta kalasları çöküp gitmiş pencereden içeriye solgun gün ışığı sızarak kara toprak zemini aydınlatıyordu.

Eğimli bir şekilde içeriye vuran ışık hüzmesinde tozlar uçuşuyordu. Yarısı çürümüş torba yığınlarının yanındaki bir elma sandığının üstüne oturmuş bekleyen Chandol, elindeki tahta kılıcı baston gibi yere koyup ayağa kalkarak samimi bir şekilde memnuniyetini gösterdi.

"Manshik! Seni görmek ne güzel. Gelmeyeceksin diye çok endişelenmiştim. Gel, otur şuraya."

Çetenin lideri olarak her zaman oturduğu elma sandığını Manshik'e vererek oraya oturmasını işaret etti. Manshik, geçen sefer çöp birikintilerinin orada karşılaştıklarında sergilediği tavrından büsbütün farklı bir tavır sergileyen Chandol'a henüz pek güvenemediğinden, olduğu yerde dikilip durmaya karar verdi.

"Uzun zaman oldu görüşmeyeli..."

Şüpheyi ve ihtiyatı elinden bırakmayan Manshik, hayatında ilk kez tanışıyormuş gibi çekingen bir biçimde diğer çocukları da süzerek hepsiyle tuhafça selamlaştı. Kurbağa, Orta Ada'da

Manshik'le görüştükten sonra arkasından alenen küfredip korkakça alay etmiş, kimseler görmemiş olsa da mahallenin her yerine Manshik'in anasıyla ilgili küfürler yazmıştı, bunlar sebebiyle şimdi kendini vicdanen rahatsız hissettiğinden olacak, Manshik'le göz teması kuramıyor, yan yan bakarak özellikle Chandol'un nabzını yokluyor, sürekli geriye doğru çekiliyordu. Kangho hiçbirine yakın durmadan ciddi bir tavırla Chandol ile Manshik'in arasında ne olup biteceğini izliyordu. Bonĝi ise merak ve heyecan içinde, fakat bir o kadar da ürkek gözlerle, üst üste serili çuvallara oturmuş, Manshik'i süzüyordu.

Beş kafadar seyrek de olsa kem küm konuşuyorlardı. İçlerinde konuşmaktan en çok kaçınansa Manshik'in aksine Chandol'du.

"Tabii ya, öyle değil mi?" diyerek Manshik'e yaltaklanmaya başlamıştı Chandol. Derken, aşırı suskun davranması artık garip kaçmaya başlayacağından Manshik, anlık bir değişiklikle şöyle deyiverdi:

"Evvelsi gün, sen ve Kurbağa'nın şu..." Pitonların evini ne diye tarif etmesi gerektiğini bilemediğinden, eliyle o tarafı işaret ederek bir süre duraksadı. "Irmağın kıyısına gittiğinizi gördüm..." Bir sürelik boşluktan sonra sözlerine devam etti. "Peşinizden koşup geldim ama, nereye kaybolduysanız, bulamadım sizi."

Kichun ile Chandol bir anlığına şoka girdiler, sadece birbirlerine bakıp durdular ve hiçbir karşılık vermediler. Kangho ise gergin bir yüz ifadesiyle ikiliye bakıp durdu.

"İkiniz gecenin bir yarısında nereye gittiniz öyle?" diye sordu Manshik.

Chandol lafı ağzında geveleyerek:

"Ha... Hı... Şey... Biz..." diyebildi. Yalan kıvırmaya çalışırcasına ha gayret kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi. "Gama köyüne ördek yumurtası çalmaya gitmiştik de, olanları daha sonra anlatırım sana," diyerek geçiştirdi. "Artık beşimiz de bir araya geldiğimize göre, Wolsong'lu çocukları bertaraf etme planımızı kurmaya başlayalım hadi. Sen bizim bugüne dek ne tür silahlar topladığımızı bilmiyorsun, değil mi Manshik? Wolsong'lu piçler, geçen sene

şeftali ilacından bomba yapıp bizi alt ettiler, ama bu sene avuçlarını yalayacaklar!"

YİRMİ ÜÇ

Chandol, değirmendeki cephaneliği Manshik'e gururla gösteriyordu. "Bu seferki sonbahar kapışmasında Wolsong'lu çocukların burunlarını dümdüz edeceğiz," diye haykırışı sadece bir blöften ibaret değildi.

Geumsan karargâhındaki cephanelik, değirmenin iç kısmındaki bir köşede insanın beline kadar gelen bir çukurun elden geçirilmesiyle yapılmıştı. Çocuklar, Japon hükümeti döneminde altın madenciliğinde kullanılan alet edevatı daha sonra lazım olursa diye saklamak isteyen Amir Min Dong-ha'nın bir bekçi tutup kazdırdığı söylenen malum çukuru, uzaktaki Dokgamagol vadisinden aşırıp yuvarlaya yuvarlaya getirdikleri kuyu kapağını üzerine örterek bir güzel gizlemişlerdi. Hatta birinin gözüne ilişir diye endişelendiklerinden, ağaç dallarını birbirine geçirerek büyük bir kapak daha yapmış, onun üstünü de tamamen toprakla örtmüşlerdi. Yer altı cephaneliği olarak gizledikleri yerin dar girişini ise, bozulmuş değirmen dingili kullanılarak yana açılacak şekilde, saptan yapılma bir şeyle kapatmışlardı.

Chandol'un bir girip bir çıkarak getirdiği çeşit çeşit ilginç silahı tek tek inceleyen Manshik, şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmıştı. Cephanelikte kapkara yağlanmış zincirler; askerlerin düşmanı karnına saplayarak öldürmek için kullandıkları, tüfeğin ucuna takıldığı söylenen süngüler; içinde top mermileri olan hâkî mühimmat kutuları; üç adet parmak gibi, mermileri birbirine tutturan metal parçalar; sadece dipçik tablası takıldığında iş görür gibi görünen bir tabancanın bükülmüş namlusu; pirinç alaşımından yapılma yuvarlak ve uzun boş kovanlar, içinde bit öldürmek için kullanıldığı söylenen DDT* tozu bulunan küçük, yeşil bir şişe; istihkak kutusundaki

* DDT (Diklorodifeniltrikloroetan): Tatsız, renksiz, kokusuz kristallerden oluşan kimyasal madde. Köylerde böcek ilacı olarak ya da hayvanlardaki birtakım hastalıkları tedavi etmek için kullanılır. Savaş zamanlarında, asalak kaynaklı sıtma ya da tifüs gibi hastalıkları önlemek için, bit, kene, pire ve türevi asalakları öldürmede kullanılmıştır. *-çev.*

fasulyeleri yemek için kullanılan boynuzdan yapılma kaşık ve henüz kullanılmamış gerçek mermilerle dolu kevgir gibi şeyler vardı.

Chandol heyecanla:

"Bunlar *emuwang** mermisi, bunlar da *kabing*** mermisi," diye açıkladı.

Manshik parıldayan, sivri ve soğuk M-1 şarjörünü eliyle kurcalayarak:

"Bu kadar şeyi nereden buldunuz?" diye sordu.

"Hepsini Kumandan Dağı'ndan ve Geumsan'ın etrafındaki tepelerden topladık," diye cevapladı Chandol. "Geçen sefer gaga burunlar Seomyeon'a gelip Kuzey Kore Ordusu'yla çatışmışlardı ya hani? İşte bunların çoğu o zaman çıkan çöpler. Büyüklerin savaşarak attıkları bu çöplerle bile sonbahar kapışmasını rahatlıkla kazanacağız, bekleyin ve görün," dedi ve gülmeye başladı. Kichun da onun peşi sıra zoraki güldü. "Ama bu türden askerî teçhizatla oynarken her zaman dikkatli olmalısınız," diyerek nazikçe açıklama yapmaya devam etti Chandol. "Barut gibi patlayıcı maddeler tehlikelidir. Kasabaya gittiğimde Bongui Dağı'nın eteklerindeki eskicinin bu türden savaş ekipmanları aldığını duydum. *Shinchū*,*** çelik, bakır gibi demir eşyayı oraya götürürsen eskici ihtiyar para veriyormuş. Ama bir süre önce Gongchi Irmağı tarafındaki çocuklar, değirmen taşını andıran bir demir parçası bulup eskiciye götürmüşler, içinde bol miktarda *shinchū* olduğu için satmak istemişler, eskici ihtiyar ise değirmen taşına benzer demir parçasının sağına soluna bakıp kontrol ettikten sonra, 'İçinde *shinchū* varsa çıkarın da öyle getirin, o zaman paranızı veririm,' demiş. Sonra bu çocuklar, Chuncheon Ortaokulunun bahçesine gidip değirmen taşı kadar büyük demir parçasını kırıp içindeki *shinchū*'yu çıkarmak için taş atmışlar ve güüüm! Daha sonra öğrenmişler ki o demir parçası tanksavar mayınıymış."

---

* *Emuwang* (Japonca; İngilizce M-1 Garand ya da M-1 Carbine): Amerikan piyade tüfeği. *-çev.*

Carbine (İngilizce): Kısa tüfek, süvari tüfeği, karabina. *-çev.*

*** *Shinchū* (Japonca; Korece *Hoangdong*): Pirinç alaşımı. *-çev.*

"Tanksavar mayını mı? O da nedir?"

"Tankları patlatıp havaya uçuran bomba yani. Devasa tankları havaya uçurup yok eden o şey patlayınca ne olmuş peki? Altı çocuğun altısı da geride hiçbir iz bırakmadan ortadan yok olmuş ve okulun beton duvarına lime lime et parçaları yapışmış. Bu içler acısı manzarayı gören mahalleliler, havaya uçan çocukların mangalda pişirilen, biber salçasına yatırılmış et parçalarına döndüklerini söylemişler. Onun için dağda bayırda dolanırken tuhaf metal parçası falan bulursan kurcalamadan doğruca bana getir, anladın mı?"

Chandol şimdiye dek topladığı barutların bir kısmını Manshik'e gösterdi. İlk önce tüfeğin içindeki barutun nasıl temizleneceğini açıkladı.

"Fünyeli kovan kartuşunun arkasını parmağınla sıkıca tutup çekiyorsun, mühimmatı taşın üzerine koyup bir başka taşla ya da çekiç gibi bir şeyle hafif hafif vurduğunda sıkılmış mermi gevşiyor," diye anlattı. "Bak, mermiyi bu şekilde ters çevirdiğinde, kovanın içindeki barut dökülüyor, görüyorsun değil mi?"

Chandol darı gibi simsiyah barut topaklarını avcuna döküp gösterdi.

"Ayrıca şuna baksana."

Kâğıda sarıp mühimmat kutusunun içine koyduğu paketi çıkardı, Manshik'in gözünün önünde açtı. İçinden çiğ deniz yosunu gibi incecik, yeşilimsi, yumuşak katmanlarla kare biçiminde yapılmış bir dizi kitaba benzer şey çıktı.

"Bu, havan toplarında ya da büyük toplarda kullanılan kara barut dedikleri şey, yalasana!"

Manshik, Chandol'un dediğini yaptı.

"Tadı biraz acı, değil mi? Bu da ateşi yakar yakmaz alevleniyor. Ayrıca böyle bir barut da var."

Bu kez de ince kalemlere benzeyen bir avuç dolusu siyah tüp çıkardı Chandol.

"Bunlar yumuşak olduğu için aha böyle büktüğün zaman rahatlıkla sağa sola eğiliyor, yaktığın anda da cızır cızır ederek ateş-

lenivеriyor. Ayaklarınla üzerine bassan bile sönmeyecek şekilde acayip yanıyor."

Beş kafadarın bir araya gelip oynayamadıkları şu iki aylık sürede Chandol'un topladığı bir dünya silah o kadar şaşırtıcıydı ki, Manshik çizgi romandan çıkma bir hikâye duyuyormuş gibi hissediyordu kendini. Bu savaş oyuncaklarını alıp dışarıya çıkarak bir an önce oynasa çok güzel olacağını düşünüyordu. Dürüst bir biçimde:

"Ben de bu silahlarla oynasam ne güzel olur," diyerek aklından geçenleri söyledi. "Yemek çubuklarına benzeyen barutlarla oynamak eğlenceli olsa gerek... Peki ama bu barutlar nasıl patlıyor?"

Chandol deminden beri aradığı cevabı bulmuş gibiydi. Manshik'in yüzündeki ifadeyi iyice süzdü ve ardından şöyle söyledi:

"Güzel."

Sonra mühimmat kutusundan birini alıp ayağa kalktı:

"Beni takip et."

İki çocuk, pencereli taraftaki duvarın önüne geçti. Chandol, bir karış kadar gelen top mermisinden birini alıp çapayla toprağı biraz eşeledikten sonra yere dik bir şekilde soktu. Az önce M-1 mermisinden boşalttığı darıya benzer barutu, yarısına kadar yere sapladığı mermiye doldurdu. Ardından mühimmat kutusuna sakladığı kibriti çıkarıp Manshik'e uzattı.

"Kibriti çak ve şunu ateşle bakalım," dedi.

Kangho, Kichun ve Bongi sessizce geri çekilip sırtlarını duvara verdiler ama Chandol olduğu yerde durup bekledi. Korktuğunu diğer çocuklara belli etmek istemeyen Manshik ise bir anlığına ikirciklense bile kibriti çaktı ve Chandol'un dediği gibi mermi kovanının üstündeki deliğe yanan kibriti değdirdi. Barut ansızın patlayınca "fişuuvv" diye bir ses çıktı, karanlıkta mavi alevler şiddetle yukarıya yükseldi ve hemen sönüverdi. Su değirmeninin içi ağır bir yanık kokusuyla doldu ve tavanın hemen altında sis gibi ince bir duman tabakası toplandı. Barut o kadar hızlı patlamıştı ki, Manshik neye uğradığını şaşırıp sersemlemişti. Chandol gülümsedi.

"Harika, değil mi?"

Manshik gelişigüzel şekilde:

"Hıhı, harika," diye karşılık verdi ama Chandol'un upuzun açıklamaları nedense güven vermiyordu. "Ama bu barutlarla sonbahar kapışmasında Wolsong'lu çocukları nasıl yeneceğini bilemiyorum."

YİRMİ DÖRT

Chandol, sonbahar kapışmasında Wolsong'lu çocukları bertaraf edecek asıl silahı Manshik'e göstermek için tekrar çukura indi, elinde yağlı kâğıt ve beze iyice sararak mühimmat kutusunun dibine sakladığı tabancayla çukurdan çıktı. Zaferiyle övünürcesine gururlu bir edayla:

"Bunu ben yaptım. Gerçek bir tabanca," dedi. "Kasabadaki çocuklar buna benzer tabancalarla çok oynuyorlar. Dokunmak istiyorsan dokunabilirsin."

Manshik tabancayı alıp evire çevire inceledi. Raptiye çakılarak ya da çelik zemberek kesilerek birbirine yapıştırılmış el yapımı sıradan tabancalara benzeyen Chandol'un özensiz tabancasına testereyle kesilmiş kalın bir tahtadan yapılma dikdörtgen bir kulp iliştirilmişti; kısacık bir boru parçası da namlu görevi görüyordu.

Chandol:

"Su borusunu pazardaki hırdavatçıdan yürüttüm tabii ki," diyerek övündü.

Bir karıştan azıcık fazla gelen boru namlunun arka ucuna sapan gibi gerdirdiği lastiği tutturacak şekilde kalın bir tel bağlamıştı. Bu telin alttaki ucu tetik görevi gördüğünden, bu şey çekildiğinde lastik yerinden kurtulup öne doğru fırlıyordu. Kısacası, üzerine keskin çivilerin çakıldığı tahta parçasına vurup tetikleyen son derece ilkel bir düzenekti.

Tabancayı geri alan Chandol:

"Keskin çivinin çakıldığı bu şeye horoz derler," diye açıkladı. "Barutu çıkarılmış mermiye, yani kovana tekrardan barut koyup, bisikletlerin jant tellerinin ucuna takılı halkalardan keserek yaptığım fişekleri kovanın deliğine soktuktan sonra erimiş mumla kapattığımızda sonbahar kapışmasında kullanacağımız mermiler

hazır demektir. Mermiler boruya doldurulur, bu horoz kapsüle vurduğu anda içeride sıkışan barut pattadak patlayınca da aha buradan fırlar giderler."

Chandol, az önce içinden kurşunu çıkarttığı kovanı boru namluya soktu ve kapsülün horozla nasıl tetiklendiğini gösterdi.

Manshik hâlâ güvenemediği için şöyle sordu:

"İlk bakışta sıradan bir tabancaya benziyor ama bu kadar ilkel bir tabancadan mermi fırlar mı ki?"

"Elbette fırlar," dedi Chandol. "Biz bu tabancayla ava bile gitmiştik. Ulan Kurbağa! Saksağan vurduğumuz günü Manshik'e anlatsana!"

Kichun, paramparça olmuş dokuma tezgâhından kalma baskı çubuğunun sokuşturulduğu köşeye sinerek oturmuş, şimdiye dek Manshik'le göz teması kurmaktan sinsice kaçınıp durmuştu, artık kaçacak delik kalmadığından teslim olmuş gibi bir yüz ifadesiyle Chandol'un açıklamasına destek çıktı.

"Bunu ilk yaptığımız gün çalışıp çalışmadığını test etmek için Kartal Kayası'na gittik. At kılından tuzak kurarak bir saksağan yakaladık ve onu bir kayanın üzerine koyup aha bu tabancayla bir el ateş ettik. Kuş kalbura dönerek paramparça oldu."

Chandol halinden memnun bir yüz ifadesiyle:

"Bu tabanca insan bile öldürür," dedi. "İçine bisiklet jantı yerine pik kurşun koyarsak tabii..."

Manshik endişeyle:

"Wolsong'lu çocuklarla kavga ederken bu tabancayı onlara cidden sıkacak mısınız?" diye sordu. "Peki, ya biri ölürse ne olacak?"

"Bu tabancayla beraber büyük kılıcı ve şu Sovyet tüfeğini de almayı planlıyoruz," dedi Chandol. "Ama ilk başta bu yeni silahları kullanmayacağız. Manshik, sen de aramıza katıldığına göre eski yöntemlerle savaşsak bile rahatlıkla kazanırız diye düşünüyorum. Ama yine de o piçler bu defa da kolaya kaçıp şeftali ilacından yaptıkları bombalarla saldıracak olurlarsa, bu gizli silahlarımızı işte o zaman kullanmayı planlıyoruz. Nerede kavga edeceğimiz kararlaştırılınca, bu şeyleri oraya önceden gizlice götürüp ya toprağa

gömeriz ya da çalıların arasına falan saklarız. Mecburen kullanmak zorunda olduğumuz bir durum olursa da çıkarıp tadına bir güzel baktırırız. Kavgaya kesin geliyorsun değil mi?"

Manshik başıyla onayladı.

YİRMİ BEŞ

Geumsan'lı beş çocuk ile Wolsong'lu yedi çocuk, gaga burun çöplüğündeki su birikintisinin yanında bulunan kumlu alanda karşı karşıya geldiler. Birbirlerine bir süre ağaçtan yapılma kılıçlarını savurttular. Sonra da kâh yumrukla, kâh kafa ve tekmeyle kıran kırana dövüştüler.

"Teslim olun!"

"Geberin, piç kuruları!"

"Saldırıın!"

Manshik çok heyecanlanmıştı. Dayak yemesine rağmen heyecanlıydı. Burnundan kanlar aksa da, başı yarılsa da, bu türden kırtıpil şeylerin hiçbir önemi yoktu, aldırmıyordu bile. Wolsong'lu çocukların lideri Neung-wook'la tekme tokat alabildiğine dövüşüyordu. Korkacak bir şey yoktu. Defalarca darbe almış olsa da canı acımıyordu, dişlerini sıka sıka hamle yapan Neung-wook'tan nefret bile etmiyordu. Hatta katıla katıla gülmek istiyor, dur durak bilmeksizin acımasızca vuruşuyordu.

"Vurun! Vurun!"

"Hey, hey! Şu taraftan bir it daha geliyor!"

"Al sana, piç kurusu! Al sana, it herif!"

Gerçek bir asker gibi, kuru meşe yaprakları ile ağaç dallarını vücudunun her tarafına sokuşturan Chun, elindeki kılıcı savurtuyordu. Kâğıttan yapılmış bir şapka giyen Bongi de habire cesur Manshik'in arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Neung-wook, çete liderleri olarak teke tek kapışmak için Chandol ile yakın durmaya çalışsa da, Chandol'un Neung-wook'tan uzak durmaya çabaladığı kesindi. O geri çekildikçe Manshik de öne atılarak Neung-wook'a saldırmaya devam ediyordu.

İşte bu yüzden Manshik daha bir heyecana gelmişti. Wolsong'lu çetenin liderini tek başına haklamakta olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Var gücüyle savaşarak Neung-wook'u yenmek istiyordu. Doğrusu, şu dandik çöplüğü hangi köy sahiplenirse sahiplensindi, bu mesele Manshik'in zerre umurunda değildi. Bununla ilgilenmediği gibi Geumsan'ın Wolsong'a yenilmesini de önemsemiyordu. Bu şekilde mahalledeki çocuklarla bir olup kaynaşmanın, bağır çağır, kıran kırana Wolsong ordusuyla savaşmanın keyfi yeter de artardı bile.

Chandol'u hedef alan birkaç taş kumların üzerine düştü, Manshik sazlıkların arasına atlayıp yüzükoyun uzandığı yerden bağırdı:

"Taş geldi mi sana?"

Sazlıkların arasına, Manshik'in yanına atlayan Chandol:

"İyiyim!" diye seslendi.

Olanca güçleriyle kavgaya tutuşan iki tarafın çocukları, bir ara kum tepesi tam aralarında kalacak şekilde dört bir yana dağılıp yere yüzükoyun yatarak birbirlerine taş atmaya başladılar. Neung-wook'un bağırışları duyuluyordu.

"Geumsan'ın piçleri! Teslim olun!"

Chandol da hemen karşılık verdi:

"Asıl siz teslim olun ulan! Wolsong'un itleri!"

"Hücuuum!"

"Hücuuum!"

Ellerine geçen taş ve çakılları fırlatarak kumlu tepeyi aşan çocuklar yeniden yumruk yumruğa giriştiler. Wolsong'lu dazlak bir oğlan, elindeki sopayla Kangho'nun beline vurunca, tam o esnada sapanla taş atmaya çalışan Kangho kumların arasına yuvarlandı. Bongi o kadar çok korktu ki gözlerini yummuş bir vaziyette elindeki tahta kılıcını dört bir tarafa rastgele savurmaya başladı.

"Saldırıın!"

Kumun, tozun, toprağın içinde çılgınlar gibi savaşan Manshik, kimin dövülüp kimin dövdüğüne bakacak zamanı bile olmadan rastgele kâh vurdu kâh vuruldu. Atılan taşlar omzuna ve dizlerine isabet ediyordu. Derken bir anda Wolsong'lu çocuklar kaçışmaya başladı.

Kichun, Kangho, Bongi, Chandol ve Manshik bağıra bağıra kaçan çocukları kovaladı. Dün gece gelip gizlice kumların arasına gömdükleri esrarengiz silahlarına hiç dokunmayan Geumsan'lı beş kafadar, bu yılki ilk sonbahar kapışmasında Wolsong'lu çocukları yenerek muhteşem bir zafer kazanmıştı.

YİRMİ ALTI

Alnına isabet eden taş sebebiyle yüzü kan çanağına dönen Manshik, kumlara uzanarak canının istediği kadar güldü. Diğer çocuklar da gülmeye başladılar.

Chandol kahkaha atarak:

"Ulan Manshik! Cidden harikaydın ha!" dedi. "Neung-wook hergelesinin pestili çıktı valla."

Alışıla geldiği üzere Chandol'un yanındaki Chun:

"Evet ya. Senin sayende kazandık," diyerek destek çıktı. "Hatta bazı piçler can havliyle ırmağa atlayıp yüzerek kaçtılar."

Kangho şişmiş dudaklarına ırmaktan getirdiği suyla müdahale ederken belini doğrultarak:

"Her neyse, alnımızın akıyla çıktık. Eğlenceli bir kavgaydı," dedi.

Yüzü kum içinde kalan Bongi, Chandol'a:

"Şimdi çöp mü karıştıracağız?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle. İçin rahat bir şekilde eşeleyebilirsin çöpleri. Bundan böyle Wolsong'lu çocuklar, bir müddet buralara adım bile atamayacaklardır. Onlardan artık endişelenmene gerek kalmadı."

Kichun ile Bongi, ciddi bir yara alıp almadıklarını kontrol ettikten sonra dizlerine kadar kahve telvelerine batarak çöp birikintilerine indiler. Kangho, beli tutulduğundan olsa gerek, vücudunu birkaç kez sağa sola esnettikten sonra ikilinin ardından kahve yığınlarının arasına daldı. Manshik de ayağa kalktı, ama isabet eden taş yüzünden dizi sızlıyordu. Gene de önemli değildi, on tane daha dizi olsa bu eğlenceye feda ederdi. Dizinin ağrısını hiç umursamadan çöpleri karıştırmak için büyük bir coşkuyla aşağıya indi.

Wolsong'lu çocukların hepsi kaçmış olmalarına rağmen içi rahat etmediğinden olacak, çöp karıştırmaya hiç niyeti yokmuş gibi duran Chandol, Manshik'e seslendi:

"Manshik! Bir gelsene yanıma."

"Ben mi? Neden?"

Chandol'un alışılmadık derecede ciddi yüz ifadesini gören Manshik'in içi bir garip oldu, kalbi güm güm atmaya başladı.

"Aslında sana böyle bir şey söylediğim için üzgünüm ama çöpleri karıştırmayı bırakıp evine gitsen nasıl olur?"

Chandol Manshik'in tepkisini ölçmeye çalışırken, Manshik:

"Ama neden?" diye sordu. Sonra nedenini anlamış gibi ekledi: "Bulduğum şeylerden hiçbirini almayacağım, hepsini sana vereceğim. Bunun içinse endişelenme. Bizim evde konserve gibi şeylerden bir dünya var. Çöpü eşelerken işe yarar bir şeyler çıkarsa, benim ihtiyacım olmadığı için sana veririm."

Chandol kısa süreliğine ikirciklendikten sonra asıl nedeni dürüstçe açıkladı:

"Seninle bu şekilde oynadığımızı gören duyan olursa, başımız belaya girer. Yani önce sen evine gidersen, biz de çöpleri karıştırdıktan sonra tek tek evlere dağılırsak, köydekiler birlikte oynadığımızı anlamazlar, öyle değil mi? Ormanda ya da mahalleden uzak bir yerde oynarken istediğin zaman sen de bize katılabilirsin. O zaman hiçbir problem olmaz. Ama henüz insanların hakkımızda ne düşüneceklerini bilmiyoruz. Bir süre sonra elbette her şey düzelir ama... Maalesef şimdilik durum böyle. İşte bu yüzden bizden önce gitmeni istiyorum." Manshik'in yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Bunları söylediğim için üzüldün, değil mi?"

Manshik bunlara üzülecek ya da gücenecek bir durumda değildi. Kendini zorlayarak, tüm bunların hiçbir önemi yokmuş gibi umursamaz bir tavırla:

"Bu benim üzüleceğim bir mesele değil ki!" dedi.

"Anlayışın için teşekkür ederim."

"Ben gidiyorum o zaman."

"Yarın ya da ertesi gün seninle oynayacak olursak, Kangho'yla haber yollarım sana."

YİRMİ YEDİ

Manshik uçsuz bucaksız bir çöl gibi görünen kumlarda yürüyordu.

Sonbahar bitinceye kadar bağır çağır gürültü yapan kırlangıçların hepsi güneye doğru yol almaya koyulmuştu. Sessiz sedasız ırmak kıyısı sanki bir açık hapishaneydi. Irmak durgun akıyordu. Gece ile gündüzü ters bir döngüde yaşayanların kasabası Teksas uykuya dalmış olsa gerek, çıt çıkmıyordu.

Kış vakti solgun bir beyaza bürünmüş gökyüzü soğuk görünüyordu. Havada zerre bulut yoktu. Gülüşüp bağrışarak çöpleri eşeleyen çocukların sesleri de artık duyulmaz olmuştu.

Patavatsız Kayıkçı Yeom'dan çekindiği için köyün kayığına binmek Manshik'in hiç içinden gelmiyordu, zaten kayığa binmesine de lüzum yoktu. Tek başına binerek geldiği Pitonların halatlı kayığıyla Geumsan'a geri dönecekti. Halatlı kayığa bineceği yer Kayıkçı Yeom'un iskeledeki yerinden çok daha yakın olmasına karşın şimdi nedense bir hayli uzak geliyordu.

Manshik ıssız ve sonu gelmez görünen kumlarda kayığa doğru yürüdü gitti.

V. BÖLÜM

KÖYDEN AYRILIŞ

Odunla bir güzel dövülmesine rağmen, tuhaf ama Manshik'in keyfi yerindeydi. Kendini âdeta yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Huzurluydu.

Yanaklarına ve ellerinin üstüne düşen kar taneleri ıslatıp üşütse de, artık gücünü toparlayıp ayağa kalkacak dermanı bulmuş olsa da, pirinç tarlasına yüzükoyun kapaklanmış halde durmaktan keyif alıyordu.

Kabına sığmayan bir gururla dolup taşıyordu içi. Her zaman rahatsızlık veren suçluluk duygusu da yok olmuştu. Bundan böyle çocuklarla oynayamayacağı, tek başına olmak zorunda kalacağı gerçeği dımdızlak ortaya çıkmıştı ama Manshik ne zerre endişe ne de üzüntü duyuyordu.

BİR

İki gündür kar yağıyordu. Odaya tıkılmış halde durmaktan canı sıkılan Seokgu, akşam yemeğini erkenden halledip ahşap sundurmaya çıktı, oturduğu yerden alçakça çitin ötesinde bembeyaz karların altındaki mahalleye boş gözlerle bakıp durdu. Gün bitmek üzere olmasına rağmen ginkgo ağacının altında birbirlerine yumruk kadar kar topları atarak eğlenen Geumsan'lı dört çocuğun, bembeyaz tarlalarda bata çıka koşan bir köpeğin ve etrafa uçuşan kar tanelerinin dışında hiçbir şeyin kımıldamadığı sessiz bir manzaraydı bakıp durduğu.

Dört bir yana kar yağdığı için gözle görünen ne varsa rengi kaybolmuştu. Karlar bir duvar gibi örttüğünden arka taraftaki dağlar

sanki boşluğa gömülüp yok olmuşlardı. Gökyüzü bile görünmüyordu. Kar taneleri, görüş alanını ziyadesiyle dolduran köyün iç kısımlarındaki manzaraları bile büyük bir inatla habire silmeye çalışıyordu. Yollarda biriken ayak izleri dahi kar tarafından geride hiçbir iz bırakılmadan tertemiz siliniyordu.

Bembeyaz kar, evleri, insanları yeniden çizmek istercesine, yeni bir zaman ve mekân yaratmak istercesine köyü büsbütün sildi.

Kuyunun kenarında dimdik duran pavlonya ağacının hem yüksekteki hem de alçaktaki dalları avuç avuç pamuk serpiştirilmiş gibi yumuşacık bembeyaz karlarla kaplanmıştı. Kirlenmiş yerler, duvara yaslanmış sabanlar, küpler, sundurmanın ayak taşı, rastgele çıkarıldığından eşi kaybolmuş bir lastik ayakkabı, çeltiklerin karıkları, yollar, saz damlar, hatta mahalledeki derenin köprüsü dahi bembeyaz karla kaplıydı.

Kar yağdıkça köy, Seokgu'nun gözleri önünden usulca silinip gidiyordu. Dünya her geçen gün daha da karmaşık bir hal aldığından, Seokgu bu beyaz manzaraya bile meşum bir şeyin alametiymiş gibi şüpheyle bakıyordu. Gün batarken kararmaya başlayan, beyazlara bulanmış Geumsan köyü, sindiği yerde yüzükoyun çömelmiş uysal bir köpek gibi, iyice yaklaşıp gözlerinin önüne kadar gelen ölümü bekliyordu sanki.

Seokgu'nun savaşın nasıl gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Müttefik Kuvvetlerin sürekli kuzeye doğru ilerledikleri söyleniyordu ama Kuzey Kore Ordusu'ndan kalan askerî güçlerin geriden gelerek Hwacheon barajının kapaklarını açıp su taşkınına sebep olduğu; şimdiye dek zaten hep konuşulan, Ekim ayından itibaren Çin Ordusu'nun Mançurya üzerinden Kuzey Kore topraklarına girmeye başladığı; tüm kasabaya yayılan, Kore Ordusu'nun Wonsan ile Pyeonyang'dan geçip Hamheung'a kadar ilerlediği söylentileri radyoda dönüp duruyordu.

Aralık ayının başlarında Amerikan birliklerinin Yalu Irmağı'na bakan Hyesanchin'e vardıklarına, Ekim ayının başlarında ise yedi yüz elli bin kişilik Çin Gönüllü Komünist Ordusu'nun Yalu Irmağı'nı geçmiş olduğuna, öte yandan Birleşmiş Milletler

Ordusu'nun da topyekûn geri çekilmeye başladığına yönelik uğursuz haberler, korkudan bastırılmış alçak seslerle Seokgu'nun kulağına çalınmaya başlamıştı.

Son günlerde gırla giden söylentileri dinlediğinde savaşın yakında biteceğini söylemek cüretkâr bir iddia olacağından, bu türden sözlere inanmak mümkün değildi. Müttefik Kuvvetler, Çin Ordusu ile baş edemeyip geri çekilirse, bu ülke yine Kuzey Kore Ordusu'nun toprağı olacak gibiydi.

İşte bu yüzden dışarıdan bakıldığında hiçbir sorun yokmuş gibi davranıp eskisi gibi yaşamaya devam etmelerine rağmen Seomyeon'luların çoğu, bir vakitten sonra içten içe telaşlanıp sızlanmaya başlamıştı. Geçen sefer Müttefik Kuvvetler buralara geldiğinde bile Seomyeon'da silahlı çatışmalar çıkmış, kestane ağaçlı ev ile Dokgamagol vadisindeki malum talihsiz vakalar yaşanmıştı. Velev ki bu defa Çin Ordusu etten duvar örüp insan dalgası atağı* taktiğiyle yukarıdan bastırarak bu savaşa müdahil olsun, muharebe kızışsın ve hele bir savaş dalgası Geumsan'a çarpmayagörsün, o vakit buradakilerin başlarına nasıl bir felaketin geleceğini kimseler bilemezdi.

İKİ

Duruma bakılırsa savaş yakında bitecek gibi görünmüyordu.

"Savaş uzun sürecek olursa bütün gençlerin zorla askere alınacağı kesin. Madem öyle, gönüllü olarak askere katılalım," diyen Moksoo ve Chi Hwan, Hyeonam'dan fikir danışmaya geldiğinde, Seokgu içten içe beklediği fırsatın ayağına kadar gelmiş olabileceğini düşünerek babasına niyetini açıkladı.

"Mahalledeki delikanlılar hemfikir: Herkes bir araya gelip savaşırsa bu savaş bir an önce biter. Böylesi de hem köy hem ülke hem de bütün insanlar için daha hayırlı olmaz mı diye düşündüm."

---

* İnsan dalgası atağı (Eski Çince *İnhe Cheonsul*, İngilizce *human wave attack*): İyi patlayan ateşli silahlar yerine çok sayıda piyade askerini ön saflarda konuşlandırarak düşmanı alt etme taktiği. Çin Komünist Ordusu'nun özellikle 6.25'te (Kore Savaşı'nda) kullandığı yakın muharebe taktiğidir. *-çev.*

Babasının tepkisi, Seokgu'nun beklediği gibi sert oldu.

"Orduya katılıp savaşarak bu muharebeyi hemen bitirebileceğini mi söylüyorsun? Senin aklın başında mı? Bundan böyle Çin'in bile dahil olduğunu ve savaşın kızıştığını söylüyorlar, herkesi askere gönderip asker sayısını artırınca bu lanet olasıca savaş biter mi zannediyorsun? Ordu büyüdükçe savaş da büyür. Eline bıçak alıp birilerini öldürmek insanların tabiatında vardır. Yani senin savaşa gitmek istemen sadece savaşmak ihtirasından kaynaklanıyor; savaşı önlemek için gitmiyorsun. Ben hem Moksoo hem de Chi Hwan'la bilahare konuşacağım ama sen sakın ha orduya gönüllü katılmayı aklının ucundan bile geçirmeyesin!"

Elbette Moksoo ile Chi Hwan kendi babalarının öğütlerini dinleyerek askere gitmek için harmandan hemen sonra Geumsan'ı terk ettiler. Seokgu ise babasının niçin askere gitmesini önlediğini pek tabii biliyordu. Bu, ileride ailenin direği rolünü devralacak biricik oğlunu savaşta yitirmek istememesi gibi basit bir nedenden kaynaklanmıyordu.

Ahşap sundurmaya oturup babasının odasından tarafa bakıp durdu Seokgu. Deminden beri babası kitap mı okuyordu bilemiyordu ama adam idare lambasını erkenden yaktığından kızaran kâğıtla kaplı kapının önünde kar taneleri oradan oraya uçuşuyor, beyaz yapraklar misali yere düşüyordu. Seokgu, kış gelince babasının hastaymış gibi kendini iyi hissetmemesinin sadece soğuk havalardan değil yaşam enerjisini kaybedip mecalsiz kalarak nefes almakta bile zorlanmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Yani yaşamak arzusunu, yaşamak için gereken enerjiyi kaybetmişti ihtiyar adam.

Seokgu savaş çıktığından beri, özellikle bu yazdan itibaren, babasının artık bir ayağının çukurda olduğunu sıklıkla hisseder olmuştu. Babasının etrafında olup biten her şey ve dünyasının tamamı usul usul yıkılıp gitmekteydi. Yani babasının saltanatı son bulmak üzereydi. Seokgu, kısa süre önce babasının, Pitonların evini geri almak için parayla birlikte Manshik'in anasına gidip iki lafı bile bir araya getiremeden köylülerin gözleri önünde utancından

yerin dibine girdiğini duyunca, nedense soylu Hwang sülalesinin kesin bir çöküşün eşiğinde olduğunu hissetmişti.

Bu olay yaşandığı sırada, kuzeydeki çatışmalar son günlerde iyi gitmediğinden Seokgu, Kaymakamlıkta çalışan bir arkadaşına neler olup bittiğini sormak için kasabaya gitmiş bulunuyordu. İhtiyar Hwang'ın, yani babasının ağır hakaretlere uğradığını duyunca hem babasına üzülüp acımış, hem de Manshik'in anasına darılmıştı, ama kendisi de kestane ağaçlı eve gidip kadına iki çift laf etme cesaretini gösterememişti. Olaydan çok sonra kestane ağaçlı eve gitmiş olsa da, kadına hesap sorma gerekçesi artık ortadan kalktığından, üstelik babası zaten söylenecek şeyleri kem küm de olsa çok önceden söylediğinden, ekleyebileceği bir şeyi yoktu Seokgu'nun.

Aslında şimdiye dek Seokgu her zaman sadece ama sadece babasının ardında durup onu takip etmiş, babası ne dediyse onu yapmıştı; başkalarının önünde hiçbir zaman kendi fikrini savunmamıştı bile. Babası onu bir tür gölge gibi hep peşinden sürükleyip durmuştu. Buna rağmen ona göze çarpan, kaydadeğer bir iş bile buyurmamıştı. Seokgu, babasının, kendini bu şekilde güvende hissettiği için oğlunu da yanına alarak bir yerlere gitmeyi alışkanlık haline getirdiğini bile düşünmüştü. Tıpkı askere gitmek istediğini dürüstçe söylediği zamanki gibi Seokgu ne zaman bir şeyler yapmaya kalkışacak olsa babası bundan hoşnutsuz olurdu. Muhtemelen babası kendi çaresizliğini biliyor ama oğlunun önünde bu gerçeği kabul etmek istemediği için böyle davranıyordu.

İhtiyar Hwang'ın oğlunu savaşa göndermek istememesinin asıl nedeni, soyunu devam ettirip aileye liderlik edecek biricik oğlunu yitirme endişesi değildi, sadece ve sadece kendi korkusuydu. Babası, korkaklığını köydeki çoğu insandan saklamak için çok çabalıyordu, belki bir nebze başarılı da olmuştu, ama söz konusu korkaklığını ne kendisinden ne de Seokgu'dan saklaması mümkündü. Hem ihtiyar Hwang hem de Seokgu bu gerçeği ya görmezden gelmek ya da unutmak için aslında kasten kabul edip benimsemişlerdi, ama adamın bunca zamandır böylesine ürkek biçimde yaşaması acı verici bir zayıflıktı.

ÜÇ

Bağımsızlıktan önce ve sonra ailenin topraklarıyla mülkünün hiç iz bırakmadan eriyip gitmeye devam ettiğini söyleyen Seokgu'nun kardeşleri, ilkin geç yaşta çapkınlığa başlayan babalarının kasabada yeni bir ev kurmuş olabileceği türünden saçma şüphelere kapılmışlardı. Ağabeylerinin aksine Seokgu, Hwang ailesinin hem maddi hem de manevi çöküşünün başlamasından çok önce, babasının süratle bir tür çaresizlik sendromuna kapılmakta olduğunu önsezisi sayesinde fark etmişti. Yıllardır bunun farkındaydı ve günler geçtikçe önsezisi daha da güçleniyordu.

Hiçbir gereği olmamasına rağmen babasının, "Senin ailen var, ben bundan böyle burada tek başıma yaşarım, sorun yok," diyerek misafir odasına kapanıp orada bir başına yaşamaya başlaması, artık aile reisliği görevini yapmaya muktedir olmadığı gerçeğini alttan alta aile halkına göstermek için yaptığı kasıtlı bir hareket olabilirdi.

Yönetim gücünü kaybeden babası sorunlarla baş etmekten vazgeçtiği için ailenin çöküşünün daha da hızlanıp hızlanmadığını bilmiyordu Seokgu. Ama şunu biliyordu ki büyük kentlere çekip giden kardeşlerinden olma çocukların sayısı azdı ve hiçbirinde servet namına bir şey yoktu. Her bir ailenin durumunun diğerinden daha kötü olduğunun farkında olan Seokgu da bundan böyle baba ocağı Geumsan köyünün Hwang ailesine uygun bir yer olmadığı, yakın zamanda kendisinin de tıpkı ağabeyleri gibi başka diyarlara gitmek dışında bir çaresinin kalmayacağı türünden saçma sapan endişelere kapılmıştı.

İhtiyar Hwang'ın şimdiki gibi korkak, çekingen, tutuk, bungun bir yaşlı adam olmasının temel nedeni ise, bir zamanlar su değirmeninin sahibi olan, Kaymakamlıkta amirlik yapan Min Dongha'nın oyununa gelmiş olmasıydı.

Pek muhterem babası Hwang Seung-gak'ın nasıl öyle bir oyuna geldiğini hiçbir zaman aklı kesmemişti Seokgu'nun. Zaten sorsa babası da doğru dürüst cevap veremezdi. Her neyse, maddi durumu pek de parlak olmayan ihtiyar Hwang, bağımsızlıktan kısa

süre evvel Dokgamagol'dan pek de uzak olmayan Chunseong ilçesine bağlı bir dağ köyünde maden kazmak için ailenin bütün malını mülkünü harcayarak ne aile fertlerinin ne de mahallelilerin haberdar oldukları beceriksiz yatırımlar yapmıştı.

Baba ocağından ayrılmadan birkaç ay önce en büyük oğlu Sanggu, "Kaymakamlıktaki üst düzey bir memurdan daha yeni öğrendim," diyerek kardeşlerinin kulağına kar suyu kaçırmıştı. Onun söylediklerine bakılırsa, bir zamanlar Kaymakam Hwang'a yaltaklanan, ilgisine mazhar olunca da Geumsan deresinden altın çıkarma işini tekeline alarak yaptığı yatırımın neredeyse hepsini kaybeden Min Dong-ha'nın, zararını telafi edip yeni kazançlar elde etmek için Seomyeon'da son olarak gözüne kestirdiği kişi kaymakamın oğluydu.

Amir Min, yanında önceden anlaştığı sahtekâr toprak falcısı ile yine bir başka sahtekâr maden işletmecisini getirerek Seokgu'nun babasıyla kasabada gizlice görüşmüş, bir zamanlar Geumsan deresine akan altın kaynağının coğrafi maden damarını tespit etmenin hiç de zor olmadığını söylemişti. Toprak falcıları, genelde uygun mezar yerinin seçilmesi gibi işlere bakarlardı, olayın mezarla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen neden böyle birinin işe dahil edildiğini bir türlü anlayamasa da baba Hwang, adamların anlattıklarına akılsız bir çocuk gibi kandı. Soyluluk gururundan, üzerindeki asilzade kıyafetleriyle kendine yakıştıramadığından, dağlardaki kazı alanlarına gitmeye bile tenezzül etmeyen ihtiyar Hwang'ın, bütün servetini yürütüp sırra kadem basıncaya dek Min Dong-ha'nın ne dolaplar çevirdiğini bilmesinin elbette imkânı yoktu.

Güya dolandırıcılar bu durumu çakozlayıp bu işe dadanırlarsa hiç hoş olmayacağını söyleyen Min Dong-ha ve çetesi, maden arama işlerini gizlice yürüttükleri için bu olay Seomyeon'da yayılmamış, Hwang'lar da elâlemin dilinden kurtulmuşlardı. Babasının şimdiye dek çaldırdığı paralarını geri almak ya da Amir Min ile sahtekâr madenciyi yakalatıp hapse attırmak gibi bir çaba içerisine hiç girmemiş olması ise çekingenliğinden ve lanet olasıca asilzadelik gururundan kaynaklanıyordu.

Dürüst, başı dik bir âlimden farksız yaşayan muhterem dedesinin aksine dünyevi hazlara kendini kaptırıp, açgözlülüğünden doğruyu yanlışı ayırt edemeyip rezil rüsva olan babası, Kumandan Dağı'nın eteklerindeki çeltikler başta olmak üzere bir sürü toprağını satmak zorunda kalmıştı. Tabii ki zengin Hwang'ların topraklarının yabancılara satıldığına ve ailenin mahvolduğuna dair çirkin söylentiler dört bir yana yayılacağı için ihtiyar Hwang, dışarıdan pek belli olmasa da aslında köyün en zengini olan Değirmenci Han Efendi'ye bereketli tarlaların çoğunu kimselere fark ettirmeden vermişti.

Böylesine büyük bir çöküşün ardından birkaç yıl içinde hepten ürkekleşerek çekingen bir hal alan ihtiyar Hwang'ın, utanç verici başarısızlık hikâyesini en ince ayrıntılarına kadar ortaya dökecek, sonra da başka diyarlara gidip yaşayacak, oraların kara topraklarına gömülecek cesareti dahi yoktu. Bu yüzden Han Efendi'den, "Ben ölünceye dek, toprakları sana sattığımı sakın ha kimseye söylemeyesin," diye ricada bulunup söz bile almıştı. Kangho'nun babası o kadar iyi ve suskun bir adamdı ki, şimdiye kadar Hwang ailesinin topraklarının çoğunun kendi mülkiyetinde olduğu sırrını hiç kimseye söylememiş, dışarıdan bakıldığında tarlaları devamlı icar tutuyor gibi yapmıştı, ama gel gör ki böyle bir sırrın sonsuza dek gömülü kalmasına imkân yoktu. Seokgu, babası öldüğünde şimdiye dek gizlenen bu hakikate bir dünya yalan dolan ekleyerek anlatacak komşuların dedikodularından önce, eşini ve oğlunu yanına alıp buraları terk etmeyi planlıyordu.

Üstüne titreyip canla başla muhafaza etmesi gereken topraklarının hepsini kaybetmiş olan ihtiyar Hwang için Geumsan köyü bundan böyle içinde ne yaşama isteği uyandıran ne de yaşamak için bir gerekçesinin olduğu bir yerdi. Ne bir yaşama arzusu ne de bir tatmin duygusu veren böyle bir yerde durup orayı korumak elbette zordu. Bir oğulun babasına karşı hissetmesi için pek münasip bir duygu olmasa da, Seokgu köyün büyüğü olarak zorlama bir sorumluluk yürütmekte olan ihtiyar Hwang'a üzülmenin de ötesinde acıyordu.

Buna rağmen Seokgu'nun babasını gerektiği gibi koruma ya da adamcağıza yardım etme yeteneği yoktu. Onun da, nesilden nesile aktarılagelmiş bir yuvanın sınırlarından uzaklaşıp başka bir diyara giderek yeni bir başlangıç yapmayı denemekten bile ürken babasından aşağı kalır yanı bulunmuyordu. Ha babası ha Seokgu, ikisi de aynı tıynetteydi. Durumu çok önceden anlayıp tez elden buraları terk eden kardeşlerinin aksine gönülsüzce memleketteki babasının yanında kalan en küçük çocuktan, yıkılıp gitmiş bir aileyi tekrar ayağa kaldırmasını beklemek de elbette abesle iştigaldi.

Yine de babasının, Seokgu'nun gönüllü olarak orduya katılmasına engel olmasının asıl nedeni, dağılan aileyi yeniden bir araya getirebileceği beklentisi değil, biricik oğlu da onu terk ederse yaşayacağı yalnızlıktan duyduğu korkuydu.

DÖRT

Chandol ile Kichun'un her adım atışlarında ayaklarının altındaki donmuş karlar katır kutur ediyordu. Aileleri uyuduktan sonra evden gizlice kaçalı çok olmuştu. Köyün içi dışı, her yer alacakaranlık, ay ışığı kasvetliydi. Önlerinde görünen bütün nesneler karla bembeyaz kaplanmıştı, sadece dış hatları belirgindi. Bugün Manshik erken yatmışa benziyordu; kestane ağaçlı evin idare lambası sönmüş, her tarafı karanlıktı.

Nadir de olsa gecenin geç vaktinde sokağa çıkan birkaç köylüye denk gelme korkusuyla temkinli davranan iki çocuk, bomboş yoldan çıkıp çeltiklerin arasından geçerek Pitonların evine doğru yöneldi.

Soğuktan âdeta kulakları donan, taktığı tavşan tüyünden kulaklıklar da fayda etmeyen Chandol, habire kulaklarını ovuşturarak önden yürüyordu. Kichun'un ise, babasının kışın ağaç kesmeye dağlara gittiğinde kullandığı tüylü asker şapkasını takmış olmasına rağmen gözkapakları ve burun kemeri soğuktan o denli donmuştu ki sürekli gözlerinden yaşlar geliyor, burnundan sümükler akıp duruyordu.

Chun nefes nefese bir halde:

"Birkaç gün sonra ırmak da donar değil mi?" dedi. "Irmak donunca karşıya geçip Teksas'a bakmaya gidelim."

"Sen istiyorsan git oğlum."

"Ben? Tek başıma mı?"

"Bu soğuk havada oraya niçin gideceksin? Şu Pitonların evinde dikizleyecek o kadar çok şey var ki! Teksas'a kadar gitmeye ne lüzum var?"

"Yok ya... Orada fazla bir şey yok bence. Teksas'ta bir sürü kerhane, sürüsüne bereket orospu, bir yığın gaga burun ve daha bir dünya görecek şey var... İzlemesi de çok kolay. Ama bu Pitonların evi biraz farklı geliyor bana."

"Ulan nesi farklı ki? Sonuçta hepsi aynı şekilde düzüşmüyor mu?"

"Ben onu demiyorum. Yılan avcısının evinde sadece üç oda var ve fahişeler herhangi bir zamanda o işi yapmıyorlar. Piton içki satmakla meşgul olduğu için odasına bile girmiyor. Anca gaga burun zilzurna sarhoş olup bitkin düşünce herifi odaya sürüklüyor. Üstelik işlerini çabucak görüveriyorlar. Piton'un odasında gerçekten görülmeye değer hiçbir şey yok bence."

İki çocuk, sık sazlıklarla gölgelenmiş, saklanmaya elverişli hendekten aşağıya inip ırmağın kıyısından hızlı adımlarla ilerledi.

"Sen de diğer odaları dikizle oğlum."

"Çamaşır tahtası kılıklı orospu lambayı söndürüp yaptığı için hiçbir şey görünmüyor. Sadece inim inim inliyor ama hiçbir şey görünmüyor. Anlayacağın, ses var, görüntü yok."

"Çamaşır tahtası kılıklı orospu", son zamanlarda ya kasabaya ya da Teksas'a giderken sıklıkla üzerine giydiği üstlüğü çamaşır tahtasını andıran Sundok'a, Kichun'un taktığı bir lakaptı.

"Manshik'in anası da lambayı söndürme konusunda aynı..." Kurbağa'nın şikâyetleri devam ediyordu. "Neden anlamıyorum ama, Manshik'in anası son günlerde gaga burunla dudaktan şapır şupur öpüşse de çırçıplak oynaşmıyor. Bu yüzden son zamanlarda bana zevk vermez oldu. Çünkü dikizleyecek, görecek bir şey kalmadı."

"Boş boş konuşmayı bırak da haydi peşimden gel."

"Ama yılan avcısının evine her gittiğimizde illaki gözcülük etmek zorunda mıyız? Sen de hep beni gözcü dikiyorsun, kendin tek başına dikizliyorsun."

"Her gittiğimizde mutlaka nöbetçi olması lazım. Geçen sefer az kalsın Manshik'e yakalanacaktık, unuttun galiba?"

"Benim sıram geldiğinde, bütün odalardaki aşna fişne çoktan bitmiş oluyor. Her seferinde boşa kürek çekmiş oluyorum."

"Geldik. Çeneni kapa artık. Biri duyacak!"

İkili, karanlığın içinde alabildiğine karla kaplanmış Pitonların evine yaklaştı.

BEŞ

Evvelki geceydi.

Kapının aralığından içeriye sızan ayaz yüzünden pek uyuyamayınca, karnı da aç olunca, et konservelerinden birini açıp arpa pilavına karıştırarak yemek istedi Manshik. Mutfağa gidince, gecenin bir yarısı yine dere boyundan saklana saklana ilerleyen Chandol ile Kichun'u gördü. Bununla üç olmuştu.

Bu bir tesadüf değildi. Manshik, iki çocuğun geceleri sürekli buralarda görünmelerine bakılırsa kesinlikle gittikleri başka bir yer olduğunu düşündü. Gecenin bir yarısı bu çocuklar nereye gidip ne yapıyorlar ki?

Sabaha kadar merakını yenemeyen Manshik düşünüp taşınırken, karların üstündeki ayak izlerini takip ederse çocukların dün gece nereye gittiklerini öğrenmesinin hiç de zor olmayacağını akıl etti. Böylece derhal dereyi geçip çeltiklerden aşağıya indi ve iki sıra halinde giden ayak izlerini takip etti.

Açıkça görünen ayak izleri doğruca yılan avcısının evine gidiyordu. Pitonların evinin arkasına vardığında oralarda gelip giden sayısız ayak izi olduğunu görünce kafası karıştı. Çünkü buradan itibaren ne ırmak tarafına ne de Gama köyüne doğru ayak izi vardı.

O zaman Chandol ile Kichun, geçen defa Gama köyüne ördek yumurtası çalmaya gittiklerini söylediklerinde aslında Pitonların evine gelmiş olabilirler miydi? Niçin buraya gelmişlerdi ki? Bir iki defa da değildi. Gece yarıları sürekli Pitonların evine gelip ne yapıyorlardı acaba?

Manshik her şeyi en ince ayrıntısına kadar kafasında şöyle bir tarttı ama bir sebep bulamadı. Derken, anca öğleden sonra belli belirsiz bir fikir geliverdi aklına.

En az iki aydır kendisinden uzak durup birlikte oynamaktan kaçınan Chandol'un niçin durduk yere kendisini çağırdığını son zamanlarda düşünüp duruyordu Manshik. Wolsong'lu çocukları yenmek için Manshik'e mutlaka ihtiyaçlarının olduğunu söylemesi ilk başta makul gelmişti, ama şimdi durum farklı gibiydi. İçine bir kurt düşmeyegörsün, çıkmak bilmiyordu... O halde...

İki çocuğun her gece gizlice Pitonların evine gittikleri gerçeği ile gaga burunların eğlenmek için Pitonların evine gitmeye başlamalarından sonra Chandol'un Kangho'yu gönderip Wolsong'lularla yapılan sonbahar kapışmasına Manshik'i de dahil ettiği gerçeği arasında nasıl bir ilişki olduğunu düşünerek içine düştüğü şüphe, aniden Manshik'in tüm benliğini kapladı.

Su değirmeni karargâhında buluştuktan sonra Manshik, konu komşunun bakışlarından kaçınarak çocuklarla en az dört defa oynamıştı. Her ne kadar eve ilk günkü gibi tek başına çocuklardan ayrı dönmüşse de gaga burunların çöplüğüne gene onlarla beraber gitmişti. Kral mezarları bekçisinin evinden hurma çalmak için Kumandan Dağı'nı birlikte aştıkları da olmuştu. Su değirmenine en az iki kez gitmiş, taşla vurarak kovandan kurşun da çıkarmıştı. Henüz test edememiş olsa da çocuklarla beraber boş içki şişesine barut koyup yağa buladığı çaputla, şişenin ağzını tıkayıp patlattıkları bir bomba bile yapmışlardı. Şimdiye kadar dışarılarda çocuklarla beraber göğsünü gere gere oynayamamış olmasına karşın Manshik bir ara dört çocukla yeniden eskisi gibi samimi olmaya başladıklarını bile düşünmüştü. Öyle ki, sırf bu yüzden onlarla ne zaman buluşsa anasının gaga burunlardan aldığı konservelerden, sakızlardan ya da

jöleli şekerlemelerden hediye olarak bir bohçanın içine sarıp götürerek her birine paylaştırmıştı. Ama gel gör ki...

Manshik, çocukları, en azından Chandol ile Kichun'u yanlış değerlendirdiğine yönelik ürkütücü bir düşünceye kapıldı. Birlikte oynamalarına rağmen korktuğundan mı yoksa başka bir nedenden mi bilmiyordu ama Kichun'un çaktırmadan bakışları ya da sinsice bakışlarını kaçırışları aklına geldikçe içine düşen kurtların sayısı artıyordu. Çok net bildiği şeyleri bile yarım yamalak bahsedip geçiştiren, ser verip sır vermeyen Chandol'un bir şeyleri saklama niyetini, tavırlarını, yüzündeki garip ifadeleri düşündükçe hepten huzursuz olmaya başladı. Çocukların böylesine şüphe uyandıran tuhaf tavırlar takınarak, üstelik de gece yarılarında gizlice Pitonların evine gidişlerinde kesinlikle bir bityeniği vardı.

Manshik gün boyu havanın kararmasını sabırsızlıkla bekledi. Onların tarlalarda görünme saatleri yaklaşınca, erkenden lambayı söndürüp odaya oturdu ve kapı aralığından dışarıyı süzmeye başladı. Fakat Chandol ile Kichun gün ağarmasına rağmen ortaya çıkmadılar.

Ertesi gün de Manshik akşama kadar endişeyle bekledi. Gün batınca tekrar lambayı söndürdü ve odanın içine çömelerek yine kapı aralığından dışarıyı süzmeye koyuldu. Nihayet gecenin geç saatlerinde Chandol ile Kichun tarlada görününce, gizlice evden çıktı ve peşlerine düştü.

ALTI

Vücudunun her tarafı bir hayvanınki gibi sarımtırak kıllarla kaplı, teni suya batmış bir ceset gibi solgun olan çavuş, kadının karnı üstüne çıkmaya çalışınca, Piton yere çarşafı serip uzandı, apış arasını iyice ayırmış bir vaziyette, gıdıklandığından mıydı neydi, ikide bir kıkırdayarak Birleşmiş Milletler diliyle, *"Daling, honi, ai robı yo kak. Yo kak namba van kak. Ai robı hoag,"** benzeri şeyler söyleyip durdu.

---

* *"Darling, honey, I love your cock. Your cock number one cock. I love fuck"* (İngilizce): "Sevgilim, canım, senin aletini seviyorum. Senin aletin bir numara. Sevişmeyi seviyorum." *-çev.*

Dışarıda, arka bahçenin saçakları altına sinen Chandol, karanlıkta duvara iyice sokulup saklanmış, pencere çerçevesindeki küçük bir aralıktan odadaki kadın ile erkeği dikizliyordu.

Piton ile gaga burun, durmaksızın düzüşerek odanın zemininde oradan oraya yuvarlanıyorlardı. Odada, o yandan bu yana, bir köşeden diğerine her dönüşlerinde, Chandol onları daha iyi görmek için başını bir kaldırıp bir indiriyor, bazen de ya ayak parmaklarının üstünde duruyor ya da boynunu sündürüyordu.

*"Robı mi, honi? Robı mi kisı?"**

Anadan üryan yere uzanan Yanki'nin üstüne eğilen Piton, askerin burnunun ucu ile göz kapaklarını dudaklarıyla kuş gibi gagaladıktan sonra kulak memelerini kâh ısırıp kâh emerek deli gibi bir şeyler söylemeye başladı.

*"Yu raikı id? Vassa mero. Yu raikı namba van? Vassa mero."***

Bir süre sonraysa adam kadının göğüslerini iki eliyle hamur yoğurur gibi okşarken, kadın ağzını iyice açarak adamın dudaklarını emmeye koyuldu, salyalı dillerini sokup çıkararak birbirlerini yalayıp durdular. Dudak dudağa bir acayip öpüşen kadın ile erkeği gören Chandol'un kasıkları gerildi, bütün vücudu zangır zangır titredi. Derken, biri omzuna dokundu. Chandol hiç oralı olmadan, ama yine de biraz öfkeyle omuzlarını silkerek pencerenin deliğinden gözlerini çekti. Fakat arkasına dönüp baktığında, omuzlarına vuran kişinin Kichun olmadığını gördü. Afallayıp kalmıştı. Çünkü arkasındaki Manshik'ti.

Kichun korkusundan sinmiş bir vaziyette kenara çekilmiş, endişeyle bekliyordu. Manshik bir an Chandol'a dik dik baktı ve hiçbir şey söylemeden peşinden gelmesini işaret ederek geri döndü, çamur zıpzıplarının olduğu su birikintisinden tarafa yürümeye başladı. Geride kalan Chandol ile Kichun birbirlerine bakıp duruyorlardı. Kichun iki elini sıkmış bir vaziyette Chandol'a, "Çabuk

---

* *"Love me, honey? Love me kiss?"* (İngilizce): "Beni seviyor musun, tatlım? Beni öpmeyi seviyor musun?" *-çev.*

** *"You like it? Want some more. You like number one? Want some more"* (İngilizce): "Sevdin mi? Daha çok istiyorum. Bir numarayı sevdin mi? Daha çok istiyorum." *-çev.*

kaçalım," dercesine hareketler yapıyordu. Chandol bir süre düşündükten sonra Manshik'in peşinden gitmelerini işaret etti.

Bütün keyfi kaçan Kichun, ayak bileklerine kadar karlara bata çıka Manshik'i takip etti. En arkadan gelen Chandol'un yüzünde en ufak bir şaşkınlık yoktu. Manshik, yüksek sesle konuşulsa bile yılan avcısının evindeki hiç kimsenin duyamayacağı kadar uzakta kalan sap yığınlarının önüne varınca durdu. Diğer ikili de birkaç adım ötede birbirlerine sokularak eğreti biçimde durdular.

Kichun, korkudan titreyen alçak bir sesle:

"Manshik bizi dövmek istiyor anlaşılan," dedi. "Bizi kesinkes pataklayacak burada."

"Ulan kapa çeneni!"

Chandol'dan ağzının payını alan Kichun, hemen Manshik'e yalvarmaya başladı.

"Manshik! Yanlış yaptım. Gerçekten üzgünüm. Bu benim hatam. Yanlış anlamamışsındır umarım..."

"Sana çeneni kapa demedim mi ben?"

Chandol tekrar bağırınca Kichun irkilerek çenesini kapadı.

Manshik iki çocuğa ters ters baktı. Sonra kızgın bir tonda:

"Siz orada ne yapıyordunuz?" diye sordu.

Chandol, bir şey diyemeyince Kichun ağlamaklı bir tonda yanıtladı.

"Bak, cidden, biz hiçbir şey görmedik. Gerçekten. Öyle değil mi? Chandol? Biz hiçbir şey görmedik, değil mi?"

Manshik aniden tokat atacakmış gibi bir el hareketi yapınca, Kichun hemencecik kaçıp Chandol'un yanına sığındı.

"Chandol! Beni koru lütfen. Bana vurmasına engel ol!"

"Sen şu lanet olasıca gaganı kapamayacak mısın ha?"

Chandol Kichun'u öteye iteledi ve Manshik'e dik dik bakarak karşısına geçti.

"Anlaşılan kapışmak istiyorsun. O zaman hadi gel de anlat derdini!"

Manshik iki yumruğunu iyice sıktı, sırtını dikleştirdi.

"İkinizi de haklayacağım."

"Hayır, öyle demek istemedim. İkimiz kapışsak yeter. Şu zırlayıp duran sulu göz Kurbağa'yı bırak gitsin. Gerçekten dövüşmek istiyorsan teke tek kapışalım. Kurbağa'yı daha sonra Kumandan Dağı'na filan çağırıp orada eşek sudan gelinceye kadar dövebilirsin istersen. Eğer sen çağırdığında Kurbağa hergelesi gelmeyecek olursa sorumluluk bende, söz ben kolundan tuttuğum gibi sürükleye sürükleye su değirmenine getireceğim. Ama senin böyle ufacık veletleri muhatap almana bile gerek yok."

Manshik, Kurbağa'ya kinli kinli bakarak aklından bir şeyler geçirdi. Elbette Manshik'in, Chandol'un önerisini makul bulacağı kesindi. Sadece Chandol'la kapışmak bile kendisine fazla gelecekti. Her ne kadar aptalın teki olsa da Kurbağa da saldırırsa, tutup bir bacağını ayırmak dahi zahmetli gelebilirdi. Ayrıca Chandol'un meseleyi bu kadar ağırdan almasına bakılırsa, Kichun'un olmadığı bir yerde teke tek yüzleşmek ve belki de önemli şeyler de konuşmak istediği aşikârdı. Bunu kolaylıkla sezmişti Manshik.

"Tamam," dedi.

Sabırsızlanan Kichun, Chandol'a:

"Peki ben ne olacağım şimdi?" diye sordu.

"Sen eve git hadi!" dedi Chandol. "Yarın su değirmenini temizlemeyi unutma."

Kichun daha fazla bir açıklama ya da emir beklemeden tabana kuvvet tüydü. Ay ışığının vurduğu kasvetli tarlalardan geçip, kardan bembeyaz olmuş köye doğru var gücüyle koşuyordu. Ara sıra arkasına dönüp bakarak çeltiklerden telaş içinde koşan Kichun, anca köprünün başına ulaştığında kimsenin kendisini kovalamadığından emin oldu ve biraz olsun içi rahat ederek yavaşladı.

YEDİ

Kichun görüş alanlarından kaybolduktan sonra Chandol, Manshik'e döndü.

"Manshik..."

Manshik'in hiç beklemediği kadar yumuşak bir ses tonuydu bu. Birazdan yumrukların savrulacağı ciddi bir kavganın başla-

masını bekleyen Manshik, Chandol'un anlık tavır değişikliğini görünce ne diyeceğini kestiremedi ve niyetinin ne olduğunu kendisinin söylemesi için sessizce beklemeye karar verdi.

"Aslında... Dürüst olmam gerekirse, gerçekten üzgünüm..."

Chandol biraz önceki ciddi tavrından en ufak bir taviz vermemeye, fakat muhatabını da gücendirmemeye çalışarak, yumuşak bir ses tonuyla Manshik'in nabzını yokladı.

"Buraya gelip ne yaptığımızı elbette sen de biliyorsun, zaten bu yüzden sinirlendin ya. Ama vicdanımız el vermediği için dürüstçe söylemem gerekirse, senin ananın odasını bir kez olsun dikizlemedik. Az önce sen de kendi gözlerinle gördün zaten. Biz sadece Piton ile çamaşır tahtası kılıklı kadına bakıyorduk. Önceki günlerde de hep böyle yaptık. Alınıp keyfinin kaçtığını biliyorum, ama aslında senden özür dilemek zorunda da değiliz. Hatta ikimizin kavga etmesini gerektirecek bir sebep de yok ortada. O zaman hadi söyle bakalım, ben sana karşı ne kusur ettim?"

Chandol böyle bir durumun bir vakit patlak vereceğini çok önceden hesaplamış ve Manshik'le karşı karşıya geldiğinde nasıl davranacağına uzun süre önce hazırlanmış gibi kendinden emin, rahat bir tavırla konuşuyordu. O böylesine ciddi bir tavır takındığı için Manshik de şaşırmış ve kendi yaptığı şeyin yanlış olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Uyanıklık edip muhatabına konuşması için fırsat bile tanımayan Chandol'un karşı atakta bulunacağını hesaba katmadığından hiçbir hazırlık yapmamış olan Manshik, farkına bile varmadan savunma pozisyonuna geçmek zorunda kaldı.

Chandol'un dediği gibi ikisi gerçekten anasının odasını -anasının gaga burunla yaptığı şeyleri- "vicdanları elvermediğinden" dikizlemiyorduysa, Manshik'in öfkelenip çıkışmak ve saldırıya geçmek için bir sebebi yok demekti. Neyi neresinden tutacağını bilemeyerek kafa karışıklığı yaşayan Manshik resmen bocalıyordu. Chandol ile Kichun anasının odasını hakikaten hiç dikizlemediyse...

"Siz önceleri de cidden anamın..." Manshik lafın sonunu getiremedi.

Chandol sakin bir edayla:

"Senin ananın ne yaptığını gerçekten hiç görmedik diyorum sana," diye bir yalan kıvırıverdi. "Ben için rahat etsin diye daha sen sormadan açıkça söyledim işte."

Anasının odasını gerçekten dikizlemedilerse...

Bu çok bariz bir yalana benziyordu ama Manshik yine de Chandol'a inanmak istemişti. Çünkü ancak ona inandığı zaman içinin rahatlayacağını düşünmüştü. Şöyle bir düşününce, demin ikisi gerçekten de Piton'un odası ile çamaşır tahtası kılıklı kadının odasını dikizliyordu. Anasının odasının lambası sönüktü...

Ama daha önceki gecelerde geldiklerinde, anası odasının lambasını söndürmediği zamanlarda, anasını dikizleyip dikizlemediklerini bilemiyordu. Anasını bugün çırçıplak görememiş olsalar da daha önce bir şekilde görmüş olabilirlerdi. Ayrıca anasının gaga burunlarla karşılıklı oturup içtiği, arada bir çıplak dans ettiği, çavuşlarla müstehcen şeyler yaptığı eve mahalledeki çocukların geceleri çaktırmadan geldiklerini artık alenen bilen Manshik, bunu görmezden gelemezdi. Olmaz... Bu iş böyle yürümezdi...

Manshik'in daha fazla düşünmesine ya da bir şeyleri ölçüp biçmesine lüzum yoktu... Fakat...

Şu an burada Chandol'la yumruk yumruğa kapıştığı an, beş kafadarla birlikte su değirmeni karargâhında buluşmak, sonbahar kapışmaları, Orta Ada'daki Yanki çöplüğü, diğer maceralar ve keşif gezileri, her şey ama her şey tamamen bitecekti. Üstelik yeniden ceviz ağacının kütüğüne oturup gece gündüz boş gözlerle çitin ötesindeki dünyayı seyredip durmak vardı...

"Tamam. Söylediklerine inanıyorum," diyerek öncelikle bir adım geriye çekildi Manshik, sonraysa içinde yeni bir sınır çizerek tekrar saldırdı. "Bugünlük gitmene izin veriyorum. Ama eğer yarın ya da başka bir gün sizi yine burada görürsem, o zaman gününüzü gösteririm."

Chandol hiçbir karşılık vermedi.

"Bir daha buraya gelmeyeceğine söz veriyor musun?"

Bir anlığına tereddüt eden Chandol, sakin bir tonda cevap verdi.

"Buna söz veremem."

"Söz veremez misin? Nedenmiş?"

"Dikizlemek istiyorum çünkü. Dikizlemeye geleceğim."

Chandol geri çekilecek gibi görünmüyordu.

"O zaman iki elim yakanızda olacak!"

"Bizimle uğraşıp uğraşmamak senin bileceğin iş, ama bir düşünsen iyi edersin. Ben, Piton ile çamaşır tahtası kılıklı karıyı dikizlemek istiyorum, senin ananı değil. Ananı pek dikizlemek istemiyorum. Çünkü senin anan Piton kadar zevk vermiyor."

Chandol ağzından çıkan sözlerin yanlışlığını geç de olsa fark edince, hemencecik ek bir açıklama yaptı.

"Ben Teksas'ta bir sürü Yanki fahişesi dikizledim. Onların arasında görülmeye değer tek fahişe kesinlikle Piton'du. Yani demem o ki, benim Piton'u dikizlemem yeterli, senin anana bakmama lüzum yok."

"Bir daha böyle şeyler söylersen senin çanına ot tıkarım."

"Tamam be! Daha fazla diyecek bir şeyim yok zaten. Ben gidiyorum. Fakat şunu aklından çıkarma ve iyi düşün: Eğer Piton'u dikizlememize engel olmaya kalkışırsan bizimle bir daha oynayamazsın, anladın mı?"

Suratının tam ortasına yumruk yemişçesine serseme dönen Manshik'i donmuş sap yığınlarının yanında bir başına bırakan Chandol, hiçbir şey olmamış gibi, hiç acele etmeden, bir komşunun evine ayak işi görmeye gidiyormuş gibi ağırdan alarak değirmene doğru yola koyuldu. Bastığı karlardan çıkan katır kutur sesler eşliğinde uzaklaşıp gitti.

SEKİZ

"Bas gagayı! Bas gagayı! Gagalasana ulan!"

Manshik iki eliyle, sırt tarafı kırılmış korkuluğu tahta bir kılıç gibi görünen kazığının dibinden kavramış, öne doğru hamle yaparak bağırıyordu. Ayaklarından biri tavşan kafesine iple bağlanmış horoz ise kaçmak için çılgınca çırpınıyordu.

"Burayı gagala diyorum! Bak, burayı!"

Çeltik tarlasına atılmış eski püskü bir korkuluğu elinde tutan Manshik, öfkeli bir şekilde horozu eğitmeye çalışıyordu. Korkuluğun gözlerini göstererek horozu tekrar azarladı.

"Burayı, bak, burayı gagala diyorum sana!"

Manshik eğitim amaçlı tuttuğu korkuluğu yaklaştırdıkça, ayaklarından biri iple bağlanmış horoz ürküyor ve habire banlayarak çırpınıp kaçmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bitkin düşen Manshik sonunda pes etti.

*Cheonhadae changgun** suratı resmedilmiş korkuluğu duvara dayayıp güneşin vurduğu ahşap sundurmanın kenarına poposunu yaslayarak ilişti. Çitin ötesinde, ginkgo ağacının altında Chandol, Kurbağa ve Bongi'nin kardan insan yapışları görünüyordu. Odadan, elindeki kaşıkla metal çanağa vurarak tek başına oyun oynayan Manhee'nin tangır tungur sesleri geliyordu.

Takatsiz bir halde iki büklüm oturan Manshik, Wolsong'lu çocuklarla yaptıkları Yanki çöplüğündeki kapışmada ne kadar çok eğlendiğini düşünüyordu. Kral mezarları bekçisinin evinden hurma araklamak için gittikleri yolda Kumandan Dağı'nın eteklerindeki kayalar ile ağaçların arasına düşen mermi kovanlarını toplayışlarını, ormandaki cıvıl cıvıl öten küçük kuşları, sonbaharın uçsuz bucaksız ve açık göğünü, harıl harıl kış hazırlığı yapan kızıl sincapları, dağların arasında çağıldayan dereyi, dağ sırtındaki serin esintiyi, yabani krizantemleri, dağ zambaklarını, Orta Ada'daki kumsalda Wolsong'lu çocukları kovalarken yaşadığı heyecanı, alabildiğine bağırışlarını, ırmak kenarındaki sarımtırak ya da beyazımsı tozları, çocukların kahkahalarını, tekrar geri gelen eski günleri düşünürken, yaşadığı bütün o eski zevkler geri gelmiş, beraber oynadığı çocuklar da geri gelmişlerdi sanki. Ötekileştirilmiş, yapayalnız biri olmaktan çıkıvermişti. Sonu gelmez sessizlikte güneş ışıkları canlı kahkahalara dönüşmüştü, bütün

* *Cheonhadae changgun* (Korece): Kore geleneğinde köylerin girişine, tapınakların önüne ya da yol üstüne dikilen, çoğunlukla öfkeli, asık suratlı, erkek görünümlü totemlerin genel adı. Bu totemler ya taştan ya da ağaçtan oyularak yapılır. Kadın görünümündeki totemlere de *chihayoe changgun* denir. *-çev.*

dünyası bir rüyadan farksız gibiydi, ama... Chandol'un söylediklerini hatırlayan Manshik bir anda kendine geliverdi.

"Fakat şunu aklından çıkarma ve iyi düşün. Eğer Piton'u dikizlememize engel olmaya kalkışırsan bizimle bir daha oynayamazsın, anladın mı?"

İşte dünya yine tersine dönmek üzereydi. Manshik, Chandol'un gece yarısında Pitonların evinin arkasından kadınları dikizlemesine engel olursa, Birleşmiş Milletler askerlerinin tecavüz olayından hemen sonra olduğu gibi, aniden, sistematik biçimde, sessizlik ve karanlık bu defa da kışın üstüne çökecekti. İki ay süren dışlama, ötekileştirme, sessizlik, can sıkıntısı, tekdüze yaşam durmaksızın devam edecek ve Manshik her gün avluda bir aşağı bir yukarı volta atarak hiç gelmeyecek bir şeylerin yolunu gözleyecekti. Sonuçta ne gelen olacaktı ne de giden. Değişen hiçbir şey olmayacaktı...

Chandol'un Piton'u dikizlemesinin kendiyle hiçbir alakası olmadığını düşünen Manshik, kendi kendini buna birkaç kez ikna etmeye çalıştı ama her defasında Kurbağa ile Chandol'un, anasını da dikizleyeceklerini düşünmeden edemedi. Tüm olup biteni aklı yenice kesmeye başlıyor gibiydi. Neden durduk yere Chandol'un Kangho'yu gönderip birlikte oynamak için kendisini çağırttığını, su değirmeni karargâhına onca zamandan sonra ilk kez gittiği gün Chandol ile Kurbağa'nın yüz ifadelerinde niçin şüpheli bir şeyler hissettiğini anca şimdi anlamaya başlamıştı Manshik.

Anası gaga burunlarla garip şeyler yaparken ya Chandol'un ya da Kurbağa'nın arka bahçedeki duvara sinmiş vaziyette delikten odanın içini dikizlediği sahneyi kafasında canlandırınca tüyleri diken diken oldu. Piton'un evindeki anasının ne yaptığını büsbütün biliyordu. Manhee bir gece ansızın ishal olup da ağlamaya başlayınca ne yapacağını bilemediğinden kardeşini sırtlanıp Pitonların evine gittiği gün, iki çavuş ile Piton'un oturduğu yerden gülüp alkış tutuşunu ve sesi sonuna kadar açılmış radyoda çıkan müziğe göre anasının iç çamaşırlarını bile çıkarmış çırçıplak halde dans edişini görmüştü. Kimi zaman kestane ağaçlı eve misafirliğe

gelen Piton'un hiç sakınmadan anlattığı şeylerden bile Chandol'un neleri dikizlediğini kolaylıkla tahmin edebiliyordu.

Anasının o hallerini çocukların zevkle dikizlediklerini düşündükçe içi dışına çıkıyordu, ama durum böyle diye her gece kışın soğuğunda titreye titreye Pitonların evinin etrafında nöbetçilik ederek çocukların anasını dikizlememesi için çabalaması da mantıksız geliyordu. Bu yüzden bir köpek alıp beslemeyi teklif etmişti anasına.

"Neden? Manhee'yle geceleri evde yalnız başınıza durmaktan korkuyor musunuz yoksa? Korkuyorsanız bir tane alalım o zaman."

"Bizim evde besleyelim demiyorum. Şu evde besleyelim diyorum."

"Orada mı? Neden? Birinin radyoyu çalmasından mı korkuyorsun?"

Manshik'in niyetini dürüstçe açıklayabilmesinin bir yolu yoktu.

"Yılan avcısının evinde çok güzel eşyalar var. Piton Teyze'nin fotoğraf makinesi, askerî kantinden getirilen mallar, geçen sefer gördüğüm kadarıyla pahalı bir sürü şey daha vardı. Ya hırsız girerse?"

"Bu köyde hırsız ne gezer?"

Yine de çocuklarına karşı her zaman mahcup olan anaları, gönlü olsun diye Manshik'e bir köpek alıp bağlaması için çıkarıp para vermişti. Manshik parayı aldığı gibi kasabaya gitmiş, en büyük ve vahşi olanından bir köpek almıştı. Köpeği Geumsan'a getirmiş ve Pitonların evinin arkasına bir kazık çakıp hayvanı boynundan oracığa iple bağlamıştı. Veletlerden biri evin arkasına adımını attığı an üzerine atılıp ısırsın diye de hayvanın ipini iyice gevşek bırakmıştı.

Ne var ki bu vahşi köpek mahalledeki çocuklar tarafından kovalanmış mıydı yoksa başka bir şey mi olmuştu bilmiyordu ama, yabancı çavuşlar halatlı kayıkla ırmaktan bu tarafa geçmeyegörsünler, o kadar vahşi ve kudurmuşçasına saldırıyordu ki, birkaç gün sonra anası Manshik'e bir dünya laf ederek hayvanı oradan alıp götürmesini söylemişti.

Manshik köpeği kasabanın pazarına götürüp sattıktan sonra en güçlü ve hırçın görünen horozlardan bir tane satın alıp onu eğitmeye karar vermişti. Evin etrafına birileri yaklaştığı an hemen

üzerlerine atlayıp gözlerini gagalayarak kör etsin diye hayvanı eğittikten sonra Pitonların evinin arkasına bağlamayı düşünüyordu. Gelgelelim yeni planı da istediği gibi işlemedi. Horoz korkuluğun bile gözlerini gagalamak şöyle dursun, çırpınıp kaçmaktan başka bir şey bilmiyordu.

Manshik, ginkgo ağacının altında kardan adam yapan üç çocuğa çitin üstünden tekrar tekrar baktı. Değirmencinin oğlu görünmüyordu. Muhtemelen son günlerde çocuklarla arası açıldığından ortalıkta yoktu Kangho. Nedense bu kış, sonbahardan çok daha sıkıcı geçecek gibiydi.

DOKUZ

"Evet. İyi düşünmüşsün." Geçen defa Pitonların evinin orada iyice düşünmesini tembihledikten sonra Manshik'in nasıl bir karara vardığını öğrenmek için hava kararmak üzereyken gizlice kestane ağaçlı eve gelen Chandol, çitlere yaslanarak yoldan tarafa baka baka konuşuyordu. "Ben de sözümü tutacağım. Sadece Piton ile çamaşır tahtası kılıklı karıyı dikizleyeceğim."

Manshik doğru dürüst söz vermesini istercesine:

"İki gözüm önüme aksın de," diye ekledi.

"Tamam, tamam. Söz dedim ya işte."

"Ayrıca ırmağın suyu donduktan sonra yılan avcısının evine adımını bile atmayacaksın, sadece Teksas'a gidebilirsin. Söz verdiğin gibi."

"Tamam oğlum. Anlaştık dedim ya."

"Ayrıca o Kurbağa olacak hergele de gelmeyecek. Onun sorumluluğunu sen aldığını söylediğin için bu sözünü de kesinlikle tutmak zorundasın."

"Kurbağa'yı bana bırak. O iş bende. Benim sözümden çıkmaz o piç. Bunun için endişelenmene gerek yok yani."

"Eğer sen anamı dikizlersen ya da o Kurbağa piçi yılan avcısının evinin yakınlarından bile geçecek olursa, şu anki sözler, vaatler hükmünü yitirir."

"Tamam. Anlaştık."

Chandol, Manshik fikrinden cayar diye korktuğundan olacak, aceleci davranıyordu.

"Bu arada yarın gelincik avına gideceğiz. Sen de öğle yemeğinden sonra Kartal Kayası'na gel. Tamam mı? Hadi ben kaçıyorum. Yarın görüşürüz."

ON

Yamaçtan aşağıya kayarken ayağı takılmış gibi Kumandan Mağarası'nın tam orta yerinde asılı duran Kartal Kayası'nın etrafını kuşatan Geumsan'lı beş kafadar, kurumuş çalıların arasına yüzükoyun uzanmış, gelinciğin ininden çıkmasını bekliyordu. Wolsong'lu bir oduncu tarafından keşfedilen Kartal Kayası ininin Bebek Kumandan'ın doğduğu yer olduğu söylentisi bir zamanlar çocukların çok ilgisini çekmişti.

Birkaç gün önce Kangho ile Kichun yakınlarda gelincik gördüklerini rapor edince, Chandol gerçekten gelincik ini olup olmadığını öğrenmek için bir keşif düzenlemeye karar verdi. Tilki, yaban kedisi, vaşak ya da başka herhangi bir vahşi hayvan, ne denk getirirlerse getirsinler fark etmezdi. Kurşunu eritip mum dökerek yaptıkları mermi tabancasını test etmek için herhangi bir hayvanın bir an önce karşılarına çıkmasını bekleyerek yokuşta pusuya yattılar. Bu kadar uzun zaman karların üstünde yatıp bekleyeceklerini hiç ummadığı için üzerine doğru dürüst kışlık bir giysi giymeden gelen Manshik'in dirsekleri, karnı ve uylukları yavaş yavaş ıslanmaya başlamıştı. İçinde bir boşluk hissediyordu. Çocuklarla beraber Kumandan Dağı'na çıkmış olmasına, dağa kadar gelincik avlamaya gelmiş olmasına rağmen, içinde sürekli bir boşluk hissediyordu. Güneş beyazımsı bir sarı renkteydi. Yazınki sıcaklığı ile sonbahardaki kırmızımsı parlaklığını kaybetmiş, solgun gökyüzünde mecalsizce tek başına asılı duruyordu. Birkaç parça bulut da asıl rengini yitirmiş, soğuk ve şeffaf görünüyordu.

Tarlalar ile köyler günler süren karla bembeyaz kaplanmış, vadiye yığılı kuru yaprakların üstünde bile yumuşacık karlar birikmişti. Öndeki kaya duvarına yapışmış ölü sarmaşığın yaprakları grimsi kar tozlarına gömülmüştü. Dağın eteklerindeki çeltiklerde sıralanmış pirinç balyalarının bundan böyle sadece şekilleri değil renkleri de sıralar halinde sürünen dev ipek böceklerinin bembeyaz geçit törenini andırıyordu. Gözlerini hangi yana çevirirse çevirsin, yüzükoyun uzandığı yerden ne yaparsa yapsın, Manshik bir şeyin sonunu getirememiş gibi, tatmin olamamış gibi, içinde bir boşluk hissediyor, başka bir yere gidip farklı bir şey yapmasının daha doğru olacağını düşünüyordu.

Gık demeden pusuya yatmış öylece bekleyen diğer çocuklara tek tek göz attı. Meşe palamudu ağacının altına sinmiş Bongi, soğuğa dayanamadığından olsa gerek, tir tir titreyerek ellerini ovuşturuyordu. Yaşı küçük olduğu için pek bir şeyin farkında değildi ama Manshik'le beraber olmaktan mutluluk duyuyor gibiydi.

Chandol ile Kichun ise öyle değillerdi. Onlar farklıydı. Chandol farkında değilmiş gibi davranıyordu ama, Manshik'e karşı bir an başkalarını rahatsız edecek denli samimi olup başka bir an aniden asıl ait olduğu yeri bulmaya çalışırcasına mesafeli durması tuhaf kaçıyordu. Kichun'un memnuniyetsizliği, kıskançlığı ve güvenikliği de âdeta suratının ortasında yazıyor, bütün bu özellikleri tavırlarında da görünüyordu. Tek bir yanlış söz söylenecek olsa saldırmaya hazır gibiydi.

Kangho'ya gelince, o tabiatı gereği zaten az konuşan bir çocuktu, ama bir gariplik olduğunu hissetmiş gibi şimdi hiç konuşmaz olmuştu. Sağa sola at kılından tuzakları kurarlarken Manshik'le bile en ufak bir şey konuşmamıştı.

Kasvetli, acayip bir ortamda çocuklarla beraber karların üstüne yatmış, bir şeylerin ortaya çıkmasını bekleyerek vakit öldürmek Manshik'in garibine gidiyor, bundan rahatsızlık duyuyordu. Birbirlerinden bir şeyler gizleyerek, birbirlerinin nabzını yoklayarak, birbirlerini kandırarak, hasılı dürüst olamadıkları bir ortamda Manshik kendini huzursuz ve endişeli hissettiğinden, bu buluş-

ma onun nezdinde anlamsızlıktan başka bir şey değildi. Etrafında olup bitenlerden, kendisinin ve çevresindekilerin başına gelen envaiçeşit işlerden dolayı Manshik her ama her şeyden sıyrılıp usulca uzaklara, çok uzaklara gittiğini hisseder gibi oluyordu.

Kendisi için her şeyin artık bittiğini düşünüyordu. Bir kez kararan dünyasının yeniden aydınlanacağına ve yeni bir başlangıç yapacağına dair arzusu da, bütün bunların mümkünatı da yoktu. Ne var ki dünyanın sonu sadece Manshik ya da kestane ağaçlı ev için gelmiş değildi. Diğerlerinin hayatları da kesinlikle farklılaşmıştı. Geçip giden yılların, içlerinden hiçbiri için geri gelmeyeceğine inanıyordu Manshik. Ona göre her şey çok uzak bir geçmişte kalmıştı. Hiç kimsenin henüz farkında olmadığı bir hakikat olsa da, Geumsan, Hyeonam ve Wolsong köylerinde yaşayan çocukların, anasının, Piton Teyze'nin, komşu evdeki muallimin ve diğerlerinin dünyalarının da kendi dünyasıyla beraber ortadan kaybolacağını hissediyordu Manshik.

Her gün yapayalnız kaldığından mıydı bilemiyordu ama, son birkaç aydır dünyasının neden değiştiğini sorguluyor, geçmişte kalmış olayları tekrar tekrar kafasında canlandırıyordu. Şu anda bile geçmişte olup bitenler gözlerinin önünden su gibi akıp gidiyordu. Bir bir beliren sahneler tekdüze ve sıkıcıydı, kafasının içinde oluşan resimlerin çoğu renksizdi, herhangi bir duyguyla ya da anlamla bağlantı kuramıyordu. Tekrar tekrar hatırlayıp durduğu görüntüler bir anda olup biten önemsiz olaylardan ibaretti, soğuk kışın ortasındaki ayazlarla savrulan yapraklar misali uçup giderek kaybolmuşlardı. Tek tek kaybolan görüntülerde hiçbir hayat emaresi yoktu, sevinç yoktu, üzüntü yoktu, öfke dahi yoktu. Salt donuk bir yalnızlık hissi vardı. Hasılı elinde avucunda belli belirsiz bir tatminsizlik, memnuniyetsizlik ve uçsuz bucaksız hiçlikten başka bir şey bulunmuyordu.

Çocuklar karların üstüne yüzükoyun yatmış bekleyip durdular ama ne kadar beklerlerse beklesinler gelincik çıkmadı.

ON BİR

Yongno'nun odanın içinde ardı ardına tüttürdüğü sigaraların dumanı dışarıya çıksın diye kapıyı yarısına kadar açan Olle, saçlarını taramadan evvel saçaklardan sarkan buz sarkıtlarına şöyle bir baktı. Saz sapları eriyip gittiğinden sarımtırak bir renge çalan buz sarkıtları, sıcak güneş ışığını yedikçe usulca eriyip sundurma taşının üstüne düşüyor, su damlaları bilyeler gibi parıldayarak kırılıp dağılıyordu.

Konserve kutunun içinde kaynatılmış kahveyi boynuzdan yapılma kaşıkla karıştırarak makyaj masasının yanına oturan Piton sordu:

"Artık sızlamıyor değil mi?"

Olle, yere yüzükoyun uzanmış tek başına yuvarlanarak yoyoyla oynayan Manhee'ye bir bakış attı. Manshik nereye gittiyse evde yoktu. Manhee daha bebek olduğundan konuşulanların ne anlama geldiğini anlayamayacaktı ama yine de Olle temkinliydi.

Tekrar aynaya dönüp oturarak solgun yüzüne baktı ve şöyle dedi:

"Aşının sayesinde galiba. Şimdi irin de durdu, kendimi daha iyi hissediyorum."

Olle bir gün öğleden sonra orasından aniden irin akmaya başlayınca beyninden vurulmuşa dönmüş, bunun ne menem bir şey olduğunu aceleyle sorup Yongno'dan "Sana daha önce bahsettiğim hastalık işte," yanıtını alınca gözleri kararacak denli başının döndüğünü hissetmişti. Zührevi hastalık, yani cinsel yolla bulaşan hastalık, dünyadaki en kirli ve utanç verici hastalıktı ve sonunda Olle de böylesine pis bir hastalığa yakalanmıştı.

Başlangıçta büyük bir dehşete kapıldı. Hangi çavuşun bu pis hastalığı kendine bulaştırdığını düşünerek kâh kızdı kâh içerledi. O güne dek *şot taym* ya da *rong taym* yaparak yattığı gaga burunları aklından tek tek geçirdi. Ne kadar düşünürse düşünsün aklına gelen tek kişi vardı, o da Herman denen yerden bitme, güdük çavuştu. Kesinlikle oydu. Bütün gaga burunların vücudu kürk gibi kıllarla kaplı olduğundan çoğu ateşte yanmış kıl gibi yanık-

sı kokuyordu, ama aralarında özellikle Herman'ın vücudu en pis kokanıydı. Ufunetten farkı yoktu. Üstelik sürekli ağzıyla yapması için o kadar sıkboğaz ediyordu ki ısrarlarına dayanamayan Olle en sonunda Herman'ın penisini ağzına almak zorunda kalmıştı. Şimdi kasıklarından çıkan o çürümüş ufunet kokusunu düşündükçe, Çavuş Herman dışında bu hastalığı kendine bulaştıracak başka bir gaga burun olamayacağı sonucuna varıyordu.

*Syphilis** denen bu hastalığı kimden kaptığını sorgulamanın da aslında hiçbir yararı yoktu. Pis ve acı veren bir hastalık olduğu için bir an önce tedavi edilmesi gerekliydi. Bu yüzden Olle derhal Piton'a bu hastalığı tedavi edebilecek bir doktor olup olmadığını, kasabada nereye gitmesi gerektiğini sormuştu. Ama Piton, Olle'nin endişesini görmezden geliyor, oralı bile olmuyor, işi hep ağırdan alıyordu.

"Abla! Böyle bir hastalığın var diye üzülmene hiç gerek yok. Eskiden frengiye yakalananların öldükleri söylenir ama günümüzde çok sayıda iyi aşı var. Onun için hiç endişelenme. Ayrıca bizim meslek icabı bu türden hastalığa birkaç kez yakalanacaksın ki rüştünü ispat edesin."

Piton'un, Teksas kasabasındaki fahişelerin gediklisi oldukları bir doktorun kliniğini tarif ederek yazdığı kâğıdı eline alıp yola koyulan Olle, telaşla kasabaya gitmişti gitmesine ama hastaneye girmek hiç içinden gelmemişti. Zaten burası da lafta hastaneydi. Üzerinde *Ceneral Gurinig*** yazan eski püskü ahşap tabelası olan, çarşının arka sokağında, tek katlı, kiremit çatılı bir evdi. Evin önüne varan Olle nedense içeriye girerse bir daha sağ salim çıkamayacakmış gibi korkmuştu. Bu garip evden içeriye adım atarsa acımasız birinin gözünü bile kırpmadan kendisini gebertebileceğinden endişelenmişti. Dahası, vücudunda taşıdığı hastalıktan ötürü kapıyı açıp doktora neden geldiğini dürüstçe söyleyecek cesareti de yoktu.

Bir süre içeriye girmeye kalkışmadan dışarıda oyalanan Olle, gerisin geri Piton'un evine dönüp birlikte gitmeyi teklif etmişti.

---

* *Syphilis* (İngilizce): Frengi. *-çev.*

General Clinic (İngilizce): Genel Klinik. *-çev.*

"Aman abla, sen de ya! Bizim yazgımız bu. Lügatimizde utanç, ayıp, elâlem ne der türünden şeyler yok. O kadar zamandır fahişelik yapıyorsun, çoktan bunlara alışmış olman gerekmiyor mu? Aldırma, boş ver gitsin."

Yongno'nun peşinden gittiği *Ceneral Gurinig*'deki doktor, savaştan dolayı herkesin açlıktan kırıldığı bir dönem olmasına rağmen bir başına domuz gibi zıkkımlandığından olsa gerek, poposu yanlara doğru patlayacak kadar genişlemiş, alabildiğine şişman, ellili yaşlarda bir erkekti. Bu doktor ile Yongno o kadar samimiydiler ki, "çürük delik" gibi her türden açık saçık, pis şeyler söyleyerek şakalaşıyorlardı. Olle ise yabancı bir evin orta yerine çırçıplak oturmuş gibi gergin ve rahatsızdı.

Her ne kadar günde kaç erkeğe vücudunu ifşa ediyor olsa da pis bir hastalığa yakalandığı için güpegündüz doktora gelip bacaklarını ayırarak orasını göstermesi utanç verici ve üzücü bir hadiseydi. Dahası Olle, iğne yaptırmak için tek başına ne zaman gelse doktor, "Benim her şeyden haberim var," diyen bir edayla pis pis sırıtıyordu. Pencereden gelen ışık adamın gözlük camlarına vurduğu için adamın neresine baktığını bile bilemeyen Olle, bu piç kurusu doktordan ölesiye nefret ediyordu.

İşte bu yüzden oraya her ne zaman gitse, tuhaf sorular soran şehvet düşkünü doktorun mendebur suratını bir kez daha göreceği için, 'Ölsem daha iyi, iğne olmak için bu lanet yere gelmek istemiyorum,' diye içinden geçirip dururdu, ama kendi kendini, 'Fahişesin sen,' diye avutmaktan ve 'Bizim yazgımız bu. Lügatimizde utanç, ayıp, elâlem ne der türünden şeyler yok,' diye düşünerek olan bitene katlanmaktan başka çaresi yoktu.

ON İKİ

Hastalığa yakalanan Olle'yi çıkmaza sokan en büyük mesele, hastalığına rağmen sürekli müşteri alma zorunluluğuydu. Tedavi bitinceye kadar bari dinlenmek istiyordu ama yakın zamanda Müttefiklerin geri çekileceği söylentisi ortalıkta dolaştığından bir

zırnık bile olsa daha fazla para kazanmaya ihtiyacı vardı. Zaten Piton da, alışkanlığı olduğu üzere Olle'yi, "Müdavimlerin arttığı şu dönemde kırtıpil bir hastalık yüzünden evde oturup ne yapacaksın ki?" diyerek "çürümüş deliğini" görmezden gelip işe devam etmesi için sıkboğaz ediyordu. "Hastalanan diğer kadınların hep dinlendiklerini mi sanıyorsun? Abla! Bu endişelerin yersiz. Hastalığa yakalanan bir fahişe işi bırakıp dinlenmeye geçerse acından ölür. Bilmezden gelip kitabına uydurarak dişini sık ve işini yapmaya devam et."

"Peki ama müdavim müşterilere de bulaşırsa?"

"Müdavim müşteri geldiği zaman ellerini ve ağzını kullanarak işini görürsün, bir dahaki buluşmaya kadar dayanmasını söyleyerek orana dokunmasına müsaade etmezsin olur biter. Ama buna rağmen ısrar eden çavuşlara da, *'Ai hebı bidi,'** demen yeterli. *Bidi*, zührevi hastalık demek. Sen böyle dediğin anda ödleri boklarına karışacağı için zaten onlar yapmaktan vazgeçer. Ayrıca müşterileri hastalanmasın diye bu gerçeği fahişeler önceden söyledikleri zaman gaga burunların çoğu tam aksine minnettar olurlar."

"Ama çükleri kalkmayagörsün çavuşlar yaşa kuruya bakmıyorlar bile!"

"Öyle durumlarda *sakku*** kullanmalısın. Adamlar yanlarında getirmeyebilecekleri için evde her zaman yeteri kadar balon bulundurmalısın. Hastalığı bulaştırırsan müşterilerini sonsuza dek kaybedersin. Onun için dikkatli ol. Bir günlüğüne gelen, *şot taym*'cı gaga burunlara hastalığı bulaştırsan da sıkıntı olmaz, ama gedikli müşterilere dikkat etmek lazım. Her ne kadar Birleşmiş Milletler Ordusu'nun geri çekildiği söylense de peşlerinden gitmemiz gerektiği için er ya da geç onlarla tekrar görüşeceğiz, bu yüzden söylediklerimi dikkate al ve müşterilerine göz kulak ol."

Böylece Olle müşteri almaya devam etti. Mümkün mertebe cinsel münasebetten kaçınıyor, yine de evdeki hesabın çarşıya uyma-

---

* *"I have VD"* (İngilizce): "Zührevi hastalığım var." VD harfleri, "cinsel yolla bulaşan hastalık" anlamındaki *venereal disease* ifadesi in kısaltmasıdır. *-çev.*

Sakku (Japonca): Balon, prezervatif. *-çev.*

dığı zamanlar oluyordu. Çavuşlar ısrarla cinsel ilişki istiyorlardı, adamların bir şekilde tatmin edilmeleri gerektiği için böyle durumlarda ya Piton ya Sundok, ilk önce hangisi işini bitirirse, Olle'nin müşterisini alıp ilgileniyor, Olle'yi de evine gönderiyorlardı.

Cinsel hastalığın kasabaya gidip aşı oldukça geçeceği söyleniyordu, ama Olle'yi rahatsız eden asıl şey, her gece içmek zorunda oluşuydu. Sürekli içip durmanın verdiği acı, Olle'ye umutsuzluktan veya suçluluktan geri kalmaz ölçüde ağır geliyordu. Alkolle baş edemeyip bağırsakları çiviyle kazınıyormuş gibi bir acı hissettiğinde, gaga burunların yanından sessizce kalkıp evin arkasına gider, karanlıkta çömelip öğüre öğüre kusardı. Bu sadece bir iki defaya mahsus bir durum da değildi. Bir zaman sonra, arka bahçede öğüre öğüre kusarken, ekşi bir suyla beraber yeşilimsi sarı renkte acı ödü de ağzına kadar gelmeye başlamıştı. Gözyaşları dökerek içini boşalttıktan sonra yerden bir avuç kar alıp yüzünü ovuştura ovuştura yıkayan kadıncağız, zar zor kendine gelmeyi bekler, ardından yalpalayarak içeriye girip mecburen içmeye devam ederdi.

Sabahları evin arka tarafına bakmaktan bile çekinir olmuştu artık. Geceleri gözlerinin akı görünecek şekilde öğüre öğüre kusarak neredeyse bağırsaklarını bile oracığa boşalttığı anlar aklına geldiği için arka bahçeye bakmak dahi midesini bulandırıyordu çünkü.

Sadece yatakta değil içki âleminde de çavuş müşterilerin gönlünü yapmak gerektiğinden bu iş hâlâ kadıncağız için basit bir mesele değildi. Elbette Piton'un söylediği gibi, bütün bu haltları yemek karşılığında müşterilerden para aldıkları için, ne kadar tuhaf ve pis şeyler isteseler de fahişelerin bunları yerine getirmekten başka çareleri yoktu.

"Abla, sen de gerçekten zor bir tipsin ha! Bir fahişenin canının istediğiyle düzüşmesi mümkün müdür? Adamların istediği her şeyi yapmak zorundayız. Bizim işimiz bu."

Fakat ne kadar deneyimlemiş olursa olsun Olle için "geçmişten kalma hukuku" olmayan müşterilerle muhatap olmak tek problem değildi. Öyle müşteriler vardı ki anlatmaya dili varmazdı...

Getirdikleri takma penisi Olle'nin bacakları arasına sokmaktan zevk alan gaga burunlar, Sundok ile Olle'yi çırılçıplak soyup birbirlerini düzüyormuş gibi yapmalarını isteyen ve onların kadın kadına yaptıkları şeyleri seyretmekten haz duyan gaga burunlar, ağzıyla yapmasını söyledikten sonra her şeyin fotoğrafını çeken ya da apış arasından birkaç kıl koparıp zarfa koyup giden çavuşlar, her türden acı veren haltı yapmasını emrederek işini gördükten sonra cüzdanını kaybettiğini, hiç parasının kalmadığını söyleyip kaçan Yankiler ve daha niceleri... Her türden müşteriyi tatmin edip gönderdikten sonra içi dışına çıkmış halde odada sere serpe uzanan Olle, derin mi derin bir kuyunun dibine battığını hissederdi.

Neyse ki tüm bunlar yakında geçip gidecekti. Birleşmiş Milletler Ordusu'na geri çekilme emrinin verildiği söylentisi Teksas kasabasında yayılmış ve kasabayı karıştırmıştı. Gaga burunlar burayı terk edeceklerdi, öyle veya böyle zaman gelip geçmişti. Olle, hoşuna gitsin ya da gitmesin, önünde keskin bir uçurum, ardındaysa kopuk bir mazi var gibi, bir şeylerinin yitip gittiği karman çorman, amansız duygulara kapılıyordu.

ON ÜÇ

Amerikan Ordusu'nun geri çekilmesine çok az bir zaman kaldığı söylentisi yayıldıkça Piton, *Dragon Lady Gurakbu*'ya gelen her çavuşa tebelleş olup içirerek Orta Ada'daki lojistik kuvvetlerinin ne zaman geri çekileceğini, kendilerinin önceden nereye gidip beklemeleri gerektiğini soruyordu. Fakat gaga burunların her biri alakasız ve tutarsız şeyler söylüyor, dolayısıyla gerçekten bir geri çekilmenin olup olmayacağı belirsizliğini koruyordu. Bu yüzden Piton, Olle'ye:

"İşimizi sağlama alalım, doğruca Busan'a gidip sahildeki *Haeundae Gurakbu*'da kendimize bir yer bulalım. Benimle gelmek istemez misin?" diye sorarak kadıncağızın nabzını yokluyordu.

Olle, şimdiye dek Piton'un yaptıklarını asla uygun bulmamıştı. Teksas'ta yemek bile pişirtmişti Piton Olle'ye. İnzibatlara yakalan-

madan karaborsaya mal getirip götürmesine de hep Olle yardımcı olmuştu. Son olarak Olle'nin gaga burunlarla iş gördükten sonra aldığı paranın neredeyse yarısına el koymaya da başlamıştı. Olle bunun hiç de adil olmadığını düşünüyordu. Ne var ki şimdilerde gaga burunların geri çekilecekleri konuşuluyor, Yongno da Yankilerin peşinden burayı terk ederse ne yapıp edeceğini kestiremediğinden parasının üzerine yatmasını görmezden geliyordu Olle.

Askerler ile fahişeler güneye gittikten sonra Manshik ve Manhee'yle birlikte tek başına kalacak olan kadıncağız ne yapacaktı ki? İhtiyar Hwang, oğlu ve köylüler, ona bundan böyle nasıl davranacaklardı? Yaşanan bunca şeyi yaşanmamış gibi geçiştirmesi de mümkün değildi...

Olle, Piton'un peşinden Busan'a gitmeyi ciddi ciddi düşündü. Gelgelelim fahişe takımıyla bir olup Manshik ile Manhee'yi yanına alarak yaban ellere çekip gideceğini düşündükçe karalar bağlıyordu. Üstelik hem Manshik hem de Manhee ayak bağı olurdu.

Manhee yuvarlanıp duran yoyonun peşinden sürünerek odanın zemininde kendi kendine agulayıp gülüyordu. Çocukları peşinden sürükleyip onları da rezil ederek para kazanması hiç kolay olmazdı Olle'nin.

O güne dek kazandığı paranın yarısını Piton'a vermişti vermesine ama yaptığı özel muameleler karşılığında aldığı bahşişleri de boş biber salçası küpünde saklayarak biriktirmişti. Bir küp dolusu para, çocuklarıyla beraber uzak mı uzak, yabancı bir diyara giderek yeni bir hayata başlamasına yeterdi belki. Her şey bir tarafa, bu Manshik de nerelere gitmişti? Sabahtan beri ortalarda görünmüyordu...

Olle dudağına süreceği kırmızı ruju bulmak için makyaj masasının çekmecesini karıştırırken kendi kendine konuşarak:

"Nereye gitti ki?" diye söyleniyordu.

İç etekliğini giymek için kapıyı kapatan Yongno:

"Ne?" diye sordu.

"Manshik diyorum. Deminden beri görünmüyor. Nereye gitti ki bu çocuk?"

"Sen demincek uyurken çıkıp gitti. Sabah kahvaltısını eder etmez hemen fırladı."

"Fırladı mı? Nereye gidiyormuş?"

"Hiçbir şey söylemedi. Ben de bir şey sormadım. Biliyorsun, Manshik benimle pek konuşmuyor."

"Nereye gitmiş olabilir ki?"

"Ne oldu? Bir sorun mu var? Neden endişeleniyorsun?"

"Sen de Manshik'in bugünlerde çok sık dışarıya çıkıp gezdiğini düşünmüyor musun? Niçin ikide bir dışarılarda gezdiğini anlamıyorum."

"Çocuklarla oynamaya gitmiştir."

"Manshik'in hiç arkadaşı yok ki!"

"Öyle mi?"

"Mahallenin çocukları, benim başıma o iş gelince Manshik'le oynamaz oldular. Nereye gittiğini bilmiyorum ama mutlaka başka bir nedenle gitmiştir."

"Evvelden de dışarıya çıkarken yüzü çok asıktı."

"Bugünlerde yüzü hep asık zaten."

Olle aynadaki yansımasına uzunca bir süre baktı durdu. Ardından dudaklarını boyamaya başladı.

ON DÖRT

Manshik, içi hiç rahat olmadığından Chandol ile Kichun'dan gözünü ayırmaması gerektiğine karar vermişti. Böylece yılan avcısının evinden yaklaşık yüz metre ötedeki bir çeltik tarlasına, birinin yığdığı sap balyalarının yanına, çapayla kendisine yuvarlak bir çukur kazıp içine saklanarak etrafı gözetlemeye başlamıştı. Bir önlem almazsa bir yerlerde açık kalan delikten her an her şeyin girebileceği düşüncesiyle içindeki boşluğu bir nebze de olsa doldurmak için böyle bir çare düşünmüştü. Kışın kısacık süren gün bitip de köy karanlığa gömüldükten sonra Manhee yanı başında uyuyakalmıştı, Manshik de yerine uzanıp bir süre uyumaya çalıştı ama bir türlü başaramadı. Kar ve ay ışığıyla bembeyaz kaplanmış

tarlalardan geçip Pitonların evine doğru gizlice ilerleyen Chandol ile Kichun'un tiksindirici hallerini hayal ettikçe sinirleri hopladığından uykusu çok uzaklara kaçıyordu.

Mahalledeki çocukların, yılan avcısının evinin arka bahçesine gidip orada ne halt yediklerini alenen bilmesine rağmen bu işe hiç el atmazsa onların ekmeğine yağ sürmüş ya da onlara yardım etmiş olacağını düşündüğünden, Manshik'in içi rahat bir biçimde evde uyuması imkânsızdı. Böylesine pis bir gerçeği eli kolu bağlı seyredemezdi, anası ile diğer fahişe teyzelere dikkatli olmalarını söylemeye de cesaret edemezdi. Doğrusu, Piton'a hiç acımıyordu, ama her gece anasına karşı büyük bir cürüm işliyormuş gibi hissediyor, suçluluk duygusu yakasını bırakmıyordu. Ancak çeltik tarlasına çıkıp bizzat gözcülük ettiği zaman içi az da olsa rahatlıyordu.

İşte böylece sap yığınlarının arasında zorlukla sığabileceği daracık bir yer açıp oraya sinen Manshik, soğuktan korunmak için kafasına Amerikan askerlerine ait siyah şapkalardan geçirmiş, ayaklarına Walker marka kocaman botlardan giymiş ve asker battaniyesine sarılmış halde Pitonların evini, tarlaları, soğuk kış gecesinin göğünü gözden geçirmeye başladı. Baldırları ile ayak parmakları soğuktan uyuştuğu için bazen dizlerini yelpaze gibi açıp kapatıyordu. Burnunun ucundan akan bir damla sümüğü bile buz gibiydi. Hava soğuk olduğundan bütün kapı ve pencereleri kapalı olan yılan avcısının evinden ışık bile sızmıyor, sadece her odanın arka tarafındaki pencerelerden sarı ışık hüzmesinin aydınlığı görülüyordu. Nadir de olsa gürültülü kahkahalar, şarkı söyleyen üç kadının sesi, gaga burunların şamataları kapalı kapının ardından boğuk boğuk duyuluyordu. Alçakta kalan yılan avcısının evi, karanlığın içine sinmiş, midesinden garip sesler çıkaran bir acayip canavarı andırıyordu.

*"Hei, yu gaddem. No toçi mi."**

Hah-hah-ha... Şişelerin tokuşturuluşu... Radyodan duyulan şarkılar...

---

* *"Hey, you god damn. No touch me"* (İngilizce): "Hey, seni lanet olası. Dokunma bana." *–çev.*

Müziğe eşlik eden bir kadın anlaşılmaz bir şarkı söylüyordu. "*Buuuraaasın... İyiii... Biiir... Yeeer...*"

Gecenin esintisiyle gelen şarkıyı dinleyen Manshik, iki saattir sapların samanların arasına gömülü vaziyette gözcülük ettiğinden soğuktan donmuştu. Yorulduğu için de uyuklayıp duruyordu. Ay ışığının daha parlak olduğu, kıpkırmızı güneşin tarlaları ısıttığı yaz mevsiminde, mahalledeki dereye bıraktığı kâğıttan gemi yüzerek Samak Dağı'ndan tarafa gidiyor, mahsulün üstüne sopalarla tak tuk vurularak tohumların çırpıldığı sonbahara özgü sesler kulağına geliyor, köylüler değirmenin önünde güpegündüz toplaşmış şenlik ateşi yakıyor, beş çocuk ginkgo ağacının altına oturmuş, "Ben çok eski bir hikâye biliyorum," diyerek tilkiler ile cinlerden bahsediyor, kadınlar sarı sazlı evlerin damlarına kıpkırmızı biberler seriyorlardı, derken bir anda bembeyaz kar yağıverdi, Manshik bir yerlerde hiç durmadan yürürken ayağı boşluğa denk gelmiş de dibe batıvermiş gibi bir anda irkilerek uykusundan uyandı.

Dört bir yanına bakındı ama gözüne hiçbir şey ilişmedi. Pitonların evinden duyulan gümbürtülü müzikler hâlâ devam ediyordu.

ON BEŞ

Manhee ile beraber tüm köy uykuya daldıktan sonra Manshik'in dışarıya çıkarak gözcülük etmeye başlamasının üzerinden üç gün geçmişti.

İlk gün yılan avcısının evinin arka bahçesine hiç kimse adımını bile atmamıştı. Manshik sap balyalarının arasından sağına soluna dikkatlice bakınarak dışarıya çıkmış ve birkaç kez evin yakınlarına giderek etrafı kolaçan etmişse de, arka bahçedeki karların üstüne gaga burunların bıraktıkları sidik izlerinden başka bir şey çarpmıyordu göze. Bir de birisinin sağa sola çıkarttığı kusmuklar ve onların arasında donup kalmış pirinç taneleri vardı o kadar. Çocuklardan eser yoktu.

Dün gece ise Chandol gelmişti. Köprü başından Pitonların evine doğru giden yolun üstüne pirinç saplarından oluşan bal-

yalar yığıldığından Chandol, oralara saklanarak gözcülük eden Manshik'in hemen önünden geçmek zorunda kalmıştı. Çukurun içindeki Manshik tereddütle ayağa kalkınca Chandol şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyerek zınk diye duruvermişti.

"Aaa! Manshik? Seni piç seni! Birden karşıma dikilince cin çıktı zannettim. Sen orada ne yapıyorsun?"

Manshik, aklına bir şey gelmeyince dilinin ucuyla bir uyarıda bulunmuştu.

"Bana verdiğin sözü unutma!"

"Anladım, tamam. Hadi sana iyi gözetlemeler."

Ne çit ne de duvar olan yılan avcısının evinin arka bahçesine ağır ağır ilerleyerek giren Chandol, evin duvarına yarasa gibi yapışmış, içeriyi dikizlemeye başlamıştı. Bu sürede Manshik de bu piçin bir an önce işini halledip geri dönmesini beklemişti sabırsızlıkla.

Chandol gerçekten uzunca bir süre dikizlemişti. Hatta neredeyse gün ağarana dek dikizlemeye devam edecek gibiydi, bir türlü dönüp gelmemişti. Ancak uzunca bir vakit geçtikten sonra arka bahçeden çıkmış, pirinç sapı yığınlarının önünden geçerken şöyle demişti:

"Ben gidiyorum. Yarın su değirmeninde buluşalım."

Chandol dereden tarafta gözden kaybolduktan sonra Manshik battaniyeyi iyice sararak göğsüne basmış, ama soğuktan buz kesilen vücudu her an parçalanıp kırılacakmış gibi gelince bedenini sürükleyerek kestane ağaçlı evin yolunu tutmuştu.

Bugün ise Chandol henüz ortalıkta görünmüyordu; Manshik onun çoktan gelip gitmiş olabileceğini ya da Pitonların evindeki gaga burun müşterilerin ırmaktan geçip Omaha'ya gitmiş olabileceklerini düşündü. Bu durumda gözetlemeye gerek kalmadığı için öylece oracıkta bekleyemezdi. Tam bu sırada birinin Pitonların evinden güldüğünü işitti. Baldırları sürekli uyuşup duran Manshik bir vakitten sonra bembeyaz karların yağdığı tarlalardan yürümeye başladı. Nerede olduğu veya nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama sol tarafında Kuzey Kore Irmağı aktığına göre kumlu alandan yürüyordu işte. Yaz güneşinin vurduğu ırmakta masmavi

sular akıyor, fakat o ırmak kenarında baldırlarına kadar yağan kara batıyordu. Kar taneleri yumruk büyüklüğündeki pamuk parçaları gibi dört bir yandan saçıldığı için Gama köyünden tarafta hiçbir şey görünmüyordu. Irmakta iki kayık kâh gelip kâh gidiyordu. Habire yürüyüp durdu Manshik. Yürüdü, yürüdü, çeltik karıkları göründüğünde daha da şiddetlenen karın içinde karıkları takip ederek hep yürüdü. Çalkalanan daracık dereyi de geçip hiçbir evin olmadığı geniş bir araziye çıkınca kar kesildi. Her yanında alabildiğine çeltikler ile kırlar vardı, fakat neden hiç kimse yoktu?

Derken gözlerini açtı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama kalçaları ıpıslaktı, aniden hissettiği soğuktan uyanınca etrafına uyku sersemi bakındı, ay hafifçe bir tarafa eğilmiş gibiydi, donmuş bembeyaz tarlalar ıssızdı, Pitonların evindeki şarkılar susmuş, her yer sessizliğe gömülmüştü.

Vaktin epey geç olduğunu anladı Manshik. Karanlığın âdeta yuttuğu koca arazi demin rüyasında gördüğü gibi bomboş ve ıssızdı. Büzülmüş halde donup kalan vücudunu azıcık esneterek Pitonların evine göz attı. Biri vardı.

Manshik bir anda kendine geldi ve dikkatle incelemeye başladı. Evin arka tarafındaki duvara yapışmış, saçakların altında saklanan biri, küçük sarı pencereden çaktırmadan odanın içini dikizliyordu. Manshik, 'Chandol piçi bugün de gelmiş demek ki,' diye düşünerek öfkelenmesine rağmen, 'Yok... Bilmezlikten gelmek daha iyi...' diyerek alakadar olmamaya çabaladı.

Geçen yıl mıydı yoksa iki yıl önce miydi, yazın başlarında Orta Ada'ya çocuklarla birlikte su kuşu yuvası bulmak için gittiklerinde sazlıkların arasında bir kadın ile bir erkeğin kıkırdayışlarını duyduğu ikindi vaktini anımsadı Manshik. Çocuklarla birlikte hiç ses çıkarmadan, nefeslerini tutarak seslerin geldiği tarafa doğru sürüne sürüne gitmişlerdi. Kumlu zemindeki otlar biçilerek yapılmış çukurca yerde, kuş yuvasını andıran kuytulukta, sazların arasından görünüyorlardı. Hyeonam köyündeki pirinç lokumcusunun en küçük kızı ile kasabalı olduğu anlaşılan yabancı bir erkek birbirlerini kucaklayarak kâh okşuyor kâh şakalaşıyorlardı.

Manshik o günü, güneşin ensesini bir acayip yaktığı sıcak bir öğle vakti olarak hatırlıyordu. Yetişkin kız ile erkeğin, sazlıkların arasına gizlenerek birbirlerini okşayışları, oynaşmaları o kadar ilginç gelmişti ki, dün gibi hatırındaydı hâlâ. Bir süre sonra etraflarını saran birkaç çocuğun gizlendikleri yerden kendilerini dikizlediklerini fark eden adam, pantolonunu bel kısmından tutup yukarıya çekerek çocukları kovalamış, eline gelen taşları arkalarından fırlatıp durmuştu. Öfkesinden deliye dönen adamın hali komik geldiğinden kakır kakır gülüşerek kaçan çocuklar, adam yorulup kovalamaktan vazgeçince takip eden konumuna geçmiş, adamın peşinden sazlıkların arasına girip yeniden dikizlemeye başlamışlardı. Adamın birkaç kez bu şekilde kâh kovalayıp kâh kovalanmasına dayanamayan kız sonunda sazlıkların arasından bir çalım bir tafra Geumsan iskelesinin yolunu tutmuştu. Öfkesinden küplere binen adam da uzunca bir süre çocukları taşlayarak kovalayıp durmuştu.

Şimdi yılan avcısının evinin arka bahçesinde bulunan Chandol, o zamanlar Geumsan'lı çocuklarla Orta Ada'da gözetledikleri şeylerden çok daha sıradışı şeyler dikizleyerek zevk alıyordu...

ON ALTI

Piton Teyze'nin kullandığı sağdaki odanın lambası tam bu sırada söndü. Chandol bir an tereddüt etse de pencereden çekildi.

O kendi evine doğru yönelince Manshik de bugünkü bekçiliğin sona erdiğini düşünerek rahat bir nefes aldı. Altına serdiği pirinç saplarının üzerinden kalkıp doğrularak uzunca gerindi. Bu sırada arkasına dönüp arka bahçeden çıkacak gibi görünen Chandol sinsi bir biçimde Manshik'in anasının odasından tarafa yöneldi. Henüz lambası sönmemiş anasının odasının arka penceresinde durdu ve içeriyi dikizlemeye başladı.

Manshik bir anda fırlayıverdi. 'Şu piç kurusuna bak! Benim burada saklanıp gözetlediğimi alenen bilmesine rağmen sözünde durmuyor, bana nispet yapar gibi anamın odasını dikizliyor. Seni piç kurusu seni!'

"Seni gebertmezsem namerdim ulan!"

Manshik içinden çığlıklar atarak hiç tereddüt dahi etmeden önceden hazırlayıp yanına koyduğu odun parçasını aldı ve yılan avcısının evinden tarafa bir hışımla koştu.

Deliler gibi koşuyordu. Bir saniye bile olsa daha çabuk vararak anasının çırçıplak halde gaga burunla yediği haltı şu piç kurusunun daha az dikizlemesini sağlamak için, elindeki kalın odun parçasını sımsıkı kavramış vaziyette bir boğa gibi öfkesi burnunda koşuyordu.

Neredeyse varmak üzereyken bir anda zınk diye durdu. Odayı dikizleyen çocuk Chandol değil Kurbağa'ydı.

Kurbağa... Anasını dikizleyen piç, Kurbağa'nın ta kendisiydi.

Manshik elindeki odun parçasını kaldırdığı gibi böğrüne geçirince Kurbağa acıyla birlikte ödü bokuna karışmış halde yan tarafına düştü. Ancak sırtını duvara verince Manshik'i görebildi. Manshik, Kurbağa'ya bir el işareti yaparak sap balyalarından tarafa gitmesini emretti. Bir an tereddütte kalan Kurbağa, bir Manshik'in elindeki odun parçasına bir de tarlalara baktı, pes etmekten başka çaresinin olmadığını aklı kesince teslim olup sap yığınlarından tarafa gönülsüzce yürüyüp gitti. Manshik, kaçmaya çalışacak olursa elindeki odun parçasını kafasına indirmek üzere sımsıkı tutarak gardını almış, Kurbağa'nın arkasından gidiyordu.

"Tamam, dur orada!" diye emretti bir süre sonra.

İki çocuk, asker battaniyelerinin yere serildiği sap yığınlarının önünde karşılıklı durdu. Manshik, Kurbağa'ya uzunca bir süre dik dik baktı. Karanlıktan dolayı yüz ifadesi iyi seçilmiyordu ama en ufak bir korku emaresi göstermiyordu Kurbağa.

Manshik:

"Chandol sana bir şey söylemedi mi?" diye sordu.

Kurbağa sakin bir biçimde:

"Ne?" diye soruyla karşılık verdi. "Ha... Şey... Söyledi..."

"Öyleyse yılan avcısının evinin etrafında dolaşırken bana yakalanırsan başına ne geleceğini göze alarak bu boku yedin, öyle değil mi? Başına gelecek olan belaya hazır mısın?"

Kurbağa birkaç adım geriye çekilerek:

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Beni dövecek misin?"

Manshik elindeki odunu havaya kaldırdı.

"Sence ben bu odunu neden getirmiş olabilirim?"

Azıcık korkar gibi olmasına rağmen hodri meydan diyen bir tonda:

"Dövmesen iyi edersin," dedi.

Manshik kolunu iyice havaya kaldırdı.

"Bir dakika! Manshik! Bir dakika! Beni bir dinle!"

"Senden hiçbir şey duymak istemiyorum."

Neredeyse odunu suratına patlatacak olan Manshik'ten kaçınmak için bir kenara büzülen Kurbağa telaşla konuştu.

"Beni döversen anana söylerim."

"Neyi söylersin?"

"Senin Chandol'a verdiğin sözü söylerim. Chandol'a Pitonların evini dikizlemesinin bir sorun olmayacağına dair söz vermedin mi? Eğer sadece beni dövecek olursan, bunu anana söylerim."

Manshik tereddütte kaldı. Anlık bir baş dönmesi yaşadı, bacaklarının tutmaz olduğunu hissetti. Kurbağa bu duruma çok önceden beridir hazırlık yapmış gibiydi, Manshik'e karşı takındığı tavır bunu açıkça gösteriyordu, art niyetli bir tavırdı çünkü bu.

Kurbağa, yan yan bakıp Manshik'in yüz ifadesini süzerek:

"Chandol'un odaları dikizlemesine sen izin vermişsin. Chandol'a izin veriyorsun da bana niçin izin vermiyorsun?" diye çıkıştı. "Eğer Chandol'a izin verip de bana izin vermemeye kalkışırsan, ben de o zaman Chandol'a verdiğin sözü herkese gammazlayacağım. Böylece senin anan başta olmak üzere, Muallim Efendi ve bütün köy sırrınızı öğrenecek. Peki o zaman senin halin ne olacak?"

Manshik elindeki odunu Kurbağa'nın omzuna küt diye indiriverdi.

"Aaah!" diyen Kichun'un nefesi kesildi, olduğu yere yığıldı kaldı.

"Piç kurusu seni! Ne oldu ha? Gününü gördün değil mi? Ağzın laf yapıyor diye kemiklerini kırmayacağımı mı zannettin? Piç oğlu piç!"

Kichun, Manshik'in patlattığı oduna yan yan bakarken bir anda dereden tarafa tabanları yağladı. Derhal peşine düşen Manshik ise arkasından sinkaflı küfürler yağdırarak koştu ve yakaladığı yerde çocuğu tahıl çırpar gibi çırparak tekme tokat dövdü.

ON YEDİ

Ertesi gece sap yığınlarının içine sinmiş bekleyen Manshik, Chandol'un Pitonların evini dikizlemeye geldiğini görünce hemen yerinden kalktı, onu kolundan tuttuğu gibi durdurdu.

Chandol:

"Bak sen! Bugün de gelmişsin buraya?" dedi. "Ne oldu? Bana diyecek bir şeyin mi var yoksa?"

Manshik hiç lafı gevelemeden:

"Kurbağa geldi buraya..." dedi. "Dün gece..."

"Öyle mi?"

Biraz hoşnutsuz tonda söylemişti bunu Chandol, ama gene de pek şaşırmışa benzemiyordu.

"Sen ona söylememiş miydin?" diye sordu Manshik. "O buraya gelmesin demiştim."

"Söyledim tabii ki."

Chandol, açıklaması zahmetliymiş gibi kısacık bir karşılık verdikten sonra başka bir açıklamada bulunmadı.

"O zaman o Kurbağa piçi buraya neden geldi?"

Manshik'in sorusuna cevap vermek yerine bir süre sessizliğini koruyan Chandol, yan yan bakarak sordu:

"Eee? Gelmiş de ne olmuş? Kavga mı ettin?"

Konuşma tarzına bakılırsa, dün gece burada olanlardan çoktan haberi var gibiydi.

"Kavga mı?" diye çıkıştı Manshik. "Öyle bir piçle ben kavga mı ederim? Eşek sudan gelinceye kadar dövüp postaladım."

Chandol karşılık vermedi. Bir şeylerin ters gittiğini sezen Manshik sesini azıcık alçaltarak Chandol'a çıkıştı:

"Sana buraya gelip dikizleyebileceğini söylediğimi Kurbağa biliyordu."

"Evet, ben söyledim çünkü. Bunda bir problem mi var?"

"Kurbağa beni açıkça tehdit etti. Odaları dikizlemesi için kendisine de izin vermezsem, ikimizin arasındaki sırrı güya başkalarına ispiyonlayacakmış."

Chandol gene karşılık vermedi. Bu defa da aceleyle şöyle sordu Manshik:

"Bunu insanların bilmemeleri lazım. Ne yapsam ki?"

Chandol, ikisinin arasındaki meseleyle hiç ilgilenmiyormuş gibi sakin bir tonda cevapladı:

"Sen bilirsin, bu senin meselen."

Bu defa da Manshik bir karşılık veremedi. Çünkü Chandol'un böylesine bir cevap vermesini hiç beklemiyordu.

"Peki, sen Kurbağa'ya ne dedin?" diye sordu Chandol.

Manshik öfkeyle çıkıştı.

"Az önce söyledim ya! Eşek sudan gelinceye kadar dövüp postaladım dedim ya!"

Chandol kaydadeğer bir tepki vermedi.

Manshik gittikçe endişelenen bir sesle:

"Ama bence Kurbağa piçi gene gelir buraya," dedi. "Konuşma tarzı, tavrı... Nasıl desem... Odaları dikizlemesine izin vermezsem gerçekten bizi herkese gammazlayacak gibiydi."

"Ne yapacaksın?"

"Neyi?"

"Kurbağa tekrar gelirse diyorum. Dikizlemesine engel mi olacaksın?" Chandol, Manshik'in nabzını yokluyordu.

"Tabii ya, hele bir gelsin. Bu defa eşek sürüsü sudan gelinceye kadar pataklayıp sepetleyeceğim. Ama diyorum ki, sen de bir kez daha onun kulağını çeksen iyi olur. Buraya gelmesin. Ayrıca bu meseleyi elâleme açmasın. Kapasın gagasını."

Bir süre düşünen Chandol sordu:

"Kurbağa'nın odaları izlemesine izin versen, mesele daha kolay hallolmaz mı?"

Manshik, Chandol'un söylediklerine inanamadı.

"Ne? Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

"Kurbağa'nın da odaları dikizlemesine izin versen iyi edersin diyorum."

"Sen ciddi misin?"

"Bir düşün ama! En iyisi bu. Bir çocuğun daha dikizlemesine izin versen, ne fark edecek ki? Sadece Kurbağa'nın dikizlemesine izin verdiğin zaman endişelenecek hiçbir mesele kalmaz."

"Kurbağa piçi dün gece benim anamın odasını dikizliyordu!"

"Ben o konuda kulağını çekip tembihler ve kesin söz alırım. Sadece Piton ile çamaşır tahtası kılıklı karıyı dikizlemesini söyler, bir temiz de fırçalarım. Üstelik sen her gece buraya gelip zaten nöbet tutmuyor musun? Kurbağa da bunu öğrendiği için bundan böyle yaptığına dikkat edecektir."

"Hayır, öyle yapamam ben. O piçin de buraya gelip dikizleyişini elim kolum bağlı izleyemem."

"Aklını başına devşir. Bak, iyi düşün diyorum. Bizim burada yaptığımızı ahali duyacak olursa, başımıza ne gelir, hiç düşündün mü? Hele anam bir öğrenirse beni gebertir valla."

"İşte ben de o yüzden sana diyorum ki, Kurbağa'ya sen göz kulak olmalısın."

"Bu konuda sen de dikkat etmelisin. Bana odaları dikizleme izni verdiğini anan öğrenecek olursa sen ne yapacaksın? Elâlem bizimle oynamak istediğin için ananın gaga burunlarla yaptığı şeyleri bizlere izlettiğinden bahsedecektir sağda solda. Bu durumda, hadi ben ya da Kurbağa neyse de, olan en çok sana olacaktır."

"Ama ben sizi tek tek çağırıp da evi dikizleyin demedim ki! Siz bunu ta Teksas'ta yapmaya başladınız."

"Hayır be Manshik! Elâlem öyle düşünmez işte. Çünkü onlar Kurbağa ile benim anlattıklarıma inanırlar."

"Bu da ne demek böyle?"

"Eğer dedikodular yayılır ve iş çığırından çıkarsa, Kurbağa ile ben hiçbir şey demediğimizi, bizimle beraber oynamak karşılığın-

da ananın Yankilerle düzüştüğü odayı dikizletmek için bizi çağırdığını söyleriz, olur biter. Peki ya, o zaman sen ne yapacaksın?"

"Sen gerçekten öyle bir yalan uydurabilir misin?"

Chandol cevap vermedi. Kafası karışan Manshik bir şeyleri sorgulamak için bir süre öylece durduktan sonra aniden sordu.

"Peki ama sen neden böyle yapıyorsun? Niçin hep Kurbağa'nın tarafını tutuyorsun?"

Chandol, Manshik'e yan yan bakıp durdu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Kurbağa piçi bana da şantaj yaptı. Birlikte dikizlemezsek herkese söyleyecekmiş güya."

"Buna rağmen hiçbir şey yapmadın mı? Şantajı duyduktan sonra o piçi kendi haline mi bıraktın yani? Gebertsen daha iyiydi."

"Ben de ağzının payını verip suratına patlatsam mı diye düşündüm ama sonuçta senin Kurbağa'ya da dikizleme izni vermenin en kolay ve en temiz yöntem olacağı sonucuna vardım. Öyle değil mi? Demin de söyledim ama..."

"Kes artık!" diye araya girdi Manshik. "Bu şekilde davranacaksan bundan sonra sen de gelme! Kurbağa piçi o dedikoduyu yaysa da hoş yaymasa da. O zaman hepimiz günümüzü görürüz. Benim için fark eden bir şey yok. Sen de bundan böyle yılan avcısının evinin etrafına bile gelmeyeceksin! Bunu aklından bile geçirme. Eğer Kurbağa'ya engel olamayacaksan, gagasını bari kapamaya yönelik bir planın yoksa, bundan böyle sen de gelmeyeceksin buraya!"

"O zaman ileride olacaklardan haberin var mı da böyle konuşuyorsun?"

"Ne olursa olsun, umurumda değil. Başıma ne gelirse gelsin ırgalamıyor artık beni." Manshik bütün gemileri yakmıştı. "Eğer Kurbağa'ya gününü göstermezsen bundan böyle buraya adımını atamazsın. Hele adımını bir at, bak o zaman ne yapacağım!"

Chandol, Manshik'e bel bel bakıp durdu.

"Yani dikizlememe engel olacaksın, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ama bir tarafın acıyabilir."

"Kimin neresinin acıyacağını bekleyip görelim."

Chandol bir süreliğine bir şeyler düşündükten sonra uzun bir of çekti.

"Tamam. Haydi görelim bakalım."

Sonra arkasına dönüp dereden tarafa doğru ölgün bir ıslık çalarak yavaşça yürüyüp gitti.

Tarlada tek başına kalan Manshik anca o zaman kış gecesinin ayazını yanaklarında hissetti.

ON SEKİZ

Ertesi gece Chandol, Manshik'in ne yapacağını görmek istercesine kasten Kurbağa'yı da yanına alarak çıkıp geldi. İkili, Pitonların evine gitmeyip doğruca Manshik'in pusuya yatarak iki büklüm beklediği sap yığınlarının yolunu tutmuştu.

Manshik eline aldığı odunu sımsıkı kavrayarak ayağa kalktı.

Chandol, Manshik'in karşısına dikilince, Kurbağa bir iki adım geride durup onlara dikkatle baktı. Chandol, hiç çekinmeden:

"Dikizlemeye geldik," dedi. "Bizi gerçekten engelleyecek misin?"

Manshik bu andan itibaren bir şeyi sorgulamaya dahi ihtiyaç duymadığından Chandol'a vurmak için odunu iyice havaya kaldırdı, fakat çok daha erken davranan Chandol kıvrak bir biçimde iki ayağıyla birden Manshik'in karnına tekmeyi bastı. Karnını tutarak yerde uğunan Manshik'e kendine gelecek fırsat bile vermeden tekrar hamle yapan Chandol, odunu elinden kaptığı gibi Manshik'in omzuna, bacaklarına indirmeye başladı. Dişlerini sıka sıka:

"Bir yerlerinin acıyacağını sana söylemiştim, değil mi?" diye bağırıyordu.

"Ben de vuracağım," diyen Kurbağa'nın fısıldayışı arkadan duyuluyordu.

Chandol:

"Sen kenara çekil!" diye bağırdı. Ardından Manshik'e döndü. "Bir yerlerinin acıyacağını sana söylemiştim, değil mi?"

Arkadan Kurbağa dişlerini sıkarak:

"Gebert şu piçi, gebert!" diyordu.

Doğru dürüst saldıramadan yere yığılan Manshik uzunca bir süre dayak yedi. Sonunda Chandol odunu bir kenara atıp ayağa kalktı, dizlerindeki ve ellerindeki karları silkeledi. Ardından:

"Manshik! Beni iyi dinle oğlum!" dedi.

Manshik ayağa bile kalkamıyor, sadece inim inim inildiyordu.

"Yarından tezi yok, buraya oturup gözetlemeyi bırakacaksın! Aklından bile geçirmeyeceksin artık, anladın mı beni? Artık her defasında ikimiz birden dikizlemeye geleceğiz, bize engel olmayı falan düşünme! Bugün dikizlemeden gidiyoruz ama yarından itibaren dediklerimi yapacaksın, tamam mı? Anladın mı? Gidelim hadi, Kurbağa."

ON DOKUZ

Odunla bir güzel dövülmesine rağmen, tuhaf ama Manshik'in keyfi yerindeydi. Kendini âdeta yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Huzurluydu.

Yanaklarına ve ellerinin üstüne düşen kar taneleri ıslatıp üşütse de, artık gücünü toparlayıp ayağa kalkacak dermanı bulmuş olsa da, pirinç tarlasına yüzükoyun kapaklanmış halde durmaktan keyif alıyordu.

Kabına sığmayan bir gururla dolup taşıyordu içi. Her zaman rahatsızlık veren suçluluk duygusu da yok olmuştu. Bundan böyle çocuklarla oynayamayacağı, tek başına olmak zorunda kalacağı gerçeği dımdızlak ortaya çıkmıştı ama Manshik ne zerre endişe ne de üzüntü duyuyordu.

Ağzından derin derin nefes aldı. Ağzı koktuğundan kanlı tükürüğünü tükürdü, sonra tekrar yavaşça nefes aldı.

Belki tüm vücudu morarmıştı ama sanki dayanılmaz ağrıları bile usulca dinmeye başlamıştı. Çok usulca...

Kendini iyi hissetmesine rağmen hiç ses çıkarmadan içli içli ağladı. Karların üstüne yüzükoyun serilip kalmış vaziyette, huzur içinde, için için ağladı.

"Oraya otur!"

Seokgu odadan içeriye girince, zorlanıyormuş gibi doğrulup oturan ihtiyar Hwang, idare lambasının fitilini biraz kaldırdı.

"Hayırdır baba? Beni neden çağırdın?"

Seokgu gecenin geç vaktinde misafir odasına gelmesini isteyen babasının ne diyeceğini az çok tahmin etmesine rağmen kaygılı bir biçimde sorduktan sonra kapının önünde dizleri üstüne çöküp oturdu.

"Akşamüzeri Değirmenci Han Efendi uğradı."

"Biliyorum."

Babası daha fazla açıklamada bulunmayıp sessizliğini koruyunca, Seokgu ihtiyarın, "Kangho'nun babası niye gelmiş?" sorusunu duymayı beklediğini düşündü.

"Kangho'nun babası niye gelmiş ki?"

"Buralardan gideceklermiş."

Değirmenci aile, Geumsan köyünden çekip giden ilk aile olacaktı. Dokgamagol vadisinden birkaç ailenin pılı pırtıyı bohçalara sarıp güneye gittiği çoktandır konuşuluyordu ama Geumsan'lılar birbirlerinin ağzına bakıp nabız yoklayarak ha bugün ha yarın diye erteliyorlardı. Nihayet gidecek ilk aile belli olmuştu. Bir aile gidince diğer aileler de bunu bekliyormuş gibi ardı sıra burayı terk edeceklerdi.

"Kango'nun ailesi ne zaman gidiyormuş?"

"Bu gece eşyaları toplayıp yarın sabah erkenden yola çıkacaklarmış. Köyü ilk terk edenlerden olacağı için utandığından olsa gerek, köylülerle vedalaşmadan, durmaksızın tapınak değiştiren bir keşiş gibi kimseye çaktırmadan köyden gidecekler anlaşılan."

İhtiyar ile oğlu, bakışlarını birbirinden kaçırarak bir süre sessiz kaldılar. Birbirlerine karşı büyük bir suç işlemişler gibi, ihtiyar kışın ayazında sallanıp duran kâğıtla kaplı pencereye bel bel bakıp duruyor, Seokgu da uç kısmı dumandan kapkara islenmiş idare lambasının fanusunun içinde aheste aheste yanıp duran alevi izliyordu.

Ha bugün ha yarın, eli kulağındaydı, bundan böyle köylülerin neredeyse hepsinin köyden kaçıp başka diyarlara gidecekleri bariz bir hakikatti. Belki Geumsan da diğer köyler gibi birkaç gün içinde bomboş kalacaktı. İnsan denilen mahluk, sürüler halinde birbirine dayanarak yaşardı, irkilen hayvan sürüleri gibi biri kaçtığı zaman diğerlerinin de peşi sıra kaçması gerekirdi, bu yüzden Seokgu, Geumsan'ın yakında terk edilmiş, virane bir köy olacağını düşündü.

Kasabaya sıklıkla gidip geldiği için bir dünya şey duymuş olmakla beraber Teksas kasabasındaki Amerikan askerlerinin ağızlarından çıkan bir söylentiye bakılırsa, savaştaki mevcut durum kesinlikle hem Müttefikler hem de Kore Ordusu için elverişsizdi. Ekim ayının başlarında, Çin Ordusu'nun sınır bölgesine konuşlandığı yönündeki istihbarat üzerine, düşman askerinin sınırı geçmesini engellemek amacıyla Sinuiju'da* büyük çaplı bir hava saldırısı düzenlenmişti. Amerikan askerleri Yalu Irmağı'ndaki köprüyü bombaladıktan sonra, Birleşmiş Milletler Ordusu'nun neredeyse sınırı geçip Çin anakarasına girerek ilerleyeceği, bundan büyük endişe duyan Çin'in daha fazla asker takviye ettiği söylentileri gırlaydı.

Bir süre sonra daha da kötü haberler gelmeye başlamıştı. Çin Ordusu nihayet savaşa girmişti. Topu, tankı, uçağı çok daha fazla olmasına rağmen Birleşmiş Milletler Ordusu karınca sürüsü gibi akın eden Çin Ordusu'nun etten duvar halindeki insan yığınları karşısında geri çekilmeye başlamıştı. Hatta radyodan bir ara Pyongyang'ın tekrar Komünist Ordu'nun eline geçtiği haberi bile duyulmuştu. Müttefik Kuvvetler tekrar Hwanghae ile Gwangwon eyaletlerine geri çekilirken, Hungnam iskelesine yüz binlerce insanın akın ederek yığılmasıyla büyük bir kargaşa çıktığı söylentileri de ortalıkta dolaşıyordu.

Öte yandan, Kore Ordusu ile Müttefik Kuvvetler, İncheon'a çıkarma yaptıktan sonra aceleyle kuzeye ilerledikleri için geride kalan Komünist Ordu da tamı tamına dört bin komünist partizanı seferber edip Taebaek Dağları'nı üs gibi kullanarak gerilla saldırı-

* Kuzey Kore'nin tam Çin sınırında kalan şehri. *-çev.*

ları düzenlemişti. Hwacheon barajının bent kapaklarını açtıkları sırada içlerinden bir kısmının geri saldırı hazırlığı için Chuncheon kasabasına kadar sızdığı söylentileri bile insanları sonradan sonraya tedirgin etmişti.

Komünist Ordu'nun yeni yılda Kaesong, Munsan, Chuncheon ve Yangyang bölgelerini birbirine bağlayan güçlü bir siper oluşturup bir anda akın edeceği söylentisini de hesaba katınca, yıl bitmeden buralardan kaçmak gerekiyordu.

"Görünüşe göre söylentilerden kafaları karışan millet artık buralardan kaçmak istiyor."

Seokgu, babasının yüzündeki ifadeyi süzdü. İhtiyar Hwang net bir karşılık vermeden rüzgârda patırdayıp duran pencere bandına boş gözlerle bakıyordu. Seokgu, babasının başka bir şey daha söylemek istediği için zaman kazanıp uygun bir anı denk getirmeye çalıştığı izlenimini edindi. Utanç verici ve uygunsuz olduğundan bir türlü konuşmaya cesaret edemiyordu. Mutlaka söylemesi gereken şeyin külfeti altında bu şekilde gık bile demeden duruyor olmasına rağmen, babasının konuşmasına yardımcı olmaya niyetli değildi.

Sinir bozucu derecede uzun bir sessizliğin ardından ihtiyar Hwang ağzını açtı.

"Kaçamayabilirler de..."

Seokgu ilkin babasının ne kastettiğini anlayamadı. Köylülerin kaçma konusundaki sabırsızlıklarını anlıyor muydu yoksa anlamıyor muydu?.. Yahut babasının da kaçmayı düşündüğü anlamına mı geliyordu bu? Seokgu ne cevap vermesi gerektiğini bilemedi, bu yüzden ikili tekrar gözlerini kaçırarak sessiz kaldılar.

Geçen defa Komünist Ordu o kadar hızlı saldırmıştı ki, kimse kaçmayı aklının ucundan bile geçirememişti, ama bu defa insanlar sadece güneyden değil kuzeyden de sürüler halinde kaçıyorlardı; ve savaş, ırmağın bu tarafında bulunuyor diye Geumsan köyünü öylece kendi haline bırakmazdı. Seomyeon bölgesi bile savaştan ötürü çoktandır ağır yaralar almıştı, toprakların sahibi bir kez daha el değiştirecek olursa bu sefer köylülerin başına nasıl bir felaketin geleceğini kestirmenin imkânı yoktu. Üstelik yabancı asker-

ler Orta Ada'ya gelip kamp bile kurmuşlardı, onlar gittikten sonra Komünist Ordu gelecek olursa, Seomyeon bölgesindeki halkın güvende olması zordu. Bu nedenle hiçbir şey yapmadan bir felakete maruz kalmaktansa bu kargaşadan tamamen uzak durmak akıl kârıydı. Belki de babası, bunları düşünüyordu.

Nihayet babasının ağzını açıp bir şeyler söylemesine yardım etmesi gerektiğini anlayan Seokgu bakışlarını ihtiyara çevirerek sordu:

"Bizler de kaçmak zorunda mıyız?"

İhtiyar Hwang gene bir yanıt vermedi. Bu, "Kaçmayacağız," demekten ziyade kaçma zorunluğunu ima eden bir sessizlikti. Buralardan kaçıp gitmek... Öyleyse babası, nihayet memleketi terk etmeye karar vermiş olabilir miydi? Seokgu, baba-oğul arasındaki rahatsız edici bu meseleyi bir kenara bırakmasının daha iyi olacağını düşünerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Kasabaya gittiğimde birçok kişinin kaçtığını gördüm."

Kasabanın sokaklarında bugünlerde üzerlerine alabildikleri her şeyi yüklenen, başlarının üstünde bile bir şeyler taşıyan, elleri alabildiğine dolu halde güneye doğru kaçan birçok kişi sıra sıra diziliydi. Yanlarına alamadıkları evlerini, memleketlerini, servetlerini, komşularını geride bırakıp kaçan insanlar... Nereye gideceklerini, ne zamana kadar gideceklerini, hayatlarını nasıl kurtarmak zorunda olduklarını bilemeseler de rastgele yollara düşen insanlar... Analar, nineler bebekleri sırtlanmışlar, azıcık daha büyük çocuklar analarının ardından tıpış tıpış yürüyerek gidiyorlar... Pirinç, yatak yorgan, giysi, tabak çanak ve hayatlarını kurtarmak için ihtiyaçları olan şeylerden ellerine ne denk geldiyse yüklenip güneye doğru körü körüne ilerleyen insanlar, gece gündüz sıralar halinde geçip gidiyorlar...

Nihayet başını yerden kaldırıp oğluna bakan ihtiyar Hwang:

"Orta Ada'ya konuşlanan yabancı askerler de yakında gideceklermiş, değil mi? Değirmenci Han Efendi öyle diyordu," dedi.

"Evet, ben de öyle duydum. Önümüzdeki hafta içinde Orta Ada'dan gidiyorlarmış. Belki de ondandır, bilmiyorum ama, ora-

daki barınaklarda yaşayan Yanki fahişelerinin de yarısından fazlası güneye gitmiş, geriye kalan kadınlar da eşyalarını topluyorlarmış."

İhtiyar Hwang bakışlarını tekrar pencereye çevirerek kendi kendine konuşurcasına:

"Hımm... Demek ondanmış..." diye mırıldandı.

"Efendim?"

"Evvelsi gün, yılan avcısının evinde yaşayan o bigâne kadın, insanlardan kaçınarak sabah erkenden benim yanıma geldi." İhtiyar bir süre düşündükten sonra sözlerine devam etti. "Olle, kimseye çaktırmadan yanıma gelip, kimseye söylemememi tembihleyerek yılan avcısının evini satın almamı istedi benden. Buradan ayrılıp Busan'a gideceklermiş. Haddini bilmez kancık! Buradaki insanları düşündüğünden değil de gitmek istediğinden benden evi satın almamı bekliyor."

"Yani geri çevirdin, değil mi?"

"Tabii ki geri çevirdim. Evine git dedim. Daha sonraları yarı fiyatına da olsa satın almam için her türden yapmacık sözler söyleyip durdu. O muazzam kızgınlığından zerre eser kalmamıştı..."

Gelgelelim babası, onu bu saatte yılan avcısının evinden ya da Yanki fahişelerinden bahsetmek için çağırmış olamazdı. Seokgu'nun canı daha da sıkıldı. Madem babası dilinin altındaki baklayı çıkarmakta zorlanıyordu, öyleyse Seokgu'nun adamcağıza biraz daha yardımcı olması gerekti.

"Baba, bana diyeceğin başka bir şey yoksa, müsaadenle odama gidebilir miyim?"

İhtiyar ayağa kalkıp duruşunu düzeltti, üstüne başına çekidüzen verdikten sonra tekrar yerine oturdu ve öylece oğluna bakıp durdu. Sonra birden şöyle dedi:

"Biz de gideceğiz."

"Efendim?" Babasının ne diyeceğini az çok tahmin ettiği için Seokgu'nun sorusunda pek şaşkınlık yoktu.

"Biz de kaçmak zorundayız diyorum."

"Ama baba, sen kendini iyi hissetmiyorsun, bu durumda o meşakkatli yollardan nasıl gideceksin? Komünist Ordu tekrar gelse bile ne olacak ki?"

"Yo, hayır. Gitmeliyiz. Gitmemizi gerektiren bir sebep var çünkü."

"Neymiş o sebep?"

"Geumsan köyünü terk edecek bir durumda değiliz. Bunu sen de biliyorsun zaten..."

Babası daha fazla bir şey söylemese bile Seokgu anlayabiliyordu. Neresinden bakılırsa bakılsın, altın madeniyle ilgili sırrı, herkesin bilmesine rağmen hiç kimsenin haberi yokmuş gibi davrandığı o sırrı, nihayet babası kendi ağzıyla itiraf edeceğe benziyordu. İhtiyar tekrar oğlunun bakışlarından kaçınarak gözlerini pencere bandına dikti, her an unutuvereceği bir şeyi söyler gibi konuştu.

"Bu ev de bizim evimiz değil artık."

Hiç beklemediği bu itiraf karşısında Seokgu şaşkına döndü.

"Efendim? Bu da ne demek?"

"Terk edip gidiyor ama, Değirmenci Han Efendi'ye bu evi de sattım."

Seokgu duyduklarına ikna olamadığı için başının karıncalandığını hissetti. Hiç ummadığı bir son olmuştu bu.

"Böyle bir savaşın ortasında, üstelik herkesin tüm mal varlıklarını geride bırakıp kaçtığı bir ortamda, Kangho'nun babası evi alacağını mı söyledi?"

İhtiyar:

"Satın almayı kabul ettiğini söylemekten ziyade, bizim durumumuzu bildiği için benim onurumu kurtardı sayılır," diyerek içini çekti. "Ben bir aptallık edip her şeyimi kaybettikten sonra Han Efendi'ye o kadar çok borçlandım ki, bunu size hiç anlatmadım ama, neyse, sizin de zaten bildiğinizi düşünüyorum. Bu defa da bana yardımcı oldu. Köylülerden hiçbiri bilmeyecek bunu."

İhtiyarın bakışları tekrar kabahatsiz pencere bandına yöneldi. Kısa bir sessizlikten sonra sözlerine devam etti.

"Geride kalan eften püften mala bağlı kalarak ailenin zaten mahvolup gittiği bir yerde daha fazla durmaya çalışmanın ne faydası olur ki? Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp gitmemiz gerektiğini düşündüm. Zaten herkes kaçmak için birbirinin gözüne

bakıyor, bu bahaneyle, bu kargaşada, buraları terk edip gidelim diyorum."

"Fakat..."

"Mahallelilere tek kelime etmeyin. Gitmek üzere sessizce hazırlanın. Sen öküze sırtında taşıyabileceği kadar eşyayı yükleyip ahırda hazır beklet, havanın durumuna göre her an sessiz sedasız çekip gidecek şekilde hazırlıklarını yap."

"Nereye gideceğiz peki?"

"Busan'a gitmemiz gerekiyor gibi. Kore Ordusu'nun daha nereye kadar geri çekileceğini bilmiyoruz çünkü. Gidebildiğimiz kadar güneye gitmek daha güvenli olmaz mı?"

"Busan'a gitsek de orada geçimimizi nasıl sağlayacağız? Şartlar zor..."

"Yanımızda biraz para olacak, bir şekilde yolumuzu buluruz. Değirmenci Han Efendi'den aldığım para yanında, yılan avcısının evini geri almak için sattığım tahılların parasından da biraz kalmıştı. Bunlarla bir süre sıkıntısız idare ederiz."

"Peki, tam olarak ne zaman gideceğiz? Kendimizi neye göre hazırlayalım?"

"Hımm... Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Hazırlanmak birkaç günü alır zaten... Önümüzdeki hafta gitsek olmaz mı?"

"Olur."

"Hadi odana git şimdi."

Seokgu yerinden kalktı.

"İyi geceler baba. Yola çıkacak olursak senin için zor olacak. Sen de yat da iyice dinlen. Sağlığına dikkat etmelisin."

"Tamam."

Seokgu odadan çıkmak üzereyken, arkasından zorlanıyormuş gibi alçak bir sesle konuştu ihtiyar:

"Bu arada kaçarken yolda belde ölecek olursam... Ben yad ellerin toprağına gömülürüm ama... Savaş biter de bir şeyler değişirse, sen bari unutma da arada bir buralara gelip elimizde avucumuzda kalan Seonsan'daki son toprağımıza sahip çık..."

YİRMİ BİR

Karanlık su değirmeni karargâhına doğru iki elini uzatıp yoklayarak giren Manshik, dışarıya ışık vurmayacak bir köşeye iyice sinip mum yaktıktan sonra yer altındaki mühimmat deposunun kapağını açtı ve aşağıya inerek mermi kutusunu çıkardı. 'Daha fazla elim kolum bağlı bekleyemem. Pitonların evini dikizlemelerine engel olmalıyım,' düşünceşi aklından hiç çıkmadığı için, mühimmatla dolu kutuyu karıştırıp içinden tabancayı buldu. Sapa lastik ve iple sıkıca bağlanmış boru namlu, mumun ışığında masmavi parlıyordu.

Manshik buraya gelene kadar içinden kaç seferdir niyetlenip vazgeçmiş, fakat artık daha fazla zaman kaybetmesine lüzum kalmamıştı. Chandol ile Kurbağa, şu an kesinlikle Pitonların evine gitmişler ve çaktırmadan odaları dikizliyorlardı. Sopa savurtarak kendi gücünü kullanıp onları kovalamak imkânsızdı, Manshik'i hafife alıyorlardı, onlara ne söylerse söylesin, onları istediği kadar gözetleyip takip etsin, hiç aldırış etmeden nispet yaparcasına yılan avcısının evine gidiyorlardı. Hatta sinirlerini bozup gıcıklık yapmak için Manshik'i her nerede görseler homur homur homurdanarak önünden geçip gidiyorlardı. Son birkaç gündür hava çok soğuk olduğu için Kuzey Kore Irmağı takır takır donmasına rağmen, ırmağın suyu donduğunda Teksas'a giderek Pitonların evinin önünden bile geçmeyeceklerine söz veren çocuklar sözlerine sadık kalmamışlardı.

"Oraya gidince elbette dikizleyecek bir dünya şey var ama kışın soğuğunda tir tir titreyerek Teksas'a kadar kim gidip gelecek? Sen bizi salak mı sandın?"

Böylece Manshik, başka bir çare kalmadığına karar vermişti sabahleyin.

Borudan yapılma tabancanın horozunu kapattı, namlusuna kapsülü düzgün M-1 mermisini dar tarafından iyice sokarak sıkıladı. Kumandan Dağı'ndaki Kartal Kayası'na avlanmaya gittikleri gün gelincik bir türlü ortaya çıkmayınca, orada tabancanın performansını teyit edememişlerdi, ama eve dönerlerken Chandol,

Manshik'e övünmek için dağ eteğindeki bir kayaya tabancayı sıkıp etkisini göstermişti.

"Bak şimdi sıkacağım. Gör bakalım, ne kadar etkili. Kulaklarını tıka!"

Tabancadan çıkan ses kulak tıkayacak kadar şiddetli değildi ama merminin isabet ettiği kayanın kenarı bembeyaz parçalanmıştı. Bu kadar etkiliyse, Chandol'un dediği gibi gelincik gibi bir şeyi öldürmek çocuk oyuncağıydı. Ayrıca, böylesine bir tabanca, çocukları yılan avcısının evinden kovmak için de yeterliydi.

Mermiyi namluya iyice yerleştirdikten sonra Manshik kollarını uzatarak başını yana çevirdi, sap yığınlarının arasına tabancayı soktuktan sonra tetiği çekip patlattı. "Baaam!" sesiyle beraber fünye dağılmıştı.

"Tamam, oldu bu iş!" diyerek kendi kendine söylendi Manshik.

Hemen kapsülünde horoz izi olmayan kovanlardan dikkatle seçerek Chandol'un öğrettiği üzere susam gibi kara barutu içine sıkıca bastı. Ardından, ayrıca hazırladığı mumu eritip bisikletin jant teli halkasıyla kovanın deliğini sıkıca kapattı. Bu şekilde yeniden hazırladığı mermiyi namlunun ağzına soktuktan sonra, ileride belki ihtiyacı olur düşüncesiyle bir avuç kadar barut ile bisiklet jant telinden alıp ceketinin cebine doldurdu ve su değirmeninden çıktı.

YİRMİ İKİ

Sırtını duvara vermiş, sadece başını yana çevirerek pencere aralığından Pitonların odasını dikizleyen Chandol, nefes nefese bir halde, kısık sesle konuştu:

"Of, şuna bak ya! Öldürür bu adamı, öldürür!"

Olle'nin odasını dikizleyen Kichun da nefes nefese:

"Bu da gerçekten izlemeye değer ha!" diye fısıldadı.

Geçen sefer Chandol'dan bir posta dayak yedikten sonra aklı başına geldiğinden olacak, Manshik bugün sap yığınlarının arasından gözetlemeye gelmemişti, böylece iki çocuk istedikleri odaları dikizlemeye gönüllerince devam ettiler.

Dımdızlak gaga burun asker, sere serpe yatan Piton'un sarkık göğüslerini okşarken çakırkeyif bir şeyler söyleyip duruyordu. Apış arasını iyice açmış, simsiyah orasını ulu orta gösteren Piton, kıkırdayarak yuvarlanıp gaga burunun karnının üstüne çıktı. Az sonra ikisi de nefes nefese kalarak bir ileri bir geri devinmeye başladılar. Gaga burun iki eliyle Piton'un kıçına bastırıyordu, ikili bu pozisyonda uzunca bir süre birbirlerinin dudaklarını yalayıp emdi. Kadın inim inim inildiyordu; bir yeri acıdığından değil zevk aldığından inliyordu. Chandol, gözlerini kapayıp yalnızca dinlediğinde bile bu sesin farklı bir inilti olduğunu biliyor, bunu ayırt edebiliyordu.

Derken bir odun parçası Chandol'un sırtına küt diye indi.

Chandol daha arkasına bile dönüp bakmadan Manshik'in tekrar geldiği gerçeğini anlayıverdi. Pencereden çekilip Manshik'ten tarafa döndü. Kichun pencere kenarından birkaç adım uzaklaşmış, pirinç tarlası karığının yanında tereddütlü biçimde dikiliyor, kaçması mı yoksa durup karşı koyması mı gerektiğini bilemediğinden şapşal bir yüz ifadesiyle Chandol'un emrini bekliyordu.

Manshik bir işaret yapmamasına rağmen üç çocuk hiçbir şey konuşmadan sap yığınlarına doğru gitti. Henüz sap yığınlarına varmasalar da güvenli biçimde konuşacakları kadar Pitonların evinden uzaklaştıkları için Chandol durdu.

"Manshik! Anlaşılan hâlâ aklın başına gelmemiş senin!"

Manshik geri dönüp elindeki odunu tarlaya fırlattı. Daha önce olduğu gibi Chandol yine iki ayağıyla uçan tekme atar diye birkaç adımlık güvenli mesafeyi koruyan Manshik, belinden tabancayı çıkarıp Chandol'a doğrulttu.

"Aklı başında olmayan ben değil sizlersiniz. Bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Chandol:

"Bizim tabanca! Seni piç seni! Su değirmenine girip tabancamızı çalmışsın..." dedi.

"Kıpırdamaya kalkma! Orada dur!" diye uyardı Manshik. "Geri çekil! Davranma yoksa vururum!"

Kichun çaktırmadan geri geri adımlayarak:

"Chandol! Gidelim!" dedi. "Bu kafayı yemiş anlaşılan. Bizi vurabilir."

Chandol eliyle hadi canım dercesine bir işaret yaparak:

"Vurmak mı? Kim? Bu mu bizi vuracak?" dedi. "Lan piç kurusu Manshik! Gebermek istemiyorsan, o tabancayı bana ver çabuk!"

"Olmaz. Bu bende kalacak. Fazlaca barut da getirdim zaten. Bundan böyle bununla buraya gelip bekleyeceğim. Buraya dadanıp dadanmadığınızı sürekli gözetleyeceğim. Yılan avcısının evinin etrafında sizi bir göreyim, o vakit gözümü bile kırpmadan vururum."

"Ver ulan o tabancayı!"

"Geri çekil! Yaklaşma!"

"Tabancayı ver."

"Geri çekil diyorum."

"Versene ulan!"

"Çekil geri!"

Chandol, "Vermiyor musun? Ver şunu!" diyerek habire öne doğru yaklaştıkça geri geri adımlayan Manshik en sonunda tetiği çekiverdi.

YİRMİ ÜÇ

Yeni yıl gelmeden lojistik ikmal biriminin Orta Ada'dan çekilerek güneye gideceğine yönelik işaretler çok bariz olduğundan, geri çekilmeden önce Noel'i birlikte geçirmek isteyen Çavuş Mike ile Küt Burun, sert Yanki içkileri ve hafif haşlanmış sığır etinden bir yığın yüklenip daha güneş bile batmadan *Dragon Lady Gurakbu*'ya gelmişti. Üç kadın da, bugün bir şekilde birimlerin taşınmasıyla ilgili net bilgileri mutlaka almaları gerektiğine karar verdiği için, birkaç günlük şiddetli soğukta donan ırmaktan yürüyerek gelen diğer üç müşteriyi, "Bugün kendi aramızda parti yapacağız," diyerek Teksas'a postalamışlardı. Böylece beşi birlikte akşamın erken saatlerinden itibaren uzunca bir süre içip eğlendikten sonra Olle'yi ve Piton'u yanlarına alarak ayrı ayrı odalara çekilen gaga burunlar,

tam çırçıplak soyunup oynaşmaya başlamak üzerelerken, bir yerden tabanca sesi geldi.

Ön taraftaki odada bir başına kalarak çilingir sofrasını toplayan Sundok, arka bahçeden gelen tabanca sesini duyunca korkusundan diğerlerinin odalarına koşarak sırayla kapılarına vurdu.

"Abla! Silah sesi duydum! Komünist Ordu gelmiş olmalı! Çabuk dışarı çıkın!"

Askerlerin her zaman işittikleri türden bir silah sesi değildi bu. Teneke levha gibi bir şey yırtılırcasına çıkan garip bir sesti. Bundan dolayı daha da şaşıran Küt Burun, kadını altına almış ama henüz işini görememişken zınk diye ayağa kalktı, duvara taktığı miğferini başına geçirip çırçıplak vücuduyla odadan fırlayıverdi. İçki masasının üzerine bıraktığı M-1 piyade tüfeğini alıp ayaza kesmiş havada dışarıya seğirtti.

Ay ışığı, karla kaplanmış tarlaları soğuk maviye bulamıştı. Küt Burun, eli tetikte etrafı hızlıca kolaçan ederken, derenin üzerindeki köprüden tarafa kaçan iki kişi gözüne ilişti.

Diğer odada zilzurna sarhoş bir biçimde Piton'la beraber kakır kakır gülüp oynaşan Çavuş Mike da kapıyı bodoslama açıp dışarıya çıkmıştı. Başına sadece miğferini geçirip anadan üryan halde tüfeğini eline almış, göğsündeki künyesi sallanarak koşan Küt Burun'u görünce tehlikeyi sezerek kendine geldi. Üzerine pantolonu ile ceketini geçirdikten sonra, her nereye koyduysa bir türlü göremediği miğferini bulmak için etrafına bakındı, bulamayınca kapı eşiğinden tarafa koşup elbise çivisine taktığı M-1 piyade tüfeğini kaptı.

Bu kargaşada bile Olle, Küt Burun'un pantolonunu bulup dürdü, aceleyle botlarını giymeye çalışan Mike'a fırlatarak bağırdı:

"*Huba huba, huba huba!*"*

Bu, "Çabuk git ve Küt Burun'a bu pantolonu giymesini söyle," manasına geliyordu.

---

* *Huba huba* (İngilizce): "Çabuk ol, acele et" manasına gelen bir seslenme. İkinci Dünya Savaşı'ndan itibaren Amerikan askerlerinin sıklıkla kullandığı argo bir ünlemedir. "Güzel, harika, havalı" gibi anlamları da vardır ve özellikle çekici bir kadın gördükleri zaman askerler coşkudan ya da zevkten ötürü bu narayı atarlar. *-çev.*

Çavuş Mike, piyade tüfeği ile pantolonu alıp dışarıya fırladığında, çırçıplak halde karların içinde yalınayak dikilen Küt Burun, kaçan iki kişinin kafalarının üzerine doğru on el kadar uyarı ateşi açtı.

"Taak-taak! Taak-taak!"

Sessiz sakin köyde silah sesleri yankılanınca, karanlık gökyüzü cam parçaları gibi kırılıp döküldü sanki. Soğuk kış gecesinde silahtan çıkan sesler âdeta bir yerlere çarpıp gerisin geri yankılanıyordu.

"Taak-taak! Taak-taak!"

Kaçan iki kişi can havliyle, umutsuzca köprüden tarafa koşuyor, Küt Burun tüfeğini tekrar tekrar ateşleyerek İngilizce bağırıyordu:

"*Hold! Hold!*"*

Çaresizce kaçan ikili elbette İngilizce anlayamayacaktı ama sürekli arkalarından ateş edildiği için korktuklarından olsa gerek, içlerinden biri, iki elini iyice havaya kaldırıp karlarla kaplı çeltiklerin ortasında durarak bağırdı:

"İmdaaat! İmdaaat! Gaga burunlar ateş ediyooor! İmdaaat! Yardım ediiin!"

Diğeri ise hiç durmadan koşarak dereden aşağıya atladı ve bir anda gözden kayboldu. Küt Burun, anca Kichun'un imdat deyişini duyduktan sonra kaçan iki kişinin gece köye sızan Komünist Ordu'nun askerleri değil köylü çocuklar olduğu gerçeğini anlamıştı.

Çavuş Mike gelip de pantolonu uzatınca Küt Burun, tüfeği duvara dayadı ve pantolonunu giyerek Mike'a olan biteni açıklamaya başladı. Karanlıkta kalan tarlalara şöyle bir göz atan Mike, bir oğlan çocuğunun, iki eli havada, ağlayarak çeltik tarlasının orta yerinde durduğunu fark etti ve Küt Burun'un emriyle derhal Kichun'u yakalamak için koştu.

Hyeonam ve yamacın ötesindeki Wolsong köyünden gelen silah seslerinden bile irkilen köylüler, birer ikişer ihtiyatlı biçimde lambalarını yaktılar. Derenin karşısındaki kiremit çatılı evin misafir odasındaki lamba da yandı ve ahşap sundurmaya bakan oda-

* "*Hold! Hold!*" (İngilizce): "Durun! Durun!" *–çev.*

nın kapısı açıldı. İhtiyar Hwang kapıyı açmış pürdikkat dışarıya bakıyordu.

YİRMİ DÖRT

Olle, Yongno ve Sundok aceleyle elbiselerini giyip koşarak arka bahçeye geldi. Soğuktan tir tir titreyen Küt Burun, üniformasını giyeceğini söyleyerek eve girdi. Kichun'u yakalamak için koşan Çavuş Mike ise evin arka tarafından biraz ötede, yere yığılmış inleyip duran bir başka oğlan çocuğunu fark ederek bir anlığına durdu. Eğilip bir süre inceledikten sonra kadınlardan tarafa bakarak, "Çabuk buraya gelin," manasında bir el işareti yaptı.

*"Hey! Come here! Come here! Your son Manshaeyk, your son is hurted!"**

Ardından, uzakta dikilmiş ağlayan Kichun'u yakalamak için diğer tarafa koştu. Manshik'in adını duyar duymaz yüreği ağzına gelen Olle, kalbi küt küt atarak yere serilmiş çocuğa doğru telaşla koştu. Manshik, canı çok yanıyormuş gibi iki büklüm kıvrıldığı yerde inleyip duruyordu.

"Manshik! Manshik! Ne oldu sana böyle?"

Olle, Manshik'i sıkıca tutup ayağa kaldırmaya çalışınca gördü ki, oğlunun sağ eli tamamen kanla kaplıydı.

"Manshik! Sen yaralanmışsın! Kan! Kan bu, kan! Elin kan revan içinde! Ne oldu böyle? Ne oldu sana?"

Manshik sürekli inlemeye devam ediyordu. Yaranın ne kadar derin olduğunu görmek isteyen Olle, Manshik'in elini kaldırıp ay ışığına tutmaya çalıştı. Çocuğun elinde sadece üç parmağı kalmıştı. Elleriyle dokuna dokuna bir kez daha saydı ama sadece üç parmak vardı. İşaret parmağı ile orta parmağı ta kökünden kopmuştu. Olle'nin eline yalnızca yapış yapış, sıcak kan doluyordu.

"Parmaklarına ne oldu senin? Parmakların neden yok? Ne oldu parmaklarına?"

---

* *"Hey! Come here! Come here! Your son Manshaeyk, your son is hurted!"* (İngilizce): "Hey, buraya gel! Buraya gel! Oğlun Manshik, oğlun yaralanmış!" *-çev.*

Küt Burun, ceketini üstüne alıp botlarını giydikten sonra evden tekrar dışarı çıkarak Olle'ye doğru geldi ve yere eğilerek Manshik'in sağını solunu kontrol etti.

*"Cippo! Cippo! Gibı mi Cippo!"**

Olle telaşla haykırınca Küt Burun ceplerini kurcalayarak Zippo çakmağını çıkarıp verdi. Kadıncağız o kadar afallamıştı ki, elleri zangır zangır titrediğinden mi yoksa her tarafı kanla kaplı elinden çakmak kayıp durduğundan mı bilinmez, üç dört kez kıvılcım çıkar gibi olduktan sonra zar zor yandı çakmak. Olle, elindeki çakmakla sağa sola bakındı ama kopan diğer iki parmağı bulamadı. Aynı anda etrafa bakınan Küt Burun, tarlanın karığına düşmüş el yapımı, derme çatma tabancayı fark etti, bağırarak bir şeyler söyledi ve tabancayı getirip Olle'ye gösterdi.

Çavuş Mike, ensesinden yakaladığı Kichun'u çeke çeke yılan avcısının evine getirdi. Kichun, diğerlerinin anlayamadıkları, kem küm bir şeyler söyleyerek hüngür hüngür ağlıyordu.

"Sadece ben yapmadım, Manshik'in anası! Tek başıma dikizlemedim. Chandol, dikizleyelim dedi. Ben sadece onun sözünü dinledim."

Yaygara içinde şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen, ne olup bittiğini anlayamayan Olle, Kichun'un gürültülü biçimde ağlayıp sızlamalarına karşılık:

"Dikizlemek mi?" diye sordu. "Kimin sözünü dinledin? Neyi dikizledin? Sen ne söylüyorsun?"

Küt Burun, derme çatma tabancayı evirip çevirerek sağını solunu inceledikten sonra beline soktu. Daha sonra Manshik'in elini iyice gözden geçirdi ve şaşkınlıkla bağırarak Çavuş Mike'ı çağırdı. Ardından bu kez de Yongno'ya seslenip telaşla bir şeyler söyledi.

"Chandol sürekli dikizlemek için buraya gelmemizi söyledi. Bu yüzden ben neyin ne olduğunu bile bilmeden sadece onun peşinden geldim," diyen Kichun'un saçma sapan sayıklamaları devam ediyordu.

---

* *"Gibı mi Cippo!"* (İngilizce): "Zippo'yu ver!" Zippo marka çakmak kastedilmektedir. *–çev.*

"Abla! Manshik'i hemen Orta Ada'ya götürüp oradaki askerî tabibe tedavi ettirmemiz gerekiyormuş!" Küt Burun'un söylediklerini Yongno tercüme etti.

Küt Burun, Manshik'i tutup sırtına aldıktan sonra aceleyle ırmaktan tarafa indi.

"Neyi dikizlediniz ki?"

"Abla, sen de gitmelisin! Bu çocukla sonra da konuşursun. Manshik çok kan kaybediyor. Çabuk gidelim, haydi!"

"Kichun! Manshik'in elini tedavi ettirdikten sonra seninle görüşeceğiz!"

"Hata ettim. Affedin lütfen. Ama benim suçum yok..."

"Abla! Haydi gidelim ama!"

YİRMİ BEŞ

Evde sadece Sundok kalmıştı. Irmağı geçip Orta Ada'ya gidenler hemen Omaha'daki lojistik ikmal birliğine geçtiler. Küt Burun kapıdaki nöbetçi inzibata Manshik'in elini göstererek uzun uzun bir şeyler açıkladı. Birlikten içeri girip revirde çocuğu tedavi ettirmeyi düşünüyorlardı ama nöbetçi inzibat izin vermedi. Küt Burun baktı olmayacak, bir yerlere telefon etti. Kapıdaki nöbetçi inzibat ise olumsuz anlamda başını sallayarak, "*No, no,*" deyip durdu.

Yongno, Olle'ye:

"Böyle olmayacak abla," dedi. "Kasabadaki hastaneye gidelim. Anladığım kadarıyla savaşın belirsizliğinden dolayı gece yarısı sivillerin içeriye girmesi zor gibi. Ayrıca az önce Çavuş Gyeoul, Geumsan'dan gelen silah seslerinden dolayı acil durum ilan edildiğini söyledi. Biraz zaman alacak ama biz kasabadaki hastaneye gidelim en iyisi."

Bu sırada Çavuş Mike, "*Ai em sori,*" diye özür dileyip acil durum ilan edilen birlikten içeriye girdi. Küt Burun, daha sonra iade edeceğini söyleyerek komutanından özel izinle zar zor ödünç aldığı kamyonete Manshik'i bindirdi ve iki kadınla beraber Birleşmiş Milletler köprüsünden geçip Chuncheon İstasyonundan tarafa gitti.

Bir noktadan sonra daha fazla gidemeyeceğini anlayan Küt Burun kamyoneti adaya geri gönderdi ve istasyonun yakınlarından pazarın olduğu sokaktaki hastaneye kadar Manshik'i sırtında götürdü.

Kolunun ön kısmı iki yerinden bağlanmasına, eli de sıkıca sarılmış olmasına rağmen hâlâ kan aktığından, Küt Burun'un üniformasının arkası Manshik'in kanıyla yapış yapış ıslanmıştı. Hastaneye yaklaştıkça Manshik, bilinci azıcık yerine geldiğinden olacak, alçak sesle için için ağlamaya başladı.

"Manshik! Bu iş nasıl oldu böyle? Elin niçin yaralandı? Kichun ile Chandol yılan avcısının evine gelip neyi dikizlediler? O çocuklarla aranda bir şey mi oldu?"

Olle sürekli soru soruyordu, ama Manshik pazar sokağına girinceye kadar yalnızca ağlayıp durdu, hiçbir cevap vermedi. Yongno'nun önden giderek vardığı yer hastane değil, zührevi hastalıkları tedavi eden *Ceneral Gurinig*'di. Küt Burun, piyade tüfeğinin dipçiğiyle kapıyı öyle gürültülü çaldı ki şişman doktor şaşkınlıkla dışarıya fırladı. Manshik'in kan revan içindeki elini gördükten sonra ise bir anda asabileşti.

"Ben bu türden şeyin nasıl tedavi edildiğini bilmem!"

Yongno:

"Çük hastalıklarını o kadar iyi tedavi etmene rağmen yaralı şuncacık parmağı mı tedavi edemeyecekmişsin?" diye çıkıştı. "Çabuk iyileştir onu!"

"Olmaz diyorum. Başka hastaneye götürün."

"Ama kasabadaki doktorların hepsi tüydü. Sen olmazsan bu çocuğa bakacak biri yok. Yanki birliğine gittik ama içeriye bile sokmadılar."

Durumun hiç de iyi olmadığını sezen Küt Burun doktoru acele ettiriyordu.

"*Huba huba!*"

Doktor hiç hoşnut olmamasına rağmen Küt Burun'un elinde tuttuğu tüfekten çekindiği için olsa gerek, yan yan bakarak Manshik'in elini gönülsüzce tedavi etmeye başladı. Fakat iki parmağın koptuğu ele daha aydınlık bir yerde bakınca tiksintiyle ir-

kildi. Bunun üzerine Olle'nin kanı beynine sıçradı, Manshik de daha yüksek ağlamaya başladı.

"Hadi, anlat bakalım Manshik! Elin nasıl bu hale geldi? Ne yaparken böyle oldu, anlatsana!"

Parçalanmış elini görünce şoka giren Manshik durmadan kem küm bir şeyler anlatmaya başladı.

"Chandol piçini... vurup öldürmek istedim. Tabancayla... Chandol piçini öldürmeye çalışırken oldu, ana..."

"Ne? Nasıl yani?"

"Ama kurşun delikten çıkmadı galiba. Ne olduğunu pek bilmiyorum, tabanca patlayınca elim çok acıdı."

"Tabanca mı? Tabanca patladı mı?"

Geç de olsa durumu anlayan Piton, Küt Burun'u göstererek:

"Doğru, az önce tarlanın karığında tabanca bulup aldı," dedi.

Tabanca hâlâ Küt Burun'un belinde duruyordu. Üçü tabancaya evire çevire baktı, horozun takılı olduğu metal parça patlayınca uçup gitmiş, bir patlama olduğunu işaret eden borudan yapılma namlunun ucu lime lime olmuştu.

Olle bir hışımla:

"Chandol ha! Neden onu öldürmek istedin?" diye bağırdı. "Kichun da tuhaf bir şeyler söyleyip duruyordu zaten. Chandol'un peşinden gelerek bir şeyler dikizlediğini anlatıyordu. Neden bahsediyordu? Manshik! Manshik! Hadi kendine gel de anlat!"

YİRMİ ALTI

Canının acıdığını söyleyerek kâh çığlık atan kâh ağlayan Manshik, arada bir mırıldanarak olayı başından sonuna kadar ortaya döktü. Bir yaz gecesi gaga burunların işledikleri kestane ağaçlı evdeki tecavüz vakasından başlayarak şimdiye kadar oğlunun başına neler neler geldiğini kaba hatlarıyla kavrayan Olle sustu ve derin düşüncelere daldı.

Manshik'in tüm vücudu kan revan içinde olduğundan ilkin sadece parmaklarının koptuğunu sandılar ama sürekli inleyerek

"Ana! Buram da acıyor!" deyince üstlüğünü çıkardılar ve gördüler ki mermi parçacıkları böğründe de yaralar açmış, kanlar pıhtılaşmıştı. Tedavi uzayınca Küt Burun, üzgün bir yüz ifadesiyle, acil durum ilan edildiği için birliğe geri dönmesi gerektiğini söyledi ama Olle bir karşılık vermedi. Suç işlemiş gibi pişmanlık dolu yüzüyle özür dileyerek tüfeğini omzuna atıp hastaneden çıkan Küt Burun'la vedalaşmadı bile.

Olle doktor tedaviyi bitirene kadar sessizce durdu. Sonunda onu konuşturmak için birkaç kez şaka yapan doktor da Yongno da çenesini kapattı. Olle bir ipek böceğinin ördüğü kozanın içine saklanışı gibi kendi içine giderek daha çok gömülüyordu.

Tedavisi tamamlanan Manshik'i sırtına aldı, Birleşmiş Milletler köprüsünü aştı, Orta Ada'yı ve donup kalmış Kuzey Kore Irmağı'nı geçti fakat bütün bu sürede tek kelime etmedi.

Kestane ağaçlı eve gidip Yongno'nun yardımıyla Manshik'i iç odadaki yerine yatırdıktan sonra da uzunca bir süre boş gözlerle sessiz sedasız duran Olle sonunda ayağa kalkıp ağzını açtı.

"Yongno! Sen bugün eve gitme de burada Manshik'e biraz bakıver," dedi. "Ben bir yere kadar gidip geleceğim."

Kestane ağaçlı evden çıkınca etrafına bakındı, değirmencinin evi ile Geumsan'daki birkaç evde az önceki silah seslerinden dolayı insanlar şaşkına döndüklerinden olacak, lambalar hâalâ yanıyordu. Doğruca Chandol'un evinin yolunu tuttu.

Sessizliğin içinde sürekli kaynayarak dışarı taşmayı bekleyen öfkesine hâkim olmaya çalışan kadıncağız birkaç defa derin derin nefes aldıktan sonra kapı kanadı bile olmayan avlu girişine dikildi ve karanlığın içindeki düz damlı sazlık eve doğru bağırdı.

"Chandol!"

İki kez seslenmesine rağmen hiçbir karşılık gelmeyince, üçüncüde daha gür bir sesle haykırdı. Nihayet karanlık odada biri varmış gibi duyulan bir patırtıdan sonra Chandol'un anası karşılık verdi.

"Kim o?"

"Benim, Manshik'in anası."

Yattığı yerden homurdanan bir erkek sesi duyuldu. Bir anlık sessizliğin ardından Chandol'un anası, temkinli bir sesle:

"Üzerime bir şey giyip geliyorum, biraz bekle," dedi.

Bir elbise giyip gelinecek süreden çok daha uzunca bir zaman sonra odanın lambası yandı, çapaçul elbiseler içindeki Chandol'un anası kapıyı açıp dışarıya çıktı.

"Görüşmeyeli çok oldu."

Bu duruma uygunsuz bir selamlama olmuştu ama ikili buna aldırış bile etmedi.

"Az önce o taraftan silah sesleri duydum, hayırdır?"

Olle evin içine göz atarak:

"Yok bir şey," dedi. "Chandol içeride mi?"

"Tabii ya. Odamda uyuyor. Neden?"

Olle emredercesine sert bir biçimde:

"Chandol'la konuşmaya geldim, uyandır da gelsin," dedi.

"Gecenin bir yarısı Chandol'u ne yapacaksın ki?"

Chandol'un anası şüpheyle nabız yokluyordu.

"Yok bir şey. Sen çocuğu dışarıya bir gönderir misin? Bir şey soracağım."

Chandol'un anası bir anlık tereddütten sonra:

"Tamam," diyerek lambası yanmayan odaya geçti, oğlunu uyandırdı.

"Chandol, uyan! Chandol!"

Chandol uykulu ses tonuyla:

"Hıı? Ne oldu?" diye sordu.

"Uyan da dışarıya bir çık. Manshik'in anası gelmiş."

"Kim?"

"Manshik'in anası."

"Manshik'in anası beni ne yapacakmış?"

"Bilmiyorum. Hadi üstünü giyin de bir çık hele."

"Tamam."

Yine uzunca bir süre geçtikten sonra Chandol kapıdan sallana sallana çıktı. Olle'ye hırsızlama bir bakış atarak:

"Ne oldu?" diye sordu.

"Seninle konuşmamız lazım."

Chandol yardım istercesine arkasına dönüp baktı.

"Ana!"

Chandol'un anası iç odaya girerek:

"Vakit geç oldu, diyeceğini de de sonra çocuğu gönderiver," dedi. "Konuşmanız bittikten sonra gelip hemen yatman lazım. Yarın sabah erkenden eşyayı toplamamız gerekiyor çünkü."

YİRMİ YEDİ

Olle gönülsüzce peşinden gelen oğlan çocuğuyla beraber evden azıcık ötedeki kızılağacın altına gitti. Durup arkasına dönerek Chandol'un yüzüne baktı ve hiç sakınmadan sordu.

"Manshik'le niye kavga ettin?"

Oğlan, Olle'ye sinsi bir bakış attıktan sonra rahat bir ifadeyle:

"Manshik'le kavga mı etmişim?" dedi. "Gecenin bir yarısında nasıl bir saçmalık bu böyle? Ben Manshik'le kavga falan etmedim."

Çocuk kaba bir biçimde çıkışınca Olle şaşırmıştı. Böylesine terbiyesiz bir çocukla nasıl başa çıkması gerektiğini bilemediğinden bir süreliğine sessiz kaldı.

"Az önce Manshik seninle şurada dövüştüğünü söyledi ama?"

Chandol bu kez masumane bir tavırla:

"Siz yanlış anlamış olabilirsiniz," dedi. "Ben bu gece hiç kimseyle kavga etmedim."

Hiç beklemediği bu tepki karşısında ne yapacağını bilemeyen Olle:

"Gerçekten Manshik'le kavga etmedin mi?" diye sordu. "Manshik ağır yaralı. Demin seninle kavga ettiğini söyledi?" Ardından olayı biraz daha ayrıntılı açıkladı. "Sana tabancayla ateş ederken yaralanmış. İki parmağı koptu, böğründe de yaralar var. Seninle kavga ederken olmuş."

"Bunları Manshik mi söyledi? Benimle kavga ettiğini o mu söyledi?" Bütün bunlar kendisine saçma gelmişçesine güldü. "Dürüst olmak gerekirse, ben Manshik'le görüşmeyeli üç ay oluyor. Siz de

biliyorsunuz zaten. Hani gece gaga burunlar... Gaga burunların kestane ağaçlı eve geldikleri günden sonra ben Manshik'le hiç konuşmadım."

Olle'nin bir anda kan beynine sıçradı ve yanaklarındaki tüyleri diken diken oldu. Manshik yalan söylemiş olamazdı. Çavuş Mike'a enselenmiş halde gelen Kichun ne demişti? Chandol dikizleyelim dediği için peşinden geldiğini söylemişti. Peki aynı Chandol, nasıl olurdu da bu kadar sakin bir biçimde yalan söyleyebilirdi?

Olle ne diyeceğini bilemedi, çocuk ise hiçbir şeyden sakınmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Şey... Manshik'in kiminle kavga ettiğini ya da ne yapıp ettiğini ben bilmiyorum. Elini yaralamış olabilir, ama benimle kavga etmedi. Şimdi bırakın beni de eve gideyim. Bizimkiler buradan gitmeye karar verdikleri için yarın sabah erkenden eşyayı toplayacağız. Eve gidip hemen uyumam lazım benim."

Olle keyifsiz bir ses tonuyla:

"Ne kadar da pişkinsin böyle!" dedi. "Senin gibi küçük bir çocuk nasıl bu kadar terbiyesiz, küstah olabiliyor? Gözünü bile kırpmadan nasıl böyle yalanlar kıvırabiliyorsun?"

Çocuk sinirlenerek:

"Bana neden böyle diyorsunuz? Ben ne yalan söyledim ki?" dedi. "Bir şey hakkında bilginiz yoksa bana böyle davranamazsınız. Yalan konuşan ben değilim, Manshik gibi... Şüpheye düşüyorsanız anama sorun. Ben bu gece evden ne zaman dışarıya çıkmışım, bir sorun bakalım. Evde mışıl mışıl uyurken nasıl oluyor da Manshik'le kavga etmiş oluyorum? Manshik'in eli, beli yaralandıysa, kavga etmiştir. Ama benimle kavga ettiği kesinlikle yalan."

"Manshik neden öyle bir yalan söylesin?"

"Ben nereden bileyim? Belki de başka bir çocukla kavga edip yaralandığı için utancından benimle kavga ettiği yalanını uydurmuştur."

"O nedenmiş?"

"Neden olmasın? Belki de Manshik çok çelimsiz, ufak tefek bir çocukla kavga ederken yaralanmıştır. Ama ufak tefek bir çocukla

kavga edip yaralanmaktan utandığı için benim adımı vermiştir. Çocuklar böyle şeyleri çok iyi bilirler. Bizim mahallede en güçlü benim çünkü. Benimle kavga ederken dayak yiyenler, utanmak şöyle dursun gurur bile duyuyorlar. Neden bahsettiğimi anlıyor musunuz?"

"Kes artık yalan söylemeyi!"

"Yalan değil diyorum size."

"Gerçeği ben biliyorum. Siz, sen ve Kichun'un... Şu eve gidip ne yaptığınızı ben çok iyi biliyorum. Manshik bana her şeyi anlattı. Ayrıca Manshik'in sana niçin ateş ettiğini de biliyorum. Manshik senin odaları dikizlemene izin vermesinden başlamak üzere her şeyi bana bir bir anlattı. İstediğin kadar yalan söyle, faydası yok."

Chandol masum ayağına yattı.

"Odaları mı dikizlemişiz? Böyle saçma sapan şeyler duymak istemiyorum. Eve gidip yatacağım ben."

"Gidemezsin! Her şeyi dürüstçe itiraf etmeden şuradan şuraya gidemezsin! Bırakmam seni!"

"Bırakmaz mısınız? Ben kendim giderim, siz kimsiniz ki bana karışıyorsunuz?"

Arkasını dönüp gitmeye kalkışan Chandol'u kolundan sıkıca tutup yakalayan Olle:

"Gel buraya!" dedi.

Oğlan hırçın bir biçimde bağırdı:

"Bırak beni!"

YİRMİ SEKİZ

"Pis bir fahişe, kendi halindeki bir çocuğa nasıl böyle dokunabilir?"

Oğlanın ağzından dökülen sözleri duyunca bir anda elinin ayağının dermanı kesiliverdi Olle'nin. Pis bir gerçek, söylendikçe daha da pislenirdi, her türden pisliğe bulaşmış olmasına rağmen kişi kendini pis hissetmese de bir anda muazzam pislik kendini gösteriverirdi. Tam da şu anda olduğu gibi...

Uğradığı şok karşısında başı dönerek gücünü yitiren Olle, çaresizce bıraktı Chandol'u. Fakat Chandol evine gitmek için arkasını döndüğü an Olle hemen kendine gelerek tekrar oğlanın kolundan yakaladı.

"Evet, doğru söyledin!" Kadıncağızın sesi sertti. "Doğru, ben pis bir fahişeyim. Sen de geceleri hırsız kedi gibi Yanki fahişelerinin odalarını sinsice dikizleyip durdun, değil mi? Tamam, güzel. Ben fahişeyim. Ama senin de ne kadar pis ve aşağılık bir çocuk olduğunu cümle âleme göstereceğim. Gel buraya!"

Olle'nin pençelerine yakalanmış, kaçmaya çalışarak kolunu çekiştiren oğlan:

"Bırak kolumu!" dedi.

"Gel buraya."

"Ben bir orospunun peşinden gitmem."

"Gel ulan buraya!"

"Beni nereye götürüyorsun böyle?"

"Kichun'a gidelim bakalım. Bana anlattıklarını sen de duy."

"Bırak beni!"

Birbirlerini ite kaka çekişip durdular. Olle dişlerini sıka sıka:

"Kim pis, kim temiz, bir görelim hele!" diyerek bağırdı. "Bilmiyormuş gibi davransan da, masum rolü yapmaya çalışsan da boş! Kichun her şeyi anlatır şimdi. Mahallelileri toplayıp soralım bakalım, ak koyun kara koyun belli olur. Dur sen..."

Bunun üzerine Chandol öfkeli bir biçimde:

"Kurbağa'ya sorsan da fayda etmez, neden böyle yapıyorsun?" dedi.

Olle bir anda Chandol'u yaka paça sürükleyip Kichun'a götürmesinin gerçekten bir faydası olmayacağı hissine kapıldı. Manshik'i kasabaya götürüp getirdikleri sürede bu iki çocuğun kimseye çaktırmadan buluşup gizli bir plan yapmış olabileceklerini, oğlanın kendinden emin tavrından hemencecik anlayıverdi.

Chandol da ağzından bir şey kaçırdığını fark ettiğinden olsa gerek, çenesini hemen kapayıverdi. Ama kadının kendi gücüyle kontrol edemeyeceği şiddetli bir his, muazzam bir öfke patlayışı

vücudundan bir yumru gibi dışarıya fırlamış, iblis gibi dehşet verici bir şey âdeta kadının etrafını sarmış, kâh önden kâh arkadan bastırıp sürükleyerek onu karşı koyamayacağı bir boşluğa doğru ittiriyordu. Olle'nin, ta içinden fışkıran nefret alevlerinden bir santim bile geriye çekilecek yeri kalmamıştı.

"Olsun, hadi gidelim. Birlikte giderek mahallelilerin önünde şimdiye kadar yaptıklarınızı bir anlatın bakalım."

Olle kolunu iyice çekip asılınca oğlan da bileğini büküp çekmeye çalıştı.

"Ben eve gideceğim. Bırak beni! Deli orospu!"

"Deli orospu mu? Deli orospu ha? Tamam, öyle olsun. Belki de ben deli bir orospuyumdur. Madem deli bir orospu olduğumu söylüyorsun, o zaman bir delilik yapalım! Ne dersin?"

"Bırak beni diyorum!"

Chandol koluna asılarak kadının pençesinden kurtuldu, ama Olle anında çocuğu hem boynundan hem de sol bileğinden aynı anda sıkıca tutuverdi. Çocuk debelenip dursa da Olle tüm vücudundan yayılan muazzam bir güçle onu yakalamış, umutsuzca çekiyordu.

"Gidelim!"

"Eğer bunu yapmaya devam edersen, tekmeyi basacağım bak!"

Olle dişini sıka sıka:

"Hadi, tekmelesene!" diye bağırdı.

Chandol kafa atmak için başını sürekli sallayarak bir o yana bir bu yana hamle yapmaya çalışıyordu. Olle sürüklerken zorlandığı için iki koluyla çocuğu arkasından kucaklayıp çekti. Manshik'in kopan iki parmağını, yakaladığı bu küçük canavarın pencereden dikizlediğini bilmeden çırçıplak halde gaga burunlarla geceler boyunca yaptıkları türlü türlü şeyleri düşünerek, 'Gebersen bile seni bırakmayacağım,' diye içinden geçirerek çaresizce gücünü korumaya çalıştı.

"Bırak!"

"Bırakmak mı? Çok beklersin!"

Chandol kafasıyla vurarak tabanları yağlamaya yeltendi. Çenesine aldığı darbeden dolayı dili patlayan Olle'nin ağzı kanla dolmuştu, ama çocuğu tekrar tuttu. Bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

"Bıraksana beni! Pis, aşağılık orospu!"

Olle, Chandol sürekli debelenip durduğu için daha fazla zapt edemeyeceğini anlayınca, son çare olarak var gücünü toplayıp tüm mahalleliler duysun diye karanlık gökyüzüne doğru avazı çıktığı kadar bastı figanı.

"Ey ahali! Herkes çıksın dışarı! Behey Geumsan'lılar! Çıkın dışarı!"

Chandol, afallayarak debelenmeyi kesti.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Kichun'u çağırıp sormaya bile gerek yok. Sen olanları seyret şimdi! Ne kadar deli bir orospu olduğumu sana bir güzel göstereceğim şimdi! Çıkın haydi! Heeey! Geumsan'lılar, dışarı!"

Çocuk o kadar korktu ki direnmeyi bile düşünmedi. Lambaları birer ikişer yanmaya başlayan evlere bakıp duruyordu yalnızca.

"Geumsan'lılar! Gelin de bir bakın şu halime! Burada bir orospu, deli bir orospu kafayı sıyırıyor, gelin de görün! İzlemeniz için sizlere seyirlik bir gösteri hazırladım, çabuk gelin! Hadi! Herkes gelsin! Hadi!"

Sokağa ilk çıkan, Chandol'un anasıydı. Ardından Geumsan'lılar birer ikişer kapılarını açıp sokağa çıkmaya başladılar. Oğlan daha fazla debelense de bir işe yaramayacağını çoktan anlamış, kadının pençeleri arasında süt dökmüş kedi gibi uslu uslu bekliyordu.

"Bakın! Tuhaf bir canavar yakaladım! Gelin de bir bakın hele! Çabuk! Bu tarafa! Bu tarafa gelin!"

YİRMİ DOKUZ

Chandol'u zar zor avlanmış vahşi bir hayvan gibi sıkıca tutan Olle sokakta beklerken, dışarıdan gelen bağırış çağırışa irkilerek evlerinden çıkan insanlar tereddütle etrafa toplandı. Chandol'un anası, oğlunun Olle'nin ellerine yakalanmış, sünüp gitmiş halini görünce şaşkınlığından en önden koşarak gelmişti.

"Hey! Manshik'in anası! Sen ne yapıyorsun böyle? Chandol'a ne yapmaya çalışıyorsun?"

Olle elini sallayarak Chandol'un anasına:

"Geri çekil, yaklaşma sen!" dedi. "Şu tarafa git. Evet. Orada dur! Mahallelilerle beraber sen de kulağını iyi aç, dinle bakalım!"

Ne olup bittiğini anlayamadan geriye doğru çekilen Chandol'un anası, oğluna seslendi:

"Gecenin yarısında bu kargaşa da ne Chandol? Manshik'in anası seni niye yakaladı böyle?"

"Ana! Manshik'in anası delirdi. Kafayı yediği için saçma sapan konuşuyor işte."

"Saçma sapan mı konuşuyorum? Delirdiğim için saçmaladığımı mı zannediyorsun?"

"Ne olup bittiğini bilmiyorum ama bizim çocuğu salıver gitsin, olmaz mı?"

Olle köylülerden tarafa bakıp:

"Salacağım tabii. Salmayıp ne yapacağım? Ama öncesinde diyeceklerim var. Geumsan'lılar anlatacaklarımı iyi dinlesinler!" diye bağırdı. "Geumsan'da yaşayan herkesin bildiği gibi ben bir Yanki fahişesiyim. Bir iki ay önce Yanki fahişesi oldum, öyle değil mi? Elbette doğal bir şey, ama 'pis kancık', 'kahpe' sıfatlarıyla herkes tarafından kınanıp aşağılanarak burada yaşadım. Köyün her tarafına 'Manshik'in anası Yanki fahişesi, orospu, kaltak' yazıları yazdılar, bu nedenle ben Seomyeon halkıyla beraber göğsümü gere gere kayığa binme hakkımı dahi yitirdim."

Uzunca bir süre aralıksız bağırıp çağırdığı için sesi aniden kısılan kadıncağız çığlıklar attıkça etrafına yavaş yavaş tüm mahalleli toplandı. Neler olduğunu bilmedikleri için birbirlerine aval aval bakınıyor, fısıldaşarak neler olup bittiğini soruyor, başkalarının konuşmalarına kulak misafiri oluyor, kendilerince alçak sesle homurdanarak başlarını sallayıp duruyorlardı.

"Ben artık utanmayı bile bilmeyen pis bir karı oldum. Onun için hiç utanıp sıkılmadan her şeyi tüm çıplaklığıyla bir bir anlatacağım. Ama her şeyi..."

Olle'nin eline yakalanarak sünüp kalmış çocuğun kim olduğunu iyice görmek için kambur Takla Böceği İhtiyar, lambanın fanu-

sundaki deliği rüzgâr değmesin diye eliyle kapatarak gaz lambasını ileriye tutunca oğlan da koluyla alnını kapatarak başını öteye çevirdi. İhtiyar, geriye çekilerek yanındaki kişiye evet anlamında başını salladı.

"Chandol'muş."

"Evet, doğru, ta kendisi."

Bir süredir bağırdığı için nefes nefese kalan Olle, kâh terleyip kâh soluyarak açıklamalarına devam etti.

"Ama bu çocuğun ne halt yediğini biliyor musunuz? Bununla Kichun bir olmuşlar... Kichun nereye saklandı? Kichun nereye kaçtı? Bir bulun bakalım! Bu çocuk ile Kichun, her gece bir olup şuradaki yılan avcısının evinin arkasına saklanarak, gaga burunlara vücudumu nasıl sattığımı pencereden dikizleyip durmuşlar. Aha bu Chandol ile Kichun, ikisi birlikte..."

Köylüler bir anda homurdanmaya başladı. Chandol gözlerini yere indirmiş, etrafa toplanan yaklaşık yirmi kişilik köylüye çaktırmadan bakıyordu. Ardından masum, saf bir çocukmuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Niye ağlıyorsun? Gerçekleri olduğu gibi anlat çabuk! Chandol! Bu gece de benim yabancı askerlerle yaptıklarımı dikizlemek için şu ırmağın kenarındaki eve gittin, değil mi? Senin odaları dikizlemeni engellemeye çalışan Manshik'le kavga ettin, değil mi? En sonunda da Manshik, bu çocuk ile Kichun'a tabanca sıktı."

Köylülerin daha yüksek sesle homurdandıkları şeyler, Olle'nin kulağına geliyordu.

"Bu da ne demekmiş böyle?"

"O zaman mahalledeki çocuklar, her gece gizli gizli orospuların yaptıkları şeyleri mi izliyorlarmış yani?"

"Manshik'in anası, neden böyle davranıyor? Gece yarısı çocuğu yakasından tutmuş neler diyor böyle, anlamıyorum."

Hatta Olle bir anlığına sessiz kaldığı sırada şöyle bir şey bile kulağına geldi:

"Geçen sefer Muallim Efendi'ye ağza alınmayacak türlü türlü şeyler söylemişti, şimdi de küçük bir çocuğu yakalamış azarlıyor."

"Batılı heriflerle düşe kalka Manshik'in anası da gerçekten kafayı yemiş."

Olle komşuların konuştukları şeyleri duymamak için tekrar bağırdı.

"Ama bu sözde küçük çocuğun nasıl bir yalan kıvırdığını biliyor musunuz? Güya hiç böyle bir şey yapmamış. Masummuş kendisi."

Chandol gittikçe daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Mahallelilerin uğultuları da devam ediyordu.

"Manshik tabanca mı sıkmış? Şu çocuğa mı?"

"Demincek silah sesleri duyunca Kızılların geri geldiklerini zannetmiştim, anlaşılan Manshik'in sıktığı tabancaymış."

"Yok ya! Yanki askerlerinin silahlarından çıktı o sesler."

"Mahallenin çocukları arasında neredeyse cinayet çıkacakmış e mi!"

Olle insanların homurtularına bile aldırış etmeden sürekli bağırıyordu.

"Bırakın odaları dikizlemeyi, kendisi güya yılan avcısının evinin etrafından bile geçmemiş. Bana da deli orospu olduğumu söyledi."

Kadının etrafını çevreleyen kalabalık hepten uğuldamaya başladı.

"Köyün ortasında kerhane var anam, daha ne olsun? Her an her şey olabilir gayrı."

"Bekleyip görelim e mi! Komünist Ordu buralara gelirse, gaga burunlara etlerini satan karıların burada yaşadıklarını öğrenirse, Geumsan'ın altını üstüne getirir."

Olle kendisinin şu an neden durmaksızın bağırıp çağırdığını, sorgulamak istediği, hesap sormak istediği şeyin tam olarak ne olduğunu, ayrıca o şeyin hesabını sorarak ne yapmak istediğini azıcık da olsa bilmiyor gibiydi.

Hiçbir şey düşünmedi, bir şeyler düşünebilecek durumda değildi, sadece içinde âdeta pıhtılaşmış kanlı bir şeyi kusmak istiyordu; bağırsaklarını dışarıya çıkarıp atmak, dünyaya geldiğinden bu yana katlandığı bütün acıları kusmak istediğinden, hiç durmadan

nöbet geçiren deli bir kadın gibi bağıra bağıra haykırıyordu, gözlerinden yaş gelmese de içinden gözyaşları dökerek habire bağırıp çığlıklar atıyordu.

"Bu çocuk, bana öyle diyordu. Pis bir orospu, fahişe, kaltak olduğum için ona dokunmamamı söyledi. Bana böyle söyledi. Bu çocuk bana, benim suratıma, Yanki fahişesi olduğumu söyledi, bana 'deli orospu' dedi."

Kim olduğunu bilemedi ama karanlıkta biri, Olle duysun diye kasten yüksek sesle şöyle homurdandı:

"Doğruyu söylemiş işte."

Derken, şimdiye dek kuzu kuzu bekleyen, Olle'nin sözlerini sessiz sedasız dinleyen Chandol'un anası, komşularının fısıldaşmalarından cesaret alıp aniden ileri atılarak oğlunu Olle'nin elinden kurtardı.

"Orospuya orospu demek doğal bir şey değil mi? Sana ne oluyor?"

Olle çocuğu daha fazla tutmaya çalışmadı. Buna gerek yoktu çünkü. Chandol, anasının kalçasına sarılarak daha da yüksek sesle ağlamaya başladı.

Chandol'un anası, öfkeden titreyen sesiyle oğluna:

"Manshik'in anasının anlattıkları doğru mu?" diye sordu. "Sen, gerçekten Pitonların evindeki orospuları dikizlemeye gittin mi?"

Chandol ağlayarak:

"Hayır, gitmedim," diye cevap verdi.

"Bak işte! Duydun mu? Ey Manshik'in anası! Chandol oraya gitmediğini söylüyor işte. Hayır, gecenin bir yarısında neden yaygara koparıyorsun? Neden kendi halinde bir çocukcağızı yakalayıp mahalleliyi toplayarak saçma sapan şeyler konuşuyorsun? Suçsuz günahsız bir insanı niçin öldürmeye çalışıyorsun?"

Chandol acı acı ağlıyordu. Şaşıran, ne diyeceğini bilemeyen Olle, hiçbir şey söylemeden takatsizce yere çöktü.

Ne olduysa tam o sırada oldu.

OTUZ

Olle'nin ne yapacağını bilemeden bitap halde yere çöktüğü esnada, kestane ağaçlı evden ne zaman çıktıysa çıkmış, mahallelilerin arkasında deminden beri olup biten curcunayı gık demeden izleyen Yongno bağırdı:

"Ne de güzel eğleniyorsunuz ha! Körler sağırlar birbirini ağırlar!"

Mahalleliler arkalarına dönerek sesin geldiği yöne baktılar. Piton, Chandol'un anasının önüne çıktı dimdik.

"Suçsuz günahsız bir insan mı öldürülüyor? Suçsuz günahsız bir insanı öldüren asıl kaltakların kimler olduklarını siz nereden bileceksiniz ki! Ey kaltak sürüsü! Yanki fahişelerine 'pis kaltaklar' diyorsunuz ama benim gibi pis biri bile siz Geumsan'lı insan müsveddelerinin Manshik'in anasından daha pis olduğunuzu rahatlıkla anlar. Ne oldu? Suçsuz günahsız insanı bulunca canlı canlı gömmeye mi çalışıyorsunuz? Peki o zaman az önceki silah sesleri neydi? Kimsenin olmadığı göğe Manshik'in durduk yere tabanca sıktığını mı zannediyorsunuz? Madem şu veletler yılan avcısının evinin etrafından bile geçmediler, çavuşlar ondan mı köye doğru silah sıktılar ha?"

Chandol'un anası, ağzı köpürerek:

"Seni sürtük orospu seni! Laf ebeliği mi yapıyorsun?" diye çıkıştı. "Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun ha? Orospunun önde gideni!"

Yongno'nun sesine bir canlılık geldi.

"Orospu mu? Bok çukuruna düşmüş, siktiğimin kaltağı seni! Orospunun tadına bakmak ister misin? Kara cahil!"

Yongno bıçak gibi uzun, sivri, kıpkırmızı manikürlü tırnaklarını göstere göstere Chandol'un anasının yüzünü tırmalamak için hamle yaptı. Neye uğradığını şaşıran mahalleliler iki kadını ayırdıklarında, Chandol'un anasının yüzünde üç dört tane kıpkırmızı tırnak izi vardı. Herkes birbirine sakin olması için bağırıyordu ama çenesini tutup sakin olan hiç kimse yoktu. Kâh saldırdılar kâh ayırdılar kâh bağrıştılar kâh küfürler yağdırdılar kâh tırnak-

lar ışıldadı kâh tozlar havaya kalktı kâh idare lambaları titreşip durdu, derken kalabalığın içinden biri:

"Muallim Efendi geldi!" diye bağırdı.

Herkes temkinli bir biçimde geriye çekilerek sesini kesti, birbirlerine giren Chandol'un anası ile Yongno ayrılıp geri çekildi, Olle yavaşça ayağa kalktı.

İhtiyar Hwang:

"Gecenin bir yarısında bu ne rezalet böyle?" diye çıkıştı.

Ne var ki ihtiyarın sesinde, suçun kimde olduğundan, kimi suçlayıp kime ceza vereceğinden emin olduğunu gösteren kati bir tavır sezilmiyordu. Nedense buraya toplanan insanlarla hiçbir alakası olmayan, yabancı, başka bir diyarın insanı oradan geçerken dilinin ucuyla bir şeyler gevelemiş gibiydi. Ancak öyle görünüyordu ki, ötede duran ihtiyarın bu çekingen ve soğuk tavrı köylüleri her zamankinden daha çok tedirgin etmişti. İnsanlar çenelerini tutmuş, az önce meydana gelen kargaşadan geriye sadece kurbağaların gürültüsü ile havada uçuşan tozlar kalmıştı. Köy, daha önceki geceler gibi yeniden sessizliğe bürünmüştü.

Aniden öyle bir sessizlik çökmüştü ki, Olle'nin az önceki haykırışları karanlık gökyüzünde yankılanıp tekrar duyulacaktı sanki. Henüz öfkesi geçmediği için hırlayıp duran Yongno bile çenesini kapamıştı. Olle, bir şeyler konuşurken bir anda ne diyeceğini unutan biri gibi, söyleyeceklerini kestiremeyip sessiz sedasız dikilerek bekledi.

Bunun üzerine Chandol'un anası, açıklamada bulunmak için öne atıldı.

"Şey... Şu orospu gecenin bir yarısında gelip Chandol'u sürükleyerek götürdü..."

İhtiyar Hwang:

"Öhö öhö!" diyerek araya girdi. "Neyin nasıl olduğunu, kimin iyi, kimin kötü olduğunu duymak istemiyorum. Böyle şeyleri sorgulayarak elimize ne geçecek? Bu geceki curcuna yeter artık! Herkes evine dönsün. Hâlâ hesaplaşacak olanlarınız varsa, yarın gündüz gözüyle karşılıklı oturup sessizce aranızda halledin. Haydi herkes evine."

İhtiyarın arkasında pek görünmeyen bir yerde duran Seokgu, mahallelilere:

"Haydi evinize gidin lütfen," dedi.

Gelgelelim Olle gitmeye kalkışmadı. Diyecek çok şeyi vardı ama aniden çenesi kapanınca hevesi kursağında kalmıştı. Yine de ihtiyar Hwang'ın tuhaf davranışından dolayı, dünyadaki her şeyi aşmış, hayır, daha doğrusu dünyadan vazgeçmiş biri gibi hem garip hem sakin tavrından dolayı kafası karıştığından, ne demesi gerektiğini aklı kesmiyordu Olle'nin.

"Ama ben çok kızgınım. Muallim Efendi! Manshik'in iki parmağı..."

"Olle! Ben size dalaşmayı bırakın demedin mi?"

Olle bir an irkildi. Olle... İhtiyar Hwang'ın ağzından bu hitabı en son ne zaman duymuştu ki?

Öyle ya, beklenmedik biçimde gaga burunların tecavüzüne uğrayıp dışlandığından beri kadıncağız, ihtiyar Hwang'ın böyle sakin bir ses tonuyla kendisine "Olle" dediğini hiç duymamıştı. Bu hitabı duyar duymaz neden birden üzüntüye gark olduğunu bilmesinin imkânı da yoktu.

İhtiyar Hwang:

"Hadi, sen de evine git hemen," diyerek sözlerine devam etti. "Zaten bundan böyle herkes dört bir yana dağılıp buralardan çekip gidecek. Bir daha hiç görüşemeyebilirsiniz. Böyle kıran kırana kavga ederek nereye varacaksınız? Bu lanet olasıca savaş yetmiyor mu ki bir de siz kavga ediyorsunuz? Habire dövüşmekten kime ne fayda gelir? Hadi hepiniz kendinize gelin ve evlerinize dönün..."

OTUZ BİR

Arada bir kuzeyden gelen "güüm... güüm..." top seslerini ardında bırakan Olle, iki çocuğuyla beraber savaştan kaçanlar kafilesine karıştı.

Güzellik salonunda yaptırdığı kıvırcık saçlarına hiç dokunmasa da renkli ecnebi elbiseleri yerine altına yine bol bolamat pan-

tolon, onun üstüne de soğuktan korunmak için bir kat etek giyen Olle, Manhee'yi sadece iki gözü açıkta kalacak şekilde bir eşarpla sıkıca dolayıp örterek sırtına almış, memleketlerini terk edip güneye doğru yola çıkan insan yığınları arasına katılmıştı.

Parasını koynuna iyice sokuşturmuş, başının üstüne birkaç giysi, birkaç tabak, radyo, Amerikan yapımı para edebilecek birkaç şey daha almış ve donmuş ırmağı geçerek memleketinden ayrılıp kasabanın yolunu tutmuştu. Oradaki insan yığınlarına karışan Olle, güneye doğru alabildiğine yürüyordu.

Manshik de pirinç ve kıyafetleri bir battaniyeye sarıp sırtlanmış, Chandol'un gözlerini gagalatmak için eğittiği horozu kucağına almış, anasının peşinden savaştan kaçan insan yığınlarına karışmıştı. Savaştan kaçan yığınların sonu gelmek bilmiyordu.

İki yaşındaki bir kız bebeği sırtlanmış on yaşındaki bir kız çocuğu... Alabildikleri şeylerin hepsini alıp öküz arabasına yüklemiş götüren bir aile... Başındaki bohçayla yolun üstünde durmuş, muhtemelen birini beklerken önünden sırayla geçip giden insan yığınlarına boş gözlerle bakan üstü başı perişan bir kadın... Bir bohçayı sırtına almış üç dört yaşındaki bir oğlan çocuğu... Eğri büğrü tencerenin tıngırdadığı bohçayı başına geçirmiş giden kısa saçlı bir kız... Üstüne pirinç çuvalları ile eşyaların dağ gibi yüklendiği, en tepesine de köyün varlıklı evinin çocuklarının oturtulduğu dört tekerlekli at arabası...

Olle'nin Manshik ile Manhee'yi yanına alıp Geumsan'ı terk ettiği gün, köyde üç dört ev dışında herkes çoktan kaçıp gitmişti.

'Benim gibi yaşlı bir cesedi kim ne yapacak,' diyerek köyden gitmemeye karar veren Takla Böceği İhtiyar, bir türlü eşyaları toparlayamadığından henüz gidemeyen muhtarın horantası, köyü terk edip etmemeye henüz karar veremediklerinden iki arada bir derede kalan birkaç kişi geride kalmış, diğerleri köyü çoktan terk etmişlerdi. Çok büyük bir suç işliyorlarmış gibi hiç kimseyle vedalaşmadan gizlice ortalardan kaybolan değirmenci aile gittikten sonra herkes birer ikişer gitmeye başlamış ve Geumsan bir anda boşalıvermişti. Gelgelelim niçin Hwang'ların da gece yarısı kaçar-

casına hiç kimseye haber vermeden köyü terk ettiklerini bir türlü kafası almıyordu Olle'nin.

Olle, Manshik'in eliyle böğründeki yaralar birazcık kapanıncaya dek bekledikten sonra geç de olsa köyü terk etmişti. İnsandan yoksun ıssız tarlaları ardında bırakıp, Omaha birliği ile Teksas kasabasındaki insanlar çekip gidince sadece bir enkazın kaldığı, beyaz karlar altındaki Orta Ada'yı geçerek, sonuçta o da savaştan kaçanlar kervanına dahil olmuştu.

Savaştan kaçan insan kafilesinin sonu görünmüyordu.

Kirlenmiş, donmuş, uyuşmuş yumruğuyla gözyaşlarını silerek hıçkırıklar içinde ağlayan bir çocuk... Altı tane elma sandığına eşyalarını koymuş, hepsini bir hamal semerinin üstüne koyarak sırtlanmış giden, asker kepi takmış orta yaşlı bir adam... Anaç bir ördek gibi, sıra sıra çocuklarına rehberlik ederek giden çelimsiz bir ana... Anasını babasını, hasılı tüm ailesini yitirdiğinden, bir başına yolun kenarında oturarak toprakla oynayan bir kız çocuğu... Anasını babasını yitirmiş bu çocuğa bile aldırış etmeden, üstelik ne yaptıklarını da bilmeden oradan oraya koşuşturarak geçip giden sayısız insandan mürekkep bir sürü... Kafasında bembeyaz mantar çıbanı çıkmış bir çocuk... Yerde dumandan simsiyah islenmiş sefer tasını taşlarla destekleyerek pilav pişirmeye çalışan bir kadın... Başına ipek bir kumaş sardığı çocuğunu sırtlanmış genç bir kadın... Ayakları donduğu için topallayan bir oğlan... Saçları sıfıra vurulduğu için soğuktan donmuş gibi görünen çocuklar...

İşte, parasını koynunun en derin yerine sokuşturan, Manshik ile Manhee'yi de yanına alarak tüm bu insanların arasına karışan Olle, gece gündüz demeden yürüyerek güneye doğru gitti. Kadıncağızın koynuna sakladığı para, fahişelik yaparak kazandığı ve bundan böyle üçünün hayatını kurtaracak en büyük servet olduğundan, her ne pahasına olursa olsun koynundaki bu paraya sahip çıkmaya kararlıydı. Nereye giderse gitsindi, bir iş bile kuracak olsa, hayatta kalmak için, yaşamlarını idame ettirmek için bu para elzemdi. Öyle ya, bu parayı ne zorluklarla kazanmıştı...

OTUZ İKİ

Aralarına karıştığı, savaştan kaçan insan alayının ucu bucağı görünmüyordu.

Yalnız iki üç tane ön dişi kalmış, yaşlı olmasına rağmen sırtındaki hamal semerine bir sürü şey yüklemiş dirayetli bir ihtiyar... Ayakkabılarını iple iyice bağlamış bir oğlan... Kış olmasına rağmen hasır şapka takmış çiftçi bir dede... İçi pamuklu, koni şeklinde sivri uçlu bir şapka takmış, paytak adımlarla büyükleri takip eden bir kız çocuğu... Siyah etekli, yıpranmış pantolonlu bir çift... Harmanda azık yermiş gibi yolun üstüne oturan, karınlarını doyurduktan sonra kazanı yıkayıp tekrar sırtlanarak yola devam eden bir aile...

Sırtında bebeğiyle savaştan kaçıyorken bile görece büyük kasabalardan ya da şehirlerden geçerken *sundae** satarak para kazanmaya çalışan inatçı bir kadın ve çeşitli hamur işleri, gözleme, yulaf lapası, tofu,** pilav gibi şeyler satan, elde kalanları ise tekrar sırtlanarak kaçmaya devam eden aileler ikide bir gözüne ilişiyordu Olle'nin.

Nereye gitmeleri gerektiğini, ne kadar daha gitmeleri gerekeceğini, uzun mu uzun bir yolda ilerleyerek nasıl hayatta kalacaklarını bilmeden körü körüne yürüyüp giden sayısız insan... Manhee'yi sırtına, Manshik'i yanına alan Olle de onlarla beraber durmadan yürüyordu.

"Ana! Biz nereye gideceğiz böyle?"

Bu soruyu, Geumsan'dan kaçmak için eşyalarını hazırladıkları sırada Manshik sormuştu.

"Bilmem ki... Herkesin gittiği yoldan gidersek hayatta kalmaz mıyız?"

---

* *Sundae* (Korece): Kore mutfağında "kan sosisi" olarak da bilinen, çoğunlukla domuz bağırsağından yapılan yiyecek. Sığır bağırsağından da yapılabilen ve bağırsak dolması da denebilecek *sundae*, görüntü olarak mumbar dolmasını andırır. Bağırsakların içine pirinç, çeşitli baharatlar, hayvan kanı ve türevi doldurularak buharda pişirilen bir sokak yemeğidir. *-çev.*

** Haşlanmış soya fasulyesinden elde edilen fermente yiyecek. Soya peyniri de denebilir. *-çev.*

Bu da bir planı ya da çözüm yöntemi olmayan Olle'nin verdiği cevaptı.

Amerikan Ordusu'nun lojistik ikmal biriminden ya da mahallelilerden çok daha önce diğer birkaç fahişeyle birlikte Seomyeon'u terk eden Sundok ile Yongno, Olle'ye, gidecek bir yer bulamazsa Busan'a gelmesini söylemişti.

"Haeundae'deki *Biçi Gurakbu* mahallesine gelirsen benim nerede çalıştığımı kolaylıkla bulursun. Bu işi artık yapmayacağını söylediğine göre bizimle çalışman mümkün olmayacaktır ama yine de Busan gibi bir yerde yaşaman konusunda yardımım dokunur. Hiç endişelenmeden bana gelmen yeterli."

Yongno, ayrılıncaya kadar Olle'ye bunları söyleyip durmuştu. Olle, Yongno'ya minnettardı. Hem Manshik'in iki parmağının koptuğu o gece, hem de Chandol'un anasıyla kavga ettiklerinde Piton bütün köylüleri karşısına alıp onlara çıkışarak Olle'yi savunmuştu. Üstelik kestane ağaçlı eve döndüklerinde Olle hüngür hüngür ağlarken Yongno'ya tüm samimiyetiyle teşekkür edince, Piton bu kadar önemsiz bir şeyi böylesine büyüttüğü için onu bir temiz azarlamıştı.

"Abla, sen de yani! Niçin teşekkür ediyorsun ki? Köylü süprüntülerinin sana yönelik davranışlarını elim kolum bağlı izleyeceğimi mi sandın? Lafı bile olmaz!"

Ne var ki Olle'nin Busan'a gidip de Yongno'yu bulma gibi bir niyeti yoktu. Geumsan'da fahişelik yaparak biriktirdiği parayla bundan böyle Manshik'e yeni bir hayat kurması gerekiyordu. Buna rağmen Olle bir vakit, ileride bir gün, kesinlikle Piton'la yollarının tekrar kesişeceğine inanıyordu. Sebebi yılan avcısının eviydi.

"Muallim moruğuna, ölmüş eşek fiyatına evi satın al dedim, ama inatlaştı, almadı. Bu yüzden öylece bırakıp gitmeye karar verdim. Buraya *gurakbu* açarak paramı fazlasıyla çıkardım, hatta elimde bir miktar kaldı bile. Malımın mülkümün birini buraya yatırım amaçlı gömmüş oldum, yani bir süre sonra yine bir yere taşınacak olursam buraya yerleşebilirim. Böylece belki seninle tekrar görüşürüz, kim bilir."

Bu öngörülemez olsa da saçma bir şeydi. Olle başka diyarlarda acından ölecek olsa bile bu Geumsan denilen yere bir daha dönmeyecekti çünkü...

Fahişelikten kazandığı parayı koynuna iyice sokuşturan kadıncağız, sonsuzluğa doğru uzayıp giden, savaştan kaçanlar güruhu ile birlikte kar kıyamet demeden ha babam yürürken, ağzından bembeyaz buharlar çıkararak oğluna sordu:

"Ben fahişelik yaparken anandan nefret ettin değil mi?"

Manshik başıyla onayladı. Olle bunun gayet doğal bir cevap olduğunu düşündü.

Bu, üzerine derin derin düşünülmeye değecek bir mesele değildi. Geçen yazdan beri Manshik'in Geumsan'da nefret ettiği tek kişi de Olle değildi zaten. Gaga burunlardan ve köylülerden tutun da dört kafadar çocuğa varıncaya dek Geumsan'daki her ama herkesten nefret ediyordu Manshik.

OTUZ ÜÇ

Aralarına karıştığı, savaştan kaçan insan alayının ucu bucağı görünmüyordu.

Hem yorgun ayaklarını dinlendiren, hem de ırmaktaki buzları kırarak çektiği suyla Birleşmiş Milletler Ordusu'ndan kalma kocaman süt kutusunda yulaf lapası kaynatan bir nine... Su taşımak için kullanılan çıkrığa az da olsa tahıl doldurmuş taşıyan sıska bir oğlan... Yürümekten yorulduğu için yola çökerek elbise bohçasını kucaklamış vaziyette uyuyan genç bir kız... Hamal semeri taşıyan uzun bacaklı bir rençper... Bisikletten bozma el arabasını çekerek ilerleyen küçürek bir adam...

Nereye gitmesi gerektiğini bilmese de Manshik, küçücük adımlarıyla, bir an bile dinlenmeden önünden ve arkasından sıra sıra akıp giden insan yığınları arasında anasıyla beraber yürüyordu. Sonsuzluğa gidercesine güneye doğru körü körüne ilerlerse, eninde sonunda, gecenin bir yarısı gaga burunların musallat olup anasını Yanki fahişesi yapmayacakları bir başka yere varacakları-

na inanıyordu. O yerin hangi köy, hangi şehir olacağını bilmese de olurdu, orada anası artık Yanki fahişeliği yapmayacaktı. Komşular anasına eziyet etmeyecek, pisletmeyecek, her gece çocuklar anasını dikizlemeyecek, o da çocuklardan nefret etmeyecekti; böylece dünyadan ve anasından da nefret etmeyecekti...

Savaştan kaçanların oluşturduğu uzun mu uzun kafilenin arasına sokulup, pamukla doldurulmuş kocaman battaniyeden yapılma bohçayı sırtlanmış, horozunu da kucağına bastırmış vaziyette yürüyüp giden Manshik, dolambaçlı dağın eteğinden dönünce görüş alanından çıkacak memleketine, artık uzak mı uzak olan baba ocağına dönüp baktı. Bundan böyle nerede ne yaparak yaşayacaklarını bilmiyordu, ama anası asla memleketleri Geumsan'a geri dönmeyeceklerini söylemişti.

Donmuş Soyang Irmağı'ndan geçerlerken, anası ikide bir dönüp ardına bakan Manshik'e, içinde az da olsa bir özlem kalmışçasına hüzünlü bir sesle:

"Geri dönmek istesek de sonsuza dek dönemeyiz artık," demişti. Kaldı ki Manshik de orayı terk ettikleri için mutlu olmuş, içi rahatlamıştı, bu nedenle tekrar memlekete geri dönmeyi hayal etmek bile istemiyordu. Dahası, gece gündüz demeden bir yığın insanla birlikte bir yerlere doğru sürüklenirken, tüm insanlara karşı beslediği nefreti Geumsan denilen köye boşaltmışçasına kendini tüy gibi hafif hissediyordu. Memleket, Piton Teyze, Muallim Efendi, Chandol, Kurbağa, Kangho, Bongi, kral mezarları bekçisinin evi, Kumandan Dağı'ndaki Kartal Kayası, Orta Ada, gaga burunlar, Yanki fahişeleri, bunların hepsi dünyadan silinmişti, ona kalan tek dünya durmadan ileriye doğru giden, savaştan kaçanların oluşturduğu kafile ve bu kafilenin üzerinde yürüdüğü tek bir yoldu.

Bundan böyle çocuklarla buluşamayacaktı, Wolsong'lu çocuklarla da bir daha sonbahar kapışması yapamayacaktı. İki köyün çocuklarının her sonbaharda tarlalarda yaptıkları bağırış çağırış kavgayı düşününce aniden bir yetişkin olmuş gibi acayip hissetti kendini. Nedense biraz ürktü bu histen. Evet, mahalledeki çocukların her sonbaharda tutuştukları kavgalar, şakasına yaptıkları

savaşlar, büyüklerin gerçek bir savaşla köyü kasıp kavurması neticesinde dört bir yana dağılıp giden çocuklarla beraber sonsuza dek bitmişti.

Manshik'in bir anda burnunun ucu sızladı. Ne var ki bu sızı, ilkbaharın başlarında giysilerinin içine işleyen kum fırtınası ırmağın karşısından esince Kumandan Dağı'na tırmanan çocukların ta burun köprülerini sızlatan Geumsan'ın soğuğundan kaynaklanmıyordu bu kez.

Beş kafadar ilkbaharın başlarında henüz açelyalar vadilerde açmadan evvel kışlık kıyafetlerini çıkarıp atar, dağa çıkıp ter içinde yabani ot köklerinden toplayarak çiğner ve o köklerden çıkan şekerimsi suyu ağızlarında emip dururlardı.

O yabani ot kökleriyle dolu baharlar bir daha gelmeyecekti. Yazın gaga burunların savaş çıkarıp ırmaktan bu tarafa geldikleri andan itibaren o baharlar da nice Geumsan'lar gibi sonsuza dek yok olup gitmişti. Gün ortasında dalgaların gümüş gibi parladığı Kuzey Kore Irmağı, kayıp giden bir ayna gibi beyaz bulutları içine almış akan Soyang Irmağı, berrak suların deli gibi yanarcasına alacakaranlıkta eriyip gidişi, yağmurun ıslattığı tarlalara çöken sessizliğinin sesi, hüzünlü sonbahar göğünde uçma alıştırmaları yaptıktan sonra sürüler halinde güneye doğru akın eden kırlangıçlar, ay ışığına bulanarak uykuya dalmış saz damlı evler...

Bu kaçışa ne zamana ve nereye kadar devam etmek zorunda olduklarını, savaşın ne zaman ve nasıl biteceğini küçük Manshik'in bilmesinin imkânı yoktu. Harmandan sonra tüm köyün boşa çıktığı sonbaharı beklemeden, hiçbir değişime aldırmadan, durmaksızın devam etmişti büyüklerin savaşı. Bongui Dağı'ndan çıkan gümüş renkli ata binen efsanevi Kumandan gökyüzünden uçarak geri dönmüş olsaydı, muhtemelen büyüklerin sonbahar savaşı şimdiye dek çoktan bitmiş olurdu diye düşündü Manshik. Ne var ki gümüş aygır efsanesindeki Kumandan gelmemişti. Bongui Dağı'ndaki beyaz at ortaya çıkmamış, Kumandan Dağı'ndaki kaya mağara da parçalanmamıştı. Onun yerine dünya ordusunun gaga burun kumandanı gelmişti. Birleşmiş Milletler Ordusu ku-

mandanının beraberinde getirdiği o fasulye sırığı gibi askerler Geumsan'da ne yapmışlardı peki?

Büyüklerin savaşı Seomyeon'lu çocukların sonbahar kapışmalarından çok farklıydı. Ayrıca durmadan savaşmaya devam eden büyükler yüzünden Manshik, çocukları, sonbahar kapışmalarını ve memleketini geride bırakmıştı. Tüm nefretiyle birlikte olsa da... Ve battaniyeden yaptığı bir bohçayı sırtına, horozunu da kucağına alarak insan yığınları arasında sonsuzluğa doğru yola koyulmuştu.

Bu kadar insanı soğuk köy yollarına döken büyüklerin sonbahar savaşının ne zaman biteceği belirsizdi; yeni bir memlekete ne zaman, nerede ve nasıl varacakları da öyle... Peki bütün bu olanlara rağmen şu anda Manshik niçin anasından nefret edecekti? Anasından nefret etmeyi gerektirecek bir sebep var mıydı? Dünyadaki herhangi bir şeyden nefret etmesinin şimdi ne faydası vardı?

İşte o yüzden, hani Yanki fahişesi anasından nefret ettiğini doğrulamak için başını sallamıştı ya, işte bu yüzden, kendi kendine konuşuyormuş gibi şöyle dedi anacığına:

"Senden artık nefret etmiyorum."

Sadece önündeki kişiye bakarak kollarını sallaya sallaya yürüyen Olle:

"Ne?" dedi.

Manshik yanıt vermedi. Anasından nefret edip etmemesinin bundan böyle bir manası yoktu. Bu kadar önemsiz bir gerçeği anasının bilip bilmemesi de pek önemli değildi. Bu yüzden Manshik neden bundan böyle anasından nefret etmediğini açıklamak istemiyordu. Olle geç de olsa anladı ve şöyle dedi:

"Haa, şey..."

Sonra uzunca bir süre ağzını açmadı. Kucağına horozu bastırmış vaziyette yanında yürüyen Manshik'in eline, sadece üç parmağı kalan zavallı eline öylece baktı durdu. Ardından, önünde kıvırta kıvırta yürüyen kadının kalçasına gözü takıldı ve daha bir canlı yürümeye başladı.

Fakat ne yolun sonu geliyordu ne de savaştan kaçan insan alayının ucu bucağı görünüyordu. Son derece soğuk, karlı kış mevsiminde ne geçtikleri köylerin ne de yolların adlarını biliyordu. Su gibi akıp giden insanların peşi sıra gidiyordu yalnızca. Bazen askerî araç konvoylarına karışarak ilerliyorlardı. Geceleri, muhtemelen sahipleri güneye kaçtığından boş kalan evlere giriyor, odadaki *ondol*'u* ateşleyerek hiç tanımadıkları insanlarla birbirlerine sokulup yatıyor, arkadan gelen ve gittikçe sıklaşan top sesleri ile geri çekilen askerlerin bindiği kamyonların vızır vızır geçişine kulak kesiliyor, diken üstünde sabahlayarak tekrar yollara düşüp kaçmaya devam edecekleri saatin gelmesini bekliyorlardı.

Her gün bu şekilde, yaramaz, dev gibi bir çocuğun oyun zannedip çekiçle vura vura yıkıp döktüğü birçok şehrin harabesinden geçerek, bazen tarla karıklarında ya da yol kenarlarında donarak ölenleri, bombalanmış ve tarlalara atılmış insan cesetlerini görerek, giysileri ve ayakkabıları alınıp götürülmüş, çırılçıplak ölülere rastlayarak, türlü türlü dertlerini, öfkelerini, dargınlıklarını, bungunluklarını, acılarını, garezlerini bohçalarına sarmış, güneye doğru giden insanların arasına sokularak, iki çocuğuyla birlikte memleketini terk edip gidiyordu Olle...

---

* *Ondol* (Korece): Geleneksel Kore evlerinde kullanılan alttan ısıtma sistemi. Köy evlerinde odun ya da kömür kullanılarak yakılan bir sistemdir. Bu evlerde genelde mutfakta bulunan tandır yakılır ve sıcak havanın odaların altından geçen hava boşluklarında dolaşmasıyla ev ısıtılır. Günümüz evlerinde ise elektrikli, doğalgazlı *ondol* sistemi kullanılmaktadır. *-çev.*

SONSÖZ

Efsanevi Bebek Kumandan'ın Zuhuru

İnsan yaşlandıkça bırakın birkaç ayı, birkaç hafta önce tanıştığı kişinin yüzünü, adını dahi hatırlayamıyor. Ama bundan altmış iki yıl evvel, yani ben ilkokul ikinci sınıftayken, hayatım boyunca kolay kolay unutamayacağım bir gün yaşadım.

Günlerden pazartesiydi. Sabahleyin okula gitmiştim, öğretmenimiz Kuzey Kore Komünist Ordusu'nun dün güneyi (Kore'nin güneyini) işgal ettiğini, dolayısıyla savaş çıktığını söyleyerek bize, "Evinize gidin," dedi. O zamanlar ilkokulda çok sayıda erkek öğretmen olsa da öğretmenimizin kadın mı erkek mi olduğunu, bu sözleri spor sahasında mı yoksa okulun önünde mi yahut sadece bana mı yoksa çocukların hepsini bir sınıfa toplayıp hepimize mi söylediğini tam olarak hatırlamıyorum.

Fakat havanın çok güneşli olduğu daha dün gibi hatırımda. Seul'ün Mapo mahallesindeki Yonggang Kookmin Okulunun spor sahasına bakan sağdaki yamaçta, dimdik duran zelkova ağacındaki saksağan yuvasının gözüme iliştiğini de net biçimde hatırlıyorum. Hayır, o sabahki havanın durumu ile saksağan yuvasına dair hoş anılarım kesin olmayabilir. Belki de bir günlük ödevlerden ve derslerden kurtulmuş olmanın verdiği sevinç, anılarımı çarpıtmış da olabilir. Bu çok büyük bir olasılık.

Her neyse, bizler kâh sevinerek kâh gülerek kâh laklak ederek evlerimize dağıldık, bu benim için Kore'nin Güney-Kuzey Savaşı'nın başlangıcıydı. Mahallemizdeki çocuklar o kadar sevinmişlerdi ki, ikindiden itibaren Mapo mahallesindeki Gondeok

pazarının önünden geçen tramvay yolunda toplanan büyüklerin anlattığı savaş hikâyelerini keyifle dinliyor, ömürlerinde ilk defa duydukları "tank", "top", "ordu", "uçak" gibi harika şeylerle kelime dağarcıklarını geliştiriyorlardı. Çocukluğumuzu savaşa kaptırmanın ilk adımını bu şekilde atmıştık. Savaş aniden başladığı için Seul'deki çoğu insan gibi benim ailem de kaçamamıştı. Birkaç gün sonra üzerinde kızıl bayraklar takılı askerî kamyon ve tanklarla sokaklarda beliren Kuzey Kore Ordusu konvoyu o kadar muhteşemdi ki, bizim mahallenin çocukları kereste fabrikasının duvarına çıkıp yan yana oturarak tezahüratlar yapıp alkışlamışlardı.

Ama sevinç ve tezahüratlar kısa sürmüş, Çin Ordusu'nun da savaşa katılmasıyla beraber zorlu bir kaçış başlamıştı. Elleri soğuktan donmuş küçük bir oğlan çocuğuna dönüşüp kardan adam gibi kıyafetler giyerek, savaştan kaçanlar alayına katılmış ve karla kaplı dağlardan yürümüştüm. Bir yığın eşya yüklenmiş at arabalarının, ineklerin sırtındaki bebeklerin, ya sırtlarında ya da başlarında bohça taşıyan kadınların arasına sokularak soğuk tarlalardan geçmiştim. Köy yolunun üstündeki boş evlere girip odaların içini dolduran insanlarla beraber kestirmiş, büzüldüğüm yerden sabaha kadar araçların dışarıdaki ana yoldan hızla geçişlerini dinlemiştim.

Günlerce yürüdüğümü bilirim. Ne kadar yürüsem de yolun sonu gelmiyordu. Niçin o kadar çok yürümemiz gerektiğini, insanların sürüler halinde toplanıp neden durmadan bir yere doğru gitmeleri gerektiğini o zamanlar gerçek manada bilmemin imkânı yoktu. Hayatta kalmak için durmadan tek bir yöne doğru gittiklerini biliyordum o kadar.

Savaştan kaçarak Bogsagol* bölgesindeki Sosa** kasabasına bağlı Shimgok köyünde, kapı numarası dört olan bir evde yaşayan ninemin yanında kaldığımız dönemde, oradaki Sonam İlköğretim Okulu açık olduğu için bir yılın ardından okula tekrar başlamıştım. Aldığımız "eğitim" ise, Birleşmiş Milletler (United Nations)

---

* Bogsagol (Korece): "Şeftalinin bol olduğu yer" manasına gelir. *-çev.*

** Kore'nin şimdiki Bucheon şehrinin eski adı. *-çev.*

hakkındaki coşkulu açıklamalar dışında, savaşta hayatta kalabilmek için bilinmesi gereken "acil durum önlemleri" gibi şeylerdi.

Bir uçak havadan bombalamaya başlarsa ya bir tarlanın karığına ya da çukur gibi bir oyuğa yüzüstü kapanılır. Parmaklarımızla iki kulağımızı sıkıca kapatıp ağzımızı kocaman açtığımız zaman gözlerimiz yerinden çıkmaz ya da kulak zarlarımız patlamaz. Bomba düşerken havada yuvarlak görünüyorsa, bu saklandığımız noktaya isabet edeceği anlamına geldiğinden, hemen oradan kaçmamız gerekir; salatalık gibi uzun görünüyorsa uzak bir noktaya düşeceği için olduğumuz yerde durabiliriz. İşte bu türden şeyleri bizler masal gibi ezberleyerek büyüdük.

Savaştan kaçarken hâlâ dün gibi hatırladığım başka şeyler de var. Bombardıman sonrası yıkılan kooperatif ambarından tren yoluna saçılan arpaları toplamak için kadınların akın ettiği gün, annem ile ninem uzunca bir süre kavga etmişlerdi. Komünist Ordu'nun erzak kaynaklarını ortadan kaldırmak için Amerikan uçaklarının en çok bombaladıkları noktalardan biri demiryoluysa diğeri de ambarlardı. Bu yüzden bizimkiler, yiyecek toplarken bombalanarak ölürüz diye korkuyorlardı. Küçük olduğumuz için bizlere bakacak birinin geride sağ salim kalması gerektiğini düşünüyorlardı. Mutlaka birinin evde kalması gerekiyordu yani. İşte annem ile ninem birbirlerine, "Ben hayatımı riske atacağım, sen evde kalmalısın," diyerek ağız dalaşı etmişlerdi.

Bu ağız dalaşı bitene kadar mahalleli kadınların tahılların hepsini toplayıp gideceğini düşünüp daha fazla gecikmenin bir anlamı olmadığını anlayan ikili, en sonunda birlikte hayatlarını riske atarak aceleyle koşup gitmişti. Bense ikisinin de sağ salim geri dönmesini dileyerek evde bekleyip durmuştum. Savaş boyunca bekleyişlerin sonu hiç mi hiç gelmedi.

Emzikli küçük bir bebekle beraber toplam dört kişi olduğumuzdan, bizimkiler savaştan fazla uzağa kaçamamıştı. Sosa kasabasına döndükten sonra bomboş bir köyde yaşadık. Yemek yapacak kadın bulmakta zorlanan Kuzey Kore Ordusu, annemle ninemi askerî üsse götürüp yemek yaptırıyordu. Annemle ninem birkaç ay sonra

tekrar gelen Kore Ordusu'na da yemek pişirmek için her gün birliğe gidip geldiler.

Ben ise, annem askerî birlikte çalışarak emeğinin karşılığı olarak aldığı, kazanların dibinde kalan yanık pilav ile birkaç parça etle akşam eve dönünceye kadar, gün boyu ahşap sundurmada oturur, arada bir güneş nereye vuruyorsa oraya geçmek için yerimi değiştirerek öylece beklerdim. Karanlık ve soğuk odaya girmekten korktuğum için sundurmada tek başıma oturarak günün bir an önce bitmesini ve annemin eve dönmesini arzu ederdim. Üç küçük kardeşim vardı ama o zamanlar onların nerede ne yaptıklarını hiç hatırlamıyorum. Her neyse, ben hep yalnız başıma bekliyordum.

Öte yandan, komşu evde yaşayan Seongbom ve Kiyeong'la birlikte Sorea Dağı'na yabani ot kökü toplamaya giderdik. Vadide dolaşarak M-1, piyade tüfeği, karabina, makineli tüfek ve hatta patlamış havan mermisi toplar, tarla karıklarında oturup taşlarla mermilere dikkatlice vura vura kovanı çıkarıp barutları boşaltır ve ateşlerdik; sonra da ya çatır çatır yanan gizemli mavi alevleri seyreder ya da "borudan tabanca" yaparak sağa sola sıkarak gezerdik.

Boru tabanca dediğim de, su borusunu keserek kısa namlu olarak kullandığımız, bir ucunda ahşap sapı olan, mahalleli çocuklarla birlikte yaptığımız oyuncak bir tabancaydı. Oyuncak bir tabanca olsa da içine barut sıkılmış mermiyi yerleştirdikten sonra mumla kapattığımızda, sapan lastiğine bağlı çivi, kapsüle vurduğu anda patlardı. Şimdi düşünüyorum da hakikaten çok tehlikeli bir şeydi.

Bizim mahallede Amerikan birliklerinin konuşlandığı Bupyeong'a her gece giden bir "Amerikan fahişesi"* vardı. Evinin nerede olduğunu bilmiyordum ama köyün paçoz kadınlarından farklı olarak bir güzel allanıp pullanan, kısacık etek giyen ve güzel bir şemsiye kullanan bu Yanki fahişesi her ne zaman mahalleden geçse, bu tuhafımıza gittiği için mahallede deli bir kadın gördüğümüzde de hep yaptığımız üzere kadının ardından koşarak

* *Yangsekshi* (Korece): O dönemde sadece Amerikan askerlerine vücudunu satan hayat kadını. *-çev.*

"Yaankii fahişesiii... Piis orospuuu..." diye dalga geçerdik. Şimdi düşününce, yaptığımız hakikaten zalimce bir davranıştı.

Ayrıca Amerikan askerleri, geceleri mahalledeki kadınlara tecavüz etmek için ev ev dolaşırlardı. Neticede bu Yanki fahişesi ile Amerikan askerlerinden öylesine etkilendim ki, bu hatıralar ilerleyen zamanlarda *Gümüş Aygır* adlı bu romanımda yeniden hayat buldu.

Dohwa mahallesindeki raylarda çekirge yakalarken B-29 uçak bombardımanına yakalanınca birlikte kaçtığımız ve Geumgang Kliniğinin arka sokağında ölen bisikletli bir çocuk, pazardaki ayakkabı boyacıları ile ipsiz sapsızların kurdukları kumar masaları, pirinç pilavı yerine afiyetle yediğim yulaf lapası ile pirinç şarabı posası, vücuttaki bitleri öldürdüğü söylenen Amerikan askerlerinin aşı yapar gibi sokaklara püskürttükleri DDT tozu, geri çekilen Komünist Ordu'nun her yeri ateşe vermesi neticesinde evler kül olduğu için bir kulübe yaparak yaşadığımız pazar sokağı, çok nadir alıp yediğim ama tadı damağımdan hiç gitmeyen "akşamdan kalma çorbası"... Bunların hepsi Seul'deki Mapo mahallesinde geçirdiğim çocukluğumun diğer anıları...

Üç yıllık savaş bittikten sonra da pek mutlu geçmeyen çocukluğuma dair uzun uzun düşünürken altmış yıl gelip geçti.

Savaşa ara verilip geçici mütarekenin imzalanmasından on yıl sonra, İngiliz Dili ve Edebiyatı okumak için girdiğim Sogang Üniversitesi benim için dört dörtlük bir öğrenim yeri olmuştu.

O zamanlar İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümündeki hemen hemen bütün dersler, birinci sınıftan itibaren ya Amerikalı rahipler ya da akademisyenler tarafından İngilizce işleniyordu. Bu yüzden bizler *Beowulf*,* *Sir Gawain ve Yeşil Şövalye*,** *Piers the Ploughman**** gibi eserler başta olmak üzere, *Addison and Steele:*

---

* Eski bir Anglosakson destanı. Ancak Anglosaksonlardan değil, İskandinavyalılardan bahseder. Adını güçlü bir savaşçıdan alır. *-çev.*

14. yüzyıl Orta İngilizcesiyle yazılmış, Ortaçağ şövalyelik sistemini anlatan bir romans. *-çev.*

*** William Langland tarafından yazılmış, Orta İngiliz alegorik anlatı şiiri. *-çev.*

*Selections from The Tatler and The Spectator** ya da Milton'dan *Kayıp Cennet*,** Viktorya dönemi ve romantik İngiliz şiirleri ile Shakespeare'in önemli eserleri gibi klasikleri orijinal kopyalarından ders kitabı gibi okuyup öğrenmiştik. *Canterbury Hikâyeleri*'ni*** ise tamamen Orta İngilizcesinden okumuştuk.

Üniversitede en çok sevdiğim ders, Modern İngiliz ve Amerikan Edebiyatı'ydı. Modern roman dersleri sayesinde Joseph Conrad, James Joyce, Arthur Miller ve Tennessee Williams gibi yazarlarla tanıştım. Kore'de pek tanınmayan çok çeşitli eserleri de inceleme fırsatım oldu. Onlardan biri de, yirmi yıl sonra, 1983'te Nobel Edebiyat Ödülü'nü alıncaya kadar Kore'de hiç tanınmayan İngiliz romancı William Golding'in 1955 baskılı *Sineklerin Tanrısı*'ydı. Golding'in romanlarında insanların, saf olduklarını düşündükleri çocukların bazen ne kadar zalim canavarlara dönüşebileceklerini fark etmiş ve bundan inanılmaz etkilenmiştim. Sonra, Bogsagol'da geçen çocukluk yıllarımda Bupyeong'a çalışmaya giden, "fahişe" dediğimiz kadıncağıza ne kadar büyük kötülük ettiğimizi düşünerek pişmanlık duydum.

Neticede çocukken yaşadığımız savaşı, *Sineklerin Tanrısı*'na benzer bir bakış açısıyla itiraf niteliğinde bir roman olarak tasarlamaya başladım. Bizim yaşadığımız ev, pazarın orta yerinde olduğundan gürültülü, karmaşık bir ortamı vardı, dolayısıyla yazı yazmaya elverişli değildi. Yaz tatillerinde her gün yanıma beslenme çantamı alıp sabahın erken saatlerinde bomboş okulun kütüphanesine giderek saatlerce oturup çalışmaya başladım. Aynı bölümde okuduğumuz alt sınıftan kız arkadaşım Hwang Hye-cha, beni bu halde görünce ailesiyle birlikte yaşadığı köydeki evlerine davet etti. Romanımı orada yazabileceğimi söyledi. Böylece üçüncü sınıfa geçtiğim 1964'ün Temmuz ayına denk gelen yaz tatilinde, nihayet "Yanki fahişeleri"ni konu edinen bir roman yazmak için Kangwon

---

* Joseph Addison ve Richard Steele tarafından İngiltere'de kurulan, 1711'den 1712'ye kadar yedi cilt yayımlanan dergi. *-çev.*

17. yüzyıl İngiliz şairi John Milton'ın epik şiiri. *-çev.*

*** İngilizce yazılmış ilk eserlerden biri. 14. yüzyılda Geoffrey Chaucer tarafından kaleme alınmıştır. *-çev.*

eyaletindeki Chunseong ilçesinin Seomyeon nahiyesine bağlı Geumsan köyüne, ihtiyar Hwang'ın (yukarıda bahsettiğim alt sınıftan kız arkadaşımın dedesi) evine gittim ve orada bir ay kaldım.

Elbette çocukluk anılarımdan yola çıkarak yazacağım Yanki fahişeleri hikâyesinin, Bogsagol bölgesindeki Sosa kasabasında geçmesini planlıyordum. Ne var ki, Geumsan köyüne vardıktan birkaç gün sonra romanımı "yerelleştirmeye" karar verdim. Bunun nedeni, Geumsan'ın coğrafi konumu ile doğal manzaralarıydı.

Elli yıl önce Soyang Irmağı'nda bir tane bile baraj yoktu, şimdilerde kocaman bir bent var ve oradan kıvrılarak giden bir köy deresi akıyor. Geumsan köyüne girmek için Chuncheon İstasyonunun arkasındaki dik yokuştan kayarak inmek, çakıllı dibi görünecek kadar sığ Soyang Irmağı'nı tekneyle geçmek, o zamanlar ıssız bir ada olsa da daha sonraları televizyondaki kültür programında ırmak kenarında düzenlenen şarkı festivallerinin yapıldığı bir sahneye dönüşen Orta Ada'dan da başka bir kayığa binerek Kuzey Kore Irmağı'nı geçmek gerekiyordu.

Bende uyandırdığı ilk izlenimle orası gerçekten huzurlu ve romantik bir yerdi. Arkadaşımın elime tutuşturduğu haritaya baka baka köye girdiğimde bu kadar romantik manzaralara sahip bir yerde trajik bir içeriğin daha çok dikkat çekeceğini düşündüm. Eşyalarımı bırakıp etrafa şöyle bir göz atınca, sadece Geumsan'ın değil, civarındaki Hyeonam ile Wolsong köylerinin de romanımla uyum sağlayacağını fark ettim. Aynen oldukları biçimde, hikâyede de yer almış durumdalar zaten. Seomyeon bölgesinde yer alan eski mektep, kral mezarları bekçisinin evi, değirmen ve uzaktan görünen Samak Dağı da roman için dört dörtlük sahneler oldu.

Kaldığım ihtiyar Hwang Efendi'nin evi, Geumsan köyünün o zamanki haliyle olduğu gibi tasvir edilmiştir. Oradaki ahşap sundurmadan kayık iskelesine giden toprak yola bakarken metruk bir ev gözüme ilişti. Bu metruk evin önünde bir kestane ağacı olduğu için o eve "kestane ağaçlı ev" adını verdim. Böylesine metruk bir evde yalnız yaşayan bir kadının, Amerikalı askerlerin tecavüzüne uğrayabileceğini kolaylıkla tasavvur ettim. Ve kestane ağaçlı evde

yaşayan kadın kahraman Olle'ye gece yarısı tecavüz etmeye gelen Amerikalı askerleri Orta Ada'ya konuşlandırırsam, bunun iyi bir kurgu olacağını düşündüm.

Önümdeki küçük sehpanın üzerine defterimi açıp ahşap sundurmaya oturdum ve bahsettiğim o eve her gün bakarak çocukluk yıllarımdan kalma anılarımı Geumsan'ın sağına soluna serpiştirmeye çalıştım. "Kestane ağaçlı ev" manasına gelen *The Chestnut House* diye İngilizce bir başlık koyduğum romanımın ilk kaba taslağı böylece ortaya çıkmış oldu.

Okullar açılınca kendi evime dönüp okula gitmeye başladım ve o yılın Kasım ayına kadar "Kestane Ağaçlı Ev" adlı romanımı baştan sona yazıp bitirdim. Bir sonraki yıl olan 1965'in 9 Mart'ına kadar da tam üç defa elden geçirip tekrar yazdım. Okuldan mezun olup askere gittikten sonra ise, Kara Kuvvetleri Komutanlığının Kurmay Başkanlığı dairesinde görev yaptığım süre boyunca, 4 Nisan 1966'ya kadar dördüncü kez, aynı yılın 15 Haziran'ına kadar da beşinci kez elden geçirdim.

Üniversite ikinci sınıftan bugüne kadar tam sekiz tane İngilizce roman yazarak Amerika'daki yayınevlerine gönderdim ama ne yazık ki bir tanesi bile yayımlanmadı. Birkaç yıldır boşa çabalamaktan o kadar yorulup usanmıştım ki, yazar olmaktan vazgeçtim. Muhteşem bir savaş muhabiri olmak arzusuyla Vietnam'a gitmeden evvel "Kestane Ağaçlı Ev" romanımı yayınevine postaladım ama iadeli posta ücretini vermedim.

Hakikaten o kadar çok zaman geçti ki... 1960'ta İngilizce roman yazmaya kalkıştığınızda, divitin ucunu mürekkebe batırıp deftere satır satır elinizle yazmak zorundaydınız. Müsveddeleri yazıp romanı tamamladıktan sonra hepsi daktiloya çekiliyordu; karbon kâğıdıyla geçirilen metin yazarın kendisinde kalır, asıl kopya ise yayınevine gönderilirdi. Yayınevine romanı gönderirken de şayet taslak kabul edilmezse kopyayı geri alabilmek için

iadeli posta ücretinin ödenmesi gerekirdi. O zamanlar Kore'de, ABD posta pulunu satın almak bile imkânsızdı. Gwanghwamun meydanındaki postaneye kadar gidip posta ücretinin ne kadar tutacağını tek tek hesaplamak ve uluslararası posta kuponu denilen şeyden alıp zarfa koymak gibi birtakım zahmetlere girmek gerekiyordu.

Üniversiteden mezun olduktan sonra "Kestane Ağaçlı Ev" romanımın asla yayımlanmayacağı düşüncesinden dolayı yazar olma hayalimden tamamen vazgeçmiştim. Dolayısıyla gönderdiğim asıl kopyayı geri almak için bir de uluslararası posta kuponu alıp gönderme zahmetine bile girmemiştim. Birkaç ay sonra savaşmak için Vietnam'a gittim. Savaştan sağ salim dönüp dönemeyeceğimi bilmediğim için, kaç yıldır büyük bir şevkle yazıp düzelttiğim, defalarca üstünden geçtiğim romanın aslına beslediğim bütün hevesim kursağımda kalmıştı.

Vietnam'dan döndükten sonra dünyadan neredeyse kaybolmak üzere olan "Kestane Ağaçlı Ev" romanımın orijinal kopyasının tekrar elime geçişi, 1990'da "Zamanın Ardından" adıyla derlediğim hikâye kitabını o zamanki edebiyat dergisi *Modern Roman*'a göndermem sayesinde mümkün olmuştu. Romanımın o dergide ilk kez yayımlanmış olması benim için mucizevi bir olaydı.

"Zamanın Ardından" adlı hikâyedeki Profesör George Sidney, Sogang Üniversitesinde *Sineklerin Tanrısı* başta olmak üzere İngiliz ve Amerikan modern romanları üzerine eğitim veren, *Fulbright Fonu* tarafından Kore'ye gönderilmiş bir hocaydı. Aslında Kore Savaşı'nda İncheon çıkarma tatbikatına denizci olarak katıldığı deneyimlerini romana dönüştürmek amacıyla Kore'ye gelmiş bir Amerikalıydı. Daha sonraları onun "Ölüm Aşkına" adlı romanı, Seul Üniversitesinde rektörlük yapan Profesör Kim Jong-un tarafından Koreceye çevrilerek Eulyu Munhwasa yayınevi tarafından basılmıştır.

İkimiz birbirimize ısındık, kendimi romana verdiğim Geumsan'a kadar benimle geldi ve "Kestane Ağaçlı Ev" romanımın ortaya çıkma süreciyle çok yakından ilgilendi. Ne var ki diğer pro-

fesörlerin aksine yazılarımda dilbilgisi hatası gibi şeyleri düzeltme ya da onlara dikkat çekme gibi yardımlarda bulunmadı. Kore'de, gerçekten iyi kurgulanmış bir eser olduğu müddetçe dilbilgisi hatası gibi şeyler büyük bir problem teşkil etmiyordu. O da her zaman, "Yazı yazmak kişinin kendi kendine geliştirmesi gereken bir eylemdir, birilerinin cümlelerimizi düzeltmesiyle mümkün olacak bir iş değildir," derdi.

Üniversite dördüncü sınıftayken beni Seul'deki Myeong mahallesine götürmüş, ikinci el Royal marka bir daktilo satın alıp bana armağan etmişti. O zamanlar Sogang Üniversitesindeki iki yüz öğrenci arasında daktilosu olan tek kişi, Kore Merkez Bankası müdürünün oğlundan başkası değildi. Yani yurt dışına göndereceğim bir romanın taslağını ne zaman yazmaya kalksam, sağdan soldan daktilo dilendiğimi gören Profesör Sidney, bana acıyarak bir iyilik yapmıştı. Daktilonun parasını "başarılı bir yazar olduktan sonra" geri ödeyebileceğimi söylemişti. Bir gazetenin İngilizce editörlük bölümünde muhabir olarak altı ay süreyle çalışıp daha sonra askere gittiğim dönemde, Profesör Sidney de Kore'den ayrıldı. Kısa süre sonra da onun Kore Savaşı'yla ilgili romanı Amerika'da yayımlandı.

1968'in Ocak ayında Vietnam'daki askerliğimi bitirip memlekete döndüm, terhis olur olmaz da bir başka İngilizce gazetede muhabir olarak çalışmaya başladım. Terhisten ancak birkaç hafta sonra Profesör Sidney'le tekrar karşılaştım. Onun kısa süreliğine Kore'ye niçin geldiğini şimdi hatırlamıyorum ama uzun bir aradan sonra tekrar buluştuğumuz için onu Mugyo mahallesinde ahtapot yemekleri yapan bir restorana davet ettim; pirinç şarabı *makgeolli* içtik ve Vietnam'da biriktirdiğim parayla daktilonun parasını ödedim. Parayı almaya niyeti bile yoktu ama "zavallı, yoksul, Koreli gencin gururunu kırmamayı" tercih etmişti. Birkaç bardak *makgeolli* yuvarladıktan sonra bana hâlâ eskisi gibi şevkle yazı yazmaya devam edip etmediğimi sordu.

Ben Vietnam Savaşı'yla ilgili bir roman yazmakta olduğumu söyleyince, Profesör Sidney bana çok sayıda eser yazmaya değil

sadece "Kestane Ağaçlı Ev" gibi harika bir romana odaklanmamı ve muhteşem bir eser ortaya çıkarmamı tavsiye etti. Ben de "Kestane Ağaçlı Ev"in asıl kopyalarının, kaybettiğim için elimde olmadığını söyleyiverdim. Ben böyle deyince o kadar çok şaşırdı ki sessizliğe büründü. Ardından, 1964'te ne düşündüğünü merak ettiğimden okuması için ona verdiğim, karbon kâğıdıyla yazdığım müsveddeleri hâlâ sakladığını söyleyerek onları bana geri vereceğini belirtti.

Böylece tekrar elime geçen orijinal kopyayı, 1968 Şubat'ına kadar altıncı defa tekrar elden geçirip düzelttim. Aynı yıl 16 Kasım'da yedinci defa düzelterek yeniden yazdım ve Amerika'daki bir yayınevine gönderdim. Sonuç tabii ki olumsuzdu, böylece ben de "Kestane Ağaçlı Ev"den tamamen elimi eteğimi çektim. Korece yazdığım "Beyaz Savaş" romanımın ana kaynağı olan "Memlekete Dönüş" romanıma odaklanmaya başlarken yine çok zaman geçti.

On beş yılın ardından, "Beyaz Savaş"* romanımı üç ayda bir yayımlanan *Gerçek Edebiyat* dergisinde yayımlatarak edebiyat dünyasına ayak bastım. Eskiden yazıp bir kenara attığım taslak metinleri bulup yeniden düzenlemeye başladım. İlk olarak elime geçen "Kestane Ağaçlı Ev"in İngilizce elyazmaları, neyse ki sadece birkaç sayfası dışında iyi korunmuştu. 1986 yazında Busan'daki Haeundae sahiline gittim, orada kaldığım bir aylık sürede söz konusu elyazmalarına dayanarak romanı Koreceye çevirip elden geçirdim ve kitap olarak yayımlattım. O zamanki ilk başlığı "Sonbahar Kapışması"ydı.

Doğrusu hâlâ, aslı İngilizce olan "Kestane Ağaçlı Ev" başlığının bu kitaba en çok yakışan başlık olduğunu düşünüyorum. Çünkü hem basit hem de o nispette derin manalar içeriyor. Yirmi üç yaşında bir üniversite öğrencisi olarak fanteziler, tutkular ve acı dolu sevinçler arasında tüm içtenliğimle satır satır yazdığım kitabı tamamladığım ilk andan yetmiş yaşıma bastığım şu ana kadar bu başlığın etkisine olan inancım hiç değişmedi.

* "Beyaz Savaş" (*White Badge*): O zamanki başlığı "Savaş ve Şehir"dir. *–çev.*

Gelgelelim yayıncının, başlığın "aşırı derecede sade" olduğu gerekçesiyle değiştirilmesini tavsiye etmesi neticesinde "Sonbahar Kapışması" başlığını benimsemiştim. Fakat kitap yayımlandıktan sonra "Sonbahar Kapışması" medyada pek anlaşılmayıp kafa karışıklığına sebep olduğu için sadece başlık nedeniyle bile uzun süre ikilemde kaldığım çok oldu.

Amerika'da İngilizce baskısı yayımlandığında da durum aynıydı. İngilizce baskısında "Beyaz Savaş" başlığı kullanılmıştı. 1987'nin Ocak ayında Amerika'da yayın sözleşmesi imzalayınca bundan büyük cesaret aldım ve 1988'de "Kestane Ağaçlı Ev"in İngilizce baskısını son kez elden geçirdikten sonra Soho Press yayınevine gönderdim. Geumsan köyünde yaz tatilimi geçirdikten tam yirmi beş yıl sonra nihayet "Kestane Ağaçlı Ev"in yayın sözleşmesi New York'ta yapılmıştı. Elbette doğal bir şeydi ama romanın İngilizce baskısını Profesör George Sidney'e ithaf ettim.

Bu şekilde yabancı ülke edebiyatında boy gösterme arzum zor da olsa gerçekleşmişti, ama benim ilk olarak tercih ettiğim "Kestane Ağaçlı Ev" başlığı da, "Savaşın Çocukları" [*The Children of War*] başlığı da Amerikan yayınevi tarafından pek beğenilmemişti. Neticede yeni bir başlık olan *Gümüş Aygır* [*Silver Stallion*] ortaya çıkmış oldu.

İngilizce roman, Amerikan basını tarafından görece olumlu karşılandıktan sonra, artık "Sonbahar Kapışması"nı yeni bir yayınevine taşırken bu anlaşılmaz başlığı bir kenara bırakıp İngilizce başlığı kullanma önerisini kabul etmemek için bir sebebim yoktu. Böylece, "Gümüş Aygır Gelmez"* başlığı ortaya çıktı.

"Kestane Ağaçlı Ev"in dramı, çilesi sadece başlıkla da bitmedi. Kitabımı yayımlayan yayınevi iflas edince, "Beyaz Savaş" ile beraber "Gümüş Aygır Gelmez"in baskıları da tükendiği için bu kitaplar Kore'de yirmi yıl boyunca sırra kadem bastı.

---

* "Gümüş Aygır Gelmez": Bu kitabın Kore dilindeki orijinal baskısının başlığı. Yazar kendi kitabını İngilizceye çevirirken Amerikan yayınevi in önerisiyle *Gümüş Aygır* (*Silver Stallion*) başlığını tercih etmiştir. *-çev.*

"Kestane Ağaçlı Ev", Kore'de muallakta kaldığı sürede sadece çile de yaşatmadı. Her ne kadar İngilizceden yapılmış bir "ikinci el çeviri"* olsa da, *Gümüş Aygır* Almanya'da *Der silberne Hengst*** başlığıyla yayımlandı. Bunun öncesinde Dancaya da çevrilmişti. Danimarka'daki Yazarlar Birliğinin davetiyle elli yaşımdan sonra ilk defa Avrupa'ya seyahate gitme fırsatı elde etmiştim. Kitabımın Danimarka'da yayımlanması tamamen tesadüf eseriydi.

Hâlâ hayatta olup benden sadece yaş bakımından değil çevirdiği eser sayısı bakımından da büyük olan Danimarkalı kadın çevirmen Ulla Warren, seyahati sırasında New York'taki bir kitapçıda tesadüfen *Gümüş Aygır*'ı gördüğünü söylemişti. Soho Press yayınevinin müdürü Juris Jurjevics, 1988 Olimpiyatlarına Kore ev sahipliği yaparken televizyonda sürekli çıkan Kore bayrağını görünce bunun "çok etkileyici" olduğunu düşünmüş ve "Beyaz Savaş" ile *Gümüş Aygır*'ın kapağına "Kore'nin Hikâyesi" [*A Novel of Korea*] ibaresiyle Kore bayrağını eklemişti; işte bu da Ulla'nın dikkatini çekmişti. Ulla, İngiliz eşinden çocuğu olmadığından Koreli iki oğlan çocuğunu evlatlık edinip onları büyütmekte olduğu için, New York'taki kitapçıda Kore bayrağı baskılı romanı görünce hemen gözüne iliştiğini belirtmişti. Merak edince *Gümüş Aygır* romanından bir tane almış, okuduktan sonra da beğendiği için çevirisini yapmış.

Ulla'nın iletişime geçtiği Danimarka'daki Husets Forlag/S.O.L. yayınevi, Borges, Rimbaud, Bulgakov, Lorca ve Puşkin gibi dünyanın her yerinden çeşitli yazarların klasik eserlerini yayımlama konusunda uzmanlaşmış bir yayınevi olduğu için şahsen büyük bir onur duydum ve kendisine de minnettar oldum. Bu yüzden sadece Ulla'yı değil evlat edindiği iki oğlunu da Kore'ye davet ettim. Bizim evde birkaç haftayı birlikte geçirdik. Benim eşim ile kızım

---

* Çevirinin çevirisi. Yazar kitabını Korece yazmış, daha sonra kendisi İngilizceye çevirmiştir. Dolayısıyla İngilizceden çevrilerek yayımlanan Almanca baskı, çeviri in çevirisidir. *-çev.*

Der silberne Hengst (Almanca): *Gümüş Aygır. -çev.*

da Avrupa'ya gittiklerinde Ulla'ya mutlaka uğrarlar. Birbirimize sürekli gidip gelen birer akraba gibiyiz artık.

Bir vakit birlikte Kore gezisi yaptığımızda, Ulla'yı Geumsan köyüne götürüp romanımı yazdığım ihtiyar Hwang'ın evi ile hikâyenin geçtiği yerleri bir bir gösterdim. *Gümüş Aygır*'la alakalı televizyondaki edebiyat programının yapımında da programcılara hikâyenin geçtiği yerleri tanıttım. 1995'te EBS-TV kanalında "Edebiyat Yürüyüşü" programı çekilirken, yapım ekibinin önerisi üzerine, yerel halka sorular sorarak Kumandan Dağı'na çıkıp efsanevi mağarayı aramaya bile koyulduk.

Golding'in *Sineklerin Tanrısı* gibi, çocukların, savaş biçiminde ortaya çıkan şiddeti nasıl öğrendiklerini konu edinen bir roman yazmak için Geumsan'a ilk geldiğimde Hyeonam'daki Kumandan Dağı'nda geçen Bebek Kumandan efsanesine dair hiçbir şey bilmiyordum. Romana gerçeklik duygusu kazandırmak için etraftaki birçok mahalleyi gezerken, Beyaz Atlı Kumandan efsanesini tesadüfen duyduktan sonra da Kumandan Mağarası'nın gerçekten orada var olabileceğine inanmamıştım; sonuçta aramayı bile düşünmedim.

O dönemde ilk kez duyduğum Beyaz Atlı Kumandan hikâyesine kendimce sınırsız hayal gücümü katmıştım ki buna şiirsel lisan da diyebiliriz. Evvel zamanlarda reşit olma töreni düzenlenirken çocukların deneyimledikleri bir tür kutsal kâse arayışı gibi, gümüş aygıra binen Kumandan efsanesini romanın konusunu destekleyen bir araç olarak kullandım ve çok büyük bir anlam da yüklemedim buna. Ne var ki "Edebiyat Yürüyüşü" programı için yerel bir köylünün rehberliğinde Hyeonam köyü dolaylarındaki Kaymakamlık binasının arkasına düşen Kumandan Dağı'na çıkınca gördük ki, efsanevi mağara kesinlikle vardı.

Acayip hayal kırıklığına uğramıştım. Gençken hayal gücümü inanılmaz derecede tetikleyen Kumandan Mağarası, Songak şehrine kadar uzanan yer altında gizli bir geçit olmaktan çok uzaktı. Savaştan kaçarken evimizin arkasındaki tepede ninem ile annemin çapayla kazdıkları sığınak kadar küçücük bir oyuktan başka bir şey değildi.

Ayrıca bir süre sonra, Profesör Jeon Shin-chae'nin "Olle'nin Dramı ve Gümüş Aygır" (Chuncheon Edebiyatı, 1992 Ekim) adlı tezini okuyunca, Kumandan Dağı'ndaki efsanenin, Kore'nin birçok yerinden rivayet olunan Bebek Kumandan efsanesinin sadece bir parçası olduğu gerçeğini geç de olsa öğrendim. Dolayısıyla bu elden geçirilmiş yeni baskıda, efsanenin içeriğini kısmen de olsa düzelttim. Hyeonam köyüne saha araştırması yapmak için giden Profesör Jeon, şimdiye dek en az dört farklı türde aktarılagelmiş Kumandan Dağı efsanesi olduğunu söyleyerek şunları ifade etmiştir:

"Kumandan Dağı'ndaki mağarada bir çocuk dünyaya gelmiştir. Çocuk, koltuk altlarında kanatları olan, iri kıyım bir kumandan görünümündedir. İri kıyım bir kumandanın dünyaya geldiği dedikodusu cihana yayılınca, ülkenin bekasından endişe duyulur ve o çocuk Kumandan Mağarası'na kapatılır, üzerine de erimiş demir dökülerek öldürülür."

Bu durumda şimdiki Kumandan Mağarası'nın mevcut girişinin kapalı olduğu açıklamasını yapmak mümkün olmuştu. Bir şekilde "kapalı" mağara görüldükten sonra söz konusu hikâyenin uydurulmuş olabileceğini de düşünüyorum.

Bebek Kumandan ile General Douglas MacArthur'u birbirine bağlayan kendine özgü edebî vasıta, İngilizce baskının ardından Korece romanda da *Gümüş Aygır* başlığına bir mazeret oldu, ama Ulla Warren'ın Danca çevirisinin başlığı "Kumandanın Dönüşü"ydü [*Generalens Genkomst*]. Daha doğal bir ifadeyle "Geri Dönen Bebek Kumandan" anlamına geliyordu bu başlık. "Geri dönmesi beklenen Bebek Kumandan neticede geri gelmiyor; 'Yanki Kumandan' ve onun kötü askerleri zuhur ediyor" meselesinin dikkatle okunması neticesinde seçilmiş iyi bir başlıktı.

Şimdikinden bir hayli saf ve genç olduğum zamanlarda büyük bir şevkle yazmaya başladığım bu roman, uzun bir olgunlaşma sürecinden geçip yirmi beş yıl sonra yayımlandı. Baskıları tükendiği için epeyce uzun bir kış uykusuna yattı. Ve bir yirmi beş yıl daha geçti. Şimdi ise bir kez daha büyük çaplı bir revizyondan geçti ve

yaşlanınca kazandığım yeni bakış açılarımın da eklenmesiyle birlikte düzeltilmiş son hali olan elinizdeki kitap yayımlandı.

Üstelik ne hikmetse, 2012'de insanlığın sonunun geleceğine dair söylentilerin ticari amaçlarla yaygınlaştırıldığı kaotik bir dönemde, tamamen ölüp giden ve piyasada bulunmayan bu kitabın yeniden hayat bulmuş olmasının, "Geri Dönen Bebek Kumandan" efsanesini tamamlayan muhteşem bir "diriliş" olduğunu söyleyebilirim.

2012'nin Muhteşem Baharı
Ahn Junghyo

1950 yazında Kore Savaşı patlak verdiğinde, bir Kore köyü olan Geumsan'ın çocukları arasında bir efsane dolaşmaktadır: Bebek Kumandan efsanesi. Mitolojik kahraman Bebek Kumandan, tıpkı daha önce olduğu gibi halkı özgürlüğüne kavuşturmak için gümüş aygırının sırtında çıkıp gelecektir bir gün. Çocuklar sabırsızlıkla Bebek Kumandan'ın gelişini beklerken, arkasında Birleşmiş Milletler Ordusu ile birlikte Amerikan generali Douglas MacArthur çıkagelir. Bu andan itibaren Kore de Geumsan köyü de sonsuza dek değişmiştir artık.

Çocuk yaşta Kore Savaşı'na tanıklık eden yazar Ahn Junghyo, tanıklıklarını *Gümüş Aygır* romanında hayal gücü ile birleştirmiş, savaşın küçük bir Kore köyünde açtığı onulmaz yaraları, dul bir anneyi bölgeye konuşlanan yabancı askerlere hayat kadınlığı yapmaya itişini, savaş ortamındaki çocukların geri dönülmez biçimde değişen dünyalarını, yoksulluğu, yozlaşmayı ve ahlaki çöküşü acımasız bir gerçekçilikle resmetmiştir. Üstelik bunu büyük ölçüde kendisi gibi erken yaşta savaşla tanışan çocukların gözünden yapmıştır.

Ahn Junghyo'nun "Kore'nin hikâyesi"ni anlattığı romanı *Gümüş Aygır*, Korece aslından yapılan çevirisiyle ilk kez Türkçede!

yordam edebiyat
YordamEdebiyat
YordamEdebiyat
YordamKitap

ISBN 978-605-172-645-8